נושאים באגרות הראי"ה

אמונה

95 אגרות · כרכים א', ב', ג', ד'

הנושא בקצרה, הנושאים המרכזיים שבו ומה מלמדות האגרות,

ונוסח כל האגרות שבנושא, כל אחת עם התמצית שלה

igrot.shlomo-aviner.net

הנושא בקצרה

אגרות האמונה הן ברובן תשובות לשאלות. הרב קוק כותב לתלמידים צעירים שלמדו מדעים ופילוסופיה, ובראשם ר' משה זיידל ור' בנימין מנשה לוין, לרבנים כמו הרב שמואל אלכסנדרוב, ולבנו, הרצי"ה. השאלות נוגעות למחקר המדעי מול פשטי התורה, לגבול חופש הדעות, ליחס לאמונות אחרות, למקומה של פנימיות התורה, ולמשמעות המאורעות הגדולים של הדור.

קו אחד חוזר בכולן: האמונה של ישראל אינה תלויה בחקירה. היא "התכונה שלנו הקבועה והקיימת, שהיא אינה צריכה לא מחקר ולא פילוסופיא" (כרך א', אגרת מד), ולכן אין צורך לפחד מכל מחקר חדש. המחקר רק מחייב להעמיק, לחזור לנשמת התורה ולמצוא בכל דבר את "דרישת ד'".

אמונה ומחקר

בשנים תרס"ה-תרע"ג (1905-1913) מתכתב הרב קוק עם תלמידו ר' משה זיידל, שלמד באוניברסיטה והתלבט מול המחקר החדש. הרב קוק אינו מבקש ממנו להכחיש את המחקר, אלא להבין את התורה לעומק.

כרך א', אגרת צא: לר' משה זיידל: מה שגילו המחקרים על תקופות קדומות כבר ידוע למקובלים הקדמונים ובמדרש. הכול מעשי ה', והאמצעים, רבים או מועטים, אינם גורעים מכך.

"כי יסוד הכל הוא מה שאנחנו מלמדים בעולם, שהכל פועל ד'"

כרך א', אגרת קלד: לר' משה זיידל: אין חובה להכחיש את המחקרים הסותרים את פשטי התורה, כי עיקר התורה אינו סיפור עובדות אלא התוכן הפנימי.

"בכלל הנני מוצא לעצמי חובה להעיר את רוחך הטהור, ע"ד הדעות הבאות ע"י המחקרים החדשים"

כרך ב', אגרת תעח: לד"ר משה זיידל: בסיס היהדות הוא "הראשית והאחרית". גם כשאין היחיד יכול לקבוע מה בתורה משל ומה ממשי, חוש האומה כולה מוצא את דרכו.

"כי המציאות אינה מפחדת מהסתירות כמו המדע, מפני שהיא גדולה באין ערוך ממנו"

חופש המחשבה והיחס לדעות אחרות

כרך א', אגרת כ: לר' משה זיידל: יש גבול לחופש הדעות, אבל חז"ל דנו דין אפיקורוס רק על מי שמחליט את ההפך, ולא על מי שמסתפק ומהרהר.

"ע"כ אנו למדים שיש גבול לחופש הדעות, אלא הדבר הקשה הוא צמצום הגבול"

כרך א', אגרת קצד: לר' בנימין מנשה לוין: הרב קוק מסביר מדוע נקט במתכוון ביטויים מתונים כלפי אמונות אחרות. התנפלות על אמונה זרה, כשהיא באה משנאת דרישת ה' הכללית, מתועבת.

"דבר ידוע לכל דורש ד', שיש קו אחד החודר את כל שאיפת האמונה, שהוא דרישת ד' ודרכיו"

כרך א', אגרת סד: להרב שמואל אלכסנדרוב: אצל יחידי סגולה אין הבדל בין עם לעם, אבל השבח לכנסת ישראל הוא על הסגולה האלוהית שבנשמת האומה כולה.

"והחופש הגמור שלנו הוא, שנהיה מרימים ראש בגלוי להתפאר באהבת כנסת ישראל, החקוקה בנשמתנו פנימה"

כנסת ישראל ואמונתה

כרך א', אגרת מד: להרב שמואל אלכסנדרוב: התכונה העמוקה של ישראל היא אהבת ה' אלוהי ישראל. ההשכלה רק מרחיבה את גילויה, ולכן צריך לשאוב את חכמת ישראל הפנימית מכל מקום.

"זאת היא התכונה שלנו הקבועה והקיימת, שהיא אינה צריכה לא מחקר ולא פילוסופיא, ולא שום תבלין שבעולם"

כרך ב', אגרת תט: לש"י איש הורוביץ, על 'היהדות ועתידותיה': כנסת ישראל אינה אומה במובן הרגיל.

"כנסת ישראל איננה אומה כפי המובן הרגיל אלא התמצית האידיאלית של האדם"

כרך ב', אגרת תרמה: לד"ר משה זיידל: הרב קוק תמה על קוצר רוחו. החוקים והגדרים של התורה אינם עול, אלא דרך לחיות חיים אין-סופיים בתוך מסגרת של זמן ומקום.

"מסתגלים אנו בהם ועל-ידם, לחיות חיים אין-סופיים גם במסגרתם של זמן ומקום"

נשמת התורה

כרך א', אגרת לב: לבנו, הרצי"ה, בצעירותו: ההכרה האמיתית תלויה ביושר הפנימי, באור התורה ובמידות טובות, ולא בריבוי שפות. השפות מוסיפות כוח להשפיע, אבל לא לבנות עליהן.

"אבל מי שחושב, שעל חשבון הבירור השכלי, שהוא היסוד העצמי, יכניס את ההשלמה הבלשנית"

כרך ב', אגרת תפג: להרב יהודה לייב זלצר: התרופה למשבר היא לחזור לנשמת התורה. גדולי הכישרון עסקו רק בצד המעשי, ועזבו את הצד העיוני וההרגשי.

"לתשובה גדולה אנחנו נקראים, לתשובה מאהבה ולכל מכשיריה, דוקא בעת משבר גדול וסכנה עצומה"

כרך ג', אגרת תשמא: לר' דוד הכהן (הנזיר): חידוש אמיתי נובע מכל מהותו של המחדש, כמו פרי מכל העץ, ולא מחוליה אחת שההיגיון תופס.

"הפרי יוצא מכל האופי של העץ, מעומק גזעו ושרשו"

כרך ב', אגרת תנו: להרב יעקב משה חרל"פ: הרב קוק מעודד את הרב חרל"פ בנפילות רוחו. מי שזוכה להתענג ברזי תורה, נפילתו באה להאיר כוחות חיים שנפלו.

"בעיקר הענין, אין לנפש טהורה ככת"ר ידי"נ שליט"א לסבול כלל מעניני נפילות ברוח"

אמונה בתוך המאורעות

כרך ב', אגרת תשלז: לד"ר משה זיידל, בימי מלחמת העולם הראשונה: המסיבות הקשות הן כוח לוחץ להתעודדות.

"טמון וספון הוא בנו אוצרנו המלא, אוצר החיים הנפלאים"

כרך ג', אגרת תתכב: לבנו, הרצי"ה, מלונדון: מצב העולם נפלא, ויד ה' גלויה בו. חובת אנשי הרוח היא לקרוא בשם את התוכן הפנימי של המאורעות.

"יד ד' הגלויה, ההורסת ובונה כאחת, שכמעט לא נראתה כמוה בכל משך התולדה במהלך הטבעי הרגיל"

כרך ג', אגרת תתעא: לד"ר משה זיידל: האתחלתא דגאולה אינה מהיום, אלא מעת שהרי ישראל החלו לעשות ענפים. הציונות אינה צודקת רק משום שהיא מודרנית.

"הציונות, לא תוכל למצא את מלא צדקה מפני שהיא תנועה מודרנית, מפני שלא כל מה שהוא מודרני הוא צודק"

כרך ד', אגרת אמ: לבנו, הרצי"ה, מירושלים: הארת הגאולה אינה תלויה במצב המעשי, אלא בהארה הפנימית.

"אין הרעיון סובב על המעמד המעשי, כי"א על ההזרחה הנשמתית"

מה מלמדות האגרות

אין לפחד מהמחקר. "המציאות אינה מפחדת מהסתירות כמו המדע, מפני שהיא גדולה באין ערוך ממנו" (כרך ב', אגרת תעח).

לראות את הטוב בכל אמונה. יש "קו אחד החודר את כל שאיפת האמונה, שהוא דרישת ד' ודרכיו" (כרך א', אגרת קצד), ולכן הרב קוק נזהר בלשונו גם כלפי אמונות אחרות.

לחזור לפנים. במשבר אין די ב"פשרות": "לתשובה גדולה אנחנו נקראים" (כרך ב', אגרת תפג), בחזרה לנשמת התורה.

לקרוא את המאורעות. "חובת אנשי הרוח לקרוא בשם את התוכן הפנימי של המאורעות" (כרך ג', אגרת תתכב).

הרב שלמה אבינר על הנושא

בעקבות הרב קוק ב"אדר היקר" מבחין הרב אבינר בין שני סוגי כפירה. הכפירה המדעית, הנובעת מקושיות של מדע, קלה יחסית: הרב קוק כתב שתיאוריות כמו זו של דרווין אינן מפריעות לאמונה, ומי שמאמין לא יוטרד מהן. הכפירה הקשה היא המוסרית: כשאדם רואה אנשים דתיים שאינם מוסריים, ומסיק שאין ערך לתורה שמוציאה פירות כאלה. לכן, לפי הרב קוק, שנאת חינם ופגמים במידות הם שמביאים לכפירה, והתיקון הוא כדרכם של הצדיקים הטהורים, שבמקום להתלונן על הכפירה מרבים אמונה. (מקור: מתוך ספרי הרב)

"מהי אמונה?" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: האם אמונה היא רגש או שכל? מדוע שתי ההגדרות אינן שלמות, ומהי האמונה. (מקור: מתוך ספרי הרב)

"חכמת יראת ה'" - במלואו, בלשונו של הרב אבינר: מדוע יראת ה' היא החכמה העמוקה ביותר, ואיך מתיישבת ידיעת ה' עם הבחירה. (מקור: מתוך ספרי הרב)

קובצי מקורות בנושא

אגרות של הרב קוק, מקובצות לפי עניין (מתוך ספרי הרב)

"מצוות בטלות לעתיד לבוא": בנספח על מאמר חז"ל "מצוות בטלות לעתיד לבוא" מקובצים דברי הרב קוק בשאלה זו, ובהם שתי אגרות. (כרך א', אגרת קמ; כרך ב', אגרת תרל)

"האמונה" לעומת "התקוה": בנספח שכותרתו "'האמונה' לעומת 'התקוה'" מביא הרב אבינר את דברי הרב קוק בחגיגה שלאחר החלטת סן רמו, לצד דברי הרצי"ה, שהעדיף את "שיר האמונה" של אביו על פני "התקוה": התקווה נולדת מן האמונה, והאמונה מבטאת בגרות וגבורה. (כרך ד', אגרת אל)

מלחמת הדעות וליקוט ניצוצות האמת: בנספח שעניינו דרך המלחמה בדעות אחרות וליקוט ניצוצות האמת שבכל דעה ושיטה, מקובצות אגרות של הרב קוק המלמדות שלא להסתפק בדחייה, אלא לבנות את ארמון התורה מעל לדעה הסותרת, ולדון לכף זכות. (כרך א', אגרת קלד; כרך א', אגרת שיד)

ההסתכלות אל התוך: בנספח שעניינו שההסתכלות הפנימית אל התוך היא האמיתית והנכונה, מביא הרב אבינר שתי אגרות של הרב קוק לבנו מימי מלחמת העולם הראשונה. (כרך ג', אגרת תשעח; כרך ג', אגרת תתלז)

תוכן עליון ומעורפל: בנספח שעניינו שתוכן עליון ומעורפל חשוב יותר מתוכן נמוך וברור, מביא הרב אבינר את דברי הרב קוק באורות הקודש ובאגרת לבנימין מנשה לוין. (כרך א', אגרת רטז)

השפעת הנשמה על ההוויה כולה: בנספח שעניינו השפעת נשמת האדם על ההוויה כולה, מביא הרב אבינר את האגרת שבה נשאל הרב קוק כיצד לחזק את חיי הנפש לעבודת ה' בשמחה ובגבורה. (כרך א', אגרת שא)

נוסח האגרות – עם ביאור

95 האגרות שבנושא, לפי סדר הכרכים, כל אחת עם התמצית שלה. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות:
בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת כ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' סיון תרס"ה - יפו **נמען:** הרב ד"ר משה זיידל

הרב קוק מסביר את דבריו במכתב הגלוי, ש"אינו דורש שלטון על הדעות". לדבריו יש גבול לחופש הדעות, ואצל ישראל, שקיומם הלאומי תלוי באמונה בה', מי שמחליש את האמונה הוא "פושע לאומי". אך בזמן שכוחות האומה חלשים, ההשגחה מונעת כפייה, ולכן אין לומר "דבר שאינו נשמע". להלכה, דין אפיקורוס חל רק על הכופר המוחלט ולא על המסתפק.

עיקרי הדברים

- גבולות חופש הדעות.
- אמונה כיסוד הקיום הלאומי של ישראל.
- דין אפיקורוס: כופר לעומת מסתפק.

נוסח האגרת עם ביאור

(להרר"מ ד"ר זיידל [לרב משה זיידל, ידידו ותלמידו של הרב קוק] *שליט"א)* [לד"ר משה זיידל, תלמידו של הרב קוק מימי בויסק, שלמד אז בגרמניה. האגרת מיום י' סיון תרס"ה (1905)]

אשר שאלת ע"ד[1] לשוני במכה"ג[2], [במכתב הגלוי] שאיני דורש שום שלטון על הדעות, אם הוא מפני ההכרח או שכן הוא ג"כ[3] ע"פ[4] דין תורה.

הנה בלשוני לא נמצא מקום לשאלה, שאמרתי "מפני שהוא בימינו דבר שאינו נשמע". [על פי יבמות סה: "כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע, כך מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע"] ממוצא דבר הרינו למדים, שאם היה נשמע היה מקום לדרישה כזאת. אלא שהענין תלוי בהרים גדולים של עיונים שצריך לבאר הגדר שלו. ומפני שא"א[5] לי להאריך ארשום בקצרה, ואקוה שיספיק לנבון שכמותך.

דע שהסברא הישרה היא לעולם יסוד גדול בדין, וזהו בין בדינים מעשיים בין בדינים עיוניים. ע"כ[6] לעולם אנחנו צריכים להגיע למרכז היושר, ואם תראה לנו סתירה בין אמת לאמת, ע"כ יש כאן דבר המכריע, וזה מקום של למוד חדש. ע"כ נראה בענין ההלכה של חופש הדעות, שהיא מתאמת בזמן הזה לרוב בעלי הדעות שבעולם, עד היכן יגיעו גבוליה ע"פ השכל. שמא תאמר שאין לה גבול, לא תוכל כלל לומר כן. האחד שאין לנו אפילו מדה אחת בעולם שלא תהי'[7] הקצוניות מזיקתה, ועוד טבע הענין מחייב שיש גבול לחופש הדעות, שאם לא יהי'[8] שום גבול, כ"א[9] יפרק עול כל מוסר מוסכם, עד שיגיע בבינתו הפרטית לסוף הדעה על מה הוא עומד, ואז תמלא הארץ נבלה, וצמצום גמור בין הדעות והמעשים א"א[10] כלל לעשות, מפני שהמעשים נגררים בע"כ[11] ברב או במעט אחרי הדעות, א"כ[12] למשל שיסכים אדם בלבבו שאין שום עול ברציחה הוא ודאי חטא, שאם ההסכמה הזאת תפריח יהרס קיום העולם, וכן כיו"ב[13]. ע"כ אנו למדים שיש גבול לחופש הדעות, אלא הדבר הקשה הוא צמצום הגבול. ומסתבר שאין הצמצום יכול להיות שוה ממש בין כל חברה אנושית, כי למשל ההסכמה הגמורה בלב שאין שום הפסד ללכת ערום בשוק, למי שמסכים כן, וטוען שיתנהגו כן בפועל, הוא חטא אצלנו, וראוי

להיות חטא, ואיננו חטא אצל הפראים שבאיי גוויניא, [באיי גינאה] למשל. וכיון שע"כ[14] יש הפרש בין חברה לחברה, לא יעמוד ההפרש על מקום אחד, רק יהי' הולך ומתחלק לפי רבוי התנאים. וביחש לאמונה יש הפרש גדול בזה בין ישראל לעמים. אם היה שום עם בעולם, שעיקר הוייתו בתור עם וקיומו יהי' תלוי באיזו דעה, אז היתה רשות גמורה וגם חובה שביחש לזאת הדעה לא ימצא בקרבו חופש-הדעות. כי אין זה חופש כ"א עצלות מהגן על עצמה, [אלא עצלות מלהגן על עצמה] בשביל איזו נטיה של גירוי עצבים מאנשים פרטיים. אמנם לפעמים ימצאו יחידים, שיוכלו למרוד באומתם, כשימצאו שאותה הדעה, המאגדת ומקיימת את אומתם, היא מזקת לכלל האנושיות, ע"כ יפקירו את האומה בשביל האמת. אבל כ"ז[15] שתהי'[16] הדעה המחזקת את אומתם דעה בלתי מפסדת כלל, וק"ו[17] כשתהי'[18] עוד דעה מועלת חוץ לגבולה, ולגוף האומה תהיה יסוד חייה, אז אין שום מקום לסבלנות, והסבלן בזה ראוי לבזיון פנימי מכל האומה וגם מכל האדם. ע"כ כאשר אין עוד אומה בעולם, שההודעה של שם השי"ת[19] בעולם, בתור אלהי עולם, שומר הברית והחסד וכל ארחות הצדק, שהם מדותיו של הקב"ה[20], יהיה יסוד חייה הלאומיים, ותנאי מיוחד בתקומתה על ארצה וכוננות ממשלתה. וע"כ[21] יש בה תנאים כאלה שאינה יכולה להתקיים מבלעדי הדעות הגדולות הללו, וכל גדולה שבנפש היא כרוכה עם חסרונות מקבילים לה, ובודאי יש לישראל ג"כ חסרונות כאלה המביאים אותם לידי הכרח הגדולה של נשיאת שם ד' בתכנם הכללי. ע"כ מי שגורם בדעותיו, ומכש"כ[22] במעשיו, רפיון להדעה שמחיה את האומה, הוא פושע לאומי, שהסליחה להם היא אולת. ובכל העולם אין לנו דוגמא בזה. אין התוכן הלאומי של כל אומה ולשון שבעולם קשור כלל בטבע הוייתם עם דעת שם ד' בקרבה ובעולם, ולא עם כללות שום אמונה. ואם ימצא עם בודד, בעל אמונה שפלה, שאמונתו היא לאומית, היא ודאי כל כך קטנה, עד שהתפשטותה בעצמה תביא מכשולות לכל האנושיות, וביותר שא"א כלל בעצמו להתקיים, א"כ העם ההוא בעצמו עומד הוא לכליון שאין לתבע מיחידיו חובות קיומו. זהו יסוד קנאת ד' האמתית, שבעליה ראויים שתנתן להם ברית כהונת עולם, [במדבר כה, יג, על פנחס הקנאי] בהבדלה בין הקנאות הפחזנית הבאה מחסרון דעה ורפיון כח.

והנה כדי למלא במעשה את השלטון הלאומי, צריכים שיהיו כחות האומה בתכלית השלימות. אמנם למנעו לגמרי ג"כ לא יתכן, כי האופי הרוחני של האומה הוא ב"ה[23] תמיד חי, ודוד מלך ישראל חי וקיים. [ראש השנה כה] ע"כ זאת היא עצת ד' שהפליא עצה, הגדיל תושיה, [ישעיהו כח, כט] שכפי אותו המיעוט שכחות האומה מתמעטים, כן יהי' נגרע כח היכולת, ומניעת היכולת היא לנו לעדה על חפץ ד', ומניעת החפץ יש לה הרבה דרכים, לפעמים מניעה מעשית, כמו יראת מלכות וכיו"ב[24], ולפעמים מניעה רוחנית, שמהם היא ג"כ המצוה שלא לאמר דבר שאינו נשמע. וכשישנן מניעות כאלה הננו מרוצים בזה, מפני שאנו מכירים שכך הוא רצון ההשגחה העליונה בעתים כאלה. ואך לזה הננו מוצאים בירושלמי, שרשב"י[25] שמח על נטילת הדינים בישראל לשעתם, משום דלית אנן חכים מידן, [ירושלמי סנהדרין ז, ב: רבי שמעון בן יוחאי אמר "בריך רחמנא דלינא חכים מידון" – ברוך ה' שאיני יודע לדון (דיני נפשות), כשניטלו מישראל]

זהו מה שנוגע להבנת לשוני.

ולענין דינא. דע, שאע"פ[26] שאיסור גמור וחולי רע הוא, אפי'[27] מי שמסתפק ומהרהר על דברי האמונה השלמה, מ"מ[28] לא מצינו שדנו חז"ל[29] דין אפיקורוס, [סנהדרין צט–ק; רמב"ם הלכות תשובה ג, ח] כ"א על הכופר, דהיינו המחליט ההיפך. וההחלטה של ההיפך א"א שתמצא כלל בישראל בין שום אדם שלא יהי' רשע גמור ומשקר במזיד. כי הרשעה היותר גדולה לא תוכל כ"א להטיל דופי של ספק לחלושי הדעות, וכיון שכן מי שמעיז פנים לאמר שהוא כופר בבירור, הרי הוא רשע מוחלט, שבצדק היה ראוי לדונו בכל הדינים המפורשים, ואין כאן טענת לבו אונסו כלל. ואם היתה הכפירה שבדורנו בעלת אמת, היתה תמיד טוענת טענת ספק, והיו מבררים לה בנקל ספקותיה, אבל היא משקרת בזדון, וטוענת טענת ודאי, בשעה שאפילו ליותר חלושים בדעת א"א כלל שתבא כ"א למדת ספק, והרי היא עסוקה ברשע של רדיפה בעזות מצח, ע"כ היא חייבת כל הדינים, שבידי אדם ובידי שמים, לפי הערך של המכשלה שהיא עושה. ופרטי הדברים מובן שצריכים אריכות גדולה של ספרים רבים לבאר. ודבר זה ברור, שמי שבא לידיעה איך שכל המינות, ביחש לישראל, איננה כ"א טענה של ספק גרועה, המתלקטת מחסרון ידיעה וחסרון רגש ומעוט מוסר, מיד הוא נעשה שלם באמונה ויראת ד' באמת' וכל מה שיהי'[30] יותר דבק בת"ח[31], דורשי אלהים באמת, כן יתעלה מעלה מעלה, להיות ממולא באמונה של חסן חכמת ודעת. "כל כלי יוצר עליך לא יצלח [ישעיהו נד, יז] וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי, זאת נחלת עבדי ד' וצדקתם מאתי אמר ד'".

(עה"ק יפו ת"ו, י' סיון תרס"ה).

---

1. ע"ד - על דבר
2. במכה"ג - במכהאי גוונא
3. ג"כ - גם כן
4. ע"פ - על פי
5. שא"א - שאי אפשר
6. ע"כ - על כן
7. תהי' - תהיה
8. יהי' - יהיה
9. כ"א - כי אם
10. א"א - אי אפשר
11. בע"כ - בעל כרחם
12. א"כ - אם כן
13. כיו"ב - כיוצא בזה
14. שע"כ - שעל כן
15. כ"ז - כל זה
16. שתהי' - שתהיה
17. וק"ו - וקל וחומר
18. כשתהי' - כשתהיה
19. השי"ת - השם יתברך
20. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
21. וע"כ - ועל כן
22. ומכש"כ - ומכל שכן
23. ב"ה - ברוך השם
24. וכיו"ב - וכיוצא בזה

25. שרשב"י - שרבי שמעון בר יוחאי
26. שאע"פ - שאף על פי
27. אפי' - אפילו
28. מ"מ - מכל מקום
29. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
30. שיהי' - שיהיה
31. בת"ח - בתלמידי חכמים

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז שבט תרס"ו - יפו **נמען:** בנו, צבי יהודה

הרב קוק מסביר לבנו הרצי"ה שההכרה האמיתית תלויה ביושר הפנימי, באור התורה ובמידות טובות, ולא בריבוי שפות. מי שיסודו הפנימי מלא אמת יכול ללקט את הטוב מכל דבר. ידיעת שפות חשובה רק להשפעה על אחרים, ואסור שתבוא על חשבון הבירור השכלי. בעזרת משל דוד וגלית הרב קוק מבאר שאת המלחמה ב"מחרפי מערכות ישראל" יש לנהל בכלי התורה הפשוטים, "בחמישה חלוקי אבנים".

עיקרי הדברים

- יושר פנימי ותורה מול השכלה ושפות.
- דוד וגלית - כלי התורה במלחמת הדעות.
- דור עקבתא דמשיחא.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו תוב"א[3], ט"ז שבט תרס"ו[4].

בני יקירי [הרצי"ה, בנו, שהיה אז כבן חמש עשרה] ומחמד נפשי ולבבי שליט"א[5].

שמחתני בדבריך הנעימים ונחמדים, ולוא לא הייתי מוטרד כעת הרבה הי'[6] ראוי להאריך בכל דבריך הקצרים, להראותך הנסיון איך מרחיבים רעיונות נכונים מעמק הנפש הישרה, לאפוקי מאותם הסוברים שכל השלמות תלוי' בלעיטה של כמה וכמה שפות. [להוציא מדעת אלה שסוברים שכל השלמות תלויה בלימוד שפות רבות] ההכרה האמיתית היא מתבררת לאדם לפי אותה המדה שהוא עומד על יסוד היושר הפנימי שלו, שאדם מישראל ימצא אותו לפי אותה המדה, שאורה של תורה במעשה ובעיון התרחבה בלבבו, ולפי הערך שהמדות הטובות נקבעו עמוק בנפשו, ואז ממילא יהי'[7] מלא ענג ונועם מזיו עליון, ועל ד' ועל טובו יתענג בשבע שמחות, בשלות השקט וחדוה פנימית, מלאה בטחון ועצמה. ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ד'. [תהלים ט, יא] וכשהיסוד הפנימי הוא ממולא בלשד חיי אמת וצדק, אז כל מה שמתלקט אל קרבו מן החוץ מיד מתברר, והחלקים הרעים, שהם כמו סיגים, נדחים בתוקף כח החיים הפנימיים, ונשאר הזך והטהור, הנלקט מכל דבר וענין, שהוא נמצא אפילו בעמקי החושך, שאי-אפשר כלל שלא יאירו גם שמה. איזה ניצוצי אורה. "שאול ואבדון נגד ד' אף כי לבות בני אדם" [משלי טו, יא] [משלי]. אמנם מפני שהאדם ראוי שישתוקק להיטיב מטובו לזולתו, לעמו ולכלל האדם כפי היכולת, מצד ההשפעה ודאי כל מה שיתוסף לו יד ושם בשפות וסגנונים שונים ירבה כח. הסברתו והשפעתו, וכל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה[8] נתחלק לשבעים לשון, [שבת פח] ד' אלקים יתן אמר המבשרות צבא רב [תהלים סח, יב] [שבת]. אבל מי שחושב, שעל חשבון הבירור השכלי, שהוא היסוד העצמי, יכניס את ההשלמה הבלשנית, עד שממנה יבנה. בנין לאומה ולאדם, הרי זה ממעט את הדמות השכלית ממטבע שלו. והשם הוא, התחלת הלשון, "ויקרא האדם שמות", [בראשית ב, כ] והנפילים, שנפלו ושהפילו את העולם [מדרש], "המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם", [בראשית ו, ד] שהביאו שממון לעולם [שם].

"אשר אמרו ללשוננו נגביר, שפתינו אתנו, מי אדון לנו". [תהלים יב, ה] ורוח ד' למלא את כל מחשכי העולם אורה הופיעה על בחיר המין האנושי, שקרא את עצמו ערל שפתים, כבד פה וכבד לשון. [משה רבנו (שמות ד, י; ו, יב)] וכן הדבר הולך ג"כ[9] בדור היותר מאוחר, במי שמתדבק לשתות ממים הנאמנים, שמשם יצא אדון הנביאים, "כי מן המים משיתיהו". [שמות ב, י] ולא במי שהוא חמוש בכלי נשק כבדים אנו צריכים להכות את הפלשתי הערל, - ערל בשר או ערל לב -, המחרף מערכות אלקים חיים ומערכות ישראל, כי לפעמים יאמר דוד הקטן "כי לא נסיתי באלה", [שמואל א יז, לט] כשירצה שאול להלביש אותו מדיו, כ"א[10] בחמשה חלוקי אבנים מן הנחל, [שמואל א יז, מ] שמשימם בילקוט הרועים, בקלע ובאבן, חמשה חומשי תורה וחמש תיבות, ש"י ד' אלקינו ד', [חמש התיבות "שמע ישראל ה' א-להינו ה'", המתכנסות בתיבה השישית "אחד"] שהם מתכנסים בתיבת אחד ע"י[11] הרועים, המתלקטים כולם בכל דור ודור, לבאר ולהסביר עומק חכמת דעת ד' אחד ואורה של תורה, בצירוף קטן של סגנון נהוג בתכסיסי מלחמה, כקלע ואבן, אע"פ[12] שאינו דומה כלל לקובע נחשת ושריון קשקשים של גלית, לא לחרבו ולא לעץ-חניתו, שהוא כמנור אורגים, ולא לחוצפתו של נושא הצינה שלפניו, מ"מ[13] הלא הוא בא בחרב ובחנית, ודוד בא אליו בשם ד' אלקי מערכות ישראל אשר חרף, ע"כ[14] תטבע האבן במצחת הנחשת של מצח אשה זונה, ואח"כ[15] תהי גם חרבו של גלית ביד דוד [תוכן רמזים מתיקוני זוהר]. והדוגמא נוהגת מאד בדור זה של עקבא דמשיחא, אשר חרפו אויביך ד' אשר חרפו עקבות משיחך, ברוך ד' לעולם או"א[16].

כתוב נא בני יקירי מכל פרטי פרטיות שלך, כאשר עשית זה כבר, בזה תשמחני מאד.

מפני הטרדא אקצר ואומר שלו'[17] וברכה לך ולכל אשר לך, צלח ורכב חזק ואמץ בתורה, ויראת ד' ברה וטהורה, צהלת רוח ושמחת לבב, במדות טובות ומעלות יקרות, יהיו תמיד בחבלך ותהי'[18] לאיש מצליח בעזה"י[19], כנפשך היפה ונפש אביך-מצפה אשרך בכל לב,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תוב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
4. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. הי' - היה
7. יהי' - יהיה
8. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
9. ג"כ - גם כן
10. כ"א - כי אם
11. ע"י - על ידי
12. אע"פ - אף על פי
13. מ"מ - מכל מקום
14. ע"כ - על כן
15. ואח"כ - ואחר כך
16. או"א - אמן ואמן
17. שלו' - שלום

18. ותהי' – ותהיה
19. בעזה"י – בעזרת השם יתברך

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת מ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג מרחשון תרס"ז - יפו **נמען:** בנו, צבי יהודה

הרב קוק מבקש מבנו הרצי"ה לכתוב לעיתים קרובות, ומייעץ לו ללמוד גם פלפול בספרי האחרונים, ולקבוע זמן מסודר למוסר ולעיון. הרב קוק מבקש לדון לכף זכות מי שמקל בכבודו. הרב קוק מעודד את ר' יעקב משה חרל"פ בהדפסת כתבי ר' צבי מיכל שפירא, אך מבקש שישמור על בריאותו. בסוף הרב קוק מסביר שאגדות חז"ל נכתבו כביטוי טבעי של חזיון הנפש, ולא לשם מגמה.

עיקרי הדברים

- הדרכה בלימוד: פלפול, מוסר ועיון.
- לימוד זכות על מי שפוגע בכבודו.
- טבען של האגדות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו תוב"א[3], י"ג מ"ח תרס"ז[4].

בני אהובי [הרצי"ה, שלמד אז בישיבה בירושלים] חמדת נפשי ולבבי שליט"א[5].

שמחתני בדבריך הנעימים ומאירים. מה מאד חפצתי לכתוב לך דברים ארוכים, אבל ידעת גם אתה מבלעדי את המניעה הרגילה. נא שלא לקמץ במכתביך היקרים, ולהרגיע רוחנו השוקק לדעת כמעט בכל יום משלומך וכל אשר לך.

כתוב נא את כל מהלך ענינך ופרטי לימודך, והרגל נא יקירי את עצמך ללמוד ולעיין ג"כ[6] לפעמים בדברי ספרי האחרונים בפלפול, כדי שתהי'[7] רגיל בסגנון החידוש שבהלכה כראוי בע"ה[8] ביושר ושכל טוב. וע"ד[9] לימוד ספרי מוסר ועיון, כמדומה שאיני צריך להעירך, הנך כבר רגיל בזה, ואקוה שלא תעזב את הרגילות הזאת, המביאה לכל טובה, רק שתקבע אותה בסדר יפה, שלא תבזבז כחות ולימודים ההלכיים יותר מהמדה. והשי"ת[10] ידריך אותך בדרכי יושר וצדק.

דר"ש[11] הר"א[12] מיכ"ז[13] שי'[14]. כן תדר"ש[15] הר"י[16] פורת שי' באה"ר[17].

וע"ד הרי"א[18] שי', תדינהו לכ"ז כמו שהנני דנו אני. כי לפי דעתו ודאי חושב הוא שיש תועלת או מצוה ח"ו[19] בהקלת ערכי, ואם הוא טועה בזה לפע"ד[20] אין ראוי להקפיד על שגגה. אקוה שלא יזיק לי זה מאומה, לא בחומריות ולא ברוחניות. ולשון הרמב"ם[21] באגרותיו הוא "המבקש להעלים מה שגלהו מוסיף לו גילוי". [מאגרות הרמב"ם] ב"ה הגיעו מכתבים מגדולים חשובים ע"ד[22] עק"ה[23] [ככל הנראה ספרו של הרב קוק "עקבי הצאן", שיצא לאור בתרס"ו] לטובה במעלה עליונה. יזכני נא השי"ת[24] למען שמו להגדיל תורה ולהאדירה, ולרומם את קרן ההגיון בפנימיותה של תוה"ק[25] לאמתתה, כדי לרומם עי"ז[26] קרן ישראל וקרן אה"ק[27] בכלל, שבזה תתרומם ג"כ קרנה של ירושלים עיר עז לנו. ישמח הר ציון תגלנה בנות יהודה. [תהלים מח, יב]

אם יזדמן לך לראות את הרי"מ[28] חרל"פ[29] שי' תדר"ש באה"ר, ותאשרהו בשמי ע"ד עסקו בהדפסת כי"ק[30] של הגה"צ[31] רצ"מ[32] [כתבי רבי צבי מיכל שפירא, מקובל ירושלמי, רבו של הרב חרל"פ, שנפטר בתרס"ו] ז"ל[33], אבל תעירהו שישמור מאד מאד את בריאותו, ולא ישליך מנגד את נפשו אפילו בשביל הדפסת ד"ת[34] הנ"ל[35] שאפשר לחדש חד"ת[36] בכל יום וא"א[37] להחזיר נפש אחת מישראל לעולם [מלשון הר"מ[38] בה' מילה]. [רמב"ם, הלכות מילה א, יח]

ע"ד הגדות הא"ר[39], ע"פ[40] רוב צפונות בהן שיטות שלמות ובקורת אדירה על כל הרע והכיעור שבמהלכי ע"ז[41] וכל אביזרהא, שדוקא בצאתם ממסגר צר ודחוק מאד של אגדה תמוהה הרבה תוכל להיות מוארת כל צרכה. וכך הוא טבע העיון של הדברים הנסתרים, אבל לא נכתבו מעולם דברים כאלה במגמה טנדנצית, להגיע על ידה לאיזה תכלית מכוונת, כשם שאין התפעליות שירית נכתבת לשם תכלית, כי"א כך היא הצורה הנפשית פנימה, ושירים שנכתבים לשם מגמה אין רוח השיר הטהור חל עליהם, וכמו-כן הגדות שנכתבות לשם כך הנן בכלל אגדות של דו-פי [כמו דו-פרצופין]. וכל תכנן של האגדות הטהורות והקדושות הנן העתקה נאמנה של חזיון הנפש בעולמה הפנימי, שזהו השפה שלה בטבע, והאמת המעשית יוצאת ע"פ קלסתר שלה ונותנת להחכמה את עבודתה, לכלול ולחבר את שני העולמות הללו יחד ביחודא שלים.

חזק בני ואמץ, חזק בתורה במוסר בד"א, ועל כולם ביראת ד' באמת ובאהבתו הנאמנה תגדל ותצליח בתורתו ית"ש[42], כנ"ה[43] ונפש אביך דבק באהבתך בכל לו"נ[44],

איה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תוב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. ג"כ - גם כן
7. שתהי' - שתהיה
8. בע"ה - בעזרת השם
9. וע"ד - ועל דבר
10. והשי"ת - והשם יתברך
11. דר"ש - דורש שלום
12. הר"א - הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
13. מיכ"ז - שם אדם - דורש פענוח
14. שי' - שיחיה
15. תדר"ש - תדרוש שלום
16. הר"י - הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
17. באה"ר - באהבה רבה
18. הרי"א - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, א (למשל: יעקב + אברהם) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
19. ח"ו - חס ושלום
20. לפע"ד - לפי עניות דעתי
21. הרמב"ם - רבי משה בן מימון

22. ע"ד - על דבר
23. עק"ה - עיר הקודש
24. השי"ת - השם יתברך
25. תוה"ק - תורתנו הקדושה
26. עי"ז - על ידי זה
27. אה"ק - ארץ הקודש
28. הרי"מ - הרב רבי י... מ... (שם אדם)
29. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
30. כ"ק - כבוד קדושת
31. הגה"צ - הגאון הצדיק
32. רצ"מ - ר' צבי מיכל (שפירא)
33. ז"ל - זכרונו לברכה
34. ד"ת - דברי תורה
35. הנ"ל - הנזכר לעיל
36. חד"ת - חידושי תורה
37. וא"א - ואי אפשר
38. הר"מ - הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
39. הא"ר - האליה רבה
40. ע"פ - על פי
41. ע"ז - עבודה זרה
42. ית"ש - יתברך שמו
43. כנ"הי - כנפשו היקרה
44. לו"נ - לב ונפש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת מד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג כסלו תרס"ז - יפו **נמען:** הרב שמואל אלכסנדרוב

הרב קוק מבאר שהתכונה העמוקה של ישראל היא אהבת ה' אלוהי ישראל, שאינה תלויה בחקירה או בפילוסופיה, וההשכלה רק מרחיבה את גילויה. מי שמנותק מן היסוד הזה מנסה לבנות את האמונה בדברים חיצוניים, ואינו מצליח. השמירה על התכונה הפנימית נעשית על ידי אהבת המצוות המעשיות. לאומיות ישראלית צריכה להיות בצורתה האלוהית, ולא לאומיות סתמית. לבסוף הרב קוק מציע להקים בארץ ישראל ישיבה קטנה ללימודי פנימיות התורה, לצד הצמיחה של היישוב החדש.

עיקרי הדברים

- אהבת ה' - יסוד הנשמה הישראלית.
- לאומיות בצורתה האלוהית.
- ישיבה לפנימיות התורה בארץ ישראל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ג כסלו תרס"ז[4]. [י"ג בכסלו תרס"ז (1906)]

לכבוד ידידי הרב הגדול החכם הנעלה מו"ה[5] שמואל אלכסנדרוב [הרב שמואל אלכסנדרוב, רב בבוברויסק, הוגה שעסק בפילוסופיה ושאל את הרב קוק שאלות רבות באמונה] נ"י[6], שלו'[7] וברכה.

מכתביו הנכבדים מאז הגיעוני. ומה מאד חפצתי להשיבו, מפני הכבוד ומפני התועלת, אבל נאחזתי בסבך טרדות תמידיות, וחפץ לבבי הי'[8] להשיב לכבודו באריכות, בבאור מספיק, וע"ז[9] צריך זמן פנוי, ע"כ[10] נתעכבתי. אמנם בראותי כי אין לדבר סוף, וכבר נתחייבתי בתשובה שני', אמרתי לא אחכה עוד, ואכתב במהירות, כפי אשר יעלה בידי, על סדר מכתביו. אע"פ[11] שהנני צריך לקצר הרבה, אקוה שיספיק לחכם שכמותו.

הנני מוכרח להקדים הקדמה, לבאר את תכונת ההבדל שבין העומדים בפנימיות האורה האלהית, שהיא האורה האנושית בכללה המתגלה באורן של ישראל, ובין אותם שנמעדו מעט קרסוליהם, [על פי תהלים יח, לז] והנם רפויים ומטים לנפול וצריכים חזוק ורפואה וסעד לתמכם, כדי שנהיה יכולים להיות נכנסים בכל הוייתנו אל הטרקלין בבית ישראל פנימה, לחזות בנעם ד' ולבקר בהיכלו, [תהלים כז, ד] וממילא יתגרשו מפנינו כל הרוחות הרעות, שמבקשות להוציא אותנו חוץ לתחום של קדושת השי"ת[12] המקדש את ישראל,

התכונה הישראלית האמיתית, הקבועה בעמק הנשמה העברית, היא ברכת אברהם אבינו ע"ה[13], שהעיד עליו הכתוב: "זרע אברהם אוהבי", [ישעיהו מא, ח] עצם החיים הישראליים הם כלולים רק בנקודת אהבת השי"ת, ואהבת שמו יתי'[14] דוקא בשם ד' אלהי ישראל. כל יתר תנאי החיים, הרבים והרחבים, הפרטיים והכלליים, הנם רק תוצאות ומילואים ליסוד החיים העקריים. זאת היא התכונה העיקרית שלנו, שנתגברה בנו בראשית טל ילדותנו, והיא הולכת עמנו עדי עד. ואע"פ[15] שלפעמים היא מתעלמת,

היא עומדת דוקא בשביל זה לחזור ולהגלות בכח יותר גדול, כחק כח כביר ואדיר שסבל זמן רב מכח עוצר ומונע, שכשמתגבר עליו הוא ברעם וכח אמיץ בנפץ וזרם. זאת התכונה לא השתנתה ולא תשתנה. תהלוכות החיים וצורתם החיצונה הן מקבלות לפעמים איזה שינוי, אבל לא התוכן הפנימי. "זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה". [ירמיהו ב, ב] והזכרון הזה הוא עומד וקיים לעד, "לא איש אל ויכזב, ובן אדם ויתנחם". [במדבר כג, יט] זאת היא התכונה שלנו הקבועה והקיימת, שהיא אינה צריכה לא מחקר ולא פילוסופיא, ולא שום תבלין שבעולם, לקיומה ולעצם הוייתה. וכל מה שאנו מרחיבים ומשכללים את הדעה וההכרה אינה כי"א[16] כדי ליתן מקום ומרחב להתכונה האלהית העצמית הזאת, שתתפשט ותתגלה ביותר, וע"י[17] גילוייה החיצונים, שאינם דומים כלל ואינם עולים בערכם לעצם מעלת חזקת ובהירות התכונה הפנימית של אהבת ד' אלהי ישראל הגנוזה בנו, דוקא מצד קלישותם ומיעוט אורם הננו יכולים להכניסם לפעמים בדבורים הגיוניים, ולהשתתף על ידם עם המצויינים השרידים שבכל הציבור האנושי. כי אע"פ שיוכלו להיות אנשי אלקים ג"כ[18] בכל עם ולשון, מ"מ[19] מוכרח הוא, שכל איש ואיש מאיזה אומה שתהיה, יכיל בקרבו את תוכן הנשא וגם את התוכן השפל של אומתו, כי אין אפשרות לשום אדם להיות מחלץ את עצמו לגמרי ממסגר האומה, שכבר קבעה לה תכונה נפשית מיוחדת, בזה עצמה שעלתה על במת העמים בתולדה. ע"כ הניצוץ הישראלי שבנו הוא באמת כל עוזנו ואשרנו, כל עושר רוחנו ועצם חיינו, ויתר הרכוש הרוחני הנהו רק טפל אליו ומשמשו, ואפילו אם יהיו רבים ממנו בכמות המדומה, הנם בטלים ומבוטלים אליו מצד העצם והאיכות, כמו שכל עשרנו החמרי מכסף וזהב, בתים והיכלות, וממשלת ותענוגות מלכים, הנם רק טפלים לעצם החיים שמתגלים במרכז החיים שלנו בפנימיותנו, במרכז המח או בכל מקום שהוא, לכל מר מחוקרי החיים כדאית להו. [לכל אחד מחוקרי החיים כפי שיטתו (ארמית)] זה מרגיש בחזקה ובכל עז-הנשמה מי שהוא רוצה להיות בן ישראל באמת, ובזה יושע ישראל תשועת הפרט ותשועת הכלל. וכל אותם שנוקשו ונסחפו מחוץ לאהלי יעקב [על פי במדבר כד, ה] אינם חפצים להרגיש את זה היסוד העקרי, ואם לפעמים מתעוררת גם בלבבם הרגשת האהבה האלהית, או הלאומית, או שתיהן ביחד, אינם מכירים את גודל עז יחודם ואחדותם, והם חפצים לבנות את עצם החיים, את יסוד האהבה האלהית עצמה, אהבת ד' אלהי ישראל, שהיא נשמת האומה ועצם חייה, בדברים חיצוניים ומלאכותיים. ע"כ אינם מצליחים כלל בחפצם, והם הולכים ומצטערים, עד שיבאו לידי כריתה ונתיקה אם הם רקובים ביסודם, או לידי הכרה והתפרצות החיים הפנימיים לטובה, אם יש להם יסוד ישראלי בריא והגון. ואח"כ[20] מתוך עצמה של הנקודה הפנימית, החזקה ואיתנה מכל, ירחיבו דברים, יבנו בנינים, יפארו פארות, יחזו משאות, יחקרו ויתפלספו, "מגדל עז שם ד' בו ירוץ צדיק ונשגב", [משלי יח, י] ובזה יחיו את כל הראויים לקבל תחיה. התכונה הפנימית אינה נשמרת בעזה וטהרתה כי"א ע"י[21] אותה ההדרכה והתכונה ההיגינית, הצריכה לשמירתה, ע"כ היא כוללת בעזה אהבה עצומה ונפלאה, חמה ונלהבה, לכל המצות המעשיות שבתורה, שבכתב ושבע"פ[22], שכבר נשרשו יפה באהבה פנימית, כמו שמקורן הוא שם, "מימינו אש דת למו". [דברים לג, ב] הדעת והחשבון, והמחקר הפילוסופי הטהור, צריך הוא רק לצרף ולזכך את הרעיונות והמושגים מן הסיגים המוסריים והמדעיים שלהם, ולהעמידם על אופים הטהור והבריא ממקורו. ע"כ לא יוכל לעולם להיות נבנה ומשתכלל דבר רוחני יסודי,

שיקומם את הסוכה הנופלת, סוכת דוד, [על פי עמוס ט, יא] כ"א בשני תנאים הללו המחוברים זה בזה: תכונת תמימות הלב לאהבת מצותיה של תורה, באהבת שם ד' אלהי ישראל, הקשור בהן בהרגשתנו פנימה, והעמדת יסוד החיים בעצם התכונה האלהית הקלוטה בנו באהבת עולמים. וכל מה שנראה כמתנגד לאלו היסודות, בין במדע, בין בחיי המעשה, בין בחיי הפרט, בין בחיי החברה והכלל, תעז תמיד יד ד' העליונה, השלוחה "מחגוי הסלע מסתר המדרגה", [שיר השירים ב, יד] מתוך עצמתה של נקודת חיינו, לישבם ולהיטיבם, באופן שלא די שלא יהיה נמצא שום גרעון וחלישות, בדעת ובחיים, ע"י הפגישה הסתירית המדומה, כ"א תוספת אמץ יבא לה ע"י התגברות ונצחון אמת, שיהי'[23] יוצא לאור בפועל בחיי האיש והאומה, ומתפשט והולך לחיי האנושיות.

ע"כ יודע אני ברור, שאם נבא בתכונה פורמלית להעמיד "בית מדרש גבוה" ישתבש הענין הרבה, והקליפה תתרבה על התוך, ויהיו לנו ממנו חכמי היהדות מה שהיו והנם לנו הרבנים של "בתי מדרש הרבנים" שברוסיא מכבר [בתי המדרש לרבנים שהקימה ממשלת רוסיה בווילנה ובז'יטומיר, ונסגרו בשנת 1873] ושבאשכנז עכשיו. ע"כ איני מוצא תרופה למחלתנו כ"א ע"י כינוס, שיהי' בתחלתו קטן בכמותו, ובלא שום כחל ושרק של פורמליות, [על פי כתובות יז: "לא כחל ולא שרק ולא פירכוס" – בלי קישוטים חיצוניים] רק בהכרה פנימית אדירה, שהחובה עלינו עכשיו ביותר להשיב לתחיה את רוח עמנו, המתעלף מעצר רעה וצמאון, והמכונסים המעטים יהיו אנשים לא זקנים, שיש להם כישרון של קדושה אלהית, מחוברת בדעה בהירה וטהרת לב במוסר אמת, והם יסכימו לעשות קבע את הלמוד של כל מה שנוגע לרעיון ומחשבה שבתורה, עם כל התרחבותו הגדולה, בצירוף חינוך והנהגה של בריאות הגוף והרוח, ובצירוף השתמשות נכונה בידיעות המדעים לפי מרום הזמן, לכל ענפיהם ולכל הרגשותיהם, המסתעפים והרחבים, כדי שיתחדד יפה סגנונם ותתרחב דעתם, לכונן ברוח נכון ספרות טובה וחיה ממקור ישראל ביסודו ובהרחבה כללית בשכלולו. אז יראו בנינו את עזנו וכבודנו, את אמתתנו ועשרנו הרוחני, וע"י זה יטהר וירומם רוחם ויחזק לבבם, להשגב בעז עמנו ובהרמת קרן ארץ חמדתנו, שהיא בית חיינו ותקותנו לדור דורים. ע"י ההתחלה הקטנה הזאת, שתעשה ע"י כחות שעומדים הם כולם בפנים, יוכל עץ חיים גדול לצמח להצמיח קרן ישועה, ויוכלו הדברים ללכת ולהרחב באופן מוצלח כזה, עד שאפילו העמים הנאורים כולם יקיצו לחידור קרני האור הגדולים, שיהיו נוצצים ממקום ששם מאז יצאה האורה. "וחכיתי לד' המסתיר פניו מבית יעקב וקויתי לו, הנה אנכי והילדים אשר נתן לי ד' לאותות ולמופתים בישראל מעם ד' צבאות השוכן בהר ציון", וקודם לזה אמר "צור תעודה חתום תורה בלמודי".

העז הגדול הפנימי שלנו, לכשיתעורר ויתברר, לא ייראו כלל משום כפירה והתיאשות. הוא לוקח יפה מכל דבר את התוך הטוב שלו, לא מפני שהוא מחדש אותו בקרבו משם, כ"א מפני שכל הטוב וכל האמת כבר נטוע הוא בכנסת ישראל פנימה, זאת היא נצחיותנו וחיי עולם הנטועים בתוכנו מתורת אמת. כל ההחלשות הרוחניות, שבאו לעולם, לא פגעו כ"א היסוד החיצוני, שבו מתלבשת הדעה הרוחנית העליונה והמוחלטת. ומתוך שכל העולם כולו אין לו מהרוחניות כ"א הלבוש והקליפה, שהרי האליליות היא כולה קליפה בתוך מועט וכהה מאוד, והדתות, שהתאמצו לעשות מעמים אליליים בעלי מוסר יהדות ומתקדשים ברגש קדושה אלהית, לא יכלו להחליף את עצמותה של התכונה

האלילית, הדבקה בכנסיות של כל הקיבוצים החברותיים של האנושיות, "בקש (משה) שתשרה שכינה על ישראל ונתן לו, ובקש שלא תשרה שכינה על אוה"ע[24] ונתן לו, שנאמר ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר ע"פ[25] האדמה" (ברכות). אנחנו, אין אנחנו מכירים את ד' מן העולם וע"י העולם, כ"א מתוך נפשנו פנימה, מתוך תכונתנו האלהית, הננו מתחילים והננו הולכים בה לתכונה הכללית של האומה כולה, ומצרפים את האורה ההיסתורית והתולדתית שלה, וכשכבר אנו חמושים בכל הננו יוצאים עם זה להכרה העולמית הרחבה. אין אנו מצטערים אם תוכל איזו תכונה של צדק חברותי להבנות בלא שום ניצוץ של הזכרה אלהית, מפני שאנחנו יודעים שעצם שאיפת הצדק, באיזו צורה שתהיה, היא בעצמה ההשפעה האלהית היותר מאירה. ואם תרצה האנושיות לכונן מצב של שווי משקל בחיים ומנוחה ללב בלא שום השפעה רוחנית כלל, הרינו מוצאים בה, אפילו אם לא תרצה להכיר את מהות הצדק המוסכם, אם רק יעלה בידה, את ההשפעה הרוחנית היותר אדירה. "ואמר לא נביא אנכי, איש עובד אדמה אנכי, כי אדם הקנני מנעורי" (זכריה). ואם יחפץ אדם לבנות ג"כ את הבנין הקוסמולוגי הכללי בלא שום הצטרפות השפעה רוחנית, כ"א בחשבונות של הכרחים מטריליסטיים, הננו עומדים במנוחת לבב ומסתכלים על בנין ילדים זה, שהוא בונה את קליפת החיים בשעה שאינו יודע לבנות את החיים בעצמם, והננו מתקרבים ומתאמצים עי"ז[26] יותר בקשר האורה והקדושה הפנימית, "אנכי ד' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", ולא "אשר בראתי את העולם", ומתוך ההכרה העליונה ורום ודאיות החיים האדירים המסודרים והצחים עצמם, "ואנכי ד' אלהיך מארץ מצרים, ואלהים זולתי לא תדע ומושיע אין בלתי, אני ידעתיך במדבר בארץ תלאובות".

מזה הננו יוצאים אל העולם הרחב, ומפתחים אותו מזיקי עבדותו, מתרדמת המות שנסך על עצמו ועל המציאות כולה, ואומרים בקול: "א' ד' אלהים הנה אתה עשית את השמים ואת הארץ בכחך הגדול ובזרעך הנטויה, לא יפלא ממך כל דבר. עשה חסד לאלפים ומשלם עון אבות אל חיק בניהם אחריהם, האל הגדול הגבור ד' צבאות שמו, גדול העצה ורב העליליה, אשר עיניך פקוחות על כל דרכי ב"א, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, אשר שמת אותות ומופתים בארץ מצרים עד היום הזה ובישראל ובאדם, ותעשה לך שם כיום הזה". לא מהכרח הגיוני יבש" ולא ממורא בז ורצח, יאיר אור אלהי ישראל בעולם, כ"א שם מלא על עולם מלא. העולם החיצוני צריך שיבנה בהכרותיו ובתרבויותיו ברום עזו, אמנם אחרי כל אלה יחסר לו הכל כ"ז[27] שחסר לו נעם ד' ואור אלהי יעקב, חסרים לו החיים הנעימים והאדירים הקדושים והנצחיים, שאותם הוא מבקש, מבקש ולא ימצא כ"א באוצר החיים הצפון בציון מכלל יופי. רק לתוספת אומץ הננו יוצאים בטח ואומרים, שכל המדע הטהור הכללי הוא ג"כ באמת לצד האורה, אין הסיבוכים מצויים כ"א מפני הסיג שנדבק ברעיון האלהי ע"י רשעת לב האדם וע"י פתיות דמיונו, ע"כ האנושיות מרגשת כאילו היא אסורה באיזה דבר המעיק לה, אבל בצאת האורה הברה לאור עולם אז תחוש ביותר את כובד הכבלים של השלילה של היאוש, של הכחש, שאין בו כלום, שאיננו מאומה, והוא בעצמו מצטרף הוא להרמוניא של כללות הרעיונות והכחות, לטהר ולזכך, שזוהי עצמה תכונת החיים המלאים והמאירים, המסודרים ומסומנים. רוח גדול וטהור אנו צריכים, חפץ קדוש ואלהי, ועזרה מכל אשר רוח ד' תפעמו, המחכים לישועה לתן צבי בארץ חיים. [על פי יחזקאל כו,

כ] אנחנו יכולים גם עתה לא כ״כ[28] בכבדות להסתכל יפה על כל ההקפה המדעית, ולסגלה עוד יותר ממה שהיו ראויים לזה דורות הראשונים שבגולה, שהיו נתונים יותר בלחץ הגלות, אפילו בערך המדע.

בתחילה קודם שנתבסם העולם ע״י השפע הגדול של הפיתוח הארוך, או עכ״פ[29] של הציור שלו, שחל עליו ופעל להשביחו הרבה כשהי׳[30] האדם פראי ושום גרעין מוסרי פנימי לא היה נמצא בקרבו בפועל, הי׳ צריך לכבש את יצרו הרע ע״י המון היראות, שהן מיני הע״ז לפרטיהם. בתוך עומק חושך זה זרח בעולם אור ישראל, ויקרא שהיראות הפרטיות כולן לא יועילו ולא יצילו, לא יביאו את האיש הפרטי, ולא את כלל האנושיות, לאותו השלו׳[31] והמנוחה הראויה להם. זה כמובן היה ראוי להאמר אחר אשר במקצת כבר פעלו היראות את פעולתן, לפי אותו המצב הנמוך הקדום. אמנם כבר הגיע החלק מן האנושיות להתעלות ע״ז[32], שאינו צריך כבר להמון יראות. די ביראה אחת גדולה ואדירה, הכוללת כל, יראת ד׳ אחד. ומכיון שנפתח שער למושכל נצחי בצדק עולמים זה, כבר כל השערים שלמעלה מזה הם פתוחים כסדרם. השקפה שלמה ומקפת אינה מניחה את האדם להיות שרוי בשפלות, כ״א היא מוליכתו מחיל אל חיל. היראה כ״ז שהיתה פרטית ושבורה לא היתה אפשרה כלל להיות מתעלה עילוי עולמי, אבל כיון שהיא כבר מאוחדת, ובנויה על עולם מלא, כבר היא יכולה לבא מיראת העונש לידי יראת רוממות, יראה של כבוד, של הדר מוסרי ושכלי, של שלמות אין קץ. העולם נתבסם עוד יותר בכללו והתחיל להרגיש, שיראת הרוממות היא מצרנית לאהבה, בכלל תביעת האהבה נתגדלה בקרבו לפי ערך פיתוחו השכלי והמוסרי. ע״כ החל ג״כ המין האנושי בהמון אהבות, היא הרומנתיקה, שאע״פ[33] שצבא וחליפות היו לה מ״מ לא תבטל מפעולתה על רוח האדם המבוכר כבר.

האהבות אמנם שהנן מפוזרות בלא בסיס יסודי, בלא הכרה עליונה מאחדת את כל, הנה פועלות לשכלול האדם בשפלותו כאותו הערך שפעלו היראות. אבל לא לעד יעמוד האדם על מצבו הנמוך, הוא משליך ג״כ את אלילי האהבה, כשם שהשליך את אלילי היראה, ויכיר לכלל הכלל בכללות האהבה העליונה, השלמה והמקפת, שישראל מכריזו בעולם: אהבת ד׳ אחד. ההפרש, שיש בין היראה הנצחית להיראה הצריכה להבטל, נמצא ג״כ בין האהבות. היראה השפלה תעקר מלבו של אדם עם עקירת כל היראות הפרטיות, שאינן יכולות להיות מתאחדות עם היראה המקפת והכללית, ותחתיה תבוא יראת ההוד, המעדנת ומטהרת ומוסיפה עוז וצהלה, והיא החומר לאהבה העליונה, שהיא מטבעת את צורתה. גם האהבות יסירו מעליהן את הצורה השפלה שלהן, את התכונה של חלישות, של מיעוט מוסר, של חסרון דעת וחשבון, אז תופיע אהבת ד׳ במילואה, בטהרה, בנגהה, המחייה באחדותה את כל האהבות הטובות הפרטיות, מוסיפה להן גבורה חן ויופי צדק ומשפט ומשרים. זהו כמובן תלוי כל מה שיתברר יותר מקור האהבה העליונה, כל מה שיראה ישראל ביותר את כחו המקורי, לא בבגדים שאולים כ״א מכיפיה וממעינו. כל מה שהוא בא מצד ההכרה האנושית הכללית אינם שאולים. הם שייכים לנו כמו לכל העולם כלו, אבל מה שהאנושיות לא תוכל לתת, אהבה אלקית עליונה, קבועה בהיסתוריה של אומה כחוט השני המקיף את כל אשר לה, ראשית גזעה, עליותיה וירידותיה, דבר זה לא נמצא באנושיות. האנושיות עוד לא התכשרה לזה, היא עדיין בחיתוליה עד שיתיר ישראל את מאסריה. ע״כ הוא צריך לזה דוקא כחו המקורי, וזה ימצא לו תמיד, ובזמננו ״עומדים דשאים על פתח

קרקע", [על פי חולין ס: הדשאים עמדו על פתח הקרקע עד שבא אדם הראשון והתפלל עליהם] אור ישראל קרוב הוא מאד להגלות, אם נרצה באמת להיות חכמים וצדיקים ובעלי תשובה מאהבה נקרב הרבה את קץ גאולתנו, ואת ישועת האנושיות כולה התלויה בנו הרבה. הננו עומדים למעלה מכל היאושים, אפילו היותר מגוהצים ונאים הנם רק טיח טפל, אפילו "השיבה אל קנט" [הקריאה "בחזרה אל קאנט" של הניאו-קנטיאנים בגרמניה במאה הי"ט] אינה חובקת אפילו את החלק היותר קטן מעוזם של ישראל. אמת הדבר, שמאז מעולם ידענו, ולא הוצרכנו לקנט שיגלה לנו רז זה, שכל ההכרות האנושיות הנן סוביקטיביות יחוסיות, זאת היא ה"מלכות" בבחינת כלי דלית לה מגרמה כלום, והיא "בית הכנסת" או "ירח" המקבלת מאורות, וכל מעשינו, רגשותינו, תפלותינו, הגיונינו, הכל תלוי בזאת, "בזאת אני בוטח". [תהלים כז, ג] אבל מי שהוא מגזע אלילי, שאבותיו היו יכולים להסיח את דעתם מאלקי ישראל, "דקרו לי' אלהא דאלהיא", [מנחות קי: "דקרו ליה אלהא דאלהיא" – שהגויים קוראים לה' "אלוה האלוהות"] יוכל להסיח דעתו ממה שהוא ע"כ יותר רם על כל, אע"פ שלפי ערכנו הוא כמי שאינו, שום צורה מושכלת ומטפיסית לא נמצא בו, אבל ידענו שאי אפשר אחרת כ"א הכל ממנו, אין אנחנו מדברים ולא חושבים אפילו במקור המקורות, אבל במה שאין אנחנו שוללים אותו כבר הכל חי וקיים עדי עד. ודעה זו היא גאונם של ישראל היא לעד, אע"פ שסוף כל סוף גם זה אינו מתגלה כ"א בשכינה, מה בכך; אני ואין מצטרפים ע"י אותיותיהם. אין זה המונותיאיזם השולל את הכשרון המעשי, את החברותיות ואת היופי. המונותיאיזם הוא בדוי מלבם של נכרים ו"מתורגם ארמית" שלא בדיוק כלל וכלל, הוא מין "אין-סוף-מושג" - שהוא סותר את עצמו, ע"כ יעלה בתוהו. לא זה הוא מקור שם אלקי ישראל, מקור הכל הוא אין-סוף הבלתי-מושג, שהוא מקומו של עולם, שרק ע"י רבוי הגוונים המצטבעים אנו יכולים לדבר בו ולהשיגו, ע"י רוב המעשה ורוב שלו', ע"י רוב אהבה ורוב גבורה. זה יכול לומר ישראל, הקורא "זה אלי ואנוהו", [שמות טו, ב] לא המונותיאיסמוס השומם והמדברי של האיסלאם, ולא האפיסה של הבודהיות, כ"א ההויה העליונה המשמחת את הכל ומחיה את הכל, ומתגלה ע"י הגילוי הסוביקטיבי שבלב כל דורשיו ומשיגיו, "וכל אחד ואחד מראה באצבעו הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו [תענית לא, על פי ישעיהו כה, ט] זה ד' קוינו לו נגילה ונשמחה בישעתו", "אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלקיו". [תהלים קמד, טו]

לא לקנט נשוב, כ"א לים סוף, לסיני, ולירושלים, לאברהם, למשה, לדוד, לרבי עקיבא ולר"ש[34] בן יוחאי, ולכל אהובינו שהם חיינו ומשוש לבנו עדי עד. "פנו דרך ד' ישרו בערבה מסילה לאלקינו". [ישעיהו מ, ג] "והיה שם מסלול ודרך, ודרך הקודש יקרא לה-והלכו גאולים". [ישעיהו לה, ח–ט] כל מה שהיותר חכמים והיותר מעולים יכולים הם לחשוב, כבר נמצא באוצרנו בצורה יותר שלמה, יותר עליונה, והעיקר יותר אלקית; זה הוא ההבדל שבין האפס - והכל. עכשו ב"ה הננו עומדים קרוב אל החוף. הננו יכולים לשאת את דגלנו ברמה. הרוח הטהור והקדוש, הנובע מתוך מקורנו, הכניע כבר תחתיו בכח את כל העולם המוסרי והמדעי, עד שאין אנחנו צריכים עכשו להתעלם מלהכריז את נצחוננו. אמנם כמובן הכרוז הזה לא ישמע בעולם כ"א ממקום שהתחיל להיות נשמע, ממקום שיצאה האורה, מהר ציון, אפילו היותר חלושי הרוח שבנו חיה יחיו, יקומו יעמדו על רגליהם. עכשו, שכ"כ[35] רחבה וגדלה פעולתנו הרוחנית, על קיומנו ועל העולם המלא, מה יוכלו חלושינו להיות נוקפים את לבבם, רק באי-היכולת להציג את העבר נגד עיני החושים ההוים. א"כ[36] שמא כל החלק הספורי שבתורה, אומרים

הם, איננו כ"א דברי אגדה ולא דברים שבפועל. והנה אע"פ שזה הספק עצמו אי אפשר להיות כ"א שאול מגויים, כי מי שמרגיש את עצמו לגדל ונולד בתוך הבית הוא מכיר יפה את עסקי הבית, ולא יוכל כלל לחשוב על היסתוריה חיה וקיימה של עמו, שהיא כ"כ משולבת, ומסודרת ומובלטת, שהיא בדאית. אבל אל באף נתהלך גם עם השבויים הללו, שנתרחקו מעל שולחן אביהם, ונאמר להם: אחים, אם כדבריכם, - דברי אגדה, שכ"כ הם יכולים לפעול לטובה ולברכה, לתקות עולמים ולמוסר השכל, הם כ"כ יקרים ונכבדים עד שהנם ממש דברי אלקים חיים, והם ראויים שכל מה שנעוץ בזכרונם יהיה, נשמר בכבוד ואהבה רבה. זה לא יספיק להחיות לגמרי בכל המילוי, אבל יספיק לפתח פתח, להסיר את הבוז, והשנאה, את המאיסה והבחילה, מכל אשר ליהדות, ג"כ בלבם של הבנים הרחוקים. ועם הזרחת המדע הרם והפנימי, והמוסר העליון והמרומם, והבירור של משאת הנפש, הגדולה והרוממה, של האומה כולה, ושילובה האמיץ עם משאת הנפש העדינה של היותר בחירים שבאנושיות, הם יכניסו את בנינו יותר ויותר לפני ולפנים, עד שישובו ויחיו חיי אמת, חיי גדולה גבורה וקדושה.

כמדומה אני, שאני פטור כבר מלדבר עם כבודו בפרטיות ע"ד[37] התימה של האין וע"ד[38] הזרות של התאחדות ההפכים. הכל בא מסבה של הסתכלות ארעית בפנים וקבועה בחוץ. המחשבה הישראלית הנשאה לא תסבול כלל אי-התאחדות ההפכים, ואיך אפשר שמה שאנו רואים בכל העולם המוחש, שהחיים וכל תכונה מסודרת נבנו מקיבוץ והתאמת ההפכים, מחיוב ושלילה, מקור וחום, מזו"נ[39], [מזכר ונקבה] ובעולם האידיאות שמה יהיה מדבר ציה ושממה, פירוד ורקבון, בלא קישור ויחש, כ"א מהומה ומבוכה. ודאי טועים הם אותם שסוברים שאין שם הפכים, שהכל מתגלה בגוון אחד. זאת היא דלטניזמוס שכלי. [עיוורון צבעים (דלטוניזם) שכלי] אבל כמה אמת ומבורר הוא, שהפרצופים העליונים, שבכל העולם הרוחני, המתגלה בכל הנשמות, שבכל המשיגים, שבכל מקום ומדרגה שיש שם נשמה והשגה, הנם מזדווגים ומתאחדים, מתהרמנים ומתקשרים כעין עלמא תתאה, וגוונין דלא מתחזיין מתגלים לו ע"י גוונין דמתחזיין. מה טוב ומה נעים, מה אמת ומה שמח הוא המשפט האמיץ והגדול הזה, המנחה את האדם עלמות. "בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך". [משלי ו, כב] הבנה פשוטה וישרה, שכל מה שאנו רואים, שומעים ומרגישים, מכל העניינים וק"ו[40] מעניינים המוסריים והשכליים, וביותר מעניינים האלקיים, הכל המה בתור מלבושים, שמות, שתחתם נמצא תוך עצמי, ליותר קיים ויותר חי ואחדותי, שבזה הכל מתאחד. כל ההשכלות שלנו הנן צדדים אחדים מהצורה הפנימית, המתגלה ע"י הציורים הפנימיים בחלקים ידועים, כהתגלות חלק אחד מן הים לעומד בצדו, ודוקא על ידי חבור אופקים רבים מתקרבת ההכרה לידי הכל, אע"פ שהם ודאי נראים כסותרים זה את זה, זהו אפילו בעולם האוביקטיבי, ומה נאמר עוד בדבר העולם הסוביקטיבי, שעלינו להסתכל רק על היופי, ההתאמה וההצטיירות הפנימית, שכיון שאנו יכולים לדרוש ולאגד הרי הוא מאוגד והוא מקושר. ורק נמיכות ההשקפה תוכל לתבוע לקצץ ולהפריד, או אפילו להרפות מלאחד, גם זאת היא כמו פילוסופיא של עצלנות.

ואפילו אם בדברינו לא נוכל לפעול הרחבת דעה והגדלת אומץ כ"א אצל אותם שעומדים בפנים, שהם גם בלעדנו תמימי לב, ג"כ התועלת גדולה שיהיו אנשים בריאים לעצמם וממילא יוכלו להבריא ולעלה

ג"כ.

אילו כתבתי "ספר" הייתי בודאי נכנס בעמקי התוכן של המח, להציע המערכה איך אין אנו יכולים להיות מתיראים מכל גדודי הפולמוס של הכפירה, ולא שאין לנו מה להתירא כ"א עלינו לשמוח במה שהננו מוכנים להראות שהנטיות הללו עצמן, הנראות כמזיקות וסותרות את היסוד הכללי של כל אמונה ודת, אינן כ"א מקרבות את העולם לבית אלקי יעקב, שהוא מרום ונשא. כל הכפירות המושכלות אינן מתיחסות כ"א לאותו הצד הדמיוני, הנמצא מקושר בטבע לרגשי האמונה, והצד הדמיוני הזה מוכרח להיות כלה ואבד, אבל את הדברים הטובים שהוא גורם בעולם צריך שיניח בתחילה מושרש קיים ויפה. ומושגים ברורים וחזקים, נקיים מכל דמיון מתעה, לא יוכלו להמצא כ"א ע"פ עמק התכנית של האחדות האלקית הצרופה, שהיא יסוד מקורם של ישראל. ב"ספר" ודאי צריך לברר את הכל בפרטיות, לפי היכולת, לסמן מה המה הרעיונות היסודיים ואיך אפשר לקרוב אליהם, בשלילת דמיונות מתעים, ואיך אפשר שעם צירופם יהיו חיים נאמנים ונחמדים ופועלים על העולם החי והמצוי בחזקה. אבל ארוך הרבה צריך שיהיה ספר כזה, עם כל קיצורו וקימוצו, ולא עוד אלא שכמעט אי אפשר לצאת ידי החובה בספר אחד ובדור אחד. ע"כ עיקר המגמה צריכה להיות הרמת קרן חכמת ישראל הפנימית, לשאוב אותה מכל מקום שהיא נשאבת, שלא תהיה נאבדת אפילו טפה מבור סיד זה. לא רק ספרות מוסר, או מחקר, או פילוסופיא, או קבלה, בעלי צד אחד, כ"א הרמת ערך והרחבת דעת על-עליונות המחשבה הישראלית והאנושית משורש שרשה, המטפסת ע"ג כל הרעיונות העולמיים, המניעה בחוזק ידה את כל השיטות והדתות, בעקריהן, שרשיהן, סעיפיהן וארחותיהן, וסוקרת בבטחה על תמציתן ומגמת פניהן, ומערכת אותן כולן במערכה סידורית, ממטה למעלה, עד שהיא מוצאת את הפרצוף האנושי הכללי, "ספרא דאדם", במילואו ויסודו, עד שמאחדת את הנגלה עם הנסתר, את העבר עם ההוה, ואת שניהם עם העתיד. ועם כל המרחב המתפשט והולך היא באה בבטחה אל אוצר החיים הפרטי של ישראל, ששם היא מוצאת כל, כל גרעיני הצמיחה לאושר ולחיים, עד שאינה צריכה להמית מאומה, היא מהפכת את הכל לאור, חשיכא לנהורא, ומרירו למתיקא, זאת התורה חתים רב מתיבתא בהיכלא דמשיחא (בהקי' הזוהר). אבל אנכי רק מאמרים כתבתי, רק הערות קלות, דלות וקטנות, שיועילו רק להעיר לב חכמים אנשי סגולה, והתעוררות הלב תביא את פריה, היא צריכה להיות מתחלת בהכרזתה הכבירה דוקא באר"י[41]. זאת היא משאת נפשי ותקותי. והטוב שבמטריאליזמוס ההיסתורי יעמוד בעצמו לימיננו, כשנברר בבטחה איך שאי אפשר שתתקיים כשיטה קבועה, ישנה או מחודשת, עם כל ענפיה ושריגיה, כ"א צריכה היא זימור וניכוש, צירוף וזיכוך, והחלק הטוב שבה יהיה לעולם, ככל טוב, מתאים עם אורם של ישראל, עוזם ונצחם.

צדק עולמים, שאנו אומרים ומשננים אותו, הוא גבוה באין ערוך מאותה התכונה המוגבלת של הליברליזם, - יליד רעיון אנושי של רגע היסתורי מתנועע, - והוא איננו זקוק למורך לב ושבר רוח, כ"א הוא חי עם ההגיון הקר שבמח כמו עם הרגש החם שבלב, ועם ההכללה האנושית כולה כמו עם הלאומיות הפרטית ועם המשפחה והאיש. ע"כ גם אנכי הנני אומר ככבודו, שניצוץ תקוה, ורק ניצוץ, נשקף הוא לנו בתוך האפלה הגדולה שאנו שרויים בה, אבל יודעים ומשיגים אנו בבטחה, שהאור כבר

היה. "יהי אור אין כתיב כאן אלא ויהי אור, אור שכבר היה" (מד"ר[42]), [בראשית רבה ג, ב] והאור נמצא הוא בפועל באוצרנו, ע"כ אין אנו נקופים כלל ממה שאין מתגלה לעינינו עכשו כ"א רק ניצוץ, בטוחים אנחנו כי ע"י הניצוץ הזה בא נבא למצא אור גדול, לבת שלהבת יה, "עד יצא כנגה צדקה וישועתה כלפיד יבער". [ישעיהו סב, א]

וע"ד סמיכות הנקודות של המחשבה העליונה ברום עזה עם היותר דלה וקטנה, שיש סמוכים להכפירה מהמושג הפראי ביותר הקדום מכל מושג דת ואלקות. ודאי כן הוא התוכן, שכל מושג מוגדר כבר קלוש הוא ועמום במקצת, כבר האור האין-סופי בלתי מוכשר להתגלות בו ברום טהרו. ע"כ כל הציורים שמהם נולדו ונצטיירו השמות האלקיים, הנם ע"כ מועבים ומוגבלים במקצת, שעי"ז[43] הנם נושאים בתוכם איזו הקטנה, שבתגבורת החיים המושלמים הולך האור ושוטף ע"פ כל הציורים, ומאותו המושג המוגבל לא ישאר מצורתו הישנה, מאותיותיו המובלטות, כ"א ציורו הפנימי העמוק מכל אות ונקודה שלו. מקביל הוא הציור לא רק הפראי כ"א אפילו הבהמי, שרק הסוביקטיביות של החיים נמצא בו, וזולת זה הוא ערום מכל בנין ציורי, וע"כ[44] הוא חפשי מכל חושך והגבלה. א"כ זה הוא דוקא בנוי על יסוד אור תורת אמת, המתגלה בעזה באומה יחד דוקא עם המסורת הגלויה והמסותרת, עם חדרי האגדה וחביון הדרש והמשל, שהתורה מתחלת בב' ולא באי', בחכמה ולא בכתר, במערכה השניה של המחשבה הכוללת האלקית, ולא הראשונה המתעלה מכל ספר וסיפור. אבל כאן הוא הוא האור והשלמות, המציאות וההויות האדירה, שמתוך שאין לנו אפילו הגה של רעיון לאחד מתנאי הוייתה, היא מבהקת אותנו בחשכה, והננו מאושרים להגיד בבירור, שהכשרון היותר פנימי שלנו מתיצב על בסיסו ותקפו דוקא ע"י מערכת זוהר התעלומה, המחיה ומאדרת, שכל דת וכל מוסר, שכל שלו' וכל עונג, כל דעה וחכמה, כל חק ומשפט, כל טבע ומשטר, כל מסודר וכל מדולג, רק מניצוצות האורה המוצצים מתוך מחשך הנוגה הנם זורחים. והכל מעיד על מקור אורה ועל יסוד חיים, שאין לנו עסק שכלי עמו רק בערך מה שמישב את רוחנו ומתמם את סדרי חיינו, הפרטיים והכלליים, ביחד עם האופק המתגלה לנו לפי רוממות התרבות בכל דור ודור. ובודאי הננו מציצים תמיד גם בחיי המוסר לרוממות נשגבה שהיא למעלה מכל חק ומשפט, שהם אינם כ"א לבושי האושר, אבל סדרי החיים העתידים ודאי עומדים הם להתמם בעצמם, ומצות בטלות לע"ל[45], אבל זה פועל על מעמד היהדות המעשית שבהוה, כמה שפועל על הבירזה, למשל, הרעיון של כביית השמש עם שיטתה כולה, העתידה באחרית הימים ע"פ הציורים של לימודי המציאות החדשים. "וחפרה הלבנה ובושה החמה". [ישעיהו כד, כג] "ונגולו כספר השמים וכל צבאם יבול". [ישעיהו לד, ד] אבל הרוח-החיים, התוך, הנצח והעז בתוכיות מציאותו, לעד יעמוד, "לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך ד' לאור עולם ואלקיך לתפארתך". [ישעיהו ס, יט]

כמה פעמים העירותי, שיחידים מכל עם ולשון תמיד הננו מוצאים בתכלית המעלה, אפילו בירודות שבאומות. מעשי כנען גרועים היו מכל האומות ע"פ חז"ל[46], ומכל מקום יחשו לאיוב מציאות ביניהם. די לנו מציור אגדה כזאת השקפה של האפשרות ליחידים נעלים להמצא גם באומה היותר חשוכה. ולמה זה יתמה כבודו מיחידי הזמן שבאומות, היונקים ביחוד עכשו הרבה מהתנ"ך[47] בעצם טהרו יותר

מההוספה האלילית שנטפלה עליו ע"י הנצרות. וביחוד לא על השורש היסודי דברינו מוסבים, שסוף כל סוף עמד על בסיס עברי, רק על הירידה המזוהמת שהיה עלול בתחילה ושע"כ[48] ירד אליה ע"י השפעתם של העמים שהם אליליים לפי תכונתם, וע"ז מוכיחים מעשיהם הנאים ביחושם לצדק וליושר האנושי אליבא דכל הדעות. ואיזה יחס יש לזה עם משאת הנפש של החסידים היחידים? העלמה כזאת שחושדני כבודו בה, נאמר עלי'[49] בצדק "יהא חלקי ממי שחושדין אותו ואין בו". [שבת קיח]

גם זאת היא הפרזה גדולה מצדו של כת"ר[50], שבחקרי הדת הננו עומדים למטה מכל עם. חוקרי דת מצוינים באמת בחכמתם ובחסידותם, שרק הם יכולים להיות חוקרי דת וחכמים אלקיים, הנם מעטים מאד בעולם, ובמספר המועט הנמצא יש לנו חלק הגון כפי ערכנו. אם נהיה מתפתים לאמר, שרק זאת היא חכמה וחקירה מה שנאמר בסגנונם של חכמי העמים דוקא, אז יהיה המספר של חוקרי הדת שלנו מועט. אבל כ"ז היא חולשה נפשית, הדברים צריכים להשקל ע"פ סגנונם מפנימיותם, לא ע"פ שטחיותם וברק לשונם. ואם גם נחדור לסוף עמקן של המחשבות האלקיות המוסריות, הנאמרות בכל המון ספרינו, לא נבוש לדבר את אויבים בשער, ונוכל להציג שדרה שלמה של חוקרי דת ויודעי דת אלקיים משלנו, אולי בשורה יותר גדולה משאר העמים. ואם גם תמצא איזה פחתת וגרעון לפי הערך, הלא נוכל לשקול את מנת צרותינו ופיזור נפשנו, עוני ודלות, גלות ומחשכים, שהננו שרויים בהם, ותגרת יד הרשעה, הרועצת והרוצצת אותנו זה דור דורים. כשכל אלה יהיו נשקלים בכף נוכל להתגאות במחקרי דת נגד כל העולם כולו. בכ"ז[51] הנני אומר ג"כ, שבדורנו, ואולי גם מעט מזה לפניו, ואיזה דורות בדילוג, שלא נוכל לסמנם בדיוק, ירד הרבה כח הלימוד של עמקה של תורה מצד העיוני, שהיא אמתת חכמת הדת. ועתה נוגע הדבר עד נפש האומה, ע"כ אנחנו חייבים לעורר בזה הרבה מאד. ואשרי חלקנו אם נוכל לקבוע באה"ק[52] מוסד קבוע, ישיבה מיוחדת, תחכמוני, ללימודי חכמת דתנו הק'[53], שבה יכנס כל מה שהוא נוגע ללימוד הדעות והאמונות, במובן רחב מאד, לתורה ולמוסר. כמובן לא יוכל להפרד מהלימוד המעשי המסודר, כי זאת העצה של הנחת הצד המעשי שבתורה, כדי לפייס את הרחוקים, היא כבר נתבררה שאינה מצלחת כלל. עלינו לחבב בדברי אמת וצדק, מה שיש עמנו די, את החן והנעם, את התפארת וההוד, שיש בצד המעשי שבתורה, כשם שעלינו לברר את האמת והצדק, שבצדה העיוני. וביותר עלינו להסתכל על היחש הלאומי, שהוא חובק בקרבו את רוב המצות השמעיות. כמובן כדי להנצל מאותו השפל המוסרי, שסתם לאומיות יכולה לגרר עמה, צריכים אנחנו תמיד לכוין את דבר החטיבה המיוחדת שלנו, את הלאומיות הישראלית בצורתה האלקית, "וקראו להם עם הקודש גאולי ד'", [ישעיהו סב, יב] שעל ידה יתאחד הכח המוסרי, החברותי, הלאומי והדתי, לכח אחד, כמו שהוא באמת ברוממות אצילותו. ואז ממילא יתפשט יפה למרחביו הקוסמופוליטיים לפי תכונתו וערכו, ויניח ג"כ מקום רחב לחופש יתר הצדדים שבחיים העממיים, מה שאינם יכולים לפי ההשקפה החיצונה הפתאומית להיות נכללים במגמה הכללית, למען יהיו החיים חפשיים, ולא כ"כ "רציניים" וכבדים, ובחפשם ישובו אל המגמה העליונה של השלמתם הזמנית, כשם שהם שבים ברציניותם אל ההשלמה הנצחית, בין ההיסטורית בין האידיאלית, וממילא שוב ע"פ האמת אין כאן דבר יוצא ומפורד, וההשקפה האחדותית מרתקת את כל ברתוק אהבה וחופש נעים.

כללו של דבר, יסוד ישיבה קטנה לע"ע[54] בכמותה, ובלתי ניכרת כמעט בפורמליותה, באה"ק ללימודי התורה הפנימיים, בצירוף המכשירים הדרושים לזה להרחבת הדעת והארת החיים, דבר זה הוא פתח תקוה לישראל ממש כערך יסוד הרעיון של כללות חבת ציון לכל תכונותיה, שבכללותה הננו רואים חזות רב, ביותר אנחנו עדי הראיה העומדים על אדמת ארץ אבות. - יתכן הדבר, שצריכה להיות ההתחלה הצדדית הזאת דוקא לא מירושלים, ירושלים הלכה עם ישראל ג"כ בגולה, אבל הארץ נשתכחה, והתשועה הראשית מבטחת זכירת הארץ בכללה, "והארץ אזכור", [ויקרא כו, מב] ממילא תתרומם ירושלים בראש לכל. "והושיע ד' את אהלי יהודה בראשונה למען לא תגדל תפארת בית דוד ותפארת יושב ירושלים על יהודה", אח"כ[55] הוא אומר "ביום ההוא יגן ד' בעד יושב ירושלים, והיה הנכשל בהם ביום ההוא כדוד, ובית דוד כאלקים כמלאך ד' לפניהם" (זכריה י"ב). מתאים להצמחה האטית של קרן ישועה חמרית, לאה"ק[56], הצפונה בחיק הישוב החדש, צריך להיות צמיחה רוחנית, שאח"כ[57] תופיע באור גדול ותזרח על ציון ועל מקראיה, לאוהבי שם אלקי יעקב, הבוחרים בנחלת יעקב, ראויים דברים אלה להיות לרוח חיים ושמחת כליות ולב.

הנני מוכרח לקצר. ואומר שלו' וברכה, כנה"ר[58] ונפש ידידו דוש"ת[59] באה"ר[60],

הק' אברהם יצחק הכהן קוק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. מו"ה - מורנו הרב
6. נ"י - נרו יאיר
7. שלו' - שלום
8. הי' - היה
9. וע"ז - ועל זה
10. ע"כ - על כן
11. אע"פ - אף על פי
12. השי"ת - השם יתברך
13. ע"ה - עליו השלום
14. יתי' - יתברך
15. ואע"פ - ואף על פי
16. כ"א - כי אם
17. וע"י - ועל ידי
18. ג"כ - גם כן
19. מ"מ - מכל מקום
20. ואח"כ - ואחר כך
21. ע"י - על ידי
22. ושבע"פ - ושבעל פה
23. שיהי' - שיהיה
24. אוה"ע - אומות העולם
25. ע"פ - על פי
26. עי"ז - על ידי זה

27. כ"ז - כל זה
28. כ"כ - כל כך
29. עכ"פ - על כל פנים
30. כשהי' - כשהיה
31. השלו' - השלום
32. ע"ז - על זה
33. שאע"פ - שאף על פי
34. ולר"ש - ולרבי שמעון
35. שכ"כ - שכל כך
36. א"כ - אם כן
37. ע"ד - על דבר
38. וע"ד - ועל דבר
39. מזו"נ - מזכר ונקבה
40. וק"ו - וקל וחומר
41. בארי"י - בהארי"י - רבי יצחק לוריא
42. מד"ר - מדרש רבה
43. שעי"ז - שעל ידי זה
44. וע"כ - ועל כן
45. לע"ל - לעתיד לבוא
46. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
47. מהתנ"ך - מהתורה נביאים וכתובים
48. ושע"כ - ושעל כן
49. עלי' - עליה
50. כת"ר - כבוד תורתו
51. בכ"ז - בכל זאת
52. באה"ק - בארץ הקודש
53. הק' - הקטן
54. לע"ע - לעת עתה
55. אח"כ - אחר כך
56. לאה"ק - לארץ הקודש
57. שאח"כ - שאחר כך
58. כנה"ר - כנפשו הרמה
59. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
60. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת מה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: (תרס"ז) - יפו **נמען:** בנו, צבי יהודה

הרב קוק מתנצל שלא כתב באריכות. הרב קוק דואג לסידורי האכסניה והאוכל של בנו הרצי"ה, כדי שלא יתבטל מלימודו. הרב קוק משיב על הערה למדנית בעניין שבועה ו"שתי כיתות עדים". הרב קוק גם כותב שההשגה הרוחנית הבהירה ביותר באה מתוך אמונה שלמה, וההשכלה היא רק גורם לה. הרב קוק לא חושש מהשגות שיודפסו נגדו, ומזרז את בנו הרצי"ה להפיח רוח חיים ושמחה בכל מקום.

עיקרי הדברים

- אמונה שלמה כיסוד ההשגה הרוחנית.
- דאגת אב לבנו הרצי"ה בירושלים.
- עיון הלכתי בדיני עדים ושבועה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו תוב"א[3] (תרס"ז[4]).

בני יקירי [הרצי"ה, שלמד אז בישיבה בירושלים] אישון עיני שי'[5].

כמה צער יש לי על אשר לא יכולתי לכתב לך על אתר על דבריך הנעימים, תוכל אתה לשער מבלעדי. נמלאו עשתונותי בדבריך האהובים, ואמרתי הנה אשב ואמלא גליון גדול להשביע נפשך היקרה, השוקקה לדברי, והנה הופרעתי ונתבטלתי ממפריעים שונים, ולבי עלי דוי על צערך, וכמעט הסכמתי לכתב מכתב גלוי, ופשוט בושתי מעצמי לפטרך אפילו לשעה בזה. בראותי שחפצי אין עולה בידי לכתב בארוכה, הנני פוטר עצמי בקצרה עוד.

כתוב נא יקירי בפרטיות מעניניך, מה ואיך פגשת מעצורים באיזה אופן, ומה סבלת מזה, ואם יצאת עתה מזה הסבל, ואם כבר סדרת ענינך. וע"ד[6] האכסניא אמנם קשה להסכים לשכור דירה על שנה, אך אולי תשיג עד המשך דירה קרובה לישיבה.

שתהי'[7] אתה לבדך העסקן בסעודתך, אפילו הארעית, חוששני מביטול זמנך היקר, וגם כמדומה שחסרות לך הידיעות הקפיליות.

להרי"מ[8] חרל"פ[9] שי' תד"ש[10] באה"ר[11].

הערתך ע"ד[12] היתור "שי"ל עדים" טובה ונכונה, וכן התי' נכון ב"ה. ויש להוסיף, דאפילו אם נאמר דשני עדים או שתי כתי עדים המכחישים זא"ז[13] חשוב כמאן דליתא, וזה תלוי בשיטות גדולות בסוגיא דתרי ותרי, - ואם תוכל להשיג סי' דברי אמת להגאון הספרדי, טוב שתעיין את הקונט' תרי ותרי ותעמוד על יסוד הענין בע"ה[14], ואקוה שתוכל להקיפו יפה, - מ"מ[15] כאן כיון דעיקר שבועה זו תקנ"ח, כדי שלא יהי'[16] כ"א[17] הולך ותוקף כו'[18], אין שייך כ"א בתקיפה המצוי', ולא שיהי'[19] לכ"א עדים, שהוא מלתא דל"ש[20], ע"כ[21] אוקמי אדינא וחולקין בל"ש[22].

נהניתי בדבריך ע"ד ההגדות. וצריך לצרף תמיד, שאחר כל התנשאות המחקרים שלנו אין אנו משיגים כלל מה הוא רוממות הקדושה של נבואה, ויכולים אנחנו להסביר לעצמנו רק אופן קירוב, כמו שאנו מסתכלים באור העליון של דעת ד' ב"ה, וההשגה היותר בהירה וחיה באמת היא הבאה מתוך אמונה שלמה, שבאה עם המחקר הטהור, וגם קודם לו ואחריו. זאת היא מדת א"א[23] ע"ה[24], שאנו הולכים בדרכיו, "והאמין בד' ", [בראשית טו, ו] ראש למאמינים. וא"א[25] להשיג שום השגה רוחנית באמת כ"א ע"י[26] קדושת אמונה שלמה, והחכמה והרחבת הדעת היא רק גורם להשגה ולא עצמותה, וכ"מ[27] שאדם זוכה ביותר להכנס בחדרי ידיעת השי"ת[28] הוא משיג יותר את בהירות השגת חכמת אמונת אומן. וכל עיקר תיקון הדור בכלל ובפרט תלוי בזה, וישועתם של ישראל וכבודם וישועת העולם כולו רק בזה היא תלוי"", שכ"ז שלא יזכו הבריות להרחבת הדעת של קדושת האמונה תהי'[29] כל חכמתם פרטית ומוגבלת, אבל עם עומק דעת האמונה נעשית היא כללית, כמו שהיא אצל השי"ת, "מה שהיא בתוך פיך" "ישקני מנשיקות פיהו". [שיר השירים א, ב] וחכם-לב שכמותך יבין דברי אלה בע"ה.

אם ידפיסו השגות על דברי, אפילו עם דברי זילזול היותר נמוכים, אקוה לשמו ית'[30] שלא יזיק כלל הדבר, לא לי כשאני לעצמי, ולא לעצם הענין של מטרתי הקדושה, לרומם את קרן נשמת התורה בעמנו באה"ק[31]. אדרבא דברים חדים מביאים לידי התבוננות.

חזק בני ואמץ בתוי"ר[32], בשקידה, וחזרה, במדות טובות, באמץ וגבורה, וראה להפיח ג"כ[33] רוח חיים חדוה וטהרה בכל מקום שתוכל, כי לכך נוצרנו. ודי אלקים חיים יאזרנו עוז וגבורה, חכמה ודעת, ענות צדק ומשרים, למען שמו ולמען עמו ונחלתו עדי עד. דר"ש[34] הר"א[35] מיכ"ז[36] שי'. דר"ש מורך חביבי שי' באה"ר.

צלח ורכב ע"ד אמת בכ"ט[37], כנה"י[38] ונפש אביך מצפה אשרך בכל לב ונפש,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תוב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שי' - שיחיה
6. וע"ד - ועל דבר
7. שתהי' - שתהיה
8. להרי"מ - ל + הרי"מ: הרב רבי י... מ... (שם אדם)
9. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
10. תד"ש - תדרוש שלום
11. באה"ר - באהבה רבה
12. ע"ד - על דבר
13. זא"ז - זה את זה
14. בע"ה - בעזרת השם
15. מ"מ - מכל מקום
16. יהי' - יהיה
17. כ"א - כי אם

18. כו' - וכולי (וכן הלאה)
19. שיהי' - שיהיה
20. דל"ש - דלא שייך
21. ע"כ - על כן
22. בל"ש - בלא שום
23. א"א - אי אפשר
24. ע"ה - עליו השלום
25. וא"א - ואי אפשר
26. ע"י - על ידי
27. וכ"מ - וכן משמע; לפני "ש..."; וכל מקום / וכל מה
28. השי"ת - השם יתברך
29. תהי' - תהיה
30. ית' - יתברך
31. באה"ק - בארץ הקודש
32. בתוי"ר - בתורה ויראה
33. ג"כ - גם כן
34. דר"ש - דורש שלום
35. הר"א - הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
36. מיכ"ז - שם אדם - דורש פענוח
37. בכ"ט - בכל טוב
38. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת סד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ג' אדר תרס"ז - יפו **נמען:** הרב שמואל אלכסנדרוב

הרב קוק מבהיר שאצל יחידי סגולה אין הבדל בין עם לעם, וגוי העוסק בתורה כמו כהן גדול. אבל השבח לכנסת ישראל הוא על הסגולה האלוהית שבנשמת האומה. החופש האמיתי שלנו הוא להתגאות באהבת כנסת ישראל, ולא להכחיש אותה מפני "חסידות קוסמופוליטית".

עיקרי הדברים

- סגולת ישראל ויחס לאומות.
- אהבת כנסת ישראל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ג' אדר תרס"ז[4].

שלו'[5] וברכה לכ'[6] ידידי הרה"ג[7] החכם הנעלה מר שמואל אלכסנדרוב [הוגה דעות מבובריסק, שהתכתב עם הרב קוק] שליט"א[8].

שמחתי בדבריו היקרים. אין הזמן גרמא [אין הזמן מאפשר] כעת להרחיב העיון והדרישה בדברים הנעלים של נושאי המכתב, והנני בזה רק למלא חפצו היקר להודיעו מקבלת מכתבו הנכבד.

כבר אמרתי במכתבים, שמצדם של יחידי הסגולה אין אנחנו יודעים הבדל בין עם ולשון ו"נכרי שעוסק בתורה ה"ה ככה"ג", ["גוי שעוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול" (בבא קמא לח)] וכבר אמרו חכמינו הראשונים "נקבל פני פילוסופוס חברנו". אבל מה שאנו דורשים בשבחה של כנסת ישראל בכלל, הוא על דבר הסגולה האלקית הנמצאת בנשמת האומה בכללה, וממילא היא מתגלה ג"כ[9] בכל יחיד באיזו צורה מיוחדת, ומקרא מלא הוא: ונפלינו וגו'[10]. ["ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה" (שמות לג, טז)] והחופש הגמור שלנו הוא, שנהיה מרימים ראש בגלוי להתפאר באהבת כנסת ישראל, החקוקה בנשמתנו פנימה, ואין לנו להכחיש אהבה טהורה זאת, לא מצד כל הגיון מדעי, ולא מצד כל חסידות קוסמופוליטית. [מוסר כלל-אנושי, שמבטל את ההבדל בין עם לעם] כשנהיה יונקים מבארנו, באר ישראל, יהי'[11] לנו כל, גם חסידות, גם דעה, ובהרחבת הדעת של עשירות פנימית נשקיף על כל הככר האנושי, [השטח האנושי, האנושות כולה] להתכבד בחיל של חלקנו באוצר הכלל ושל חלקנו המיוחד שאין לזרים יד בו. - הללו את ד' כל גויים, כי גבר ע' חסדו. [תהלים קיז, א-ב]

והי'[12] ז"ש[13] וברכה מהררי קודש, כנה"ר[14] ונפש ידי"ע[15] מוקירו ומכבדו,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן

4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שלו' - שלום
6. לכ' - לכבוד
7. הרה"ג - הרב הגאון
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. ג"כ - גם כן
10. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
11. יהי' - יהיה
12. והי' - והיה
13. ז"ש - זה שלום
14. כנה"ר - כנפשו הרמה
15. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת עט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב תמוז תרס"ז - יפו **נמען:** ר' אהרן נייווירט

הרב קוק משיב על שאלות באמונה. ההשקפה הנכונה היא לעלות למקום שממנו נראות כל הדעות עולות למקום אחד, להבדיל מסבלנות קרה. תענית: היא מצווה רק למי שכוחותיו מלאים יותר מן הנדרש, ובזמן שהכוחות חלשים היא חטא. חלומות: יש להם קשר לחיים ויש לתת מקום לרגשי הנפש, אך אין להמשיך ממה שמחוץ לחיים המעשיים דרכי חיים, כי התורה קשרה את המצוות אל החיים.

עיקרי הדברים

- אחדות הדעות לעומת סבלנות קרה.
- טעם התענית ומתי היא ראויה.
- חלומות ותענית חלום.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ב תמוז תרס"ז[4]. [י"ב בתמוז תרס"ז (1907)]

לכבוד החכם הנכבד מוהר"א[5] נייווירט שי'[6], שלו'[7] וברכה.

מכתבו הנכבד הגיעני. ומאד שמחתי לראות, כי בחר בספר המעסיק את הלב והרגש בעמקי התורה והעבודה, ומאד חפצתי להגיה אור כפי מיעוט יכלתי על כל שאלותיו בהרחבה. אבל אני טרוד גדול כעת, ומוכרח אני להשיב, בקיצור נמרץ, רק הלכות פסוקות, כפי המבורר בלבבי בקצרה.

כלל גדול אומר לכבודו, שההשקפה היותר מאירה בעניני אמונות ודעות, כמו בכל ענינים נשגבים, היא לצאת מהחוג הצר, שבו נמצאים שיטות מחולקות, הצוררות זו את זו ומבטלות אלו את אלו, ולבא עד מרום הפסגה, שמשם נשקפות כל הדעות בשרשן, איך שכולן עולות למקום אחד, ורק שינוי תנאים בארחות החיים ובמצב הנפשות הוא המחלק ביניהן. והחוקר המיושב, המשתמש בשכל ישר, מצורף לרגש בהיר ונכון, ידע איך להוקיר כל דבר בערכו, ואיך לשלב כל הדעות במצב כזה, שכל אחת תשלים את החסרון שיש בחברתה, אפילו במקום שהן נראות כחולקות זו על זו. זאת היא ההשקפה העליונה, הנובעת מההכרה האלקית האמיתית, "הכולל הכל וכללם יחד" וצריך בזהירות לחלק בין הצעה כוללת זאת, שהיא יודעת להעמיק אל חקר כל אחת מהדעות, ולהוקיר כל רגש כפי עומק שיוויו, ובין הסבלנות הקרה, הבאה מתוך מה שאין העולם הרוחני תופס מקום בנפש: זאת האחרונה מוכרחת היא לסגת אחור מפני האורה וברק החיים, והראשונה תגדל ותפרח תמיד במעלה יותר גדולה, עד אשר תמלא הארץ דעה את ד', שאז "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי", [על פי ישעיהו יא, ט] ועם מילוי העושר המדעי והרחבת כל שיטה לפרטיה יהיה גדול כח השלום המקורי המאגד את כולם,

ונשוב עתה אל התענית. [השואל שאל על ערכם של תעניות וסיגופים בעבודת ה'] אנו רואים בעינינו, שהעולם כולו, ביחוד עולם החיים, הוא משתכלל, לא ע"י[8] חיבורי כחות מצומצמים שכ"א ואחד פועל על גבולו, כ"א[9] ע"י התחברות של כחות, שכ"א שואף להתרחב יותר מגבולו, וחברו ג"כ[10] שואף כן, וכשהם פוגשים זה

בזה דוחק כ"א את חברו ועוצרו, וע"י[11] התגוששויות כאלה מתהוה חזיון החיים. זה נוהג בין בטבע החמרי, בין אפילו בטבע השכלי והמוסרי. וזהו אור זיו חסד החיים, המתמלאים תמיד ממקור אין-סוף בכל צדדיהם, עד שהם מסבבים חיים, בין בהתגברם והתפרצם, בין בהדחקם והעצרם. ועפ"ז[12] הכחות הגופניים של האדם הם צריכים להיות בריאים ומלאים, לא רק ע"פ[13] אותה המדה שההגבלה המוסרית דורשת אותם, כ"א במדה יותר חזקה מזה. כן צריך להיות כשהעולם הוא כתיקונו. אותו המותר של ההתגברות הגופנית, באופן הגון צריך הוא להיות הולך ע"י איזה עמל המכשיר את המוסר העליון, זהו עמל התורה והמצות, שכדי להעמיק את רישומם, ולקבע את ערכם חזק בחיים, יש להם דוקא דברים העוצרים בעדם, בין מצד החברה, בין מצד הרעיון האנושי טרם שנתבכר יפה, ובזה הוא משלים את תעודתו. האדם לא נברא ג"כ באופן כזה שלא יחטא כלו, כ"א שיזהר מן החטא, ואם ישגה ויחטא ישוב. התשובה בעצמה היא ג"כ התעוררות-חיים נפלאה. בכללות המציאות, ההתעסקות של ההריסה שלצורך בנין גם היא בנין תקרא. ע"כ[14] מובן הדבר, שאדם שכחותיו הם מלאים יותר מכל הצורך לפעולה, יותר מהנדרש לו להרגשת החיים הישרים ולעבודה נדרשת, עד שגם עמל הדרישה והעיון לא יספיקו להעמיד את הכחות על מדתם הראויה, לאיש הזה התענית היא חובה קדושה, נדרשת לו ע"פ רוב לפי תכונת מצבו החומרי ג"כ, וק"ו[15] לפי מצבו המוסרי. רק הנטיה הפראית של הזלילה תסבול מעט מזה, וזה יוסיף עוד לוית חן על המבוקש של התענית. אבל כל חלקי הגוף והנפש יוסיפו בזה ערך ויופי, וגם אמץ מסודר. זוהי התענית המפוארת בפי חכמי תורה. ממילא מובן, שבזמן שהעולם לקוי והכחות הנם מחוסרים, ע"י קלקולי המנהגים של התרבות הפגומה, עד שלא די שלא נמצא באדם שפע כח יותר על הנדרש לעבודת מעשה ועבודת עיון, כ"א עוד חסר לו הרבה מההכרח, אז תהי'[16] התענית לחטא ולא למצוה. תעניות הצבור, שאנו מחזיקים לזכרון החרבן, יש בהן ג"כ ממין זה. חסרון העבודה הלאומית, שאוכלת הרבה בחיי אומה סדורה, גורם שכחות מיותרים יקבצו באומה בכללה, והתיקון המוסרי הנובע מהם הוא להריקם ע"י תענית, שנועדה ג"כ לזכרון, שהשמוש בכחות המיותרים לרעה גרם לאבד את אשרנו הכללי, "והיה תף וחליל וגו'[17] ואת פועל ד' לא יביטו" [ישעיהו ה, יב] וגו'.

החלומות. מהשקפה בהירה של דעת אלקים, אנו באים להחליט, שהעולם הפנימי שלנו הוא מונהג בסדרים לא פחות מכוונים ומדויקים מהעולם החיצוני, ע"כ א"א[18] שהמצב של החלום, שהוא חלק הגון מהחיים, לא יהי'[19] מקושר בקשר חשוב עם כללות החיים, החמריים והמוסריים. וכאשר ע"פ רוב א"א לאדם להכיר אל נכון מצבו הפנימי, יחושו הנאמן אל המושגים האלקיים, שהמה יסוד האושר והמוסר, נטייתו אל האשר והטוב מצד עצמם, לא מצד שום סבה חיצונית הפועלת עליו, ולפ"ז[20] ערך כחותיו לענין שמושם וצרכם. הכרעה פנימית כזאת מתבחנת יותר בדרך אינסטינקטיבי, שלא רק השכל יבחין אותה, כ"א ביותר כח המדמה החפשי, שבצירוף הבחנה שכלית מעמידים את הדברים על מכונם, ומבררים את הרשמים הנובעים מתוך התוכן היותר פנימי של ההכרה העצמית, שהם היותר ראויים לסמוך עליהם ביושר לבב, שזהו התוכן של הבחנת החלומות ורגשי הנפש הפנימיים בכלל.

בנוגע לתענית-חלום. בכלל ראוי לתן מקום הגון בחיים לרגשי הנפש כמו שהם, בלא התחכמות יתרה, שזאת היא עצם חכמת החיים. ע"כ המצב הנפשי, שתובע מהאדם למלא את דרישתו ע"י איזה צער וסיגוף, שהיותר טבעי היא התענית, הוא ענין הראוי לתן לו מקום. ובזה הוא מוצא את ערכו לזכר נפש יקרה ואהובה וכל כיו"ב[21]. אמנם בענין יו"כ[22], צריכים אנו לשים לב כי המחשבה האלקית כוללת כל רעיון חדש או ישן, ע"כ כל דרך וענין אשר נמצא לטוב נוכל בבטחה לתלות בטעמי תורה, ובכלל זהו דרך התורה לרמז על איזה יסוד, שממנו אנו יכולים לשאוב מקורי ידיעות והכרות מוסריות כלליות, להעמיד לנו דרך חיים לעד, בכלל חקים ומשפטים צדיקים.

אמנם יתר ההשערות בענינים הנפשיים, העומדים חוץ מגבול החיים המעשיים והמוסריים, אף שאין אנו יכולים להכחישם, מ"מ[23] אין לנו להמשיך על פיהם ארחות חיים ע"פ תורתנו הק'[24], שהרחיקה אותנו מלהיות צוללים בחזיונות בלתי-ברורים, כאשר אסרה לנו כל מיני כשוף ודרישה אל המתים, [על פי דברים יח, י–יא] ואסרה לכהנים להטמא למתים. [ויקרא כא, א] וקשרה את המצות כולן אל החיים. ואמרו בירושלמי דברכות פ"ג, [ירושלמי ברכות ג, א] "כל ימי חייך, ימים שאתה עוסק בהם בחיים, ולא ימים שאתה עוסק בהם במתים". העולם המופשט מן החיים המעשיים ראוי להיות יותר מלא ונשא מהחיים המוגבלים, אבל אם נבא להמשיך ממנו מעשים ונמוסים ורעיונות מעסיקים את הכלל, ודאי יטמאו את הרעיון. ע"כ אפילו הנביאים לא נתנבאו כי"א לימות המשיח, [ברכות לד: "כל הנביאים כולן לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים זולתך" (ישעיהו סד, ג)] אבל עוה"ב[25] עין לא ראתה אלקים זולתך.

כללתי במאמרים קצרים את יסודי השקפותי על השאלות האמורות במכתב כ"ת[26]. ויסלח לי על קיצורי, כי א"א לי להרחיב הדברים כעת מפני טרדתי הרבה.

ואומר שלו' וברכה, כנה"י[27] ונפש דוש"ת[28] באהבה,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. מוהר"א - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
6. שי' - שיחיה
7. שלו' - שלום
8. ע"י - על ידי
9. כי"א - כי אם
10. ג"כ - גם כן
11. וע"י - ועל ידי
12. ועפ"ז - ועל פי זה
13. ע"פ - על פי
14. ע"כ - על כן
15. וק"ו - וקל וחומר
16. תהי' - תהיה
17. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)

18. א"א - אי אפשר
19. יהי' - יהיה
20. ולפ"ז - ולפי זה
21. כיו"ב - כיוצא בזה
22. יו"כ - יום כפור
23. מ"מ - מכל מקום
24. הק' - הקטן
25. עוה"ב - עולם הבא
26. כ"ת - כבוד תורתו
27. כנה"י - כנפשו היקרה
28. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת פט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א מנחם אב תרס"ד - רחובות **נמען:** ר' משה זיידל

הרב קוק כותב מרחובות על התקווה לחיים בריאים ושלמים בארץ, באיחוד הטוב שבדרכי האבות והבנים. לדבריו הצמא לדבר ה' בדור יתרפא רק בהשפעת התורה בלשון שהצמאים מכירים. הרב קוק מעודד צעירים ללמוד את החלק המוסרי והעיוני שבתורה (חובות הלבבות) בהדרגה ובקביעות. בהמשך הרב קוק מתייחס לשאלות: הבנת התורה דרך השקפה כללית, איסור דעות רעות מפני הנזק החברתי, והסבר לחופשיים שקיום האומה תלוי בתורה, תוך לימוד זכות על "אנוסים".

עיקרי הדברים

- שילוב אבות ובנים בבניין הארץ.
- לימוד מוסר ומחשבה לצעירים.
- יחס לחופשיים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"א מנ"א[2] תרס"ד[3].

כ'[4] ידידי ואהובי, נחמד ונעים, מלא תבונה ודעת יראת ד', חו"ב[5], מו"ה[6] משה זיידל [משה זיידל, אז צעיר בן תשע עשרה, ולימים חוקר מקרא] נ"י[7], וכא"ל[8], שלו'[9].

דבריך היקרים, יקירי, שמחו את לבבי, ובהיותי יושב פה בנאות דשא במושבת רחובות אשר ביהודה, והנני יושב ונגד עיני נשקפים הררי יהודה, וגאון ד', אשר עטרנו פה בשנים קדמוניות ואשר עוד יעטרנו בחסדו לימים הבאים, כי דברו יתי'[10] לא ישוב ריקם, ירהיב לבבי. אמנם עלינו להתעתד לקראת עתידנו הנהדר ברוח ד', ברוח דעת ואור ד', שיהיה בכחו לאחד את כל הכחות הרעננים אשר בעמנו, להיות מוכנים לחיות חיים בריאים ושלמים, חיים כאלה שיהיו למופת לכל העמים תחת כל השמים, בעוזם וגבורתם ביחד עם הוד קדושתם ורוממותם, שאז נוכל למלא את התעודה הראויה לישראל בארץ-ישראל. וזה אי אפשר כ"א[11] ע"י[12] קיפול כל הטוב הנמצא בחיי האבות והבנים גם יחד, באופן שלא די שלא יהיו הצדדים הטובים שיש בשני דרכי החיים סותרים זא"ז[13], כ"א מחזקים ומרוממים זא"ז, זהו יסוד השבת לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. במחשבות הללו הנני הוגה ועסוק, ות"ל[14] שכל אשר שיערתי בחו"ל[15] במה שיש לנו לעשות לטובת כלל עמנו וארצנו, בהשפעת רוח טהרה שתחיה את כל המעשים כולם, לאמר בפה מלא "בית יעקב לכו ונלכה באור ד'" [ישעיהו ב, ה] הנני רואה עין בעין פה על אדמת קדשנו. והנה בהיותי חושב ע"ד[16] הצמאון לדבר ד', אשר התגלה בדורנו בתור מחלה של עילוף בצמא, אשר רק במוצלחים וניגשים יותר אל הקודש לא הפכה המחלה של הצמאון את הכמיהות לתיעוב, ואשר אני יודע באין ספק, שרק כפי אותה הפעולה של השפעת דבר ד' ואורה של תורה בלשון שציחי הצמא מכירים אותו, כן יתחזקו כחותינו, ונהיה מוכשרים ללבוש עוזינו ובגד תפארתנו, ונהיה ראויים לגאולה וישועה, בשובנו אל ד' ואל דבר קדשו באהבה, הבאה מתוך הכרה וידיעה. "ובקשת

משם את ד' אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" [דברים ד, כט] ודרישה זו, שבכל לב ובכל נפש, א"א[17] כ"א אחרי הסרת כל חשכת המבוכות החוצצות בעד אור ישראל, שלא יוכל להגלה בהדר גאונו, שרק בהכירנו את ערך עצמנו, את היתרון של רוח ד' אשר עלינו, רק אז תשוב אלינו גבורתנו העליונה, ונדע איך לחיות על אדמת קדשנו אחרי כל הנסיונות הרבים והקשים שעברו עלינו ללמדנו דעה והשכל. אשר על כן כל צעיר הבא, ודורש ושואל, ומרצה מבוכותיו, הנני רואה בו דמות אבן יקרה משהם וישפה העתידים להיות נקבעים בשערי ירושלים, "ושמתי כדכד שמשותיך ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך לאבני חפץ, וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך" [ישעיהו נד, יב-יג]

ע"כ[18] כל ישעי וחפצי שיתרגלו הצעירים בעלי-הכשרון ללמוד, בגירסא תחילה ואח"כ[19] בעיון, את החלק המוסרי והמדעי שבתורה, שהוא כלל תורת הלבבות, שכללם החסיד בחוה"ל[20] [רבנו בחיי אבן פקודה, בעל "חובות הלבבות"] בכללים קצרים וכוללים בספרו. הלימוד המתרחב והולך בהדרגה, בקביעות עת ושעה או שעתים בכל יום, עד כדי רכישת השקפה הגונה ורגש פנימי על חלק המוסרי והעיוני שבתורה, יעדן את הרוח, וישובב את הנפש, עד שימצא האדם את עצמו מוכן ומוכשר לדרוש ולחקור, וימלא אומץ לב וגבורה, כי "ד' אורי וישעי ממי איראי" וכ"כ[21] תהי'[22] ההתעסקות בהלכות דעות שבתורה עושה פריה, עד שהפלפול, החקירה, הביאור והחידוש, בענינים הללו יהי'[23] מצוי אצל כל צעיר בעל-כשרון, כמו שהוא מצוי ב"ה בחלק המעשי, ואז יעשה את פעולתו לטובה עד שאפילו את הצד המעשי ירומם ויריחיב. ע"כ בראותי דבריך, במחקר בדברים העיוניים שבתורה, ובהקריבך אלי שאילותיך, שמחתי ואמרתי הודות לד', כי לא קול קורא במדבר היה קולי, ואקוה ש"ישוטטו רבים ותרבה הדעת". [דניאל יב, ד] אמנם מצאתי נכון להעירך על ההדרגה, דהיינו לרכוש בקיאות הגונה, בכל ספר מוסרי שיבא לידך הקל הקל תחילה, כי כולם נובעים הם מלבם של גדולי דעה חכמי לב וחסידי עליון, ורבים מהדברים העיוניים א"א להבין על בוריים אם לא יהיה הרגש ג"כ[24] מוכשר כראוי, ועל כן נקראת התורה ג"כ שירה כמו שנקראת מצוה, ע"כ צריך להסתייע עם הכח המיוחד להרגיש דברי אלקים חיים, שאינם מתבררים כ"א ללב טהור, וע"ז[25] מועיל הצד המוסרי שאינו מסור כ"כ[26] למחקרים, כ"א לבסס את הנפש על יסודותיה הפנימיות. אבל לא לעמוד כ"א ללכת הלאה, "ונדעה נרדפה לדעת את ד', כשחר נכון מוצאו, ויבא כגשם לנו כמלקוש יורה ארץ". [הושע ו, ג]

ואחרי ההערה הקטנה הזאת אבא לדבר על הערותיך המחוכמות, אף שהמה דברים שכבר נשאלו הם או כיוצא בהם בדורות שעברו, מ"מ[27] הדברים צריכים בירור בדורנו. אבל תוכן הבירור צריך להיות ע"י העלאת כח המדע למושגים יותר רחבים, שזהו התכלית הנמצאת בכל הניגודים המעשיים והעיוניים, וע"י[28] השקפה יותר אמיתית כללית מתגלה אור האמת, עד שאין צורך כלל לתירוצים מיוחדים על כל פרט.

דע לך יקירי, שכאשר האדם נכנס לחקור איזה מחקר ועיון צריך להיות תמיד להכשיר עצמו כפי כחו להיות קרוב אל הדבר הנחקר, ואם יוכל שכ"כ[29] יתקרב אל המושג עד שיוכל לחוש אותו מעצמו, מנפשו ומעומק רגשותיו, אז אם לא ימלא את מה שיכול יחסר תנאי עקרי מהתנאים המוכרחים אל דרישת האמת. א"כ[30] כאשר ניגשים אנחנו לחקור איך להבין דרכי היושר הגנוזים באורה של תורה, שהיא

כוללת את החזיון של המציאות ביחש להמוסר האנושי העיוני והמעשי, הפרטי והכללי, החברותי והמדיני, מראשית ועד אחרית, צריך תחילת-כל החפץ לעמוד על האמת לתמם את חזיונות החיים כולם לפי כחו, דהיינו שלא להשקיף על המדריגות המוסריות לפי מצב פרטי של דור מיוחד, כי-אם לפי ערך הנדרש לקבע מוסר כזה שיהיה פועל פעולתו, לפי עצמו ולפי השתלשלות המאורעות שיהיו נמשכים ממנו, עד סוף כל הדורות, להיות תמיד פועל להיטיב ולהשכיל. ולמהלך זה צריכות הפסיעות להיות מדודות הרבה, ואם מדת הרחמים תתפרץ, באיזה חלק קטן של תקופה מיוחדת, יותר מהמדה המסכמת עם התוצאות של העתיד היותר רחוק, תסבב היא פעולות מזיקות ומהרסות לפעמים יותר מהעול הגלוי היותר גדול. וממוצא דבר תשכיל, שאע"פ[31] שאין אנו רשאים כלל לבטל את רגשי היושר והחקים הנולדים מהם ביחש המעשה בהוה, לפי אותן התמונות שהן מתגלות ברגשותינו בהוה, מ"מ אין לנו להתמכר אליהם ביחש של "מה למעלה מה למטה מה לפנים מה לאחור". [חגיגה יא] והנה את החיים צריכים אנחנו להבין בשני ערכים, איך המה נמצאים ואיך הם צריכים להיות. היושר המוחלט נעוץ לעולם באותו הצד שהחיים צריכים להיות, אמנם היושר הארעי, הנוגע יותר למעשה בהוה, הוא בנוי על הצד שהחיים הם נמצאים בו בפועל. רוממותה של תורה ואלהיותה א"א כלל שתהי'[32] אחרת כ"א כלי חמדה, לסבב לכונן את החיים אל המצב שהם צריכים להיות בו. אבל צריך אתה להזהר שלא תחשוב ששני המעמדים האלה אין להם יחש וצירוף זל"ז[33], כ"א הם ענינים מצורפים, כאופקים המתחלפים להולך בדרך רחוקה.

ודע עוד, שהעבדות, כמו כל דרכי ד' הישרים, שצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם [הושע יד, י] לא הביאה מצד עצמה לעולם שום תקלה, כי עצם חק העבדות הוא חק טבעי בבנ"א[34], ואין שום הבדל בין העבדות החוקית להעבדות הטבעית, ואדרבא העבדות החקית שהיא ע"פ[35] רשותה של תורה באה לתקן כמה תקלות, שהעבדות הטבעית היא צפויה אליהם. למשל, הרי המציאות של עניים ועשירים חלשים וגבורים דבר מוכרח ונהוג הוא, א"כ אותם שקנו להם נכסים מרובים, שהם משתמשים בכח המשפט לשכר עובדים עניים לעבודתם, הרי השכירים הללו גם להם עבדים בטבע, מצד ההכרח החברותי, והנה למשל העובדים במכרה-הפחמים, שהם נשכרים מרצונם, הרי הם עבדים לאדוניהם, ובודאי חלק האנשים שהם צריכים להיות שפלים במצב, לולא הרשעה ששלטה כ"כ בלבות בנ"א[36], עד כדי רמיסת משפט, הנה אם היו עבדים קנויים קנין כסף אז היה מצבם יותר טוב. למשל עכשיו אנחנו צריכים להערות מוסריות לדאוג בעד חיי העובדים, החומרי והמוסרי, והעשיר שלבו אטום לועג לכל צדק ומוסר, ויותר נח לו שבמנהרה יחסר אור ואויר, אע"פ[37] שעי"ז[38] יתקצרו חייהם של עשיריות אלפים אנשים, ויעשו חולים אנושים, רק שלא יוציא מכיסו עשיריות אלפים שקלים לכונן את המנהרה במצב יותר טוב, ואם לפעמים תפול מכרה, ויקברו חיים עובדיה, לא ישים על לב, כי ימצא עבדים אחרים נשכרים. מה שא"כ[39] אם היו העבודות הללו נעשות ע"פ חק עבדות חוקית, שהעבדים המה קנין כספו של אדוניהם, אז הדאגה לחייהם ואשרם תהיה שוה לדאגתו על הונו, "כי כספו הוא", [שמות כא, כא] אז היו באמת העובדים הדלים הללו יותר מאושרים וצפויים לעתיד יותר טוב. ע"כ תורתנו הקדושה היא הולכת בדרכה לרומם את לב האדם, לקרבו אל דרכי אדון כל המעשים ב"ה, וממילא כל זמן שהעבדות

הטבעית תהיה מוכרחת להיות נהוגה בחברה האנושית, "בראתי יצה"ר[40] בראתי לו תורה תבלין" [קידושין ל] , תהיה העבדות החוקית מבסמתה ומחזירתה לטובה.

אמנם כל אלה ההשפעות היו הולכות בדרך ישרה, לולא גרמו חטאינו ועונות אבותינו להפסיק על משך זמן ארוך את פעולתנו ע"י אור תורתנו על עצמנו ועל העולם כולו. אבל מיום שחרב בית המקדש ונתפזרנו בין העמים אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, וחשכת ימי הבינים דוקא אז הרימה ראש, ותעות את יושר התעודה של ארחות חיים, ותעשה העבדות למפלצת, ותאבד את תעודתה, שהיא לשמור את הכושלים שבבנ"א[41] מתגרת יד אנשים רעים ותקיפים, ע"י מה שתביאם לאותו מצב של בטחון הרכוש, עד שכפי המצב ההוה היה נשקף שיוצא שכרה בהפסדה, ותגמר האנושיות אומר לבטל את חק העבדות החוקית, אע"פ שלא תעצר כח לבטל את העבדות הטבעית, גם אין בכחה להגן על המגרעות, שביטול העבדות החוקית מביא על החלק העבדותי שבבנ"א. זה צריך להיות גנוז בתורה עד תקופת האורה שמציון תצא תורה, "ועשרה אנשים מכל לשונות הגויים יחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם כי שמענו אלקים עמכם" [ע' זכריה ח כג]אז תכיר החברה האנושית כולה, כי אחרי תיקון הלב, להיות לב בשר, מלא יושר חנינה חסד ורחמים, ראוי וכשר הוא לירודים שבבנ"א שיהיו כולם מסורים תחת חסות מעולים וצדיקים חכמי לב, שתהיה דאגתם עליהם מתיחסת כיחס הקנין ובזה ימצאו אשרם ובטחונם בחיים.

אמנם המצב החברותי והמוסרי נעוצים זה בזה ע"פ דעתו של אל דעות ב"ה. ע"כ האנשים הראויים להיות עבדים המה ע"פ תקונו של עולם אנשים כאלה, שהרחבת חופשתם תביא רעה להם ורעה לעולם, בהיותם בטבעם נוטים לחיים שפלים, שרק ע"י כח מעיק מבחוץ יתישרו ויתרוממו, וזה יארע הרבה מהשפעת אבות. כי כמו שמעלות הנפש ותכונות לטובה יבאו בחק ירושה כן תכונות שפלות ג"כ יהיו למורשה, ולפעמים יקנה אדם לעצמו ע"י התגלות נטיה תכונה כ"כ שפלה, שאלפי דור צריכים להרימה, ויחש האבות פועל, בין מצד היחש החומרי בין מצד הקשר הנפשי, אפילו בריחוק מאד. ע"כ התגלות השפלות של חם היא פעלה, שהיוצאים מגזעו יותר הם ראויים להיות עבדים משיהיו מושלים בעצמם, ועומק התכונה היא האריה, שאין ראוי לברוך, שתכונות רמות-ערך ושאיפה לחכמה ואהבת השי"ת[42] ובריותיו הן טבועות בהם, להתדבק בו. וכדי להעיד על עומק היושר, שהאנושיות צריכה להמצא בו, מצד השפעתה של תורה, אסור או ראוי עכ"פ[43] שלא למחק חק העבדות ממציאותו, כ"א לישרו על תכונתו הראויה. וזהו עומק הרושם שצריך להמצא בדין "יום או יומים" בדיוק שהרי יסוד כל העונשים, אפילו עונש של הורג נפש, צריך שיהי'[44] נשקל ע"פ הפלס של תיקון העולם בעתיד, א"כ כל מאורע שיש לו הגנה על העתיד והרוב, חוץ מהיושר הפנימי שבלב, ע"כ שהעונש צריך שיהי' מוגבל לפי הערך של ההגנה החיצונה, שאם לא יהי' פועל כלל בהכרעתו הרי המשפט יוצא מכלל רחמים ותיקון-עולם לכלל נקמה. ע"כ כיון שכספו הוא, והאדם חס על כספו, ולא תארע כ"כ בנקל הריגת עבד בזדון, מפני הפסד ממונו, ע"כ לא יוקם, כי אין ראוי למנע ממשפט רושם של שלילת נקמה כ"א תיקון ורחמים על הכלל. ויש לזה רושם ג"כ בהראב"ע[45] [פירוש אבן עזרא על התורה] ז"ל[46]. ובין תבין, שהערת רבותינו ז"ל במדרש ובאגדה ע"ד הכרתו של נח בצורך השירות לבנ"א[47], שאינה כ"א ההכרה בטיב החברה

והכרחיותה לעבדות, ושעל כן ראוי שיהי' החלק היותר נאות לשפלות העבדות, מצד שפלות תכונתו למוסר ולחכמה, המוכן להכנע. וזהו יסוד הרצון של ביטול טענת הכנענים, שתעודת הכיבוש הנהוגה בכלל האנושיות היא לתכנית הרמת קרן רוח האדם, שהקיבוצים הקטנים עלולים יותר להשפל, וע"י הכיבוש נתאחדו יותר ממלכות גדולות, והוא צעד להתרכזות האנושיות למשפחה אחת באחרית הימים. אמנם ראוי תמיד, שהקיבוץ שממנו יהי' נובע אור יותר גדול וטוב להשלמת הכלל יהי' נכבד, והמתגבר יהי' היותר הולך לדרך האורה, וזהו יסוד העבדות בטבע, עד שיש לכיבוש ישראל מיד הכנענים היסוד היותר חזק בשאיפת ההתקדמות האנושית, שמזה נובע החק של "מה שקנה עבד קנה רבו". [פסחים פח]

ממוצא דבר תשכיל, שאותם שרצו להעמיד את השאיפה לביטול העבדות בהוה מפני שתמכו א"ע[48] בכה"ק[49], הם דומים לאיצטגנינים הרואים ואינם יודעים מה רואים. [סוטה יב] אמנם יש ערך לחק העבדות החוקית, שיהי' משמש לטוב בעולם, אבל צריך לזה עולם מסודר כראוי, ומ"מ[50] הד-קול של אותם היתרונות, שהעבדות פועלת באופן בלתי-מבורר למחזיקים עצמם, הוא הגורם את התביעה מצד המחזיקים. אבל מבלעדי הכנה כוללת גדולה ועצומה א"א שיהיה העולם נשפע כראוי מקדושת כה"ק[51], כ"א עם-ד' לבדו בהיותו מוכשר הכשר פנימי יותר קרוב, ומאז גזרו חז"ל[52] שכה"ק[53] מטמאים את הידים, ולפי חבתן טומאתן, [ידים ג-ד] למי שרוצה להשפיע מהם דברים מעשיים בעולם הכללי, שאינו מוכשר אל הדרכה כ"כ רוממה כעת עד עת קץ.

ודע עוד, שהחזיון של הכחות המתפתחים לטובה ולאורה מצד כח התורה הוא הולך במערכה, עד כמה ראוי שיהי' נובע מכח הדין והמשפט ועד כמה ראוי שיהי' נובע דוקא מטוב הלב ומהסכמה פנימית בלא שום מעיק כלל, אפילו מועקה מוסרית. וזהו היסוד שאנו מחברים תמיד ברית אבות עם כל הדברים היותר עקריים, וברית א"י[54] היא מחוברת מחזקת ירושת אבות וקבלת התורה. אמנם האבות קיימו את התורה מהכרה פנימית וחפשית, וזה היתרון ראוי שלא יחסר על חלק גדול מהמציאות המוסרית, וזהו יסוד החלקים הגנוזים שהמה יוצאים דוקא בתור מדות חסידות ולפנים משוה"ד[55], שאם היו באים בתור הלכה הכרחית היו מטשטשים את ההדרכה הקבועה, להיות הולכת הלוך ואור לדורות עולם ולהיות לאור גויים ועמים רבים לפי מעלות רוחם השונה מאד. כי הצד המוסרי שצריך להמצא בתור נדבה ואהבת חסד הוא צריך לעולם להיות לו משקל נודע לפי הערך המוסרי הכללי החיובי, כערך האויר החפשי לעומת הבנינים והמעשים הקולטוריים הממלאים אותו, שא"א[56] שלא ישאירו בעבורו מקום רחב מאד. ומה שצריך להסתפח ע"פ נדבת הרוח וחופש הרצון הטוב חייב להרשם בתור מדת חסידות. ואין לשער גודל ההפסד, שהיתה התרבות האנושית סובלת, אם אלה המדות הנעלות היו נקבעות בקבע חיובי. כי רק מה שהוא יותר הכרחי לחיים החמריים והמוסריים בהוה, ופוגע אם יחלש להשרשת העתיד, זה נכנס באזהרה, וגדול המצווה ועושה, אבל מה שקולע לעומק הטוב בהיותו עומד ומתפשט בתור טל של תחי'[57] לימים יוצרו, מבלי לפגוע ברכיותו וספוגיותו את כל מטרת העילוי העתידי, זכה להקבע בתור נדבה ואהבת חסד. זהו גורל ה"לפנים משורת הדין", שמאד יפעל לטובה לעת אשר יהפך לב האבן אשר לבנ"א ללב בשר. ע"כ אותו החלק הנשאר לפנים משוה"ד מוכרח להשאר

במדתו, וכל אשר תתרומם האנושיות יצאו מדות-החסידות מרשות היחיד לרשות הרבים, ויהיו קנין כל העם, "וכל בניך לימודי ד'"

ודע יקירי, שכל הדברים ההיסתוריים שהיו במציאות צריכים שיובנו ע"פ תעודותיהם, עם הדברים המסובבים מהם בהשגחת ד', לכונן הטוב והחסד באחרית, וכיון שאנו רואים שהרבה עבדים יצאו מגזע חם יותר משני הגזעים האחרים, אנו מכירים שלתכלית ההשלמה הכללית היו הם ראויים לעבדות, ולו התרוממו לחירות בלא-עת פעלו בודאי, בחירותם, הבלתי-ראויה להם, לרעה על הרוח האנושי ועל דרכי חיי הציבור והיחיד, וזהו תכלית הבנת קללת נח. וה"ה[58] בכל עבר היסתורי, שהכל הוא מעשה ד' בחסד ובחכמה. ואין זה מונע כלל את שורת היושר האנושי לעשות לתיקון הציבור כל מה שאפשר, לפי המתגלה בדור. אדרבא לולא ההשקפה הברורה, שכל העובדות שבעבר היו נועדות לתכלית הטוב, יש להרשים על החיים רק את כח האגרוף, ולא יקום רוח לחוקק צדק, אבל בידיעה שגם הרשע-כסל הי'[59] טוב ותכליתי בעבר, וע"כ[60] לא נזדמנו לו סיבות מספיקות להדפו, א"כ יסוד היושר מבונה יפה, וכשמזדמנות סיבות נאותות לגרש את ההיזק המוסרי, שנסתבב ע"י השימוש לרעה בדברים הטובים, רק אז מתמלא הלב חריצות של צדק להרים כח המשפט והיושר. ואין מעכב ומונע כלל מה שישראל מצווים לשמור את הרושם האלהי, לתעודת בנין העולם לזמן היותר מרומם במוסריותו, והמתעלה מקלקולי העבר ביותר, זהו עבודה מיוחדת לישראל, מוגבלת ומעשית, ועמה דוקא יחדור רוח ד' להרבות חסד וצדק בכל העמים, ע"פ השקפותיהם המתבררות להם. וראוי לכל ירא-ד' באמת לחזק ידי חסידי האנושיות, ולהרחיב יושר דעותיהם, עם תמימות ההשקפה להבדיל בין עבודת פנים לעבודת חוץ. והכלל הוא, שכ"מ[61] שתמצא בזה רושם של יחס הגזע בתורה ובדחז"ל[62] הוא להצדיק משפט עובדא של מציאות, להכיר מעשה ד' במהלך ההיסטוריה, לא פחות מבמהלך צבא השמים, "זכור ימות עולם" "ושאו מרום עיניכם" בחוברת. ע"כ טבע העבדות בכלל האנושיות היתה ראויה להיות נקבעת במקום הראוי לה ביותר, ע"פ נטיות הנפשיות, והפיכת הסדר של שחרור העבדים אינה פועלת טוב כללי, כ"א אותו המספר המוכרח להיות נכנס בעול העבדות הטבעית יובא לאוצר הכלל גם מאותם שהם ראויים להיות בנ"ח ע"פ תכונותיהם, ונעשה עי"ז[63] עולם הפוך, "שרים הולכים כעבדים" "ועבד כי ימלוך". ואל תחשוב, שאם נקח לנו את מי שהוא ראוי להיות עבד, ע"פ תכונתו הפנימית, ונשכילהו, שבזה יצא מכלל העבדות. לא כן, אם העבד הזה יהי' יושב על קתדרא ידרוש דברים כאלה שהמדות הראויות לעבדים יהיו נטבעות בהם. וזהו היסוד שראינו חכמים גדולים דורשים דברי דופי ורשעה, מפני שזוהמת העבדות דבקה בהם. אמנם לולא הרשיעו האדונים הרעים, להתעמר בעבדיהם, יותר מההכרח הטבעי, היה הדבר הולך בטבעו, אבל רעי-אדם הפסידו את זכותם ע"י אכזריותם, והוכרח קשר העבדות הקבוע במצריו להיות ניתר, ומקומו לקחה העבדות הטבעית, שבודאי לא תוכל להתאים לכל הצדק, עד אשר תצא מציון ישועה ואורה לכל העמים, לדעת איך צריכה צדקת ד' להעשות ע"פ רוחה של תורה, בכח החסידות והנדיבות, הממלא את לבב האומה, אשר רוח ד' אשר עלי'[64], שלא ימוש מפיה ומפי זרעה וזרע זרעה, היא הערובה לגאולתה. רוממות אומה על חברתה, הקבוע בסדר עליות וירידות העמים, היא ג"כ בנוי' על היסוד של ההכשר שיש לכל אומה לשמש ברוחה הכללי, להשלמת כלל האנושיות. וזהו העומק היסודי של תמצית הלימוד, היוצא מ"מה שקנה עבד קנה רבו".

כשמשתמש במקום זכיות מכריעות בין משפטי עמים, ועל מציאות ההכרח של השימוש לאדם התבונן נח בהשקפתו על הצביון הכללי של העולם בתיבה, וההכרח עצמו הי' סיבה כללית שימצא ג"כ צד שפל וגרוע במין האנושי, הראוי לעבדות, ובהיותו ראוי לזה "אין ברוך מתדבק עמו", כי עירוב מדות העבדים במזגי בנ"ח יפעל לרעה על כלל בנין מהלך הנפש.

והנה מכתבי נפסק ימים רבים מהמון הטרדות, וע"כ הנני אוחז דרך קצרה שיספיק לנבון כמוך, יקירי. בענין דיני ב"נ[65], דע שישראל, בהיותו העם אשר בחר בו ד' לאור גויים, יש לו זכיות מיוחדות, שלפעמים כשצריך לקיומו, או לתועלת הרשמת מעלתו, לותר על איזה חק מוסרי, גם זה הוא טובה כללית, שחוזרת באחרית אל הכלל כולו. אמנם הגדרים כמה יש לותר צריכים להגבלה תורית, לפעמים מקבלה או מתקנה, ולפעמים גם בדברים מפורשים בתורה. והנה ההכרעה בין שיתוף הקנין, המעביר קו על כח הצדק של "שלי שלי ושלך שלך", ובין הגבלת זכיות כל יחיד ויחיד, זה אחד מהדברים הקשים שבעמקי המשפט. והנה על הדבר הנאבד באמת הכריעה תורה, שאחר היאוש כבר כח השיתוף גובר בו על כח היחוד, והשיקול האלקי השוה בזה את כף המאזנים לצד הקומונא , שגם בה נמצא גרעין טוב, ובלא יאוש נתן מקום להכריע על ידו את יתרון השימוש לטוב ולצדק בכח הרכוש. ע"כ בין ישראל לישראל המשפט הכללי הוא, שהשימוש בכח הרכוש הוא כערך שוה, כמובן ביחש נערך כללי, שאינו צריך להזדקק לדקדוקי פרטים, וע"כ כח ההתיחדות עודנו פועל גם על האבדה. אבל אם החזקה היא שכח השימוש ברכוש זה כשיהי'[66] ביד המוצא יהי' יותר נאות לטובת כלל האנושיות באחרית, מאשר יהי' ביד בעל האבדה, אז כבר מספקת היא תביעת הצדק להכריע לצד הקומוניא והשיתוף הכללי ג"כ באבידה מבלעדי יאוש, והוא איסור החזרת אבידה לגוי, שלולא הדעה הכוללת של רדיפת הצדק הרחוק לא די שלא הי' נאסר כ"א הי' נכנס בכלל חיוב, וע"כ בכל מקום שיוכל שם שמים להתקדש, וקדושת שם שמים היא באמת ע"י הכרה הבאה מן החוץ, שכחה של תורה פועל כ"כ על פרטי אישי האומה, לותר מזכיותיהם הפרטיות בשביל כבוד הכלל, שהיא עצמה מדה משובחת מאד, אז כבר הדבר חוזר לעצמיות חיובו, ו"דרכי-שלו" זה הוא מיוסד על עומק האמת מצדי-צדדים. ובשום אופן וענין אין צדקה לשום אומה בעולם להגביל זכיות חברתה בלא תכלית נשגבת כללית, ע"כ צדקו מליצי ישראל בתביעתם "הלא אב אחד לכולנו", לבד מה שהעיקר הוא כדעת המאירי, שכל העמים שהם גדורים בנימוסים הגונים בין אדם לחבירו הם כבר נחשבים לגרים תושבים בכל חיובי האדם. אמנם גם אם נאמר כפשטם של פוסקים אחרים ג"כ אין בזה בית מיחוש כיון שיש לפנינו ענין תכליתי.

ולימוד התורה, דע יקירי שאין לך דבר המפסיד את יסוד השלמת החברה האנושית, כהשפעת ענינים נעלים בהמון שאינו ראוי לקבלם. ומי שחשב שיצליח את כל באי עולם ע"י מה שילעיט אותם ממוסר התורה, קודם שהוכשרו לכך, לא ירד כלל לעומק הכונה הטובה האלקית. והראי'[67], שתחת המסוה של "ואהבת לרעך כמוך" ערכו במות-תופת לשרוף אנשים, שלא יכלו לדבר על מוסרם שום דופי. והכל הוא מפני שעניני התורה הזכים הם צריכים הכשר, והיא למימינים בהם סמא דחיי, אבל פושעים יכשלו בה, ע"כ אסור ללמד ד"ת[68] לנכרי. ואם יזדמן יוצא-מן-הכלל, שפעלה התורה עליו להיטיב, אין למדים מן הכללות, וכל ההלכות הקבועות נאמרו על הרוב הנהוג, והרשות ניתנה לחכמים מובהקים להורות

היתר להוראת שעה, מכ"ש[69] כשיש בזה משום קידוש השם או מגדר מילתא, ויתר הגדרים הנצרכים לזה, שאין כאן מקום ביאורם.

וחסידי או"ה[70], שכתב הרמב"ם[71] שאם עשה אותם מהכרע הדעת אינו מחסידי או"ה ולא מחכמיהם, הנה הגירסא האמיתית היא "אלא מחכמיהם". ודעתי נוטה, שכונת הרמב"ם היא שמעלת "יש להם חלע"ה" היא מעלה ירודה מאד, אע"פ שהיא ג"כ טובה גדולה, אבל כיון שאפילו רשעים וע"ה שבישראל זוכין לה היא לפי ערך המעלות הרוחניות מעלה ירודה, והרמב"ם[72] סובר שהמושכלות מצליחים את האדם הרבה עוד יותר מהצדק של ההנהגה, ע"כ סובר שהמדרגה של "יש להם חלע"ה" היא מעלה של חסידי או"ה דוקא, שלא גברו במושכלות, כ"א קבלו האמונה בתמימות רגשי לבב, והתנהגו בדרך ישרה, ע"י מה שקבלו שהמצות שלהם ניתנו כך ע"פ ד', אבל מי שע"י[73] הכרע הדעת זכה להשיג ז' מצות ב"נ הוא באמת חכם לב ומלא תבונה, הוא נחשב מחכמיהם, שמעלת החכמה היא גדולה מאד, וא"צ[74] לומר שיש לו חלע"ה[75], כ"א הוא עומד במדרגה קדושה, שצריכה להתפרש במבטא יותר מלא מהלשון של "יש לו חלע"ה". וגם אם יהיו דברי הרמב"ם כפשטם, אין בהם זרות אם נאמר, כי מדת עוה"ב[76], שהוא מדבר עלי' בספרו, היא אותה המדה המיוחדת, שהיתרון האלקי שיש לתורתנו הקדושה הוא מקנה למקייימיה, ויש מעלות אחרות שכל דבר טוב יכול להקנות אבל אין זה נקרא בשם עוה"ב, ובאותו היתרון הוא בא מכחה של תורה, ומסתגל למי שמקבלה בקדושת אמונתה, ואין זה שולל כלל מעלות אחרות מצויירות לכל פילוסופיה כדרכה.

ועניני המלחמות, אי אפשר הי' כלל, בשעה שהשכנים כולם היו זאבי ערב ממש, שרק ישראל לא ילחם, שאז היו מתקבצים ומכלים ח"ו[77] את שאריתם; ואדרבא הי' מוכרח מאד גם להפיל פחד על הפראים גם ע"י הנהגות אכזריות, רק עם צפיה להביא את האנושיות למה שהיא צריכה להיות, אבל לא לדחוק את השעה. ודע שבהלכות הציבור לא החמירה תורה כלל לדחוק את רוח העם לחסידות, מפני שאז היתה החסידות הכללית נעשית דרך קבע וחובה, ותכלית התורה היא שתקבע ההערה השכלית בכח אהבה ונדבה. וזהו יסוד כמה קולות שיש בדין-תורה ביחש לסדרי המלחמות, ועזיבת האלילים היא נאותה לתעודת ישראל הכוללת, ומובן שמ"מ[78] הי' הדבר מסור לב"ד[79] לראות מצב המוסר של הע"ז ההיא, ולא היו כל הענינים שוים, ובעוה"ר[80] לא נתפרשו לנו הדברים לפרטיהם, ממיעוט השימוש המעשי מאז אבדנו חסננו הלאומי, עד אשר ישיב לנו השי"ת עטרת תפארתנו במהרה בימינו.

והדעות הרעות, צריך אדם להתגבר עליהן בכח שכלו, ואם אינו יכול לברר לעצמו עכ"פ כיון שהם גורמים הירוס בחיי החברה ע"כ יש כח להכריח שלא ידבר בהם באזני זולתו, שזהו דבר מעשי, וכשישמור זה ממילא יבא להכרת האמת. ותדע שסמכה תורה ענין נוקב שם ד' למכה אדם ומכה בהמה, כלומר שהוא ענין הריסה חברותית נוסף על הקלקול השכלי והמוסרי.

ומה שכתבת על דברי בענין החפשים, אבאר לך: כונתי היא, שיכולים להסביר להם ג"כ, כי מה שנתקיימה האומה עד כה ע"י קיום המצות אנו רואים בעדות של נסיון, שא"א להכחישו, ואם אפשר שתתקיים היא ורוחה בלא קיום התורה לפי ידיעתנו הוא דבר נמנע, אבל גם אם ניתן להם טעותם לא יוכלו לומר שקנו ע"ז[81] נסיון ארוך, השוקל כאותו הניסיון הבטוח שלנו, א"כ להכניס בסכנה קיום

האומה, החביבה גם להם לפי דברם, הוא רשע וכסל. ומי שמכיר, אפי'[82] רק מהכרע הדעת, שיש נפש משכלת במציאות, ושכל דבר שהוא עול ורשע אי אפשר שיהי' לו אחרית טובה, יבין כי מי ששולח יד בקיום האומה, בין מצד תאותו בין מצד דמיונו, הוא חבר לאנשי-משחית היותר רעים. עכ"ז[83] אינני שולל טענת כף זכות, שרבים מרעועי הדיעות שבדורנו הם קרובים לאנוסים, מפני שיבושי הדיעות ומיעוט השפעה לברר דרך הישרה לנבוכים. וד' יגיה חשכנו בחסדו.

מכתבי זה התחלתי לכתוב ברחובות, כאשר בא מכתבך לידי, ואח"כ נטרדתי הרבה עד אחר ר"ה[84] העבר, ב"ה, וכשבא אחי ש"ח שי'[85] נזכרתי להשלימו בחפזון גדול. ותיטיב לדקדק בדברי, אקוה שתמצא מבוקשך. וכתוב נא לנו מכל אשר עמך, ואל תמנע ממני טוב הערותיך המחוכמות, כי מעוררים צעירים בדברים-שבלב יקרים לי מאד, ואקוה בל"נ[86] לעת המוכשר ביותר לבאר יותר בסגנון מובן בעזהשי"ת[87].

הנני חותם בברכת השנים ואה"ר[88], יצליחך השי"ת בתורתו ויראתו, וירחיב דעתך בשכל טוב לדעת שמו ית', ותהי'[89] לאיש מצליח בכל מילי דמיטב, כנפשך היקרה ונפש ידידך אוהבך, שוחר אשרך מעל אדמת הקודש,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ד - השנה תרס"ד (1903/1904)
4. כ' - כבוד
5. חו"ב - חריף ובקי
6. מו"ה - מורנו הרב
7. נ"י - נרו יאיר
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. שלו' - שלום
10. ית' - יתברך
11. כ"א - כי אם
12. ע"י - על ידי
13. זא"ז - זה את זה
14. ות"ל - ותודה לא-ל
15. בחו"ל - בחוץ לארץ
16. ע"ד - על דבר
17. א"א - אי אפשר
18. ע"כ - על כן
19. ואח"כ - ואחר כך
20. בחוה"ל - בחובות הלבבות
21. וכ"כ - וכל כך
22. תהי' - תהיה
23. יהי' - יהיה
24. ג"כ - גם כן
25. וע"ז - ועל זה

26. כ"כ - כל כך
27. מ"מ - מכל מקום
28. וע"י - ועל ידי
29. שכ"כ - שכל כך
30. א"כ - אם כן
31. שאע"פ - שאף על פי
32. שתהי' - שתהיה
33. זל"ז - זה לזה
34. בבנ"א - בבני אדם
35. ע"פ - על פי
36. בנ"א - בני אדם
37. אע"פ - אף על פי
38. שע"ז - שעל ידי זה
39. שא"כ - שאם כן
40. יצה"ר - יצר הרע
41. שבבנ"א - שבבני אדם
42. השי"ת - השם יתברך
43. עכ"פ - על כל פנים
44. שיהי' - שיהיה
45. בהראב"ע - ברבי אברהם אבן עזרא
46. ז"ל - זכרונו לברכה
47. לבנ"א - לבני אדם
48. א"ע - את עצמו
49. בכה"ק - בכתבי הקודש
50. ומ"מ - ומכל מקום
51. כה"ק - כתבי הקודש
52. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
53. שכה"ק - שכתבי הקודש
54. א"י - ארץ ישראל
55. משוה"ד - משורת הדין
56. שא"א - שאי אפשר
57. תחי' - תחיה
58. וה"ה - והוא הדין
59. הי' - היה
60. וע"כ - ועל כן
61. שכ"מ - שכן משמע
62. ובדחז"ל - ובדברי חכמינו זכרונם לברכה
63. ע"ז - על ידי זה
64. עלי' - עליה
65. ב"נ - בן נח / בני נח
66. כשיהי' - כשיהיה
67. והראי' - והראיה
68. ד"ת - דברי תורה
69. מכ"ש - מכל שכן
70. או"ה - אומות העולם
71. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
72. והרמב"ם - ורבי משה בן מימון

73. שע"י - שעל ידי
74. וא"צ - ואין צריך
75. חלע"ה - חלק לעולם הבא
76. עוה"ב - עולם הבא
77. ח"ו - חס ושלום
78. שמ"מ - שמכל מקום
79. לב"ד - לבית דין
80. ובעוה"ר - ובעוונותינו הרבים
81. ע"ז - על זה
82. אפי' - אפילו
83. עכ"ז - עם כל זה
84. ר"ה - ראש השנה
85. שי' - שיחיה
86. בל"נ - בלי נדר
87. בעזהשי"ת - בעזרת השם יתברך
88. ואה"ר - ואהבה רבה
89. ותהי' - ותהיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ז שבט תרס"ה - יפו **נמען:** ר' בנימין מנשה לוין ור' משה זיידל

הרב קוק משיב על שאלות במחשבה. הרב קוק מסביר שדרישת הלכות דעות אינה פלפול של קושיה ותירוץ, אלא הרחבת השקפות כלליות, ושאת הפרטים המעשיים בדיני נפשות היו מכריעים בתי הדין בשעתם. הרב קוק דן בעבדות ככורח טבעי שהולך ופוחת עם התפתחות התעשייה, בייחודו של כנען, בדאגה לרווחניות העבד, בטעם איסור שעטנז דווקא בצמר ופשתן, ובבחירה אצל בעלי חיים.

עיקרי הדברים

- דרך העיון בטעמי תורה.
- עבדות, כנען ושעטנז.
- בחירה חופשית אצל בעלי חיים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3] י"ז שבט תרס"ה[4]. [י"ז בשבט תרס"ה (1905)]

שלו'[5] וברכה לכ'[6] אהובי נפשי ויקירי החתנים המפוארים, בתורה וחכמת לב, ויראת ד' אוצרם, מר בנימין מנשה לעווין ומר משה זיידל [שני צעירים ממקורביו של הרב קוק: בנימין מנשה לוין, לימים חוקר תקופת הגאונים, ומשה זיידל, לימים חוקר מקרא] נ"י[7], ירוממו אף ינשאו לשם לתהילה ולתפארת.

אחדשה"ט[8] באה"ר[9].

מרב עמל ועבודה, ומרב דאבון נפש על מצב אחינו שבגולה, [ככל הנראה על הפוגרומים ברוסיה בשנים תרס"ג-תרס"ה] ירחם צור ישראל חלק יעקב ומושיעו בעת צרה, ויוציאם מהרה מאפילה לאור גדול, לא הי'[10] לי שעת הכושר להשיבם על מכתביהם היקרים. וגם עכשיו, שלקחתי לי זמן קצר לזה בחזקת היד, הנני מוכרח לקצר כפי האפשרי. והנה מכתבו של בנימין שי'[11] נאבד כעת מידי, ומונח לפני רק מכתבו של משה שי', ועליו יסובו דברי המעטים כעת.

העירות יפה, אם חלק ההגנה של שמירת הרכוש שבטבע ימעט כח העונש לכדי יום או יומים, אם כן באב שהרג את בנו הי' ג"כ[12] ראוי להיות העונש ממועט באיזה מדה. והנה אני צריך לחזור עוד הפעם, מה שכבר העירותיך במכתב העבר, שאין כונתי להעמיד את דרך הדרישה בהלכות דעות באופן הדומה לפלפול פרטי, שאנו מציבים קושיא ואחריה תירוץ, כ"א[13] לרומם את המחשבה להשקפות כלליות בעומקה של תורה, שכל מה שנשכיל יותר לרומם ולהרחיב את השקפותינו נהיה יותר קרובים לאור האמת, ומוארים יותר מזיו החיים של תורת אלקים חיים ב"ה. ע"כ[14] כשנפגש בדרכנו איזה קושיא, אל יפול לבבנו לפנות מדרך הכללית המאירה, כ"א ננסה חילנו לגלול על ידה אור חדש. וממוצא דבר תבינו ידידי נפשי, שכאשר אנחנו באים לדבר על דבר כללי תורה, אם יסתעפו לנו על פיהם פרטים מעשיים, אנחנו צריכים לחלק את הנידונים, אם יהיו מעשים השייכים לנו בגבול ההוראה המעשית אנו דנים ע"פ[15] דברי חז"ל[16] המפורשים אצלינו, וע"פ[17] תולדות המסתעפות מדבריהם, אבל כשאנו באים לצייר

איך נידון בענין שאינו נוגע אצלנו למעשה, אין אנו יכולים לדון איך היה דרך ההוראה המעשית מסתימתם של דברי חז"ל. שהרי זה הדרך עצמו של ההבנה בכללי תורה, כזה וכיוצא בו ויותר הרבה רחב ממנו, היי דרך הפלפול אצל שופטי ישראל, הנביאים והגבורים, הסנהדראות והנשיאים, בשבתנו על אדמת קודש ורוח ד' עמנו, וכל ב"ד[18] ידע לכלכל דבר במשפט, לדעת מה יעשה ישראל, ע"פ עומק אמתתה של תורה, קודם שנגזרה הגזירה, מפני ירידת הדורות ופיזורם של ישראל, "לצור תעודה ולחתום תורה בלימודי". [על פי ישעיהו ח, טז] ע"כ אין אנו יודעים כלל אותם דרכי הפלפול, שהיו הסנהדרין, למשל, דנים אם היי בא משפט בדי"נ[19] [בדיני נפשות] במאורע של אב שהרג את בנו, שע"כ[20] אין אנו יכולים לעמוד על הפרטים, איזה אופנים של קולא, שהיו המזכים דנים בזה, ע"פ יסוד אותו הפלפול העקרי הנובע מכללות יסודה של תורה, איך להגביל ולמעט כח העונש מפני כח ההגנה של רחמי האב, שאנו למדים יפה את המדה מדין "יום או יומים" של עבד, [שמות כא, כא: אדון שהכה את עבדו ומת אחרי יום או יומיים פטור, כי הכאתו היתה לשם חינוך ולא להרוג] אבל להגבילה בדיוק יחסר לנו אותו כח השופט, שצריך עמו דוקא כח החיים השלם של האומה במקום אשר בחר ד'. לבד מה שגם משפט הפשוט הוא ג"כ אמת, שהתורה דברה תמיד על צד הרוב, ולא על העניינים הזרים שחוץ לטבע המציאות, וזה השריש הרמב"ם[21] בכמה מקומות במו"נ[22], [מורה נבוכים; ראו למשל חלק ג, פרק לד: התורה ניתנה על פי הרוב, ולא על פי המקרים הנדירים] ע"כ אין צורך להתעסק ביחוד באותו מאורע של אב שהרג את בנו, והדבר מסור לבינת-לב של דרישת הבי"ד[23] בשעתו.

ב(. ועל דבר העבדים, שהעירות למה יהיו חלים משפטי העבדים גם על ב"נ[24] שאינם מבני כנען, לא דייקת יפה בדברי. אנכי אמרתי, שיש הכרח טבעי במצב האנושי שיהיו מקצתם עבדים, והחק הטבעי יעשה את שלו, המלאכות הכבדות והבזויות נעשות ע"י[25] עבדים, ואם לא יהיו עבדים ע"י החק יהיו עבדים ע"י מכריח עצמי מדאגת קיומם, א"כ[26] לא הרויח השחרור מאומה בכלל המין האנושי, זולת לפי אותו הערך של התמעטות הצורך למלאכת עבדים בכלל, שזה הולך ומתקדם ע"י ההתפתחות של חרושת המעשה, שהאדם רודה על ידה ביותר בכחות-הטבע, והדברים הולכים בהדרגה לפי ההתאמה של חקי המוסר, ע"י השגחה נפלאה של אדון כל המעשים ב"ה. א"כ העבדות של כנען היינו שבגזעו תתגבר אותה השפלות ודלדול הכחות הרוחניים המביאים לידי עבדות, וכן היה באמת שמרבית העבדים היו תמיד מבני חם, אבל כל מי שנעשה עבד ע"פ הכרח מצבו לעולם יהיה עבד גם אם לא יהיה לו קונה, כי "אכף עליו פיהו", [משלי טז, כו] ובתיקון דרכי המוסר הטוב היותר נאות לירודים שבבני אדם, הוא להיות עבדים לאנשי-מעלה. ויפה התפאר אליעזר "עבד אברהם אנכי". [בראשית כד, לד] ג) ומה שכתבת במה התיחד כנען מיתר בני חם, ההכשר לעבדות הוא ההכנה למדות שפלות ותאות גסות, שאינן מתעדנות אפילו ע"י ההרגש של כבוד המדומה, וניכר כח זה בכנען, כמו שהעידה תורה "כמעשה ארץ כנען לא תעשו", [ויקרא יח, ג] ואמרו בספרא [ספרא, אחרי מות] שהיו מקולקלים בתועבות מכל האומות, א"כ הובלטה עבדותו של חם בכנען ביחוד. ד.(ואשר חשבת שבהיות האדון צדיק ובעל-מוסר לא ידאג רק לחומריותו של העבד ולא לרוחניותו, לא כן הדבר. אותה המדה של הרמה רוחנית, שבעל נפש הראויה לעבדות צריך לה, כבר מוכן הוא כל איש תמים בדרכיו לדאוג בעבור עבדו. וכשיהיה העבד יותר שלם במדותיו ושכלו יביא לבעליו ריוח יותר. אבל לדאוג יותר מדאי בעד הרוחניות, כבר ביארתי שההלעטה

יותר ממדה הראויה לפי מצב הנפש, אע"פ[27] שתחכים את האדם, אבל לא תהפך את יסוד תכונתו, ואז ישמש גם כח החכמה לתכונה של העבדות, ויהיו "עבדים רוכבים על סוסים ושרים הולכים כעבדים על הארץ", [קהלת י, ז] שהוא ענין רע.

ה(. ומה שהעירות מענין איסור לימוד תורה לנכרי, [על פי סנהדרין נט] ממה שאמרה תורה לכתוב על האבנים את דברי התורה, [דברים כז, ח: "באר היטב" – ודרשו (סוטה לה) שכתבו אותה בשבעים לשון] כדי שילמדו או"ה[28], אין למדין דורות משעה. אותו ההכשר, שהוכשר העולם בעת יציאת מצרים ומ"ת[29], מהתסיסה הגדולה שנעשתה ע"י גילוי שכינה, שאח"כ[30] נתגלתה לאטה בין או"ה, ויצאה אל הפועל שיהיה חלק גדול כ"כ[31] מהמין האנושי עוזב מה שהורישוהו אבותיו, ושב להכיר את שם ד' אלקי ישראל ב"ה, זה היה מאורע שאינו נמשך. אבל ההדרכה הקבועה היא, שיחדור האור בעולם דוקא ע"י אורם של ישראל, אז יהי'[32] מובן דעת ד' ועזוז עם כל סדרי החיים, המתיחסים לאותה האמת הגדולה, בין ביחיד בין בציבור. אבל אותה המחשבה, שחשב מי שיצא ללמד משפטים בלא-עת לאותם שנאמר עליהם "ומשפטים בל ידעום", [תהלים קמז, כ] גרמה שרק המשפטים האמוניים נשאו על דגלם בלא יחש לכלל סדרי החיים, ביחוד הציבורי, ואז המה מוכרחים להשתבש, ע"כ נשתבשו בין בדעה, שנעשו קרובים לע"ז, בין במעשה, שלא נזדככו כלל במדותיהם, כראוי למי שנושאים דגל של אהבה וחסד בידם לפי טענותיהם.

ו(. אמרת שלפי דברי התורה הולכת ומתפתחת, וח"ו[33] לא אמרתי מעולם דבר זר כזה. מושג ההתפתחות, שרגיל העם ליחש, הוא מאורע של פנים חדשות, המביא קלות ראש. ומה שאנכי אומר, שהידיעה העליונה, הסוקרת כל המעשים מראש ועד סוף, היא סובבת את כל התו"כ[34], היא אמתת קבלת עול מ"ש[35], [מלכות שמים] שהוכנו מראש כל הסיבות שיסבבו ההבנות וההרגשות לבא לידי החלטות בכל דור ודור כראוי וכנכון. ע"כ אי-אפשר לאמתתה של תורה להתגלות כ"א בהיות עם ד' כולו בארצו, מבונה בכל תיקוניו הרוחניים והחומריים גם יחד, שאז תשוב תורה שבע"פ[36] לאיתנה, לפי הכרת ב"ד הגדול, היושב במקום אשר יבחר ד', על כל דבר אשר יפלא למשפט, ואז אנו בטוחים שכל תולדה חדשה תהיה מוכתרת בכל עז ובכל קודש, כי קודש ישראל לד'. ואם תפול שאלה על איזה משפט שבתורה, שלפי מושגי המוסר יהיה נראה שצריך להיות מובן באופן אחר, אז אם באמת ע"פ ב"ד הגדול יוחלט שזה המשפט לא נאמר כ"א באותם התנאים שכבר אינם, ודאי ימצא ע"ז[37] מקור בתורה, והסכמת המאורעות עם כח ב"ד ודרישת המקרא יחד אינם דברים שמזדמנים במקרה, כ"א הם אותיות מחכימות מאורה של תורה ואמתת תורה שבע"פ, שאנו חייבים לשמע לשופט אשר יהיה בימים ההם, ואין כאן "התפתחות" של גריעותא. אבל מי שבא לדון בזמן הזה, שאנחנו מדולדלים וחיינו הכלכליים אינם נערכים לשם חיים לגבי מצב האומה בצביונה הראוי, ע"פ אותן הדרישות הרוממות, הוא נכון למועדי רגל, ורחמנא ליצלן מהאי דעתא. וכל ענין הוה ועבר וכיו"ב[38], שהנני מזכיר תמיד ביחש המעשה לכללי התורה, הכל נמשך ע"פ הציור של חיי עמנו וארץ חמדתנו בתכלית השלמות, בהיות אדירנו ממנו ומושלנו מקרבנו, ארמון על משפטו ושופטנו ויועצנו כבתחילה, וארץ צבי שתולה בנוה בקיבוץ כל בניה בתוכה וכל יושביה עליה, אז כל היוצא ממעין בית ד' יהיה קודש לד'. אבל בזמן

החשך והדלדול אמנם אין מעצור לאדם להתנהג ע"פ הרגשותיו היותר עדינות, כשהוא מכוין בהן לרומם נפשו, ולקרבה אל אור האמת והצדק, שהוא אור השי"ת[39] וחסדו, אבל אין זאת הדרכה של תורה כ"א מדה מוסרית פרטית, ע"כ אם בהיותה מתרחבת תביא איזה דברים של הפסד באוצר הכלל, ע"י אותו הדרך שנטיות הקדומות בזמן מביאות, יהפכו מנטיות מוסריות לדברים שיש בהם נזק לרבים, שכל חכם-לב ואיש-חסד יבין, שהחוב היותר קדוש ונשגב הוא לקמץ גם הוד מוסר נפשו לפי ערכו הפרטי, כדי להעמיד טובה למוסר הכללי, שהוא יסוד הצדק העומד לעד. וע"ז[40] נאמר "העם ההולכים בחושך ראו אור גדול, יושבי בארץ צלמות אור נגה עליהם".

ז). ומה שנשאלת לפי דברי בענין צמר ופשתן, מה נשתנה פשתן מצמר-גפן הנני צריך להעירך עוד על כללות דרך הדרישה של טעמי תורה, שהמצות הן כדמות האותיות והתיבות שעל ידן אנחנו מבינים את המושגים, ואם תיבה אחת תספיק היתכן לשאול מפני מה לא נוספה עוד תיבה להאמר, המורה על אותו ענין בעצמו. אמנם ודאי התיבה החקוקה באורה של עולם היא צריכה להיות מובלטת בתכלית הבהירות, וזה אנחנו צריכים לרדוף לדעת את ד', ובודאי שהמחשבה העליונה הזאת צריכה להיות נחקקת בציור של חשובי בנ"א[41], ובכלל מחוברת עם הצד הנחשב של מציאות הבגדים, דהיינו לכבוד ולתפארת, ולא רק לכסות קלון ולהגן בקרה, שזהו הצד הנמוך והחלוש של האדם, הבא ג"כ מנפילה מוסרית, שהננו צופים שתתעלה בכחה של תורה. ע"כ השש, שהוא פשתן, היא ההלבשה המעטרת ביותר בארץ הקדם, עמה ראויה המחשבה הנאצלת הזאת להתאחד, לא עם יתר ההלבשות הנמוכות ממנה, שהן תוצאות של הכרח וחולשה.

ח). ומה שכתבת בענין ד' רש"י[42], שזכר הקב"ה[43] לבע"ח[44] זכות שלא קלקלו. ענין הזכות הוא היסוד מפני מה אלו ראויים לקיום ולא אחרים, ומפני שהם לא נתקלקלו בנטייתם המוסרית ע"כ הם ראויים לישב העולם על ידם, ואין זה נוגע כלל לבחירה חפשית, כמו שיש ענין זכות אבות שאינו נוגע לבחירה. אמנם עיקר שלילת הבחירה מבע"ח[45] לגמרי אין לה יסוד, ודאי אינם כ"כ רחבים בבחירה כהאדם, אבל יש לכל חי לפי מדת כשרונו ג"כ חלק בבחירה, וזהו יסוד השתלמותו בעתיד, עד אשר "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי". ומחקרי בע"ח שנתחדשו מראים יותר את האמת הזאת, שכבר אמרה תורה, וקדמום נביאים, בהרחבה, ודבר אלקינו יקום לעולם.

בנימין יקירי, מכתבך היקר איננו כעת לפני, ע"כ לא לקחתי אודותו דברים כעת, ואתך הסליחה.

כתבו לי ידידי האהובים, מכל אשר עמכם לטובה ולברכה. יחון השי"ת את עמו וירומם בכבוד קרננו, ותפארת עמו וארצו יפריח במהרה בימינו.

והי'[46] זה שלו' וברכה, כנפשכם האהובה ונפש מוקירכם ואוהבכם, דורש אשרכם בכל לב, נושא לכם ברכה מארץ חמדה,

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש

3. ת"ו – תבנה ותכונן
4. תרס"ה – השנה תרס"ה (1904/1905)
5. שלו' – שלום
6. לכ' – לכבוד
7. נ"י – נרו יאיר
8. אחדשה"ט – אחרי דרישת שלומו הטוב
9. באה"ר – באהבה רבה
10. הי' – היה
11. שי' – שיחיה
12. ג"כ – גם כן
13. כ"א – כי אם
14. ע"כ – על כן
15. ע"פ – על פי
16. חז"ל – חכמינו זכרונם לברכה
17. וע"פ – ועל פי
18. ב"ד – בית דין
19. בדי"נ – בדיני נפשות
20. שע"כ – שעל כן
21. הרמב"ם – רבי משה בן מימון
22. במו"נ – במורה נבוכים
23. הבי"ד – הבית דין
24. ב"נ – בן נח / בני נח
25. ע"י – על ידי
26. א"כ – אם כן
27. אע"פ – אף על פי
28. או"ה – אומות העולם
29. ומ"ת – ומתן תורה
30. שאח"כ – שאחר כך
31. כ"כ – כל כך
32. יהי' – יהיה
33. וח"ו – וחס ושלום
34. התו"כ – התורת כהנים
35. מ"ש – מה שכתב
36. שבע"פ – שבעל פה
37. ע"ז – על זה
38. וכיו"ב – וכיוצא בזה
39. השי"ת – השם יתברך
40. וע"ז – ועל זה
41. בנ"א – בני אדם
42. רש"י – רבי שלמה יצחקי
43. הקב"ה – הקדוש ברוך הוא
44. לבע"ח – לבעלי חיים
45. מבע"ח – מבעלי חיים
46. והי' – והיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' סיון תרס"ה - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

הרב קוק משיב לתלמידו על שאלות באמונה. את המדרש על חטא הארץ הרב קוק מסביר כך: הבריאה הוגבלה מראש בגלל הבחירה החופשית של האדם, ומכאן גם החסרונות שבטבע. בעניין גיל העולם לעומת הגאולוגיה הרב קוק כותב שכבר המקובלים והמדרש ידעו על עולמות קודמים, ושאפילו תורת ההתפתחות אינה סותרת את התורה, כי מעשה בראשית הוא מסתרי תורה ונאמר במשל ורמז. ההשערות המדעיות משתנות, והעיקר הוא דעת ה' והמוסר. הרב קוק גם מסביר שיש עיתוי מכוון לגילוי ידיעות לאנושות, כמו תנועת הארץ וגודל היקום, כדי שלא יחלישו את האדם ואת מוסרו.

עיקרי הדברים

- מעשה בראשית והמדע: אין סתירה, גם לא עם תורת ההתפתחות.
- 'בונה עולמות ומחריבן' - תקופות קדומות לפני מניין השנים.
- השערות מדעיות אינן ודאות - 'כציץ נובל'.
- הכול פועל ה', והאמצעים הם מעשיו.
- גילוי הידע בעיתוי הנכון לטובת המוסר האנושי.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], יוד סיון תרס"ה[4].

שלו'[5] וברכה לידידי אהובי חתן תורה ממולא בדעה [מלא דעת] ויראת ד' טהורה מר משה זיידל שליט"א[6].

הגיעני מכתבך הנעים, ואם הי'[7] הזמן מספיק הי' ראוי להאריך הרבה, לבאר שורש דבר בכל ההערות שהעירות, והדברים היקרים המסתעפים מהן בשאלות חכמת האמונה, שכל הכשלונות באים רק מפני שאין דורש ומבקש, וכ"א פותר לו את שאלותיו היותר גדולות ע"פ[8] ידיעה כהה, ע"כ[9] יצא משפט מעוקל, ועלינו החובה לברר אמרי אמת בתורת אמת.

וע"ד[10] המדרש, [המדרש (בראשית רבה ה, ט) שבו נאמר שה' ציווה שיהיה טעם העץ כטעם הפרי, והארץ לא עשתה כן] הפי' הפשוט הוא, שלולא שהאדם בבחירתו איננו יכול לקבל רב טובה היתה הבריאה יותר מבורכת, והי'[11] טעם העץ דומה לפריו, [על פי בראשית א, יא: "עץ פרי עשה פרי"] שזה הוא אב לכל יתר הכחות, שהיו יותר מבורכים, אבל מתוך שהאדם עתיד הוא לצאת מגדר היושר ברוב טובה ע"כ זה היה המעצור המוסרי, [הבלם המוסרי] שלא תשתכלל הארץ כראוי. וזהו פתרון לכל המגרעות התכוניות הנמצאות בבריאה, שמבקרי היצירה עמלים בהם, [שמי שמבקרים את סדרי הבריאה מתקשים בהם] ורק לכשישכילו את התאחדות כח המוסר עם יתר כחות המציאות יבינו תוכן הדברים. וזה נקרא חטא הארץ, ["חטא הארץ": במדרש מסופר שהארץ לא עשתה כפי שנצטוותה, ולכן נתקללה] שפירשו יותר במדרש כמקלל שדי אם רשע. [כמו שמקללים שדה של רשע]

וע"ד מנין שנות היצירה ביחש להחשבונות הגיאולוגיים [השאלה איך מתיישב מניין השנים מבריאת העולם עם גיל כדור הארץ לפי חוקרי הגיאולוגיה] בזמנינו. כך היא הלכה רווחת, שהיו כבר תקופות רבות קודם למנין תקופתנו הוא מפורסם בכל המקובלים הקדמונים, ובמד"ר[12] "שהי' בונה עולמות ומחריבן", [בראשית רבה ג, ז] ובזוהר פ' ויקרא [בזוהר על פרשת ויקרא] שהיו כמה מיני אנשים חוץ מאדם שנאמר בתורה; אלא ששם צריך להשכיל יפה את המליצות העמוקות, הצריכות ביאור רחב מאד מאד. א"כ[13] אותן החפירות מורות לנו, שנמצאו תקופות של ברואים, ואנשים בכללם, אבל שלא היה בינתים חורבן כללי, ויצירה חדשה, ע"ז[14] אין מופת מוכיח, כי"א[15] השערות פורחות באויר, [השערות בלי בסיס] שאין לחוש להן כלל. אבל באמת אין אנו נזקקים לכל זה, שאפילו אם הי' מתברר לנו שהי'[16] סדר היצירה בדרך התפתחות המינים [תורת האבולוציה] ג"כ[17] אין שום סתירה, שאנו מונים כפי הפשטות של פסוקי תורה, שנוגע לנו הרבה יותר מכל הידיעות הקדומות, שאין להן עמנו ערך מרובה. והתורה ודאי סתמה במעשה בראשית, ודברה ברמיזות ומשלים, שהרי הכל יודעים שמעשה בראשית הם מכלל סתרי תורה, ואם היו כל הדברים רק פשוטם איזה סתר יש כאן, וכבר אמרו במדרש "להגיד כח מעשה בראשית לבו"ד[18] א"א[19], לפיכך סתם הכתוב בראשית ברא אלקים". [להגיד כוח מעשה בראשית לבשר ודם אי אפשר, לכן סתם הכתוב (על פי בראשית רבה)] והעיקר היא הידיעה העולה מכל הענין לדעת ד', וחיי המוסר האמיתי, והקב"ה[20] נותן במשקל אפילו הרוח שחל על הנביאים, הוא צמצם שדוקא כשיכנסו הדברים הגדולים שבאלה הענינים באלה הציורים יוכלו בנ"א[21] לשאוב מהם, עם כל השתדלותם, את כל היותר מועיל ונשגב להם, ואור יקרות וקפאון, [על פי זכריה יד, ו; חז"ל דרשו: דברים שיקרים בעולם הזה יהיו קלים ופשוטים לעתיד לבוא (פסחים נ)] שהם סתרי תורה, שבעוה"ז[22] הם יקרים ויהיו קפויים לע"ל[23], רק הוא יגלה לנו פרטי הדברים. אבל עכ"פ[24] אין שום סתירה לשום דבר מן התורה מכל דעה מחקרית שבעולם כלל, אלא שאין אנחנו צריכים לקבל השערות לודאיות, אפילו יהיו מוסכמות הרבה, כי הן כציץ נובל, [כפרח נובל (ישעיהו כח, א)] שעוד מעט יתפתחו יותר כלי הדרישה, ותהיינה כל ההשערות החדשות ללעג ולקלס, [ללעג ולצחוק] וכל החכמות הנעלות שבימינו לקטנות המוח, ודבר אלקינו יקום לעולם. "כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה, וחסדי מאתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך ד'". [ישעיהו נד, י] כי יסוד הכל הוא מה שאנחנו מלמדים בעולם, שהכל פועל ד', והאמצעיים, [והגורמים הטבעיים שדרכם פועל ה'] רבים או מועטים, לרבבי רבבות, הם הכל מעשי ד', שלא חיסר מעולמו כלום, ושאין קץ לגבורתו ועז חכמתו ותפארתו ב"ה וב"ש[25] לעדי עד. ופעמים שאנחנו מזכירים את האמצעיים ג"כ בשם, [יש מקומות שהתורה מזכירה את הגורמים הטבעיים, ויש שהיא מדלגת עליהם ואומרת שה' עשה] להרחיב את הדעת, ולפעמים אנו אומרים בדרך דילוג "ויצר ד'" "ויעש ד'" כמו שאנו אומרים "אז יבנה שלמה", [מלכים א יא, ז] ואין אומרים ששלמה צוה לשרים והשרים להנמוכים מהם, והם להאדריכלים והאדריכלים לאומנים והאומנים לעושי המלאכה הפשוטים, מפני שהוא דרך ידוע, וגם איננו עקרי. כן כל מה שיחקר בהרבה רבבות שנים בהגדלת הדרכים והאמצעיים, שהם מוסיפים לנו דעה והשכל בגאון ד', המה ברב הפעמים מקוצרים, ותוכן הדבר שיש משקל מיוחד לכל רעיון ומחשבה לזמן לידתו ופעולתו, באין שום מקרה והזדמנות בלתי-מכוונת כלל. למשל אנחנו יכולים להבין, אם הי' נודע דבר תנועת הארץ לפני כמה אלפים שנה למפרע בהמון הי' המין האנושי מתירא לעמוד על רגליו, פן יפול מכח התנועה, וק"ו[26] שהי' מתירא לבנות בנינים רמים, וזה הי' מביאו

לרפיון-לב למניעת-פיתוח שאין לשער, והחשבון של כח המושך לא הי' יכול להבטיחו, אחרי ראותו בעיניו שכל דבר העומד על דבר מתנעע איננו בטוח מנפילה. רק אחרי בגרות של הרגל יפה היה מקום לצאת ההכרה של תנועת הארץ, [ההכרה שהארץ נעה בחלל] שלא תקבל האנושיות מזה אך טוב.

כן הדבר נהוג ג"כ ביחש הרוחניות, למשל השגחת השי"ת[27] היא יסוד המוסר האנושי והצלחתו, ולכשיתברר יפה בעולם בדעה גדולה ובהירה הוא יהיה יסוד האושר, "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ד'". [ישעיהו יא, ט] והנה כנסת ישראל היתה צריכה להתעמל הרבה [לעמול הרבה] עם כל עובדי ע"ז, להבינם שעם גודל הבריאה אין עכ"ז[28] האדם מבוזה עד שלא יהי'[29] ערך להנהגתו המוסרית, כ"א היצירה המוסרית של האדם היא חשובה מאד יותר מהברואים היותר גדולים בכמותם לאין ערך. אבל לא בנקל עלה הדבר להטביע במקצת חותם ידיעה זו עם השמירה של ההכרה הפנימית של כבוד ד', שהוא ג"כ בעיקר היסוד היותר הגדול להשתלמות האנושית, וכל היצירה הכללית בהוה ובנצח, בחיי חומר וחיי רוח. וכ"ז העמל היה נדרש, איך להתאים בלב הקטן של האדם את המחזה של גדולת היצירה ושפלות האדם עם חזיון הכרת יד ד' הגדולה, ואיך שהוא נעלה ומרומם מכל הערכים ההסכמיים של כל נוצר, מה היה אם היה אז ידוע ג"כ מכל המון העולמות המעשיים שבציורי המדעים כעת, אז היה כדק נחשב, [כאבק דק (ישעיהו מ, טו)] ומוסרו כאין, ולא היה אפשר להקים בקרבו רוח חיים של גדולה ותפארת כלל. רק עכשיו, אחרי שגם עם הציור שהיה גדול אז לעיניו כבר נלחם ויוכל, שוב אין מבעתים אותו בשום גדולה כמותית לפי האמת. אבל כל אלה צריכים זמנים והכנות, והציורים הסיפוריים, בין הנמשכים מכח הסקירה על הבריאה מדרך המושכל, בין הבאים מהתגלות יד ד' על ידי נביאיו, צריכים תמיד להיות נושאים עמהם את הכח המאדיר את החיים ואת ההצלחה לאמתתה, ולא להביא לאדם ציד של ידיעות קטועות [מזון של ידיעות חלקיות] להשתעשע בהן בשחוק ילדות. וכשתשכיל בזה תבין, שיש ערך נשגב למה שמתגלה וכן למה שמסתתר, ודרכי ההסתרה הם רבים וגדולים מפליאות נתיבות חכמה העליונה של אדון כל המעשים פלא יועץ [ישעיהו ט, ה] ב"ה. וכשתלך בדרך זה הנני בטוח בע"ה[30] שלא תכשל, ותעש חיל בישראל, את האלקים ירא ומצותיו שמור כי זה כל האדם. [קהלת יב, יג] ותשמח ותעלז בגאון שם ד', ובמתת חבלנו להיות לברית עם לאור גויים, [ובגורלנו להיות "לברית עם, לאור גוים" (ישעיהו מב, ו)] ונזכה לשוש במשוש ארץ צבי, [ארץ ישראל (דניאל יא, טז)] לספר בציון שם ד' ותהילתו בירושלים, בהקבץ עמים יחדו וממלכות לעבוד את ד' בתתו מציון ישועה לישראל תפארתו. "והולכתי עורים בדרך לא ידעו, בנתיבות לא ידעו אדריכם, אשים מחשך לפניהם לאור ומעקשים למישור, אלה הדברים עשיתים ולא עזבתים", [ישעיהו מב, טז] אמרו חז"ל[31] כבר עשיתים לרי עקיבא וחביריו. [כבר עשיתי אותם לרבי עקיבא וחבריו (על פי מדרש)]

והי' זה שלו' וברכה, כנפשך היקרה ונפש ידידך עז דור"ש[32] והצלחתך מלונ"ח[33],

הקו'[34] אברהם יצחק ה"ק[35] הנ"ל[36]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן

4. תרס"ה - השנה תרס"ה (1904/1905)
5. שלו' - שלום
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. הי' - היה
8. ע"פ - על פי
9. ע"כ - על כן
10. וע"ד - ועל דבר
11. והי' - והיה
12. ובמד"ר - ובמדרש רבה
13. א"כ - אם כן
14. ע"ז - על זה (ובהמשך האגרת, "עובדי ע"ז": עבודה זרה)
15. כ"א - כי אם
16. שהי' - שהיה
17. ג"כ - גם כן
18. לבו"ד - לבשר ודם
19. א"א - אי אפשר
20. והקב"ה - והקדוש ברוך הוא
21. בנ"א - בני אדם
22. שבעוה"ז - שבעולם הזה
23. לע"ל - לעתיד לבוא
24. עכ"פ - על כל פנים
25. וב"ש - וברוך שמו (אחרי "ב"ה"); בציון מקור: ובית שמואל
26. וק"ו - וקל וחומר
27. השי"ת - השם יתברך
28. עכ"ז - עם כל זה
29. יהי' - יהיה
30. בע"ה - בעזרת השם
31. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
32. דור"ש - דורש שלום
33. מלונ"ח - מצפה לנחמת ציון
34. הק' - הקטן
35. ה"ק - הכהן קוק
36. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט' תשרי (ערב יום הכיפורים) תרס"ז - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

הרב קוק שמח על הקרבה בין זיידל לר' בנימין מנשה לוין, ורואה בהם הוכחה שדברי תורה עמוקים מטהרים נפשות. הרב קוק שולח את חיבורו 'עקבי הצאן'. עיקר האגרת הוא ביאור דבריו ש'כל גדולה כרוכה בחסרונות מקבילים להי': כוחות הנפש נבראו כלליים, ולכן הגדולים שבהם נושאים בהכרח גם חסרונות גדולים, כמו הזיכרון שזוכר טוב ורע. הרע נובע מהסתר האור האלוקי, ויתבטל כשה' יהיה 'לאור עולם'. כנסת ישראל, שיש בה כוח רב שעדיין לא יצא לפועל, נושאת לכן חסרונות גדולים, שעתידים להתהפך למעלות.

עיקרי הדברים

- 'כל גדולה כרוכה בחסרונות מקבילים להי'.
- הרע קיים רק במידת הסתר האור האלוקי.
- ייחודה של כנסת ישראל, והכוח שבה שעדיין לא יצא לפועל.
- 'עקבי הצאן' - בקשה לעיין בו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט' תשרי תרס"ז[4]. [ט' בתשרי תרס"ז (1906), ערב יום הכיפורים]

ידידי אהובי חכם-לב לתורה ולתעודה יקר מפז מו"ה[5] משה זיידל [ר' משה זיידל, מתלמידיו של הרב קוק בבויסק] שליט"א[6] גמח"ט[7] וכט"ס[8],

בדבריך היקרים שמחתני, אהובי. אשמח מאד על קרבתכם זה לזה במקום וברוח, אתה ויקירנו רב"מ[9] לוין. [ר' בנימין מנשה לוין, לימים חוקר התלמוד ומחבר "אוצר הגאונים"] חמודים אתם לי, עדי אתם שבהם אראה מופת, שדברי-תורה האמורים בעומק רעיון של דעה כפי האפשרי קולעים הם אל המטרה, לטהר ולעדן נפשות יקרות, לרוממם ולשגבם באהבת תורה ויראת שמים. ותקותי נכונה, שבכחכם זה תלכו הלך ועלה, וד' אלקי ישראל יהי'[10] בעזרכם, להופיע אור על דרככם בחיים.

היום מעלי יומא דכיפורי, לולא אהבתנו העזה לא הי'[11] כלל אפשר ליחד זמן לכתיבה אפילו מועטת, אמנם יקרת ונכבדת בעיני, יקירי, ומרחוק מאדמת קודש אזכרך באהבת-אמן. כי ידעתי את כשרונותיך הטובים, את מדותיך היקרות ולבך הנכון להשכיל ולהיטיב, וביותר נוגע לי במה שהנך רגיל בסגנוני, ומוצא את כונתי בדברי יותר קרוב מאלה שלא לקחתי עמהם דברים בע"פ[12], אפילו אם יהיו מהירי כשרון. אקוה שתשים עיניך גם במחברת השנית הזאת "עה"צ", ["עקבי הצאן", קובץ מאמרים של הרב קוק שיצא לאור בשנת תרס"ו (1906)] ואמרי יהיו לפניך לרצון. תדע ותשכיל לחבר דבר אל דבר ולהוציא מרגליות מבינות לגלגלי הרעיונות הבלולים, להיות נכון בלב שלם לעבודת ד' אלקים אמת, שבראנו לכבודו, לעבדו ולשבחו, ולספר הודו.

ביאור דברי, "שכל גדולה כרוכה היא עם חסרונות מקבילים להּ" הוא פשוט. "פלגא משמיא לא יהבי", כל הכחות נוצרים בכלליותם, וזאת תורת האדם לכוין דרכיו, לעשות את עצמו שיהי'[13] הכח הכללי משתמש לטובה ולא לרעה. כבר קדמו גדולי הקדמונים בזה, שהזכרון המופלא יזכיר לאדם כל החכמה והטוב שראה אבל ג"כ[14] כל הסכלות והרשע, וכן כל כחות הנפש כולם, א"כ[15] החסרון הוא דבק בטבעם, וממילא הידיעות היותר גדולות והתכונות היותר יקרות הן בע"כ[16] מחוברות עם חסרונות גדולים לפי מדתם. רק בעליתו של אדם למעלה העליונה, שרואה את האמת האלהית בגילוי, שם לא יגורהו רע, שאין רע וכיעור נמצא באמת כ"א[17] לפי אותו הערך שהאורה האלהית נסתרת מכללות המשיגים והמרגישים, כי רק מאשר "לא יהי' לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך, והי'[18] לך ד' לאור עולם ואלהיך לתפארתך", [ישעיהו ס, יט] אז "ועמך כולם צדיקים". [ישעיהו ס, כא] אבל זאת ההכנה צריכה הכשר פנימי, עדינות עצמית, עד שהחפץ הנמרץ של החיים עצמם יהי' בעצמו אור החפץ האלהי, "חי העולם", צדיק חי עלמין דמני' פרחין נשמתין - לבני נשא" (זוהר), ואז אין שטן ואין פגע רע, וממילא אין צורך ללחוץ שום כח ושום חפץ אנושי שלא יתרחב, וממילא אין צורך אידיאלי לכל מועקה, "וטפשותא ועניותא", שהם מכשירי העולם מצד ביצור כח הרשעה הנמצא על ידם, לא תהי'[19] להם כל מטרה, וממילא יהיו בטלים ועוברים. וכל צעד שהננו מתקרבים לחפץ ד' בעולמו, הננו מנשאים את החיים ומכשירים אותם יותר ויותר למטרה הזאת, של תמימות הטוב. ומאשר בעולם צריכים עמים לפעול, ולא אישים פרטיים, ע"כ[20] הננו מנשאים את נפשנו תמיד לפעול מצד חלקינו בכנסת ישראל, להעלותה לשגבה לרוממה ולכבדה, וכ"א חייב לומר בשבילי נברא העולם, [סנהדרין לז] ומעשי מתי יגיעו למעשי אבותי [תנא דבי אליהו רבה כה] אברהם יוי"ע[21], שנשאו נפשם להאידיאליות הכלולה בכנסת ישראל גם קודם שיצאה מן הכח אל הפועל. וגם היום, אע"פ[22] שאנו משוקעים בכנס"י[23] מצד היותה בפועל, הננו תמיד קשורים ג"כ למעמד של אבות, שהיא הצפיה למה שיצא אל הפועל לעתיד, ואנו מתעלים והולכים ביחש של כללות האומה, שאינה מתחשבת לפי ערך פרטיות האישים והדורות כשהם לעצמם, כ"א לפי צירופם הכללי, דוגמת הסיבוב הגדול של השיטה השמשית לעומת פרטי הכדורים, וכל מה שהוא בכח הוא ע"כ מחובר עם איזה חסרון. ומי לנו בכל האומות שבעולם שכ"כ[24] יהי' לה בכח מה שלא יצא אל הפועל, עם כל הקיום של צביון האומה, שמה וערכה וכל סגולותי', כישראל. ע"כ מוכרחים חסרונות גדולים להמצא, אבל הם כולם מעלות נפלאות כשיבאו למרום מרכזם. "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ד' אלהיו עמו ותרועת מלך בו". [במדבר כג, כא]

הפסיקוני באמצע כתיבתי, והיום מלא עבודה. אקוה שמכתב זה, אע"פ שהוא קצר, תמצא בו איזה גרגר תוכי, כראוי לדברי תורה שכ"ז שאדם ממשמש בהם מוצא בהם טעם. [על פי עירובין נד: "כל זמן שאדם ממשמש בהן מוצא בהן טעם"]

אחתום בברכת השנים בגמח"ט[25] ורב שלו'[26] לך ולעוזריך, כנה"י[27] ונפש ידידך מצפה תפארתך והצלחתך בכל לב, מברכך מהררי קודש,

אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. גמח"ט - גמר חתימה טובה
8. וכט"ס - וכל טוב סלה
9. רב"מ - רבי ברוך מרדכי? / רבי בן מאיר - שם אדם
10. יהי' - יהיה
11. הי' - היה
12. בע"פ - בעל פה
13. שיהי' - שיהיה
14. ג"כ - גם כן
15. א"כ - אם כן
16. בע"כ - בעל כרחם
17. כ"א - כי אם
18. והי' - והיה
19. תהי' - תהיה
20. ע"כ - על כן
21. יוי"ע - יצחק ויעקב
22. אע"פ - אף על פי
23. בכנס"י - בכנסת ישראל
24. שכ"כ - שכל כך
25. בגמח"ט - בגמר חתימה טובה
26. שלו' - שלום
27. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' תשרי תרס"ח - יפו **נמען:** הרבנים ר' נחום כהנא שפירא ור' שלמה ראב (ירושלים)

הרבנים ביקשו מהרב קוק מכתבים בענייני אמונה ופנימיות התורה. הרב קוק משיב שאין די במכתבים: רעיון שנקרא פעם אחת נשכח. העיקר הוא לקבוע לימוד קבוע, בלי הפסק אפילו יום אחד, בספרי מוסר, יראה, אמונה וקבלה. הזנחת החלק הזה בתורה היא שורש הגלות ('דעבדין לאורייתא יבשה'). על ידי לימוד כזה תשרה רוח קודש על חכמי ארץ ישראל, ונעם ה' יחול על כל התורה, גם על ההלכה והאגדה, ובכך תלוי גם תיקון מצבם החומרי של חכמי הארץ ושל כלל ישראל.

עיקרי הדברים

- פנימיות התורה - 'החלק הנעזב' שבתורה, ושורש הגלות.
- לימוד קבוע ויומי בספרי מוסר, אמונה וחכמת הנסתר.
- רוח הקודש על חכמי ארץ ישראל ושיטה ספרותית חדשה.
- חיזוק הקשר בין החברים 'אשר ה' קוראו'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ח' תשרי תרס"ח[4]. [ח' בתשרי תרס"ח (1907)]

(להרבנים ר'[5] נחום כהנא שפירא שליט"א[6] ור' שלמה ראב ז"ל[7]).

חמודי לבבי, יקירי ירושלים הרבנים האהובים שי'[8], שלו'[9] וגמח"ט[10].

שחרתם אותי להשביעכם רצון חביבי לבי, במכתבים, לדבר בדברים העומדים ברומו של עולם בדעת שם ד' ב"ה ובעמקי הצדדים הרוחניים שבתורה, שנעזבו מאד מאד, לדאבון לב כל אוהבי שמו ית'[11] וחובבי עמו ונחלתו באמת; והעזיבה הזאת, הלא ידענו, שהיא מקור כל הריסותינו, ובתשובתנו לה יראה אלינו אורו וישעו ואור חדש על ציון יופיע. ואנכי הצעיר מה מאד אשתוקק להשביע רצון נפשות עדינות ולבבות טהורות שכמותכם; כי הלא ידעתם, אחי הנעימים, שאם אך הי'[12] בכחי לא הייתי פוסק אפילו רגע מלקרא בגרון בקול גדול, לכל עבדי ד' הנאמנים בבריתו, לכל חכמי התורה, בפרט יושבי אה"ק[13], למהר ברב כח וחיל לתקן את המעוות האיום ולשוב אל החלק הנעזב הזה שבתורה שהוא בית חיינו, שדוקא עמו ועל ידו ישוקה כל עץ החיים של כללות עסק התורה והעבודה, וכל השפלות והאורך של הגלות הוא רק משום "דעבדין לאורייתא יבשה". [שעושים את התורה יבשה (תיקוני זוהר, תיקון ל), בלימוד בלי פנימיותה] אבל מעולם לא אוכל להסכים, שאני הנני המוכשר בדברי בלבדם לתן כח ורוח חיים בלבבות נרדמים ומיוגעים. כי מה יסכון רעיון אחד, או אפילו הרבה, הנשמעים או נקראים פעם או פעמים ואח"כ[14] המחשבות פונות למחשכיהן הרגילים. על-כן כל מה שאני כותב ומעורר בדברים אינו כי"א[15] שנקום לעזור את נשמותינו, - שתשועת הנשמה הכללית של כל עם ד' בכך תלוי' היא, - ע"י[16] מה שנקבע לימוד קבוע בכל אותם הספרים היקרים, הראשונים והאחרונים, של חלקי המוסר והיראה, הנגלים והנסתרים, ספר אחר ספר, ולהשתדל לעלות במעלות הסברא והעיון בזה, לא בדרך הציור של יראת

שמים המורגלת, שהיא באמת רק בבואה דבבואה [צל של צל; הלשון על פי יבמות קכב] של יראת שמים אמתית, הבאה מתוך לימוד קבוע ומסודר בלא הפסק אפילו יום אחד.

על-כן במכתבים אין לי מה להוסיף, אך אם את הדבר הזה ישמעו יקירי תלמידי-חכמים אז יהיו הם הפותחים את הדלת לשיבה לבצרון לאסירי התקוה. [על פי זכריה ט, יב] וע"י[17] התרבות כבוד שמים ועז אהבת ד' באמת ואור חכמת האמת יושפע אור חיים ורוח רוממות וגבורה ורוח ענוה טהורה, המעלה ומקדשת את כל הכחות, ויחל ציץ של שפע רוח הקודש לחול על עם ד' היושב על אדמת הקודש, ותורה תתגדל ותתאדר ממילא בכל מקצעותיה, ושפע כבוד ועושר וחכמה וחן יושפע ממעין העליון, ונשמות חדשות ימשכו מאוצר הטוב ממקור חי העולמים, לחדש הדרת ארץ צבי והוד תורת אמת, ויתקדש שם ד' אלקי ישראל גם מעל לגבול ישראל, ע"י השפעת שפע העז והחן, הכבוד והפאר, שיאיר על פני כל חכמי התורה באה"ק[18], הזוכים להתבסם מאויר חיי נשמות שרק על-ידי הצנור של פנימיות התורה בסדר קבוע יינקו מזיו כבודה ומשד תנחומי'. אף אם בתחלה יהי'[19] הדבר קשה מעט, כי חסרון ההרגל הוא מעכב את ההתחלות. מ"מ[20] לא יארכו הימים ויהפך בפיכם כדבש למתוק כל למוד רוחני בכל מרחבי התורה והיראה, וישפיע מנעימותו על כל התורה --המעשית, ועל בריאות הגוף והנשמה, ועל שלות הלב והשקט הפנימי, המעודן ממשך זיו גן עדן העליון של חי העולמים ב"ה. והכל בהדרגה ובתוספת לקח מדי יום ביומו, וקישור של אהבה נאמנה לכל החברים השרידים אשר ד' קורא, הנגשים אל ד' לעבודת אמת בדרישת שמו הגדול ודרכיו באמת. ובפרוץ הדבר והכחות יתעלו, אז יפתחו שערי אורה ליחידים המצוינים איך להפכא מרירא למתיקא וחשוכא לנהורא, [להפוך את המר למתוק ואת החושך לאור – לשון הזוהר] ואז תחל פעולה חדשה וכר נרחב לעבודה לחכמי אה"ק, לרומם קרן התורה ודעת ד' בדגל רם ונשגב, אשר מפיו יבהלו כל המתהללים באלילים ובכל ילדי נכרים. ואור של תשובה עליונה ומאירה יופיע מציון על כל מקראי' ועל פזורי הגולה. והי'[21] ענין זה להתחלת התעוררות קול השופר הגדול, לביאת האובדים והנדחים באשור ובמצרים [על פי ישעיהו כז, יג: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם"] להשתחות לד' בהר הקדש בירושלים. ומתוך התגברות הרוח הכללי לרוממות קדושה וחכמה, שדרכו הוא שבתחלה בא הוא ברוב ענין ואינו יכול להתלבש בתיבות ובענינים חתוכים, יבא שפע החכמה עד מדרגת שפה ברורה [על פי צפניה ג, ט] וחדוש שיטה ספרותית מכובדת ומקפת, ההולכת בכל תכסיסי החיים והמשטר, שהכל מוכרחים לכבדה ולהכנע לפני הדרת עשרה, לפי אמתתה ורעם גבורתה, ואור החיים שלה יהי' כ"כ[22] מלא טל, עד שאפילו כל יתר העבודות התוריות, אפילו ספרי הלכה פלפול וכיו"ב[23], יהיו כולם מבוסמים בנועם ד' בגלוי. ויוסר מסגנונם כל צד מחשיך וממרר לב, וק"ו[24] שהאגדה, הדרושה מאד להשפעה הכללית לכבודה של תורה בהמון רב, תפריח בפרחים חדשים מלאים קדושה ושמחת גיל אלקי אמת ב"ה, ויפתחו מקצעות חדשים ועבודות ארוכות, הנותנות רב ענין לשדרות רחבות. מובן ממילא, כי אפילו תיקון המצב החמרי של חכמי א"י[25], ושל כללות א"י ושל כללות ישראל, בזה תלוי. בקיצור, צריך לבקש לדעת את ד' באמת ובצדק, "דרשו ד' ועוזו בקשו פניו תמיד", [תהלים קה, ד] והכל בכלל. אקוה, שאתם בעצמכם תתחזקו בעבודת הקודש ותזרזו את החיל אשר נגע ד' בלבבו, [על פי שמואל א י, כו] וד' יאר לנו באורו וישעו למען שמו עמו ארצו ונחלתו.

והי' ז"ש[26] וברכה וגמח"ט, כנה"ר[27] ונפש חפץ באשרם באמת ומשתוקק לכבודו של הקב"ה[28] ולכבודם של ישראל שיאיר מארץ חמדה על כל אפסי ארץ בב"א[29].

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. ר' - רבי
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. ז"ל - זכרונו לברכה
8. שי' - שיחיה
9. שלו' - שלום
10. וגמח"ט - וגמר חתימה טובה
11. יתו' - יתברך
12. הי' - היה
13. אה"ק - ארץ הקודש
14. ואח"כ - ואחר כך
15. כ"א - כי אם
16. ע"י - על ידי
17. וע"י - ועל ידי
18. באה"ק - בארץ הקודש
19. יהי' - יהיה
20. מ"מ - מכל מקום
21. והי' - והיה
22. כ"כ - כל כך
23. וכיו"ב - וכיוצא בזה
24. וק"ו - וקל וחומר
25. א"י - ארץ ישראל
26. ז"ש - זה שלום
27. כנה"ר - כנפשו הרמה
28. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
29. בב"א - במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת צו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: (תרס"ח) - יפו **נמען:** רבני אגודת 'כנסיה של תורה' בירושלים

הרב קוק שמח על ייסוד הכנסייה ומתנצל שאינו יכול לשלוח חידושי תורה. הרב קוק מעיר בקצרה בעניין מתנות עניים בזמן הזה. עיקר האגרת הוא קריאה לחכמי ארץ ישראל לשאוף לגדולות ולהעמיד את 'תורת ארץ ישראל' במקומה הראוי. בארץ ישראל שופעת רוח הקודש מן הכלל אל הפרט, ואילו בחוץ לארץ הלימוד עולה מן הפרטים. אין לחכמי הארץ לחקות את פלפולי חוץ לארץ. עליהם לשלב יראה, אמונה ומוסר עם עומק ההלכה, ולשמור על בריאותם ועל שמחתם, יחד עם השתתפות בצער הכלל.

עיקרי הדברים

- ההבדל בין תורת ארץ ישראל לתורת חוץ לארץ (ירושלמי ובבלי).
- תיקון חטא המרגלים בסיפור שבחה של הארץ.
- חכמי ארץ ישראל לא יחקו את פלפולי חוץ לארץ.
- שמירת הבריאות והשמחה בעבודת ה'.
- המלצה ללמוד את המאמר 'דעת אלקים' ב'עקבי הצאן'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3]. [תרס"ח[4]].

בני ציון היקרים הרבנים הגדולים אוהבי שם ד' ויראיו בשכל טוב. אגדת קודש כנסי' של תורה [אגודת תלמידי חכמים בירושלים, שהקימה "כנסייה של תורה" לעיון בהלכה] ' בעה"ק[5] ירושת"ו[6].

עתרת שלו'[7] וברכה.

רק מפני כבודכם הגדול הנני פונה עכשו מכל המניעות, אשר יסובוני, לכתב לכם דברים אחדים. כי זולת זה אי-אפשר לי כלל בימים הללו, מריבוי טרדותי, לכתב אם מעט ואם הרבה. אבל רק לכתב מפני הכבוד, להראות את שמחת לבבי בכנוסכם הטהור, יעלה כעת בידי, אבל למלא חפצכם, מה שבאתם על דברי תורה לתהות על קנקני [לבדוק את ערכי (על פי בבא קמא קיא)] הריק, אי אפשר לי: מן המוכן כתוב אין בידי מאומה בענין זה, ובכלל אינני כותב כמעט מאומה בעניני פלפול וחדוש זה כמה, כי-אם במקום הכרח גדול. רק הנני מרגיש חובה קדושה לעיין, כפי היכלת, מעט בהלכה זו, שאתם עסוקים בה, ולהודיע לכם את אשר אתבונן בזה, אבל זה א"א[8] לי כעת בשום אופן, ובפרט בענין חיוב מתנ"ע[9] [ובפרט בעניין חיוב במתנות עניים (לקט, שכחה ופאה) בזמן הזה] עכשו במה שנהגו להיתר ע"פ[10] איזה סמוכין, דאף אם יתברר לחיוב רחוק שיתקבלו הדברים, ומוטב וכו'[11], ובפרט שחששא גדולה יש, שעניי הנכרים או המתרוששים מהם יהנו מזה עכ"פ[12] יותר מעניי ישראל, ע"כ[13] למעשה כי פקדתם את חלק זה, הנעזב עד כה.

אבל, יקירי לבבי, אמצא ישר להעיר אתכם, אם כי טרם אדע מהות כנסתכם ותוכן ערכם של החברים בפרטיות, מ"מ[14] כגון זה צריך למודעי, כי אם בימינו אלה הנכם מיסדים כנסי' של ת"ח[15] בעיה"ק[16], שעיני כל ישראל אלי', תראו להשתדל לבקש דוקא גדולות ונשגבות. דורנו הוא כולו דור שואף, ואם

השאיפה הריקנית של החורבא והתהו מגבהת עצמה עד מרומי רמים, כמה צריך שיגבה לב דורשי ד' הנגשים אל הקודש. המבוקש, לכה"פ[17], צריך שיהי'[18] לקדש שם שמים ושם ישראל, בקידוש שם ירושלים בחפץ גדול להראות לכל העולם נצחונה וגדולתה של תורת א"י[19], שלדאבוננו העמוק עומדת היא בשפל, תחת שהיא יכולה ומוכרחת לשבת על גפי מרומי קרת [משלי ט, ג] לעיני כל ישראל ונגד כל הגוים אשר ברא ד' בארץ. ועתה הוא עת לדרש את ד', [הושע י, יב] ההכרח מרומם אותנו למדרגות גדולות.

הבדל עצום ונשגב בין תורת א"י לתורת חו"ל[20]. באי"י[21] שפע רוח הקדש מתפרץ לחול על כל ת"ח שמבקש ללמוד תורה לשמה, וק"ו[22] על קיבוץ של ת"ח, והרוח הכללי, השופע בנועם והולך ומתפשט, הוא הרודד את הפרטים, הוא המרחיב את ההלכות, הכל מלמעלה למטה. מה שא"כ[23] בחו"ל[24]. רוח כללי קדוש א"א לשאוף באויר טמא ועל אדמה טמאה. אלא כל פרט ופרט מן התורה מעלה איזה ניצוץ, איזו הארה, להתקרב אל רוח אלקים חיים, השוכן על עמו פה בארץ חיים. "על הגאולה זה תלמוד ירושלמי ועל התמורה זה תלמוד בבלי" [זוהר חדש, רות] (זוהר חדש רות). הידיעה הזאת היא מאירה נתיבות גם על מהות הלמוד בכלל, גם על סדריו, גם על סדר העבודה השלמה הראוי' לבחירי יחידי סגולת ת"ח במקום אורו של עולם, גם על עצם תכנם של עצמיות הסברות, ההויות, החדושים והפלפולים. "עתידין בכ"נ[25] ובמ"ד[26] שבחו"ל[27] שיקבעו באי"י". [מגילה כט] אנחנו יכולים להמשיך טל אורות של אויר ארץ חמדה באופן כ"כ[28] נוזל ושופע, באופן כ"כ מעדן ומקדש כל רוח ונפש וכל קרב וכליות, עד שילך עמנו אור הבבלי להתאחד עם התלמוד הירושלמי ויחדיו יאירו באור שבעתים. ואל זה אנחנו צריכים לשאוף. לא לעזות יחשב לנו, כי "חביבה כת קטנה שבא"י[29] מסנהדרי גדולה שבחו"ל". יסוד הגלות והשפלות הנמשך בעולם בא רק ממה שאין מודיעים את א"י, את ערכה וחכמתה, ואין מתקנים את חטא המרגלים שהוציאו דבה על הארץ, בתשובת המשקל: להגיד ולבשר בעולם כלו הודה והדרה, קדושתה וכבודה, והלואי שנזכה אחרי כל ההפלגות כולן, מצדנו, להביע אף חלק אחד מרבבה מחמדת ארץ חמדה ומהדרת אור תורתה ועלוי אור חכמתה ורוח הקדש המתנוסס בקרבה. מובן שבכל דבר שבקדושה, וכמ"כ[30] בחול, ישנן מעלות ומדרגות. ו"כ"א נכוה מחופתו של חברו". אבל זה המין של האור והעדן של הקדושה הנמצא באי"י לת"ח[31] מבקשי ד', איננו נמצא כלל בחו"ל. ואנכי הנני בזה יודע ועד, כפי קטני.

יסוד הפלפול והחידוש שבא"י, אפילו בהלכה, בנוי הוא בעיקרו מעצם עומק היסוד הרוחני של חפץ אדון כל עולמים יתעלה שמו, הנמצא בכללותה של תורה ומזהיר ומנהיר בכל מצוה והלכה, בסעיפיה וסעיפי סעיפיה, עד שהדברים שמחים כנתינתם מסיני. בחו"ל צריך לעולל במחשכים [ע"י[32]] התיבות של התולדות, לדמות רק מהן מלתא למלתא, והנקודה התוכית, המיוסדת במעמקי קדש העליון, אי-אפשר לתפוס. מובן הדבר, שע"י[33] עזיבה, ע"י מיעוט ידיעת הערך העצמי, ע"י השפלה של הגבירה נגד שפחתה, ושהיא עוד מלובשת בתואר של מין יראת שמים, מה שהוא למרות עיני כבודו ב"ה, ע"י מה שנותנים בזה למרמס את כבוד ארץ חמדה ומקום הדום רגליו יתברך עדי עד, - הדברים נעשים עמומים; ות"ח[34] שבא"י חוזרים להיות שפופים ושפלים, ועוזבים את חילם, וסוברים שלא נוצרו כי-אם למגרם

גרמי אצל חכמי חו"ל ולחקות פלפולים נמוכים, הבאים מתוך מחשכים, ובזה באמת כחם של חכמי א"י חלוש, מפני שהם [נוצרו] לגדולות מאלה, אבל כשהם מעמידים עצמם על כנם הרם, אז הם מוצאים הכל, ו"בכלל מאתים מנה". ערך חכמת היראה, האמונה והעבודה, הרחבת המוסר וחכמת החיים, עם עמקה של תורה וגדולתה באורח גאוני אמתי, הוא מפולג ומחולק מחו"ל[35], ומוכרח להיות מפולג. ביסורים גדולים עומדים ת"ח וצדיקים שבחו"ל, המבקשים לאחד מקצעות נפרדים לפי [הרגיל], והכל מפני שאין ההארה העליונה של האחדות האלקית מאירה שמה. פה נודה, אחים, ונברך את שם כבוד ד' אלקי ישראל, אשר העמידנו בקרן אורה, הכל אפשר, ולא רק אפשר כי-אם מוכרח: כשמבקשים את הטוב העליון המוכן להדרש בציון, מוצאים הכל. [וכשמסתפקים] פה בדרכים נמוכים, שהם ראוים רק ליושבי חשכת ארץ מאפלי', אין מוצאים אפילו את השיעור המועט. גם הבדל גדול יש בין הזמנים: בימינו עת לחננה הוא. אל ימעט ואל יקטן בעינינו ערך ההתישבות הגדולה, לפי ערך השנים הקודמות, של עם ד' על אדמת הקדש. אות ומופת הוא לנו על צעדי מלאך הברית ההולך וקרב, ע"כ בלב מלא קדושה ואורה, גדולה ושמחה, צריכים אנו לגשת לעסוק בתורה לשמה על אדמת הקדש. ולדרוש] אנו חייבים את המעלה היותר עליונה, שיגיעו מעשינו למעשי אבותינו א"י ויעקב, [לגלוי] אלי' זכ"ל[36] ולתחה"מ[37], שבכל דבר בזה ישנן מדרגות לאלפים ולרבי רבבות, עד שנעלה למעלה כ"כ גדולה שמתפלשת ג"כ[38] עד עולם המעשה, יקיצו וירננו שוכני עפר בפועל ממש בב"א[39].

עסקו נא, ידידי האהובים, בכל יום ויום בענינים כאלה, שיוציאו אל הפועל את רוממות רוחכם ועז הקדושה העליונה החבוי' בנשמתכם, השואפת טל חיים טל אורות מהררי קודש. אפילו יום אחד אל תעזבו את רוחכם הבהיר להכהות. הרבו אור [צח] בגבורה ובמנוחה מדי יום ביומו. ואם גם יהי'[40] כבד מעט הדרך בתחלה אל תרגזו ואל תחפזו, אם רק תהיו לאנשים מהרה יגלה ויראה עליכם מסתר לבבכם אור [העליון], ורוח ד' מלאה שמחה, ענוה וגבורה, תלבשכם ותרומם אתכם, כי ברית כרותה היא ב"ה: "אתה מבקש לראות את השכינה בעוה"ז[41] - עסוק בתורה באי"י".

כל המקודש מחברו הי'[42] שמם מחברו בימי הרמב"ן[43] ז"ל[44]. עכשו ב"ה חוט של חסד הולך ונמשך, ואנחנו צריכים להיות נכונים לקבלו ולאמצו באתערותא דילן. הנשמה של כנסת ישראל עומדת להתנער בארץ חמדה, ואנו צריכים להוסיף לה אומץ [ועז רובם] של בני תורה שבא"י הרוסים הם וצריכים הם טפול ואמוץ, חיים של שמירת [הבריאות], שהיא מחוברת ג"כ עם עבודת ד' באמת בזהירות וזריזות, שמחת [הנפש] וצהלת הרוח, עם נתינת חלק הגון בעתו ובזמנו להרגש הצער העליון, צער העולם כלו וצערה של כנס"י[45], מחמת סיתום המאורות העליונים ומיעוט שפעם, על לב כל בשר ועל המון גוים וממלכות בארץ מתחת ועל שריהם ומנהליהם ממעל, שרק ת"ח שבא"י מסוגלים להרגיש יפה את המרירות העמוקה ולשא [דע] להושע תשועת עולמים בפדות גוי קדוש ואלקיו ב"ה. המרירות הזאת, [כשהרוח] מלא אורה מתהפכת גם היא לעונג ישרים מכשרת לקרבת ד', לטהרה [ולקדושה], לאהבת תורה ויראת שמים מרוצפת באהבת ישראל ואהבת הבריות, העושה את האדם נחמד למטה ואהוב למעלה.

יסודות כאלה הנם בודאי כבר ערוכים ושמורים בלבבכם הטהור, ואינכם צריכים לדידי ולמטלעתי בזה. מ"מ לא יכלתי להתאפק מלכתב דברי אלה המעטים אל אזנים שומעות ולבבות נדיבות שכמותכם, מחמדי לבבי, ומה מאוד אשמח אם תשימו [עין] לפרקים אל דברי המעטים הנדפסים, ואף שאין בהם צדדי חדוש מרובים לאנשי [מעלה] מ"מ הם טובים לעורר את הלב אפי'[46] כמה וכמה פעמים; ביחוד מאמר "דעת אלקים" ב"עקבי הצאן" ראוי לחזרה כמה פעמים.

והשי"ת[47] יאיר עלינו באורו ויאמץ חילכם בתורה וירומם [קרנכם] למעלה למעלה, לתפארת עם ד' ונחלתו, כנה"ר[48] ונפש דוש"ת[49] באה"ר[50], מצפה רוממות קרן ירושלים ושמחת בני' בוניה ב"ב[51],

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. בעה"ק - בעיר הקודש
6. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
7. שלו' - שלום
8. א"א - אי אפשר
9. מתנ"ע - מתנות עניים
10. ע"פ - על פי
11. וכו' - וכולי (וכן הלאה)
12. עכ"פ - על כל פנים
13. ע"כ - על כן
14. מ"מ - מכל מקום
15. ת"ח - תלמידי חכמים
16. בעיה"ק - בעיר הקודש
17. לכה"פ - לכל הפחות
18. שיהי' - שיהיה
19. א"י - ארץ ישראל
20. חו"ל - חוץ לארץ
21. בא"י - בארץ ישראל
22. וק"ו - וקל וחומר
23. שא"כ - שאם כן
24. בחו"ל - בחוץ לארץ
25. בכ"נ - בתי כנסיות
26. ובמ"ד - ובמאן דאמר
27. שבחו"ל - שבחוץ לארץ
28. כ"כ - כל כך
29. שבא"י - שבארץ ישראל
30. וכמ"כ - וכמו כן
31. לת"ח - לתלמידי חכמים
32. ע"י - על ידי
33. שע"י - שעל ידי
34. ות"ח - ותלמידי חכמים

35. מחו"ל - מחוץ לארץ
36. זכ"ל - זכרונו לברכה
37. ולתחה"מ - ולתחיית המתים
38. ג"כ - גם כן
39. בב"א - במהרה בימינו אמן
40. יהי' - יהיה
41. בעוה"ז - בעולם הזה
42. הי' - היה
43. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן
44. ז"ל - זכרונו לברכה
45. כנס"י - כנסת ישראל
46. אפי' - אפילו
47. והשי"ת - והשם יתברך
48. כנה"ר - כנפשו הרמה
49. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
50. באה"ר - באהבה רבה
51. ב"ב - בני ביתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ח שבט תרס"ח - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

על הערות התלמיד לחוברות הרב קוק משיב בקצרה: בעניינים רוחניים הדברים קשורים תמיד ביסוד הסודי, ולכן בתוך דברים מובנים מופיעים פתאום דברים שמעל להגיון, שנאמרים בתמימות של ילדות. זה המפתח למקומות קשים בדבריו. לשאלה במה להתמחות באוניברסיטה הרב קוק ממליץ על שלושה מקצועות: פילוסופיה, שפות שמיות וספרותן, וכלכלה לאומית. הנימוק: מבוכת הדור מתרכזת ברעיונות הכלכליים, מושפעת מן הפילוסופיה, וחודרת לישראל כנטיות לאומיות וגזעיות שקשורות לספרות השמית.

עיקרי הדברים

- מפתח להבנת כתביו: ההתגלות הסודית בתוך הדברים המובנים.
- המלצה ללימודים אקדמיים: פילוסופיה, שפות שמיות, כלכלה לאומית.
- בירור רעיונות הדור על ידי אנשי מדע יראי שמים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ח"י[4] שבט תרס"ח[5].

חביבי ויקירי החריף ושנון [החריף והמחודד] מלא ברכת ד', מר משה זיידל נ"י[6].

שלו'[7] וברכה.

טרדות רבות ושונות מונעות אותי מלמלא חפצי ולכתב בארוכה לך, חביבי, אף שמאד אצמא לדעת מכל אשר אתך, ולחקור על כל ענינך, בקודש ובחול, בפרטי פרטיות. אקוה שלא תמנע ממני הטוב, ולא כמדתי תמוד לי. [ולא תמדוד לי כמידתי, שאני ממעט לכתוב]

חפצתי מאד להשיב לך על הערותיך על החוברות שנדפסו. אבל הזמן נדחה, ועכשו כבר קשה עתיקא. [ועכשיו כבר הדבר ישן וקשה לחזור אליו (ארמית)] בכלל אעירך, כי בענינים הרוחניים הננו תמיד קשורים אל היסוד הסודי, [אל תורת הסוד] שזהו האמת היותר גדולה שבהכרתם. ע"כ[8] אין לתמוה אם בתוך דברים מובנים, ההולכים בהרצאה במובן רגיל ומעשי, נפגש בפתע דברים המנשאים אותנו מעל כל החוג החושי וההגיוני הרגיל. וע"פ[9] רוב דוקא אז הננו שבים לדבר בתמימות פשוטה, תמימות של ילדות טהורה, "מפי עוללים ויונקים יסדת עז". [תהלים ח, ג] וכל מי שהוא מדבר דברים מעומק נשמתו, מוכרח הדבר שימצאו בתוכם הנקודות הללו, שעל ידן זוהר האמת התוכית מתגלה. כמדומה שזהו מפתח נאמן למקורות קשים בדברי, ובדברי כל המדברים בסגנון זה, ראשונים ואחרונים.

מאז שאלתני יקירי ע"ד[10] בחירת איזה מקצע. [על דבר בחירת מקצוע ללימודיו באוניברסיטה] אם הי'[11] הזמן מספיק בידי לחקור יותר בדיוק על התוצאות המעשיות של הגומרים את הלמודים, ואת האופנים אשר בהם יבחרו את דרכם בחיים, הייתי חפץ מאד להודיעך חות דעתי, [את דעתי (איוב לב, ו)] שכמובן תהי'[12] מיוסדת על הצד הרוחני שבהם. אבל זה קשה לי לברר, ע"כ לא אוכל להשיאך עצה מעשית. רק אגלה לפניך,

יקירי, את נטייתי, כי שלשת המקצועות אשר ליקר ערך, מלא דעת ויראת ד' טהורה, לבחור למען התועלת הרוחנית של כלל עמנו, הראויה להצטרף לכל מטרה פרטית, הנן לדעתי הפילוסופיא, השפות השמיות וספרותן, והאקונומיא הלאומית. [והכלכלה המדינית] נימוקי הוא, משום שהרעיונות נבוכים הרבה בדור, והמבוכה מתכנסת בעולם בחוג הרעיונות האקונומיים, ומושפעים מהפילוסופיא, ונכנסים לגבול ישראל בתור נטיות לאומיות וגזעיות, וכל אלה יש להם יחש מרובה להספרות השמית, הצור של מחצב אומתנו. [הסלע שממנו נחצבה אומתנו (על פי ישעיהו נא, א)] אשר לזאת תקוה נפשי, כי אם נעמיד חניכים, ממולאי כשרון ויושר לב, באלה המקצעות, ירבו את האור ע"י[13] עבודה חפשית, שתהי'[14] ממילא ברורה ומכוונת אל האמיתיות היסודיות, שעל ידן יהיו לעזר לברר את הרעיונות המסובכים של הדור. כמובן א"א[15] להשלמה כללית מדעית שתבא, כי"א[16] כשתלוה לזה ג"כ[17] הידיעה בהדברים הגנוזים ביתר אוצרות המדע, אבל מ"מ[18] העבודות העקריות הנצרכות ביותר הנן אלה אשר ציינתי.

אם הי' הזמן מרשה הייתי מבאר הדברים יותר, אבל אקוה שדי בזה לחכם לב שכמותך. בטח כבר בררת לך את דרכך, יצליחך ד' ויגיעך למטרה היותר רצויה ועליונה. צלח ורכב ע"ד אמת, [תהלים מה, ה] כנפשך היקרה ונפש אוה"נ[19] דו"ש[20] ואשרך ומצפה הצלחתך בכל לב ונפש,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ח"י - שמונה עשרה (18)
5. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
6. נ"י - נרו יאיר
7. שלו' - שלום
8. ע"כ - על כן
9. וע"פ - ועל פי
10. ע"ד - על דבר
11. הי' - היה
12. תהי' - תהיה
13. ע"י - על ידי
14. שתהי' - שתהיה
15. א"א - אי אפשר
16. כי"א - כי אם
17. ג"כ - גם כן
18. מ"מ - מכל מקום
19. אוה"נ - אוהבך הנאמן
20. דו"ש - דורש שלום

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קי

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ט שבט תרס"ח - יפו **נמען:** הרב ר' שמואל אלכסנדרוב

הרב קוק משיב לאלכסנדרוב על השגותיו. בעניין 'אחדות ההפכים': מצד המחשבה העליונה אין הפכים כלל, ושני משפטים הפוכים רואים את העניין משני צדדיו. על תפיסת ה'איך' אצל הבודהיסטים: זו מציאות של שאיפה להיעדר, שנובעת מראיית הרע בלי נועם ה'. לעומת זאת ההכרה הישראלית שואפת להוויה שלמה. התנועה הישראלית לא השתנתה מימי אברהם, אלא רק מאירה פעם בבהירות ופעם בכהות. בעניין ירושלים: החוגים שבה מבטאים את אבלות האומה, ולכן יש לייסד תחילה יסודות בריאים בישוב החדש, ולכן תוכנן הישיבה ביפו.

עיקרי הדברים

- אחדות ההפכים - אין ניגוד מוחלט במחשבה העליונה.
- השוואה לבודהיזם: ה'איך' לעומת השאיפה להוויה.
- רציפות 'התנועה הישראלית' מימי אברהם.
- ירושלים וצער האומה; תחילה לבנות בישוב החדש.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ט שבט תרס"ח[4]. [כ"ט בשבט תרס"ח (1908)]

לכבוד ידידי הרב הג'[5] החכם הנשגב מו"ה[6] שמואל אלכסנדרוב [הרב שמואל אלכסנדרוב מבוברויסק, הוגה ומקובל, שניהל עם הרב קוק התכתבות ענפה] שליט"א[7]. שלו'[8] וברכה, מקודש.

זה לי איזה ימים שקבלתי את קבוצת מכתביו הנעלים, והי'[9] ראוי לי להשיב מיד מפני הכבוד, אך עכבוני מניעות רבות ומטרידות, כמו שבכלל נתעכבתי על ידן עדן ועדנים [על פי דניאל ז, כה – זמן רב] מלכתב לכתר"ה[10]. אמנם כאשר ראיתי, שהענין נדחה יותר מדאי, הנני חוטף כעת וכותב מעט. הנני נותן לו את תודתי על התשורה היקרה בכלל, אף שבפרט יש בה כמה דברים שראוי להעיר עליהם, בעיקר צורתם ובמובן מגמתם. ואולי ירחיב ד' לי ונדבר בכל פרט בפ"ע[11] בהרחבה.

כעת מונח לפני מכתבו האחרון. ואתפלא, שעל מה שכתבתי בענין אחדות ההפכים, משיב כבודו עלי מהדבר הידוע שאין אפשרות לשני הפכים שיהיו בנושא אחד. ותמיהני, וכי לזו אנו צריכים. הלא עיקר הצד של חידוש שבדברי הוא, מה שמצד המחשבה העליונה, הסוקרת את עמקם של דברים, אין במציאות כלל הפכים, וכ"מ[12] שיש הפכים יש שם בודאי איזה תנאי נעלם, שכשיתפרש נמצא ששני המשפטים, שנראו במבטא ובציור הפכים, שאחד מהם הוא בנוי על צד אחד מהמשפט והשני על צד אחר, ונמצא שע"י[13] שני ההפכים יחדיו אנו רואים את המשפט משני צדדיו, ונמצא שאין כאן הפכים בדרך החלט, ומצדם אין כאן נושא אחד, כיון שהיחושים של הנושא הם שונים. ובענין שאנו עסוקים, דהיינו מה שנוגע למצב הדעות, מתפשט זה המשפט על כל הרעיונות הרוחניים, וניגוד אמיתי לא נמצא כ"א[14] במה שנוגע להעובדות ההיסטוריות שהנן מבונות בידיעתנו ע"י[15] הקבלה והמסורת, שגם הן כל מה שהדעות הרוחניות מאירות יותר, נעשות הראשונות יותר מזוקקות ויותר קרובות אל הלב, עד

שמגיע האדם גם בהן למדת המדרגה העליונה שבתמימות, אחר ההרחבה היותר בלתי-מוגבלת של חופש המחשבה, ודוקא על ידה.

וע"ד[16] מציאות האין בדברי הנוטים לבודאיות, [הבודהיזם, השואף אל ה"נירוונה"] נראים הדברים שכונתם היא למציאות הכח השואף להעדיר ולאפס בערך מוחלט. ע"כ[17] הוא בעצמו בפנימיות ישותו הוא הויה ומציאות, אלא שישותו היא שאיפה להעדר, ואפילו להעדר של עצמו. כן אנחנו יכולים לצייר לנו את מציאות האפס שלהם, שעכ"ז[18] הוא אצלם מציאות. ובזה אין אנו נכנסים כלל למיסתיקה בלתי-מובנת. וההכרה הישראלית, בדעת ד' כי טוב, מביאה להכיר את המציאות המוחלטת בשאפה להויה גמורה ושלמה, והיא מתענגת על ד' ועל טובו, ובוטחת בו בכל לב, ההפך מטענות המתיאשים, שיסודם הוא חזיון הרע שבמציאות, שהוא נשאר אצלם במרירות טעמו., כ"ז[19] שאינם מתרוממים לנעם ד', שעל ידו מתהפך כל מר למתוק. ונמצא שגם הניגוד הזה, שבין הבודאיות והיהדות, איננו ג"כ[20] הפך מוחלט, כי המציאות הנסקרת בשכחת ד' היא כולה רעה ומרה, ובקרבה מונחת שאיפה של העדר מוחלט, שסופה להתמלא. "וחפרה הלבנה ובושה החמה" [ישעיהו כד, כג] דא חמה ולבנה דקליפה, "והיה אור הלבנה כאור החמה" [ישעיהו ל, כו] וגו'[21] דא הוא חו"ל[22] דקדושה, כד' הזוהר בתיקונים. [תיקוני זוהר]

ומה שכתב כבוד ידידי, על דברי שכתבתי שהתנועה הישראלית כמעט שלא נשתנתה מימי אברהם וכו'[23], ממקרא מפורש של "ושמי ד' לא נודעתי להם", [שמות ו, ג] תמיהני, והרי כתבתי שלפעמים היא מתעלמת, א"כ[24] משמע שלפעמים מאירה באור יותר בהיר ולפעמים באור כהה, ומה יש להעיר מעתה, וכי אין ההבדל בין שמות שונים על מושג נשגב ענין אחר כ"א הגדרות על הארתו, בין מדרגה של אור מזהיר ובין מדרגה של אור כהה, או לפי שינויי המדרגות של פרטי ההארות, אבל התנועה היסודית, שהיא הגרעין האלקי, שלא גרעין הוא, כ"א יסוד הכל, הכולל את כל המגמות מראש ועד אחרית במצב לחוץ מאד בתכונת ז"א[25], [זעיר אנפין – מושג בקבלה] זאת לא תשתנה, כ"א תתרחב ותתעלה, עד שתמלא כבודה את כל הארץ. [על פי ישעיהו ו, ג: "מלא כל הארץ כבודו"]

ומה שהעיר כבודו על ההבדל שבין הכלל להפרט, שאמנם הורגלו הלאומיים שלנו לדון, שע"י שנחלש הרוח הלאומי בתקופות האחרונות הוחל הלימוד של הפרטיות להתחדש מקצת, אמת יש בדבר, אבל לא כדבריהם. הם סוברים, שהנצחיות הפרטיית היא תורה מחודשת, שנולדה מסבת החלישות הלאומית, אבל באמת כבר בימים היותר עתיקים, שהרוח הלאומי היה בפריחתו, כבר נאמר "והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים", [שמואל א כה, כט] ובדברי התקועית "ולא ישא אלקים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח", [שמואל ב יד, יד – דברי האשה החכמה מתקוע] והלשון "אסיפה אל האבות", [על פי שופטים ב, י: "נאספו אל אבותיו"] שכבר העירו עכ"ז[26] הראשונים שעסקו באלו העניינים. והם דברים חיים וקיימים לעד, שהיסוד האינדיבידואלי לא יוכל לעולם להיות נשמט לגמרי מכל רוח כביר וכללי, אלא שכשהכלליות מתגברת הוא איננו ניכר כ"כ[27] ואינו בולט, מפני שאיננו משמש כ"א בתור מרכז להעגולה הכללית הגדולה והרחבה, וכיון שהכלליות מתחלשת אז העגולה נעשית יותר ניכרת, והיא מתמלאת בפתגמים ובדרושים רבים, ומחזקת מקום יותר רחב בציור הפרטים הרבים שנתעלמו מהם חיי כלליותם. ע"כ בשקיעת שמש האומה ברוח גאונה נקבעו הלימודים של חטיבת הפרט, של כל אישיות

פרטית, ביותר הרחבה ויותר פרסום, וזה הכריח ממילא להתאמץ לגלות כמה סודות פנימיים מהעבר הרוחני של המציאות המוחלטת הרחבה מאד. מתוך החושך של הירידה הזאת יצא אור גדול של התפשטות הידיעות הרוחניות בעולם, שזקקו הרבה את התכונה האישית.

ומה שהעיר כתר"ה[28] על מה שכתבתי, כי "התכונה הפנימית הזאת אינה נשמרת כ"א ע"י אותה ההדרכה ההיגינית, הצריכה לשמירתה כו'[29] לכל המצות המעשיות --שבתורה שבכתב ושבע"פ", שהלא מסתמא יש מושג רוחני לענין קיום כל התו"כ[30] של אברהם אבינו, ולא כפשוטו. ונראה שכבודו רוצה להוליד מזה, שא"כ[31] גם ענין התכונה הזאת הפנימית, שהוא הגרעין האלקי, ג"כ אין לו יחש כ"א למושג הרוחני של המצות. אני תמה, הלא על אבן מעמסה זו [על פי זכריה יב, ג] אנו מצטערים מימי האלכסנדרונים, [ככל הנראה חכמי יהודי אלכסנדריה בתקופה ההלניסטית, שהיו מהם שפירשו את המצוות כסמלים בלבד; ראו גם (כרך א', אגרת קמ)] שע"י הנצרות אתגלי בהתתייהו ביחש לקיום האומה וקישורה. ואיך לא יספיק כ"ז ללמדנו, שעכ"פ[32] איך שהיתה צורת החיים של האבות בכללם, הנה הם מתוארים בדרך יחושי [בדרך יחסי] של דימוי מצבם למצבנו, שאז היו מצד אותו הרעיון האלקי שלהם מקיימים את הכל כפשוטו, אפילו עירוב תבשילין, [יומא כח: "קיים אברהם אבינו כל התורה כולה, אפילו עירובי תבשילין"] דהיינו אפילו אותם הקוים הדקים שמבדילים בין קודש חמור לקודש קל, שהם יותר נעלמים מאותם שמבדילים בין קודש לחול, ובין טמא לטהור וכו'. א"כ המוסר היוצא מזה לנו הוא, שיש כח בידינו לפחת ג"כ את הזיק הפנימי, עד שיתרחב ע"פ[33] תכונתו, וישיב את כל החיים ברוחו לכל התכונה השלמה, של המצות המעשיות כולן, שהן תולדה נאמנה ע"פ שינויי המצבים מרוח ד' שעל אבות העולם לפי מעמדם הם, לא רק במושגים רוחניים אויריים, כ"א בדרכי חיים מלאים ושלמים.

כן מה שמזכיר כתר"ה אותי, שהציורים של אהבה העליונה אינם מיוחדים דוקא לישראל, כי טובי חושבי אוה"ע[34] גם הם מדברים בזה. לא אמרתי מעולם, שהידיעות העליונות חסרות הן למין האנושי. אם היו חסרות בטבע, לא היתה שום תקוה להעלותם למרומי האושר שאנו מקוים לו, אלא שהן עלומות הרבה, ואינן חיות בלב האומות במהותן הלאומית, ובנחלת ד' האהבה האלקית היא צביונה הפנימי, שחייה הלאומיים נובעים ממנה. וממילא מוכרח הדבר, שיהיה ג"כ הפרש, בין האישים הפרטיים, אע"פ[35] שההבדל הוא לפעמים מתעלם מאד, שמ"מ[36] רוח הכלל חלק ממנו שורה הוא על כל יחיד, ע"כ אומר גם היחיד בשמחה "שלא עשני גוי".

ואל יחשדני כבודו, שהנני הולך אחר הרגש בלא הארת השכל. רק שהנני משנן תמיד, שהרגש הוא יותר שכלי כשהוא עומד במעלתו התמימה, מאותו החזיון הפסיכי שאנו קוראים לו שכל, שאפילו מה שאנו נוטים לאהבת השכל הוא מיוסד ברגש, ואלמלא הרגש הזה לא היו בעלי שכל מתגברים במושכלותיהם, וק"ו[37] שלא היו בעלי מוסר מתגברים במעשיהם הטובים, מפני שהשכל מביא לו את סמוכותיו מעולם אחר, והרגש טובי גניז בגויה, ואינו צריך להביא ממרחק לחמו; - אבל לעולם לא יבא לתעודתו כ"א לפי רוב הארת השכל עליו.

מפני הטרדות הנני מקצר הרבה מאד. אחתום בברכה וכ"ט[38] לכתר"ה וכא"ל[39], כנה"י[40] ונפש דוש"ת[41], מכבדו ומוקירו,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

מצאתי לנכון להעיר ע"ד[42] הישיבה, שזכר כתר"ה. לפי התכונה, שהנני מצייר לי את ההכרח ואת האידיאל הגדול במציאותה, הוא דוקא כשתתכונן כעת לא בירושלים, כ"א במרכז הישוב החדש. עלינו להכין סביבה טובה, קדושה וחכמה, כדי שתוכל ירושלים עיה"ק[43] ת"ו להיות מטרופולין עליה. הרעיון של תחיית האומה, במובנו המעשי, חי הוא בפועל דוקא בישוב החדש, ובירושלים היא עומדת לגדולות, לעת יפוח היום, לכשיתרומם רוח האומה בגבורתו ובטהרתו בא"י[44] בכלל, ורוח חיים הנושב מצפונותיה של תורה, בהתאמה אל החיים והמציאות, ימלא כל לב הבאים מארצות נכר להתישב על אדמת הקודש. אז יגיע זמן, שנוכל לדבר ע"ד החזיון המרומם, להראות את מקור החיים לעמנו בהר הקודש בירושלים. לעת עתה משמשת היא עדיין ירושלים בתור מקום ומכון לאבלי ציון המזכירים את ד', בתור אות מוחשי על חרבננו, ועל עומק הכאב המוחש והדוקר בקרב נשמתה של האומה, ממכאובה ויריידתה הנוראה. זעקה זו צריכה היא להתלבש בבגדי אבל, שהשממון נוטל בהם חלק גדול, אע"פ שהוא מעוטר בהרבה רגשי קודש ומדות טהורות, נשגבות ונעלות, אבל כל המקודש מחבירו חרב מחבירו. ע"כ אותם שמיסדים יסודות מתאימים לרוח התחיה בירושלים עיה"ק כעת, מוכרחים הם לשכח את צער האומה, את גלות השכינה ועומק צרת הנשמה הישראלית, השרויה שמה גם בחורבנה ושוממותה. ירושלים בתור כלילת יופי ומרכז מקדש מלך לא התחילה עדין כלל להתנחם. היא תנחם רק כאשר תוכל לשמח בבניה. ע"כ תחילה אנו צריכים להכין יסודות טובים ובריאים, מלאים רוח חיים ורוח קדושה, בישוב החדש, שבתור ישוב הארץ יש בו קצת סימני נחמה, כדי שתהיה הנחמה הולכת ומתבססת. ובזה הננו מכינים עז לירושלים לימים הבאים.

ע"כ מגמתי היא לקבע ישיבה ממולאה בתורה ודעה, ברגש ותחיית האומה, ברוח ד' מלא, שיקיף אותה וישכללנה, לעת עתה פה, בעיה"ק[45], שהיא עיר החוף לאה"ק[46], ומרכז הישוב המתחדש ברוח התחיה הישראלית, בהתחלת הניצנים אשר נראו בארץ. והשי"ת[47] יעזרנו ע"ד כבוד שמו. הנ"ל[48]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. הג' - הגאון
6. מו"ה - מורנו הרב
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. שלו' - שלום
9. והי' - והיה
10. לכתר"ה - לכבוד תורתו רום הדרתו
11. בפ"ע - בפני עצמו
12. וכ"מ - וכן משמע; לפני "ש...": וכל מקום / וכל מה
13. שע"י - שעל ידי
14. כ"א - כי אם
15. ע"י - על ידי
16. וע"ד - ועל דבר

17. ע"כ - על כן
18. שעכ"ז - שעם כל זה
19. כ"ז - כל זה
20. ג"כ - גם כן
21. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
22. חו"ל - חוץ לארץ
23. וכו' - וכולי (וכן הלאה)
24. א"כ - אם כן
25. ז"א - זעיר אנפין
26. עכ"ז - עם כל זה
27. כ"כ - כל כך
28. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
29. כו' - וכולי (וכן הלאה)
30. התו"כ - התורת כהנים
31. שא"כ - שאם כן
32. שעכ"פ - שעל כל פנים
33. ע"פ - על פי
34. אוה"ע - אומות העולם
35. אע"פ - אף על פי
36. שמ"מ - שמכל מקום
37. וק"ו - וקל וחומר
38. וכ"ט - וכל טוב
39. וכא"ל - וכל אשר לו
40. כנה"י - כנפשו היקרה
41. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
42. ע"ד - על דבר
43. עיה"ק - עיר הקודש
44. באי"י - בארץ ישראל
45. בעיה"ק - בעיר הקודש
46. לאה"ק - לארץ הקודש
47. והשי"ת - והשם יתברך
48. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קיב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"א אדר ראשון תרס"ח - יפו **נמען:** הגאון ר' פנחס הכהן, אב בית דין בירז'

הרב קוק משבח את החוברת 'בנין האומה', שבה רב גדול עוסק בשאלת האומה מתוך התורה בדרך מדעית. עם זאת הרב קוק מבקש לתקן שגיאות דקדוק ולהימנע מדרשנות בשאלות גדולות. הרב קוק מעודד לצפות לישועה בכל הדרכים, כדברי הבעל שם טוב שיש לעבוד את ה' בכל הדרכים. על האמונות הזרות הרב קוק כותב שמטרת ישראל אינה להשמידן אלא לתקנן ולהעלותן. גם את ה'אחרים' שבתוכנו צריך לתקן ולהעלות, ותיקון נשמות הרשעים בונה את העולם.

עיקרי הדברים

- שבח וביקורת על 'בנין האומה'.
- לצפות לישועה בכל הדרכים.
- יחס לאמונות זרות: תיקון והעלאה ולא הריסה.
- תיקון הנשמות הנדחות, ו'אחר' - פרקי ר' מאיר.
- הישיבה ולימוד הלכות דעות ואמונות וחכמת הקבלה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"א אד"ר[4] תרס"ח[5]. [י"א באדר ראשון תרס"ח (1908)]

לכ' ידי"נ[6] הרב הגאון המופלא, חכם חרשים ונבון לחש, [על פי ישעיהו ג, ג] מארי' דרזין, [בעל סודות – מקובל] מו"ה[8] פנחס הכהן [הרב פנחס הכהן לינטופ, רבה של בירז' שבליטא, מקובל והוגה] שליט"א[9], אבד"ק[10] בירז' יצ"ו[11]. שלו'[12] שלו' וברכה.

המחברת היקרה "בנין האומה" [חיבורו של הרב לינטופ על שאלת הלאומיות היהודית לאור התורה] באה לידי, בשמחה פנימית קראתיה. אברך את ד' אשר הגיענו לזמן הזה, כי יחלו גדולי הרבנים לעסוק בשאלת האומה ממקור התורה באורח מדעי, באורח כזה שלא יבושו כי ידברו את אויבים ואת אוהבים בשער. [על פי תהלים קכז, ה: "לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער"] אמנם לא אוכל לכחד מכבוד ידידי, שנדרש מאד לתקן את הסגנון בהדפסות הבאות, ביחוד להזהר כמה דאפשר משבושים מורגשים בדקדוק הלשון, המביא לידי בוז אצל קטני הדעה, שהם הרבים, גם את הענין הנשגב של הנושאים בכלל. אבטח שישמע כ"ג[13] לעצתי בזה, והוא דבר קל מאד, שיתן כל חוברת, לפני ההדפסה, ליודע פרק בדקדוק לש"ע, והוא יתקן את הדברים הבולטים ביותר. גם ארהיב עז לדרוש מכבוד גאונו, להשמר מכל עניני דרוש והדומה להם בשעה שאנו עסוקים בשאלות גדולות העומדות ברום עולם. לעולם צריך שיהיה הגבול נשמר בין עולם לעולם, ודרושי הקטנות אינם רשאים להתערב בתוך דרושי הגדלות. עכ"פ[14] אלה החסרונות הנם ככתמים שעל פני השמש הברה בשחקים, לעומת האור הגדול, שיגלה כת"ר[15] ע"י[16] ספריו הנפלאים, כשיופיעו בעולם בע"ה[17].

האמת אגיד לכבוד אהובי, שאין לי מה לבקר על כללות דבריו היקרים, כי הם משובצים זהב טהור של הישן והחדש ע"פ[18] השפעת קדושת פנימיות התורה, כאשר ידעתי כבר את ידידי ואת שיחו. אמנם

הוסיף הרבה לקח ורעיון, בימים האחרונים, ע"י כל ניצוצי הקדושה שהעלה מעמקי הקליפות ע"י המון החדשות של הספרות החדשה. ישר חילו, כך יפה לנו, וכן חייבים אנחנו.

מצדי הנני מוכן בל"נ[19] לעמוד לימין כ"ג בכל אשר תשיג ידי, כי לעבודת שמים הכל מסייעים. אחי שמואל שי'[20], שהו"ל[21] את חוברותי, [אחיו של הרב קוק, ר' שמואל הכהן קוק, שהוציא לאור את חוברותיו] הנהו עתה בירושלים עסוק במסחר, ואיני יודע אם יפנה אל עסק הו"ל[22]. אבל בכ"ז[23] אקוה, שיהיו אחי שי' בכלל ואוהבי מהעוזרים על יד כבודו. אם כי עזרה חמרית מובן שלא תוכל לבא מאה"ק[24], לפי מצבה כעת, מ"מ[25] יש תקוה לעזרה מוסרית של כבוד ופרסום, שגם הם נחשבים לדבר גדול בפעולה כללית.

מאד הייתי חפץ להאריך בדברים את כ"ג, אבל רבו עלי טרדות וחובות מכתבים ומעשים העומדים על הפרק. ולא אמנע מלהעיר את כבוד גאונו שי' שצריכים אנחנו להיות משוקעים בפועל בבנין אומתנו באה"ק[26], ולא להפליג לכל דבר, לגעור בקטני-האמנה המגבילים את יד ד' דוקא ע"פ אותם הציורים הנדמים להם בדמיונם. כשם שאמר הבעש"ט[27] [רבי ישראל בעל שם טוב, מייסד החסידות] ז"ל[28], שצריך לעבוד את ד' בכל הדרכים, כן צריך ג"כ[29] לצפות לישועה, שהיא אחת מיסודי עבודת ד', שעליה נשאלין ביום הדין, בכל הדרכים, ואין דרך אחד סותר את חברו כלל. עלינו רק לסקל את הדרכים, להסיר בכל כחנו את הקוצים והחרולים ואבני הנגף שעולים עליהם, אבל בעצמותם הכל מוביל אל התכלית. וכל שהתכלית יותר קרובה ומובנה אין ערכה נגרע בשביל כך. אדרבא, "ד' בחכמה יסד ארץ", [משלי ג, יט] ודוקא "אבא יסד ברתא". והנקודה התחתונה, "אבן מאסו הבונים", עתידה לעלות לרום חביון.

מגמתי ביסוד ישיבה חדשה להישוב החדש בכללו, להחיותו בטל של תורה ולקבוע למוד קבוע ומפורסם בהלכות דעות ואמונות, שגנזי תורה בארחות הקבלה לכל דרכיה יקחו בה חלק בראש, בטח כבר ידע כ"ג מהמכתב הנדפס אשר נשלח לו. נעבוד ונעבוד, נעשה את שלנו, אמת מארץ תצמח וצדק משמים [על פי תהלים פה, יב] יהי'[30] נשקף לנו. אין ספק שרוח ד' מעודדנו ומעוררנו לפעול ולעשות, ואורו ואמתו יעמוד לנו לחזק ידים רפות וברכים כושלות לאמץ. [על פי ישעיהו לה, ג]

ע"ד[31] האמונות הזרות, אומר לכ"ג את דעתי, כי לא הבלעתן והריסתן היא מטרת אורם של ישראל, כמו שאין אנו מכוונים הרס כללי לעולם ולאומיו כולם, כי-אם תקנתם והעלאתם, הסרת סיגיהם, וממילא יצטרפו בזה למקור ישראל, להשפיע עליהם טללי אורות. "והסרותי דמיו מפיו ושקוציו מבין שניו ונשאר גם הוא לאלקינו", [זכריה ט, ז] וזה נוהג אפילו באליליות, וקל-וחומר בדתות הנסמכות בחלק מיסודותיהן על אור תורת ישראל. וגדולים דברי הגר"א[32] ז"ל ": ואת עשו שנאתי [מלאכי א, ג] - את הטפל לעשו, אבל עקרו שהוא ראשו בהדי אבהן דעלמא גניז, [גנוז עם אבות העולם – על פי סוטה יג, שראשו של עשו נקבר במערת המכפלה] ועל-כן "ראיתי פניך כראות פני אלקים" [בראשית לג, י] אמר איש האמת יעקב איש תם, [על פי בראשית כה, כז] ודברו לא ישוב ריקם, ואהבת אחים של עשו ויעקב, של יצחק וישמעאל, תעלה על כל אותן המהומות, שהרשעה הנכרכת בטומאת הגויה גררה אותן, תתגבר עליהן ותהפכן לאור ולחסד עולם. דעה רחבה זאת, ממותקת במתקה ודבשה של תורת אמת, צריכה להתלוות עם כל ארחותינו באחרית הימים, למחתם אורייתא בהיכלא דמלכא משיחא בהפיכת מרירא למתיקא וחשוכא לנהורא.

ההרגל לצאת מתלמוד אל תלמוד, ולהנצל מאותה המארה של, אין שלו' ליוצא ולבא' [על פי חגיגה י: "היוצא מתלמוד למשנה אין לו שלום", שנאמר "ליוצא ולבא אין שלום" (זכריה ח, י)] ", הוא מוכן עתה דוקא. כל עיקר המנוחה, בעולם וביהדות, הוא רק מפני רבוי המאורות הזורחים ושופעים כאחת. הדרך הישנה של בחירת אחד הדרכים, ללכת בה במתון, לא תקום ולא תהי'[33]. יותר ויותר מזה נתגדלנו ונתפתחנו. לתפוס כללות הדרכים כולם ולאגדם במנוחה שלמה ובטוחה, היא התחלת הדרך של הפיכת ע' דעור לאלף דאור, הכתוב בתורתו של ר'[34] מאיר, [בראשית רבה כ, יב: בתורתו של רבי מאיר מצאו כתוב "כתנות אור" באל"ף, במקום "כתנות עור" בעי"ן] שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו [על פי עירובין יג] ולא נסוג אחור גם מלמוד תורה מאחר באותה שעה שרכב על הסוס בשבת, [חגיגה טו: רבי מאיר למד תורה מרבו אלישע בן אבויה ("אחר") כשזה רכב על סוס בשבת] ולא נמנע מלהכניסו בנורא כדי להביאו לחיי העוה"ב[35]. [חגיגה טו: לאחר מותו של "אחר" אמר רבי מאיר שמוטב שיידון בגיהנום ויבוא לעולם הבא, ועלה עשן מקברו; ורבי יוחנן אמר שיוציאו משם, ופסק העשן] אמנם "אחר" אחד וגדול חד הוה גבן, שנצח ר' יוחנן ופסק עשן מקברו, אבל את ה"אחרים" הרבים אשר בקרבנו אותם נקלה בנורא למען הביאם לחיי עולם, להתם סיגיהם ולהעלות המובחר שבהם לתוך אגודת החיים, ולא ידח ממנו נדח. [על פי שמואל ב יד, יד] וכמדומה שבאחד השיחים כבר המתקנו סוד ע"ד עבודת התקון של הנשמות העשוקות והנדחות של דורות שעברו, הראויה ומחויבת לצדיקי הדורות, ועבודת הקודש הזאת אין ראוי לזנח באחרית הימים, כי נשמותיהם של רשעים הנן מזיקי עלמא, וכשהם מתתקנים חוזר העולם כולו ונבנה בהדרו.

הנני בכל לב מצפה ליום אשר יאיר אור כבודו בספריו כולם כלולים בהדרם, ויה"ר[36] שיתאספו בעלי אסופות רבים [על פי קהלת יב, יא; כאן: חכמים שיתחברו יחד] והיו עמנו באגודה, לעבוד בכרם בית ישראל בחכמה ע"ד האמת.

והיה ז"ש[37] וברכת ד' על עמו, כנה"י[38] ונפש ידי"ע[39] דוש"ת[40] באה"ר[41],

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
6. לכ' - לכבוד
7. ידי"נ - ידיד נפשי
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. אבד"ק - אב בית דין קהילת
11. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
12. שלו' - שלום
13. כ"ג - כבוד גאונו
14. עכ"פ - על כל פנים
15. כת"ר - כבוד תורתו
16. ע"י - על ידי
17. בע"ה - בעזרת השם

18. ע"פ - על פי
19. בל"נ - בלי נדר
20. שי' - שיחיה
21. שהו"ל - שהוציא לאור
22. הו"ל - הוציא לאור
23. בכ"ז - בכל זאת
24. מאה"ק - מארץ הקודש
25. מ"מ - מכל מקום
26. באה"ק - בארץ הקודש
27. הבעש"ט - הבעל שם טוב
28. ז"ל - זכרונו לברכה
29. ג"כ - גם כן
30. יהי' - יהיה
31. ע"ד - על דבר
32. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
33. תהי' - תהיה
34. ר' - רבי
35. העוה"ב - העולם הבא
36. ויה"ר - ויהי רצון
37. ז"ש - זה שלום
38. כנה"י - כנפשו היקרה
39. ידי"ע - ידידו עוז
40. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
41. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קיג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"א אדר ראשון תרס"ח - יפו **נמען:** ר' דובער הלוי מילשטיין

הנמען הצטער על בניו שהתרחקו מהדת, והרב קוק מעודדו שאין להתייאש מאף יהודי. גם הדעות הרעות של הדור עומדות על בקשת יושר וצדק, שהם 'דרך ה'' של אברהם, וטעותם היא רק שאינם יודעים שהמטרה מושגת דווקא בדבקות בתורה. יש להסביר להם פנים, להודות בטוב שבמטרתם ולהראות את סיגי הדעות החדשות. אין להפקיר את הבנים אלא לקרבם, וסופם לשוב בתשובה.

עיקרי הדברים

- אין להתייאש מאף יהודי.
- הדעות החדשות יסודן בבקשת צדק ויושר.
- קירוב בנים שהתרחקו, באהבה וברחמים.
- 'טועים בדבר מצוה'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"א אד"ר[4] תרס"ח[5].

שלו'[6] ברכה ומרפא לרוח וגו, [על פי ישעיהו נז, יט] לכבוד ידידי הרב הנכבד החסיד מו"ה[7] דובער הלוי מילשטיין [הרב דוב בער הלוי מילשטיין, שבניו התרחקו מן הדת] נ"י[8].

אחדשה"ט[9].

עברו ימים ושבועות וחדשים מאז קבלתי את מכתבו היקר. אמנם מאד אחרתי מהשיבו, יאמין ידידי, כי דבריו היקרים והצעת צערו הדאיבו גם את לבבי, והייתי נדהם ולא ידעתי מה לענות' אמנם אח"כ[10] נתישבתי כי לא יפה היא השתיקה, בפרט כי דעתי העני' מסכמת שאין לנו להתיאש כלל וכלל משום בן ישראל, ו"גם כי אשב בחושך ד' אור לי"'. [מיכה ז, ח] ע"כ[11] אגלה בזה לכבודו כי אף שבאמת אם היו בניו קשורים לכל-הפחות לאומה הישראלית ברעיונם, והיו מחובבי-ציון או ציונים, הי'[12] יותר נקל להשיבם לאיתן דרך ד', מפני שיש יחש גדול בין ההכרה הלאומית בישראל אל שורש הקדושה באמונה ובקיום תורה ומצות, מי"מ[13] גם עכשיו שהרחיקו ללכת אין להתיאש מהם כלל וכלל, סוף-כל-סוף כ"כ[14] פעל אור ד"' אשר הופיע בעולם אלפי שנים ע"י[15] תוה"ק[16], שעכשו כבר אין לנו אותה המינות הארורה, אשר כל באיה ל"י, ["כל באיה לא ישובון" (משלי ב, יט; עבודה זרה יז), על המינות של ימי קדם] שהיתה בימים הראשונים. עכשו אפילו הדעות היותר רעות עומדות הן על הבסיס של בקשת היושר והצדק, שבאמת הוא בעצמו הוא דרך ד' שצוה אברהם אבינו ע"ה[17] את בניו ואת ביתו לעשות צדקה ומשפט. [בראשית יח, יט] ונמצא שכל הטעות של הדור היא רק מה שהם אינם יודעים, שכדי לבוא אל המטרות הטובות שהם חושקים, צריכים בני ישראל להיות מכבדים את התורה ודבקים יפה באמונת ד' ב"ה, שהיא אור העולם כולו וחייו. ע"כ לדעתי, לנפולים כאלה צריך להסביר פנים בזה האופן, להגיד להם כי יסוד מטרתם היא באמת רצויה, אלא שראוי שלא ילכו "כסומא בארובה" [כעיוור בארובה, כלומר: בלי לראות לאן הולכים (על פי מגילה כד)]

אחרי המנהלים ואחרי הדעות המתקבלות בהמון. כי ידוע הוא שכל דעה חדשה נולדת עם חסרונותיה וסיגיה, על-כן הם צריכים לפקח עין לצרף סיגיה, והצרוף של הסיגים יהי'[18] קרוב להם ע"י מה שיהיו משתדלים בכל היכולת שלא להתרחק מהיהדות, כדי שיאיר בנשמתם האור הנצחי אור ד', ואז יהיו הם עומדים על הבסיס הטבעי שלהם, ויהיו שלמים בנשמתם, ויהיו כל כחותיהם הרוחניים חיים עמהם, וידעו בהכרה פנימית לשום את דרכם, ולתן לכל נטי' את מדתה, ולא להיות אדוקים באין קץ דוקא לדעות החדשות של הזמן, על כל סיגן ופרשן. לע"ד[19] בדבורים כאלה ירך לבבם [על פי דברים כ, ג] מעט, ואם יתחכם כת"ר[20] להתנהג עמם באהבה ובמדת רחמים יוכל להיות שיעלה אותם מדרגות רבות מרדת שחת. ומה שלא יוכל לפעול אצלם בפעם אחת, יפעול אח"כ, והזמן בעצמו יגלה את העורון, שיראו את הזיוף של הדעות החדשות בכללותן, ובכ"ז[21] לא יזניחו לגמרי את הצד הטוב שבהן, שהוא החשק של רדיפת היושר והצדק הכללי.

כן, ידידי, נתקים בימים הללו בקץ החזון "והי' כאוב מארץ קולך". [ישעיהו כט, ד] כי אנחנו צריכים להרכין את הרגשותינו הקדושות הרבה כדי לספר עם הבנים בלשון שהם נזקקים, ועם זה להאמין באמונה שלמה, שאור ד' שורה על כל יחיד ויחיד מישראל, ושכל הנסיגות לאחור אינן כי-אם שגגות גדולות, והם במדרגת טועים בדבר מצוה, [על פי פסחים עב] שחושבים שכך היא החובה המוסרית, שהיא באמת אמתת חפץ ד' בעולמו, כי הוא ב"ה אוהב צדקה ומשפט.

ע"כ ידידי, עצתי היא, שבכל האופנים לא יפקיר את בניו ויקרבם כפי היכולת, וסופם בודאי לתשובה, ואם הם רק יתחילו להתעורר לטובה, ישלימו בניהם אחריהם את פעלם לטובה, ורחמי ד' מרובים הם, כי הוא נוהג בחסדו כל דור.

את הע"י[22] [את "עין איה", פירוש הרב קוק על אגדות הש"ס] לא הדפסתי עדיין מחוסר אמצעים. והשי"ת[23] יעזרנו לעבוד עבודת ד' באמת ולקרב רחוקים לאורו ואמתו, ולראות מהרה בישעו ותפארתו על ציון קדשו, והי'[24] ז"ש[25] וברכה כנה"ר[26] ונפש ידי"ע[27] דוש"ת[28] באה"ר[29].

הק' אברהם יצחק ה"ק

אשמח מאד במה שכת"ר[30] מחזיק באהבת אה"ק[31] וקונה יין מאכרי עם-ד', [יין מיקבי המושבות בארץ ישראל] יברכהו ד' מקודש בכל טוב. הנ"ל[32]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
6. שלו' - שלום
7. מו"ה - מורנו הרב
8. נ"י - נרו יאיר
9. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
10. אח"כ - אחר כך
11. ע"כ - על כן

12. הי' - היה
13. מ"מ - מכל מקום
14. כ"כ - כל כך
15. ע"י - על ידי
16. תוה"ק - תורתנו הקדושה
17. ע"ה - עליו השלום
18. יהי' - יהיה
19. לע"ד - לעניות דעתי
20. כת"ר - כבוד תורתו
21. ובכ"ז - ובכל זאת
22. הע"י - העל ידי
23. והשי"ת - והשם יתברך
24. והי' - והיה
25. ז"ש - זה שלום
26. כנה"ר - כנפשו הרמה
27. ידי"ע - ידידו עוז
28. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
29. באה"ר - באהבה רבה
30. שכת"ר - שכבוד תורתו
31. אה"ק - ארץ הקודש
32. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קיז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז אדר ראשון תרס"ח - יפו **נמען:** הרב שמואל אלכסנדרוב

תשובה קצרה לאלכסנדרוב. אין גבול מוחלט בין רגש לשכל, והחילוקים יחסיים. אין להיות אדוק בתורת ההתפתחות: יש בה ניצוצי אמת וגם כזבים, והרי בדורות הראשונים היו גדולים שאין כמותם. ההבדל בין השגת אברהם למשה יחסי. הבריחה מיראה בדור מולידה יראה של חולשה. המצוות המעשיות מוסריות, גם כשהמוסר שבהן אינו בולט, וחיבת האומה קשורה בהן.

עיקרי הדברים

- אין גבול מוחלט בין רגש לשכל.
- ביקורת על אדיקות לתורת ההתפתחות.
- היראה העליונה מול הבריחה מיראה.
- ערכן המוסרי והלאומי של המצוות המעשיות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט"ז אד"ר[4] תרס"ח[5],

לכ'[6] ידידי הרב הג'[7] החכם הנשגב מר שמואל אלכסנדרוב נ"י[8], שלו'[9] וברכה.

הגיעני מכתבו היקר. והנני מוקף המון רב של טרדות ממשא עם ד' המתישבים באה"ק[10], וא"א[11] לי בשו"א[12] כעת לטייל בעמק הראוי [להעמיק כראוי] בדבריו.

בכלל תמיהני למה אנו צריכים לתן גבול מוחלט בין רגש ושכל. החילוקים אינם כ"א[13] סוביקטיביים, [ההבדלים אינם אלא לפי נקודת מבטו של האדם] ואפילו החילוק של מוחש, מורגש ומושכל, ג"כ[14] הלא איננו מוחלט, כ"א יחושי. [כי אם יחסי] שהכל הוא מלא חיים ודעת, הלא היא דעה פשוטה וישרה לכל משכיל. ומיד אנו אומרים, שהענין הולך לאין סוף ואין תכלית, ואנו באים לעומק הדעה, שהשגיאות והקלקולים הנם ע"מ[15] לתקן, וזאת היא חכמת האמונה.

ובכלל אין אנו צריכים להיות כ"כ[16] מאודקים לשיטת ההתפתחות. [כל כך דבקים בתורת ההתפתחות] יש בה ודאי כמה נצוצי אמת, אבל ג"כ כמה כזבים ודמיונות. עובדא ברורה היא, שהיו בדורות הראשונים אנשים גדולים שאין לנו דוגמתם, ולכה"פ[17] לא נוכל להעמידם במעלה התחתונה מההתפתחות לערכנו. אלא שההתפתחות האיטית היא אחת מרבבות אין-סוף הדרכים, שחי העולמים מתגלה בם.

הבדל יחושי [הבדל יחסי] אמרתי בין אברהם למשה, שלעומת האחרון נחשבת השגת הראשון למאופלת, [לאפלה, לחשוכה] על-דרך "כתר עליון אע"ג[18] דאיהו אור צח אוכם איהו קדם עלת העלות". ["הכתר העליון, אף שהוא אור בהיר, הוא שחור לפני עילת העילות" (ארמית, מתוך פתח אליהו בתיקוני הזוהר)]

בכלל הנני רואה הבריחה מפחד ויראה מתגברת בדור, וזו עצמה מביאה בפנים הלב יראה של חולשה וקטנות, אבל החפץ לקבל היראה העליונה מכין את המעז [מכין את הנוח] והצלילות של הדעת.

אין שום יסוד לבריחה ממצות המעשיות, שהנן מוסריות, ביחש הפרט או הכלל, וכשאין המוסריות בולטת בהן הנן ג"כ מוסריות, מתוך כל דרכי הרעיון שאנו יכולים לתלות בהן, שגם אנו ורעיונותינו אינם בריאה חדשה, וקודם שנוצר האדם מחשבתו גלויה. [כלומר: עוד לפני שנברא האדם, מחשבתו גלויה לפני ה'] וגם מפני חיבת האומה שקשורה בהן בחמודות רבות, [בקשרים יקרים רבים] ראוי לכל חכם לחזקן ולאמצן מאד.

והנני ידידו דוש"ת[19],

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
6. לכ' - לכבוד
7. הג' - הגאון
8. נ"י - נרו יאיר
9. שלו' - שלום
10. באה"ק - בארץ הקודש
11. וא"א - ואי אפשר
12. בשו"א - בשום אופן
13. כ"א - כי אם
14. ג"כ - גם כן
15. ע"מ - על מנת
16. כ"כ - כל כך
17. ולכה"פ - ולכל הפחות
18. אע"ג - אף על גב
19. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קלד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' אייר תרס"ח - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

בעניין המחקרים החדשים הסותרים את פשטי התורה: אין חובה להכחישם, כי עיקר התורה אינו סיפור עובדות אלא התוכן הפנימי. בין אם היה 'תור זהב' ובין אם המציאות עלתה מלמטה, הלקח מסיפור גן עדן הוא חומרת החטא. עם זאת, הוויית האדם בגן עדן מבטיחה שהאושר הוא טבעו של האדם, והחטא מקרי ויתוקן. תורת ההתפתחות בלי עבר כזה מותירה פחד מנסיגה. כלל במלחמת הדעות: קודם לבנות את ארמון התורה מעל הדעה הסותרת, ואחר כך להילחם בה מתוך ביטחון. עוד יש הערה על תוספות תענית טו.

עיקרי הדברים

- אין חובה להכחיש את המחקר המדעי.
- עיקר התורה הוא התוכן הפנימי ולא העובדות.
- גן עדן כערובה לאושר האדם, מול תורת ההתפתחות.
- כלל: לבנות את התורה מעל הדעה הסותרת.
- הערת צבי יהודה על טרדות אביו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ה' אייר תרס"ח[4].

ידידי וחביבי החכם השלם אוצר תורה ויראת ד' טהורה מר משה זיידל שליט"א[5], שלו'[6] וברכה.

התענגתי על דבריך היקרים, אשר זה כמה הגיעוני. אבל לא מצאתי עֵת כשר להתענג ג"כ[7] בהשיבי לך, מחמדי, דברי שלו' ואמת. גם עתה הנני מוקף טרדא ופיזור נפש, ומ"מ[8] הנני מבליג על המניעות [מתגבר על המכשולים] ואכתב מעט, בעזה"י[9].

בכלל הנני מוצא לעצמי חובה להעיר את רוחך הטהור, ע"ד[10] הדעות הבאות ע"י[11] המחקרים החדשים, [כוונתו למחקר המדעי והמחקר ההיסטורי של התקופה] שהם ברובם סותרים את פשטי דברי תורה. דעתי בזה היא, שכל מי שדעותיו ישרות ראוי לו לדעת, שאף שאין כל אמת מוכרחת בכל אותן החדשות, מ"מ[12] אין אנחנו חייבים כלל להכחישן בבירור ולעמד נגדן, מפני שאין זה כלל עיקר של תורה לספר לנו עובדות פשוטות ומעשים שהיו. העיקר הוא התוך, ההסברה הפנימית שבהענינים, וזה יתרומם עוד יותר בכל מקום שנמצא כח סותר, שאנו מתעודדים להתגבר על ידו. עקרם של דברים נאמרו כבר בדברי הראשונים ובראשם במו"נ[13], [במורה נבוכים לרמב"ם] והיום הננו מוכנים להרחיב את הדברים יותר. אין לנו שום נפ"מ[14] אם באמת היה בעולם המציאות תור של זהב, [תקופת זהב בראשית האנושות] שהתענג אז האדם על רב טובה גשמית ורוחנית, או שהוחלה המציאות שבפועל מלמטה למעלה, [או שהמציאות התחילה מן הנמוך והתפתחה אל העליון, כפי שטוענת תורת ההתפתחות] מתחתית מדרגת ההויה עד רומה, וכך היא הולכת ומתעלה. אנו צריכים רק לדעת, שיש אפשרות גמורה, שהאדם אפילו אם יתעלה במעלה גדולה, ויהיה מוכן לכל כבוד ועונג, אם ישחית דרכיו יוכל לאבד כל אשר לו, ויוכל להרע לעצמו ולתולדותיו עד דורות רבים מאד, וזה

הלימוד יוצא לנו מהעובדא, של מציאות אדם בגן עדן וחטאו וגירושו. ואדון כל הנשמות יודע עד כמה צריכה להיות עמוקה הרשימה בלב בנ"א[15] להיות זהירים מן החטא, וכפי אותו העומק ממש באו כ"כ[16] אותיות ע"ז[17] בתורת אמת. [כלומר: התורה הקדישה פסוקים רבים לחטא אדם הראשון, כפי עומק הלקח שעליו להטביע בלבנו] וכשאנו באים לידי מדה זו, אין אנו נזקקים עוד ללחום דוקא נגד הציור המתפרסם בין החוקרים החדשים, וכאשר אין אנו נוגעים בדבר נוכל לשפוט משרים, [נוכל לשפוט ביושר] ועתה נוכל לבטל את החלטותיהם במנוחה במדה זו שהאמת תורה לנו את דרכה.

עיקר תפארת חיינו, הוא האמת, של האחדות ברום גבהה ופארה הנצחי, והצדק הנצחי ההולך עמה בלא פירוד. זאת היא נשמתא דאורייתא [נשמת התורה (ארמית, על פי הזוהר)] שדוקא מבעדה נוכל להציץ גם על גופא ולבושין דידה. [גם על גוף התורה ועל לבושיה, כלומר הסיפורים והמצוות שבה] ובכלל הרעיון של ההתפתחות האיטית עומד הוא גם הוא בראשית התפתחותו, ואין ספק בדבר שישנה את צורתו, ויוליד חזיונות שבהם נראה ג"כ דליגות, [קפיצות] המשלימות את חזיון המציאות, ואז יובן אורם של ישראל בעצם בהירותו.

הדבר הוא ההפך ממחשבת החוקרים באוה"ע[18], ובישראל ההולכים בעקבותיהם, הלוקחים את התנ"ך[19] ע"פ[20] ההסברה הנוצרית, [הנצרות מדגישה את החטא הקדמון כקללה קבועה, ולכן העולם נראה לה כבית כלא] שעל ידה נעשה העולם הזה בית כלא. אבל ההבנה הטהורה, של שמחת החיים ואורם, אשר בתורה, היא דוקא ע"י הערובה הבטוחה של העבר, [הביטחון שמקורו בעבר: האדם היה מאושר, ולכן יוכל לשוב לכך] שהיה האדם מאושר מאד, ורק מקרה של חטא הרחיק את דרכו. מובן הדבר שמכשול מקרי מוכרח הוא להיות נתקן, והאדם ישוב למעלתו לעד. אבל רעיון ההתפתחות בלא סיוע מהעבר, יפחיד לעולם שמא יעמד באמצע דרכו, או שמא יסוג לאחור, כיון שאין אנו מוצאים מקום בטוח לומר שהאשר הוא טבע קבוע לאדם, וק"ו[21] להאדם החמרי כמו שהוא בגוף ונשמה יחד. ע"כ[22] רק הוית האדם בגן-עדן מקיימת לנו את עולם האור, וממילא הרי זה ראוי להיות אמת מעשית והסטורית ג"כ, אע"פ[23] שאיננו מעכב לנו.

ובכלל זהו כלל גדול במלחמת הדעות, שכל דעה הבאה לסתור איזה דבר מן התורה, צריכים אנו בתחילה לא דוקא לסתור אותה, כ"א[24] לבנות את ארמון התורה ממעל לה, [לא להילחם מיד בדעה הסותרת, אלא לבנות את הבנת התורה בגובה שמעליה] ובזה הננו מתרוממים על ידה, ובעבור ההתרוממות הזאת הדעות מתגלות, ואח"כ[25] כשאין אנו נלחצים משום דבר, הננו יכולים בלב מלא בטחון להלחם עליה ג"כ. יש ע"ז דוגמאות מוכיחות, אבל קשה לי להאריך, ולחכם לב שכמותך יספיק הקיצור, למען דעת איך לדגול בשם ד' [להרים דגל בשם ה' (על פי תהלים כ, ו)] ממעל לכל הרוחות המנשבות, ולהשתמש בכל לטובתנו האמתית, שהיא גם טובת הכל.

ד' תוס'[26] דתענית ט"ו [דברי התוספות במסכת תענית על נתינת אפר בראש בתענית] קשים באמת, ונראה שהם נסמכים ע"ד הירושלמי, שאומר שרואין כאילו אפרו של יצחק צבור. [הירושלמי מבאר שנותנים אפר בראש כדי להזכיר את עקדת יצחק] ומ"מ נראה להגיה "מעשה אדם", והכונה אפר מקלה שע"י[27] שרפה, לא טבעי, שהוא מעשה שמים, עפר. ועיי' מש"כ[28] רש"י[29], ובגבורות ארי [ספר "גבורת ארי" לבעל "שאגת אריה"] בזה, ובירו' מפורש שחולקין בזה לפי הטעמים.

וע"ד[30] המקצעות אשר בחרת, יואל ד' להצליחך, ויאר עליך מאור חכמתו ויפעת חסדיו המרובים, ותזכה להיות ממקדשי שמו ב"ה בעולמו, ולישראל תהיה תפארת, לאמץ ברכים כושלות [ישעיהו לה, ג] באהבת תורה ויראת שמים של אמת, הדרושה מאד להסמך בדורנו מכל אשר לו לב נכון ורוח אמת.

אחתום בברכה ואה"ר[31], כנה"י[32] ונפש ידי"ע[33] דורש"ת[34] באה"ר[35],

הק' אברהם יצחק ה"ק

אאמו"ר[36] שליט"א בקשני להוסיף כי מכתבו זה נכתב מתוך טרדה ופיזור נפש מרובים, שאינם נותנים לעיון מנוחתו, ולכן אינו יכול לבאר ולסדר יפה ולדבר כאשר עם לבבו, וצר לו. צבי יהודה

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. שלו' - שלום
7. ג"כ - גם כן
8. ומ"מ - ומכל מקום
9. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
10. ע"ד - על דבר
11. ע"י - על ידי
12. מ"מ - מכל מקום
13. במו"נ - במורה נבוכים
14. נפ"מ - נפקא מינה
15. בנ"א - בני אדם
16. כ"כ - כל כך
17. ע"ז - על זה
18. באוה"ע - באומות העולם
19. התנ"ך - התורה נביאים וכתובים
20. ע"פ - על פי
21. וק"ו - וקל וחומר
22. ע"כ - על כן
23. אע"פ - אף על פי
24. כ"א - כי אם
25. ואח"כ - ואחר כך
26. תוס' - תוספות
27. שע"י - שעל ידי
28. מש"כ - מה שכתב
29. רש"י - רבי שלמה יצחקי
30. וע"ד - ועל דבר
31. ואה"ר - ואהבה רבה
32. כנה"י - כנפשו היקרה
33. ידי"ע - ידידו עוז
34. דורש"ת - דורש שלומו ותורתו
35. באה"ר - באהבה רבה

36. אאמו"ר - אדוני אבי מורי ורבי

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קלה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' אייר תרס"ח - יפו **נמען:** הגאון ר' יעקב, אב בית דין דרבנט (כעת בירושלים)

הרב קוק מודה על מחזור הפיוטים לספרדים עם הפירוש 'אהלי יעקב', ומשבח את כינוס שירי הקודש הקדמונים. הרב קוק מסרב לכתוב הסכמה מתוך ענווה, ומצרף הערות. בין היתר הרב קוק מציע לגרוס 'דגולה' במקום 'סגולה', ומבאר את שלושת יסודות התשובה: חרטה, עזיבה וקבלה להבא, ואת המשמעות של 'יעיד עליו יודע תעלומות'.

עיקרי הדברים

- שבח למחזור 'אהלי יעקב'.
- הערות לפיוטים.
- יסודות התשובה ו'יודע תעלומות'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' אייר תרס"ח[4].

שלו'[5] רב, מריבון טב [מאדון הטוב (ארמית)] לכבוד מר ידי"נ[6] גברא רבא ויקירא הרב הגאון עוטה אורה, כליל תפארת, מלא וגדוש, בנגלות וגנוזות, עמוס בתורה ויראת ד' טהורה, כקש"ת[7] מוהר"ר[8] יעקב שליט"א[9], אבד"ק[10] דרבנד [הרב יעקב יצחקי, רבה של דרבנט שבקווקז, שעלה לירושלים] והגלילות, וכעת אוה למושב לו עיר עז לנו ירושלים עיה"ק[11] תובב"א[12].

שלו' רב בכפילא כדאמרו רבנן. [שלום כפול, כמו שאמרו חכמים]

יקרת ימין מר ידי"נ שליט"א, בצירוף המחזור היקר עם פירושו הנפלא "אהלי יעקב", [פירושו של הרב יעקב על מחזור הספרדים] לשמחת לבבי קבלתי. ומה רחב לבבי בגילה ורינה, לראות את מעשי ידי כתר"ה[13] להתפאר. מה רב טובו אשר יעשה בזה לבית ישראל, וקהילות קודש הספרדים ד' עליהם יחיו, בהאירו אור יקרות על כל הפיוטים הקדושים, אוצרות אור וקדושת אמת משנים קדמוניות. ומה יקר הוא אוצרו הטוב, אשר קבץ את השירים היקרים משרי קודש הקדמונים, אשר היו פזורים זה בכה וזה בכה, ועתה הנה הכל שולחן ערוך מלא ברכת ד', מוכן לכל החפץ בעת רצון לדלות פנינים ממעמקי לב עמוק. זכות הרבים תהי'[14] תלוי' בו עדי עד.

ואשר דרש ממני כתה"ר[15] לבא בהסכמה על ביאורו היקר, קטנתי מאד ממדה זו, כי דברי קדשו כולם חביבים ויקרים, מעידים על טהרת לבב אומרם, ועל ידיעתו הרחבה בכל מקצעות התורה, ואנכי הצעיר ושפל אנשים, מה כחי לשבח את השבח המגיע לכתבים כאלה, המפיקים אור וזוהר כמראה הבזק וכעין החשמל [יחזקאל א, יד; א, ד] לחמדת עינים ותאות כל נפש.

אין לי כ"א[16] לחתום בברכה, יאריך השי"ת[17] ימי כתר"ה ושנותיו בטוב ובנעימים, ותוסיף עוד ידו לתת לנו מטעמים מפרי תבונתו, להאיר עיני רבים, ותחזינה עינינו בשוב לציון גאולים, ובעמד הכהן לאורים

ולתומים, [עזרא ב, סג] ושרי קודש שיר חדש ישאו בגאון שם ד' בבית נכון ונשא, ויוסיפו ענוים בד' שמחה, [ישעיהו כט, יט] ואביוני אדם בקדוש ישראל יגילו בשמחת הר קדשו, כנפשו היקרה ונפש ענוד באהבתו, מציק לפניו מעומק לבו את ברכתו,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם ד' אלה, גוי קדוש על אדמת הקודש פה עיר הקודש יפו והמושבות תובב"א.

הנני מליט בזה איזה הערות. אמנם מפני הטרדא א"א[18] לי כעת לעבור על כל ד"ק[19], ואם יהי'[20] בחפץ ידי"נ יואיל נא להודיעני, ובהמשך הזמן, אשר יזמין השי"ת מדי עברי, קמא קמא אשלח לידי כתר"ה, ויוכל לעשות בהם כחפצו הטהור.

ידי"ע[21] הנ"ל[22]

דף ד' ע"א[23]. בפזמון "קמתי באשמורת" לרמב"ע[24]: [סליחה לרבי משה אבן עזרא] "ונפשי שחרחרת" פי'[25] באה"י[26], [פירש ב"אהלי יעקב"] כי החטאים פוגמים בנפש. ואם כי הדבר ודאי אמת, אבל לענין פשט כונת הסלח נלע"ד[27], שהוא הציור הפשוט, שנפשו עצובה ושחורה בקדרות רעיון ועצב, כלבוש שחורים, המורים על אבל ועוצב, ובזה הוא מבטא ענין של חרטה על החטאים, שהוא אחד מעקרי התשובה כמש"כ[28] ר"י בשע"ת[29]. [כמו שכתב רבנו יונה ב"שערי תשובה"]

"ותן כקדם סגולה". הגיה כת"ר[30] "ותחילה", אבל אין הלשון נושא עליו צחות השיר. ואולי צ"ל[31] "דגולה", שהיא כנס"י[32] הדגולה מכל העמים, כמו שאנו אומרים על הקב"ה[33] "דגול מרבבה". [שיר השירים ה, י] וכה"ג[34] דשבת פ"ח, דנמשלה כנס"י לתפוח משום דכתיב "כתפוח בעצי היער" [שיר השירים ב, ג; שבת פח] על הקב"ה, וי"ל[35] דחביבא לי' להביא מדרשא, שהשבח הנאמר אצל הקב"ה ראוי להאמר על כנס"י, יותר מקרא ד"ריח אפיך כתפוחים" ומיושב קוהת"ו[36] שם ד"ה[37] פריו. ולקמן ד' ט"ו א', בפיוט "אראלי מעלה" אי' "דגולי סגולה", והעיר יפה שם כת"ר ע"ש[38] "איומה כנדגלות", ע"כ[39] קרובה היא הגהה זו לע"ד[40], ומקיימת יפה את צלצול החרוז בנקודותיו, כשיר משובח ונאות לרוח השיר.

שם ע"ב[41] "בן אדם". פי' כת"ר, ד"ישראל נקראים אדם" "אתם קרויים אדם", ויש להם תשובה. יל"ה[42] דהלא תשובה מועלת אפילו בב"נ[43], ונוה תוכיח, כמ"ש[44] חז"ל[45] שהם קרובי תשובה. ואולי י"ל[46], דדוקא על עבירה דחמס מהני תשובה, דמתקן בזה את הלאו ע"י[47] ההשבה, ולא בשאר עבירות, שא"א[48] לתקן העבר. אלא דלפי"ד[49] רש"י[50], עירובין ס"ב אי' ד"ה לא, דגבי ישראל כתיב והשיב את הגזילה, אבל בעכו"ם[51] לא כתיב השבה כו'[52], א"כ[53] גם בגזל מן הדין אין שייך תיקון, כיון שהעשה לא קיימא עלייהו לנתוקי ללאו, ומ"מ[54] חזינן דבידי שמים מהניא תשובה. אלא שהתוס'[55] השיגו ע"ד[56] רש"י, וס"ל[57] דב"נ[58] ג"כ[59] חייב להשיב, וי"ל דאה"נ[60] מחולק חמס משאר עבירות, דלא שייך בהו תיקון, ואפי'[61] לד' רש"י י"ל ע"פ[62] דברי רד"ק[63], דהקב"ה[64] מקפיד על החמס בב"נ יותר משאר עבירות, מפני שהוא נוגע יותר לישובו ש"ע, וא"כ[65] י"ל דכיון דשבו בפועל, ונתקן ישוב העולם, שוב אין הקב"ה נזקק להם לענשם בעוה"ז[66], ומ"מ י"ל דבעוה"ב[67] עוד עונם בם. אבל הלא ידוע דאדה"ר[68] וקין תרח וישמעאל עשו תשובה ונתקבלו, והתוס'[69] ע"ז[70] ג' ועוד כ"מ[71] כתבו דבני אדם מקרי ג"כ ב"נ[72],

כלומר בני אדה"ר[73], ומשו"ה[74] נקרא יחזקאל בן אדם, כדי האריז"ל[75] בלקו"ת[76], משום שהי'[77] ממש בנו של אדה"ר משורש קין, וכ"ה בגילגולים פכ"ג[78], וי"ל דה"נ[79] אמר בן אדה"ר שעשה תשובה, וראויים כל תולדותיו ללכת בעקבותיו ולשוב אל ד' ורפא להם.

ד' ה' ע"א, "רחץ וטהר". ראוי להשלים עם ד' כת"ר, כשם ששם אמרו לו שהוא דבר קל, - והריוח מרובה, שרק ע"י הרחיצה הקלה ישיג רפואה שלמה, ה"נ[80] התשובה היא קרובה מאד וקלה, כעדות תוה"ק[81] "כי קרוב אליך הדבר מאד", והריוח גדול מאד רפואה שלמה לגוף ולנפש ולכל העולם כולו, כדחז"ל[82] בשלהי יומא, שאפי'[83] אחד ששב מוחלין לו ולכל העולם כולו ומביא רפואה לעולם, וכמשל הר"י[84] בשע"ת ע"ד התפוסים ע"י עון למלכות, שהשאיר להם מחתרת פתוחה, והי'[85] הקצף גדול על מי שלא ברח, כיון שראה המחתרת פתוחה לפניו, ש"מ שרצון המלך להנצל על ידה בנקל, כי חפץ חסד הוא.

שם, "מאסונים". העיר כת"ר שנקט יראת העונש, משום דלאו כולי עלמא גמירי לאחוז בתשובה מאהבה ומיראה עילאה, וכהא דקיי"ל[86] דברכות וקללות או אזהרות ועונשים נקראים ומתרגמים, מגילה כ"ה ב' ולא חיישינן דלמא אתו למיעבד מאהבה ומיראה. ומ"מ י"ל דאסונים כולל ג"כ האסון היותר גדול של הריחוק מקרבת ד' ב"ה שהוא הטוב האמיתי, א"כ הוי בכלל יראת אמת הבאה מאהבה.

ד' ו' א'. "אתה יודע רזי עולם". לא אמנע מהציג מה שפרשתי לע"ד בנוסח זה, שהוא מובא ג"כ בהקדמה לוידוי "על חטא", ולכאורה אינו כ"כ[87] מענין וידוי. אלא דבאמת עקרי תשובה הם שלשה, כדי הר"י בשע"ת, חרטה על העבר, ועזיבת החטא מהמחשבה והרצון בהוה, וקבלה על להבא, ולפי"ד[88] הרמב"ם[89] בריש ה' תשובה נראה שמצות וידוי הוא שיאמר אלו הענינים של החרטה העזיבה והקבלה, וכלשון הוידוי שהוא ג"כ בירושלמי שלהי יומא, אמנם בבבלי לא נזכר שבכלל מצות וידוי הוא שיאמר עניני התשובה לחלקיהם כי"א "אבל אנחנו חטאנו", כדאמרי' ביומא פ"ז ב' ש"מ עיקר וידוי האי הוא, וע"כ[90] לא מצינו במטבע התפילות של הקדמונים הקבוע לכל ישראל מפורש פרטי חרטה עזיבה וקבלה, כי"א הזכרת החטא שהוא ענין הרחבה ל"אבל אנחנו חטאנו", ונראה דהפרטים ע"פ הבבלי הם בכלל תשובה שבמחשבה ולא בכלל מצות וידוי. ולפי"ז[91] צ"ע[92] למה פסק הרמב"ם, שצריך שיאמר אלו הענינים. ואולי י"ל שחילק בין יחיד לציבור, דבירו' וכן ברמב"ם[93] הוא לשון יחיד, וכדאמרי' בברכות י"ב ב' למען תזכרי ובושת דילמא ציבור שאני, וי"ל דה"נ יש להקל גבי ציבור בהזכרת החטא בעלמא יותר מיחיד, שצריך ג"כ לפרש פרטי התשובה בוידויו, והכי שפיר לן שלא לאפושי במחלוקת בין התלמודים כמה דאפשר. וי"ל דמ"מ רמוז כאן כל שלשת דרכי התשובה בוידוי, דהנה החרטה כבר כתב הר"י בשע"ת דאינה דומה לפי מה שהחטא גדול בעיניו, שהרי הפסד דינר ג"כ קשה בעיני האדם ומתחרט ע"ז ומ"מ אינו דומה חרטתו למי שאבד כל הונו בענין רע, וק"ו[94] הנשמה היקרה כבודה בת מלך ממ"ה הקב"ה, א"כ א"א שתהי'[95] חרטה גמורה כדינה כי"א אם ידע האדם כמה החטא פוגם, וכאשר באמת פגמי החטא עולים הם למעלה בסדרי העולמות והנשמות כולם, דחד בחד סביך, ע"כ אמתת צורת החרטה אינה גלויה כי"א ליוצר בראשית ב"ה, שהוא לבדו יודע רזי עולם ותעלומות סתרי

כל חי, ויודע עד היכן שפע החיים של כל חי נפגם ע"י סתימת החטאים, ועל פיהם ראוי שתהי' עמוקה החרטה, ולענין העזיבה כן לא יוכל האדם לדעת את לבבו בעצמו, כי ישנן מחשבות נעלמות שאפילו בעל המחשבה לא ידע אותה, ולפעמים היא מתגלה ע"י התעוררות מן הצד ואתגלי בהתתא, אמנם יוצר האדם חופש כל חדרי בטן ובוחן כליות ולב צריך שיהי'[96] ענין העזיבה על דעתו העליונה ב"ה. ולענין הקבלה להבא הלא צריך לקבל לעמוד בפני החטא גם אם יזדמנו סבות מזיקות ומעוררות את כח הרע בנפש, מ"מ[97] יהי' גיבור לעמוד בפרץ, ואיך ידע האדם כמה גדול הוא הכח העתיד לבא עליו בתור נסיון, אלא יודע תעלומות אשר "אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך", אתה יודע כל העתידות, וע"פ[98] כל האופנים העתידים החקוקים בידיעה העליונה תבא הקבלה על להבא להתגבר על יצרו ולהמנע מן החטא. וזהו ענין "יעיד עליו יודע תעלומות" האמור בהר"מ[99]. וכללו כאן ברמיזה ג' תוכני התשובה לצאת ידי הירושלמי גם בוידוי הנאמר בדיבור.

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. שלו' - שלום
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
8. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. אבד"ק - אב בית דין קהילת
11. עיה"ק - עיר הקודש
12. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
13. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
14. תהי' - תהיה
15. כתה"ר - כבוד תורתו הרמה
16. כ"א - כי אם
17. השי"ת - השם יתברך
18. א"א - אי אפשר
19. ד"ק - דברי קדשו
20. יהי' - יהיה
21. ידי"ע - ידידו עוז
22. הנ"ל - הנזכר לעיל
23. ע"א - עמוד א
24. לרמב"ע - לרבי אברהם אבן עזרא
25. פי' - פירוש
26. באה"י - באהבה יתירה
27. נלע"ד - נראה לעניות דעתי
28. כמש"כ - כמו שכתב
29. בשע"ת - ב"שערי תורה" (שם מוסד)
30. כת"ר - כבוד תורתו
31. צ"ל - צריך להיות
32. כנס"י - כנסת ישראל

33. הקב"ה – הקדוש ברוך הוא
34. וכה"ג – וכהאי גוונא
35. וי"ל – ויש לומר
36. קוהת"ו – קושיית התוספות
37. ד"ה – דיבור המתחיל
38. ע"ש – עיין שם
39. ע"כ – על כן
40. לע"ד – לעניות דעתי
41. ע"ב – עמוד ב
42. יל"ה – יש להעיר
43. בב"נ – בבני נח
44. כמ"ש – כמו שכתב / כמו שנאמר
45. חז"ל – חכמינו זכרונם לברכה
46. י"ל – יש לומר
47. ע"י – על ידי
48. שא"א – שאי אפשר
49. דלפ"ד – דלפי דעתי
50. רש"י – רבי שלמה יצחקי
51. בעכו"ם – בעובדי כוכבים ומזלות
52. כו' – וכולי (וכן הלאה)
53. א"כ – אם כן
54. ומ"מ – ומכל מקום
55. שהתוס' – שהתוספות
56. ע"ד – על דבר
57. וס"ל – וסבירא ליה
58. דב"נ – דבן נח
59. ג"כ – גם כן
60. דאה"נ – דאין הכי נמי
61. ואפי' – ואפילו
62. ע"פ – על פי
63. רד"ק – רבי דוד קמחי
64. דהקב"ה – דהקדוש ברוך הוא
65. וא"כ – ואם כן
66. בעוה"ז – בעולם הזה
67. דבעוה"ב – דבעולם הבא
68. דאדה"ר – דאדם הראשון
69. והתוס' – והתוספות
70. ע"ז – על זה
71. כ"מ – כל מקום / כל מה (ש...)
72. ב"נ – בן נח / בני נח
73. אדה"ר – אדם הראשון
74. ומשו"ה – ומשום הכי
75. האריז"ל – האר"י זכרונו לברכה
76. בלקו"ת – בליקוטי תורה
77. שהי' – שהיה
78. פכ"ג – פרק כ"ג
79. דה"נ – דהכי נמי (שכך גם)

80. ה"נ - הכי נמי (כך גם)
81. תוה"ק - תורתנו הקדושה
82. כדחז"ל - כדברי חכמינו זכרונם לברכה
83. שאפי' - שאפילו
84. הר"י - הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
85. והי' - והיה
86. דקיי"ל - דקיימא לן
87. כ"כ - כל כך
88. ולפ"ד - ולפי דעתי
89. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
90. וע"כ - ועל כן
91. ולפי"ז - ולפי זה
92. צ"ע - צריך עיון
93. ברמב"ם - ברבי משה בן מימון
94. וק"ו - וקל וחומר
95. שתהי' - שתהיה
96. שיהי' - שיהיה
97. מ"מ - מכל מקום
98. וע"פ - ועל פי
99. בהר"מ - ב + הר"מ: הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קמ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ז אייר תרס"ח - יפו **נמען:** הרב שמואל אלכסנדרוב

בעניין 'מצוות בטלות לעתיד לבוא': 'אלו ואלו דברי אלהים חיים', כי יש עתיד לבוא שבו המצוות בטלות ויש שבו אינן בטלות. הרב קוק חולק על 'דחיקת הקץ', כלומר על הקביעה שבתקופה השבורה שלנו העולם כבר התעלה ואינו צריך מצוות ומסורת. טעות זו חזרה בתקופות שונות ועלתה במכאובים רבים. גם היחיד המעולה קשור לכלל ולמחלותיו. בסוף הרב קוק כותב על חולשת האומה ועל הכוח הנצחי שבה, ועל ארץ ישראל והר ציון כמרכז לכל התנועות.

עיקרי הדברים

- 'מצוות בטלות לעתיד לבוא' - שני סוגי עתיד.
- שלילת דחיקת הקץ וביטול המצוות.
- היחיד קשור לכלל.
- ארץ ישראל כמרכז, והתנועות השונות כולן יפעלו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ז אייר תרס"ח[4].

לכבוד ידידי הרה"ג[5] החכם הנשגב מו"ה[6] שמואל אלכסנדרוב [הרב שמואל אלכסנדרוב מבובריסק, הוגה ומקובל; ראו גם (כרך א', אגרת קי)] נ"י[7], שלו'[8] וברכה מקודש.

זמן הגון עבר מעת קבלתי את מכתבו הנכבד, ולא מצאה ידי להשיב כראוי, ממניעות שונות, ואתו הסליחה. גם עתה לא אדע אם יעלה בידי לברר את המושגים החוצצים בינינו, עד אשר נוכל בבטחה להעתק מענין אל ענין, ולא להשתקע בפולימיקה שאין לה סוף בענין אחד החוזר חלילה. מ"מ[9] הנני מוכרח לדבר כפי היכולת גם בענין זה, שכבר כ"כ[10] רבו עליו הדברים ממי שקדמונו וממנו.

כבודו מרים על נס את ביטול המצות של לע"ל[11], ["מצוות בטלות לעתיד לבוא" (נדה סא)] ומשמע מדבריו, שאני חולק על יסוד זה, משום שהנני יותר נוטה למ"ד אין מצות בטלות לע"ל. לא כן ידידי, בזה כמו בכל המחלוקות יצדק מאד "אלו ואלו דברי א"ח". [עירובין יג] הננו כולנו מבחינים, שאותו המרחב של לע"ל הוא כ"כ בלתי-מוגבל, כ"כ רחב ומקיף, עד שאין המקום צר להכניס בו שתי הדעות זו אחר זו. יש לע"ל שאין מצות בטלות בו, ויש לע"ל שמצות בטלות בו, ועל החפצים להיות מעיינים בתלמודה של האמונה, בכל טהרה, גבהה והרחבתה, החובה מוטלת רק להגביל יפה את התנאים, הסימנים והגדרים, המגבילים את שני מיני "לעתיד-לבא" אלו, ולהבין בשכל מפותח ומיושב איך הדברים מתאימים לכל אחד לפי ערכו. והנני סובר, שעל זה אין ראוי שיפול חילוק בין הוגי דעות. עיקר הדבר, מה שהנני מוצא חיוב להבליט במכתבי לכבודו, הוא על מה שנראין דבריו לפעמים, כאילו הוא דוחק את הקץ של אותו לע"ל הרחוק שמצות בטלות בו, ולהעמידו דוקא בתקופה שלנו, המלאה שברון והתמוטטות, שהיא צריכה בנין ממשי ואימוץ מעשי דוקא. ע"ז[12] אני חולק, וראוי לדעתי שכל ישר-לב

יסור מסברא זו, שדוגמתה ראינו כבר בתקופות שונות. להחליט, שכבר עלה העולם במוסרו, עד שאיננו צריך עוד לשום צירוף, לשום הדרכה של אמונה, ושל חיוב של מסורת והסכמה, מאיזה צד שיהיה, בין ממקורות עליונים, נבואיים רוחניים, בין ממקומות לאומיים, חברותיים מעשיים, בשעה שאין לנו ע"ז שום אות ומופת, והננו רואים ממש ההפך, זאת היא פשוט טעות בחשבון של תקופות רבות מאד.

והטעות הזו, לחשוב את העולם מתוקן בשעה שהוא עדיין מלא סיגים, הצריכים לצירוף, וצירוף אחר צירוף, עלה לנו בשכר-לימוד הרבה. בכמה תקופות כבר אירע הדבר, שיחידי סגולה, שהיו באמת בעלי מוסר נעלים, דנו מעצמם על כל העולם, או מנקודה מאירה אחת, באיזה זמן של התרוממות באומה, על המצב התמידי, ורצו בשביל כך להחיש את הקץ, לבטל את החיובים הקבועים במעשה ובמסרת, במדה ובמשקל לפי הערך הנקצב של מצעדי עולם. אבל תמיד נגלתה הטעות ע"י[13] מכאובים רבים, והעולם שב לסובב על מעגלו, והתולדה המעשית והרוחנית שבה למהלכה הרגיל, לקבץ על יד חסן ויקר, ע"י שמירת מנהגים ומסרת, אמונה ומצות, לעלות דוקא ע"י מהלך אטי זה אל נקודת-פיתוח יותר גבוהה. השכל המיושב יורה דוקא אחרת. לא די שאין לדון את כל העולם כולו באותה אמת המדה של יחידי הסגולה, שיוכל להיות שנתעלו מתוך החיובים הקבועים והקצובים עד למרום המוסר הפנימי הנעלה, ואת כל הזמנים ע"פ[14] איזה זמן מיוחד, המוכשר ביותר להתעלות נפשית, אלא להיפוך, שראוי לדעת תמיד שהפרט אע"פ[15] שהוא מתעלה מ"מ קשור הוא באלפי קשרים אל הכלל, וכל אותן המחלות המוסריות, השולטות בדרך קביעות וזרם מהיר בהכלל, יכולות הן לשלוט ג"כ[16] בו באיזה מדה, והזמן המאושר, גם בעודו בחסנו, עלול הוא למפגע מכל זרם החיים של מהלך הזמנים הקבועים לפניו ולאחריו. ע"כ[17] ראוי לעולם שלא להיות קופץ להירוס ולהקלשת חיובים קבועים, אפילו ביחס ליחידים המעולים ולזמנים העוברים המאושרים, כ"א[18] לסבול באהבה כללית את עולם ולמוץ מהם טל של חיים לימי הטובה, אשר בא יבאו בבא עתם, בעת אשר האור כ"כ יהיה מלא ומזהיר, עד שלא יפול ע"ז ספק, אם כבר בא הזמן המאושר או לא, עד שכל תבנית החיים כולה, בחיצוניותה ובפנימיותה, תעיד הנה זה היום שקיוינוהו בא, והארץ וכל צאצאיה תעטה גיל ושירה. אבל כל זמן שהרע מרובה על הטוב, והחושך על האור, על כל צופה באמת החובה מוטלת להזהיר את העם ואת הסגולות בכל דרכי אורה ושכל, לאהבת המצות הקבועות והחיובים המקיפים את כל הכלל, חיובי המוסר הכלליים, המקיפים את כל האנושיות, וחיובי האומה הפרטיים, מקטנם ועד גדולם, כדי לבא על ידם אל האגד השלם הלאומי, שיוכל להאיר בקרבו ביותר האור הפנימי של המוסר החפשי והעליון, אשר אותו אנו מבקשים.

ואותם הנסיונות, שעשו בני אהרן, [נדב ואביהוא, שהקריבו "אש זרה אשר לא צוה אותם" (ויקרא י, א)] ואח"כ[19] באופנים אחרים האלכסנדרונים, [ככל הנראה חכמי יהודי אלכסנדריה בתקופה ההלניסטית, שהיו מהם שפירשו את המצוות כסמלים בלבד, ורפו ידיהם מקיומן] ובפנים נפולים ושקועים בעומק-הרשעה השבתאיים, [מאמיני שבתי צבי, שבשם הגאולה שכביכול כבר באה ביטלו מצוות] שראינו את פרים, יהיו לנו למורי דרך להיות יודעים מהי אחריותה של המהירות.

כבודו מוצא סימנים להאנארכיזם הליברלי המוסרי ביהדות. טוב, כל הרעיונות אפשר למצא במקור של אמת. האמת אי אפשר שתהיה חלקית, האמת מוכרחת להקיף את הכל, אבל סגולתה היא שתהיה

מהפכת את הכל לאורה האמיתי המאיר. לא רק האנארכיזם הרצוף בליברליות ימצא לו מקור ביהדות, באור ישראל, כי"א גם האנארכיזם הגשמי האינדיבידואלי ג"כ, אבל גם הוא יטהר בבאו אל גבול הטוהר. ההכרה העליונה של האחדות, כשהיא מתבודדת בעליוניותה, היא מוכרחת להוציא משפט, שכל הפרוצס של פרטים הוא רק דמיון כוזב, קוצר חוג הראות. האברים שלנו יחד הנם קשורים בקשר אורגני, ע"כ כשאחד נלקה כולם מרגישים, ובכן יש לנו אהבה עצמית אנארכיית חלקית, שגם היא מופשטת לסעיפיה, "עור בעד עור", [איוב ב, ד] ע"י אותם הצינורות המוליכים את ההרגשה מאחד לחברו. יחושים כאלה הנם נמצאים במובן רוחני נסיוני בקישור של נפשות אהובות, שמהם נוסדה המשפחה, עד אשר, אם רק לא יהיה קשה לנו להשתחרר מן ההרגל, לא נתן ערך רב להבדל הנמצא בין אותה ההרגשה המתפשטת, לעונג ולצער, מאבר למשנהו או מהבן אל האב ומאהוב לאהובה. כשהצינורות מתרחבים ביותר נעשות ההרגשות יותר זורמות, ויותר מוחשות ובולטות. כשהאורגן הלאומי הוא במילואו ושלמותו, מתארג גם הוא בדוגמא של משפחה. ההתפתחות צריכה רק להרחיב את הצינורות, והאחדות האינדיבידואלית מתרחבת עד גבול הלאם. מהלאם עד לאנושיות רק צעד. מהאנושיות לכל החי עוד צעד. מהתענינות במילויו של כדור אחד, עד כדי ההתענינות הפנימית והרצינית למלא המציאות בכל רחבו, איננו כי"א מהלך, מהלך אמנם רחוק, אבל הנצח איננו צריך לחפזון. והדבר הולך ובא עד כדי התעלות אינדיבידואלית של כל היקום. אי"כ[20] אין לנו צורך כי"א באנרכיא, באהבה עצמית רבה וגדולה, כבירה ומפותחת, אבל הדרכים המובילים לה הנם ארחות החיים הנובעים ממקור האחדות של יחיד חי העולמים, שהיא היהדות. וכשניצוצות גבוהים כאלו נופלים למטה הם יורדים ושוקעים, שוקעים בעמק הרפש של החיים, המה הנפילים אשר מעולם. ע"כ מה עלינו לשנן, כי היהדות אוצרת את כל במובן היותר רחב, היותר טוב, אבל היא מדרכת למעשה ע"פ דרכיה המיוחדים לה, החיים וקיימים לנו ולבנינו, אשר בהבקע אורם הפנימי לא נהיה עוד צריכים לחקר דבר, כי"א לילה כיום יאיר [על פי תהלים קלט, יב] לנו וכאור בוקר יזרח שמש.

ו"התפתחות היהדות" המורגלת כי"כ להאמר בימינו, הלא היא רק צד אחד של המטבע. נח לדבר על אותו הצד שיש שיווי ליהדות עם כל העולם שחוצה לה, אבל מתי נעשה גם אנו לביתנו, לדבר בחופש ג"כ על אותו הצד המובדל, שהננו בו נבדלים מכל העמים אשר על פני האדמה. עד מתי נהיה כי"כ בטלנים, עד שנחשד תמיד רק את עצמנו, שכל השבחים והמעלות הרמות הנאמרים ממקורות כי"כ חשובים עלינו, שלוּ היו דברים כאלה נאמרים על כל עם ולשון היו מתנשאים בגאון ורהב נורא על כל, היו יודעים תמיד להתוות יפה את היתרון המיוחד שלהם, ואנו משעה שפעפע בנו הארס של הליברליות החיצונית, אין אנו יודעים אחרת כי"א למחק את כל התוים הבולטים כי"כ, המבדילים אותנו בהבדל כי"כ עצמי מכל העמים, הבדל כזה אשר אין לפחות אותו אפילו נימא אחת מגדרו של הכוזרי "סוג חמישי". [בספר הכוזרי (מאמר א) ישראל הם כעין סוג חמישי, מעל הדומם, הצומח, החי והמדבר] לא, הכל נתפתח, - האנושיות הכללית עד באה לתכונתה, אבל לא היהדות. היהדות היא התמצית הפנימית של האנושיות ושל המציאות במובנה הרחב, וההתפתחות איננה שולטת כי"א על הסגנון, על הלבוש, ולא על התוכן הפנימי. האחדות העליונה, כשהיא מבהיקה מסוף העולם ועד סופו, מאחדת היא ג"כ את הפסיכולוגיה עם הקוסמולוגיה הכללית. הראשונה צריכה לבא לידי הכרתה, עד שתדע את אחדותה

במקורה העליון, מקור החיים והכח, ששם החופש והמוסר היותר מזהיר גלוף בכל צבעי חמדתו. אותה ההארה הפסיכולוגית הלאומית בזקה בבת אחת בחפזון, בהעליה הנפלאה של יציאת מצרים, אשר אין לה דוגמא היסתורית בכל מלא העולם, העליה הפסיכולוגית העזה, שהיתה כ"כ חזקה עד שהוכרה ג"כ על המהלך הקוסמולוגי, סדרי העולם, של דור המדבר כולו, שהיא אפיזודא היסתורית בפני עצמה, עלבון הוא לנו אם נזייף את תולדתנו הכבירה כ"כ בכוחה המיוחד. היצירה הפסיכית הלאומית המיוחדת היא באמת הישראלית, "אחת היא לאמה". [שיר השירים ו, ט] אמנם אח"כ[21], כאשר זוהר ההברקה הפסיכית הרוממה, שהיתה מושפעת בכחו של רועה נאמן, שקעה, שב מהלך ההתפתחות להמצא ביהדות כמו שהוא מצוי בכל עם ולשון. אבל לעולם אין התוים היסודיים, של ההתרוממות העליונה, האלהית, נמחקים ממנה. ההתעלות הפתאומית נשפלה, ע"י העגל, שבירת הלוחות, והם ישובו לאורם לעתיד. מובן, שכל ארחות החיים יהיו נראים בצורה יותר מאירה, וממילא יותר חפשית ויותר קדושה בקדושה של אמת, הטהורה מכל אותם הערפלים המכהים שהם מכסים כעת את המובן של הקדושה. עכ"פ[22] הננו יכולים להבין, שכעת הננו עומדים על אותה החלקה של התקופה, שעלינו להראות בה את כל המאורות הגנוזים באוצרנו, גם אותם אשר שימושם המעשי יהיה דוקא לעתיד רחוק מאד, אבל עם זה לבצר את כח התכנית המעשית, שהיא מחזקת מאד את אופינו הלאומי המיוחד, הצריך בטבעו מזון תמידי לגידולו, וחלילה לנו לדרוש שנוכל עכשו לשאוב את האורה הפנימית שלנו ברוח בלא בשר, ברעיונות מופשטים בלא הגשמה מעשית.

צחוק יעשו לנו אלה המדברים עכשו ע"ד[23] ביטול הנביאים והכתובים, מפני שהמוסר שלהם הוא מוגבל וצר להם, - בעולמנו זה, שהוא כ"כ רחוק הרבה ממוסר בינוני. אמת, שכמה גרעיני טוב נמצאים בתוכו, אבל כמה פיתוח הם צריכים, והפיתוח ההוא האפשר לו שיבא בדרך אחר כ"א ע"פ אותו המוסר הנעלה של הנביאים, שלא נסתגל העולם עדיין אפילו להבינו כראוי, וק"ו[24] לקנותו, וק"ו אבי אביו של ק"ו[25] שיחלום עוד ע"ד הגבול העולה עליו. יחידי סגולה יכולים לדבר על הכל, ולא עוד אלא שלפי התפתחות הסגנון של הספרות יכולים הם ג"כ לבאר המון רב של משאות-נפש גנוזים, בתור דברים של צפיה, המוכשרים לרומם את הנשמות, אל אותו הגובה שהם שואפים אליו, אבל יחד עם זה דוקא לבצר את עמדת ההוה, כדי להכשיר יפה את הדרך אל העתיד. יש לנו הרבה מה לבנות לפני חורבנו של העולם הישן, רב עז וחיים עוד ישנם לכל התהלוכה המעשית, כשתתחבר האידיאה האלהית עם הלאומית, ושתיהן יחד עם המוסרית והריליגיונית בחיבור אורגני יפה, הכל לפי רום המעלה, ולפי גודל הכמות והאיכות של זרם-החיים שיזרם בהם, יקיצו לתחיה כל הרוחות המלאים חיים הנמצאים בכל החקים, אשר המביטים עליהם מרחוק יאמרו עליהם "יבשה עצמם". ועד אותו הזמן הארוך הרחוק, שבו יהיו המצות והקרבנות בטלים, עוד זמן גדול וארוך, שבו עולם גדול ומיושב, מלא הוד ויפעה, ימצא לנו, שנראה בו מלך ביפיו, [על פי ישעיהו לג, יז: "מלך ביפיו תחזינה עיניך"] ארמון על משפטו, [על פי ירמיהו ל, יח] שירות היכל הקודש במלא נועמם והוד קדשם, וסדר העבודה בכל משטריה ודיוקיה, לשמחת לב האומה ולרוממות קרנה. אפילו אותו הניצוץ המסותר, של מחייתה של ע"ז, [על פי יומא סט: אנשי כנסת הגדולה ביקשו רחמים על יצר עבודה זרה, ונמסר בידם] שפעלנו ע"י ריקון כל העבודות לשם גבוה, כשיתפשט בכל מרחבו ועשרו, הוא לבדו כדאי הוא להאיר אור מרהיב על עולם מלא, המתמלא שלל צבעים המשמחים חיים, וק"ו שישנם עוד

מרחבים יותר רחבים וענפים, שיש להם עסק מלא חיים עם ההוה והעתיד, בכל הכוננויות החוקיות הללו. לא מתוך חרבן והתמוטטות הכח תבא תקופה עליונה ומזהירה, שבו יעמד העולם ממעל לכל חק ולכל מוסר קצוב, כי"א מתוך עולם מיושב מלא נעם, מוכתר בכל בניניו המעשיים והמוסריים, ממולא בכל נועמי שירי קודש ובכל עדני עדן עליון. כשתשאב הנשמה האנושית יפה יפה אל קרבה את כל הטל הפנימי, הכמוס בכל מלא חק ומשפט, אז רק אז תשא אבר אל החופש העליון המעודן, העומד ממעל להשמות האלהיים הנקראים בעולמנו, המעולף בקדרות. ומה דמיון ידמה כבודו את משא הנפש של ביטול המצות והקרבנות, המקודש והמיושב, לאותה התנועה החולנית והמסואבת של מאיסת החוקים, שהננו נפגשים בה בדורנו, שאנו מוצאים את עצמנו מחוייבים ללחם בה ברב כשרון ועז-חיים. והננו מצפים לתשועה, שכל טהר לב ומלא דעה וחירות של אמת ילוה על מחנינו, לבא לישע עמנו, לישע את משיחנו, לעזרת ד' בגבורים, [על פי חבקוק ג, יג ("יצאת לישע עמך, לישע את משיחך") ושופטים ה, כג ("לעזרת ה' בגבורים")] - ובמרץ של חיים נשליך את אותה ההשכלה, חורת הפנים וחסרת הדם, היודעת רק להחליש ולא לאמץ; כי חיים כח וגבורה אנו צריכים.

וע"ד[26] היאוש, כבודו מפריז על המידה. אמת הדבר, שירדנו הרבה, ההמון ויחידי הסגולה גם יחד, אבל כשנסתכל יפה נמצא פתרון הירידה בעצם תכונת התחדשות החיים היותר טובים ונעלים הצפויים לאומתנו. מעמד השינה באורגן החי, ביותר באדם, מכניס את כל כחותיו פנימה, ההגיון לא יפעל, החושים לא יעבדו. לעומת זה יעבוד כח הנמוך שבחי את עבודתו בזריזות, והדמיון הולך בלא מפריע. לחכמי לב ולישרים המצויינים יגלו חלומות עליונים, מחזות רבי-ערך ומראות מרהיבי לב, העומדים ממעל לאפשרות המוחשית. כשהיקיצה מתחלת והאדם הוא נים ולא נים, תיר ולא תיר, [בין שינה לערות; הלשון על פי פסחים קכ] מעוף הדמיון פוסק, המחזות העליונים מתעלמים, וכח החיים הנמוכים החזקים חדל מתעצומתו. אמנם עבודת ההגיון וזריזות החיים הערים, פיקוח החושים וחלוץ העצמות, טרם באו, ע"כ האדם אז הוא מרופרף ומלא רגשות דומים לטירוד ויאוש. הזריז אמנם יתגבר כארי ויעיר שחר, [על פי תהלים נז, ט; וכתחילת השולחן ערוך: "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר"] אבל גם הגבור שבאנשים לא יוכל להמלט מרגעי חולשה, והרגעים בחיי עם הנם תקופה ניכרת. ישננו בגלות שנת תרדמה, החושים הלאומיים לא שמשו לנו כמעט מאומה, כלי המעשה והעבודה, ההגיון והדעה, ביחש לאומה בכללה, לא היו להם כל תפקיד. אמנם כח החיים הנמוכים התבצר יפה. הדבקות הלאומית, שהיא באה בתור נובלת מאור האלהי העליון שנגנז באמונה, פעלה בחזקה את פעולתה בצורה נמוכה. בהמון התעלל הדמיון בכמה חלומות נעימים ומרים. יחידי סגולה חזו מחזות עליונים, שיסודתם באמת נצחית המנצחת על כל. כה עברו עלינו חיי התרדמה שנות מאות, ועתה הקיץ הקץ. אבל רק החל להקיץ. נפקחו העינים לחוש יפה את העולם המסבב אותנו. כח החיים הנמוכים של נחרת השינה פסק כמעט. הדמיונות ההמוניים גזו וחלפו להם. מחזות עליונים של אנשי קודש נתעלמו. וברגע זה הננו מרופים. אבל מי לא יבין, כי מצב זה לא יאריך, הוא ילך ואור. אומות אחרות לא היו נזקקות למצב של שינה, מפני שלא האריכו כ"כ ימים עד שיכבדו עליהם החיים וכאשר עיפה נפשם ישנו שנת עולם. אבל אנו - "אני שכבתי ואישנה הקיצותי כי ד' יסמכני". [תהלים ג, ו] אחרי יגיעה גדולה, במלחמת החיים החמריים והרוחניים, ישננו, אמנם שינה בלתי נעימה, "הכונו בל חלינו הלמונו בל ידענו", [משלי כג, לה]

אבל בפנים נשאר אוצר חיים גדול של מקור חיים לאומיים רשומים ומיוחדים לנו. עתה בעינים פקוחות נבא חשבון, והחשבון יהיה תמיד על צדנו. זקן העמים יקיץ ויתעורר, יזכר את ארצו, את חסנו וכבודו, יזכר את שפע החיים אשר השפיע ואשר ישפיע על אדם רב, ישוב לעבודתו לקומם הריסותיו, ויחד עם ההתפתחות האיטית הנה תופיע הזרחה פנימית עליונה פתאומית, שהיא מיוחדת לו, לא ע"פ הסגנון שהוא הצד השוה שבו עם כל העמים, כי"א ע"פ התוך הנבדל. אין עם בכל עמי התבל, שיקרת הטוב של האורה היותר עליונה תהיה גנוזה במהותה של שורש נשמתו, כי"א ישראל. ישנם חסידים וחכמים, יחידים, אבל אין בארץ "גוי צדיק" [ישעיהו כו, ב: "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמנים"] כי"א ישראל, והיסוד הזה הוא מתפשט ועובר על פני כולו. הבנים אשר נתרחקו מאתנו, רובם הוא מפני שהנם מחפשים את היסוד של הצדק המוחלט, אשר לא ימצאוהו. דומים הם, שאיננו בתוכם, מפני שאינם רואים את פעולתנו על שדה המערכה העולמית, והם אינם יודעים שהחסרון הוא לא ברוחנו פנימה כי"א מפני חסרון האמצעיים, הארץ והממלכה אשר אבדנום, והננו מתעוררים לשוב אל הדרך אשר נכונים נהיה שישובו לנו. והיחידים החכמים, יותר מן הכל הנם לקויים בחולשה גופנית ממש, המביאה לחולשה נפשית, אבל אינם טבועים, כמו בעלי הרוחניות שביתר העמים, בבוץ החמריות, המשכחת כל קודש עליון. לזאת הננו יכולים להחיות את עגומי הלב, לנחמם מיגונם, כי אמנם שבורים ונדכאים אנחנו, אבל כח חיים עליונים, נצחיים ואדירים, מפעם בנו. ודאי צריכים אנו להגביר את זוהר הדעה, הכלולה כעת ברובה בהכרת עצמנו, ועמה יחד לחזק את הצד החמרי העזוב, העומד להחלש בימי הבינים, במצב שבין התרדמה והערות. יוכל להיות וקרוב לודאי הוא, שעוד יבאו משוגות חדשות, אבל כל אלה יעברו ויהפכו לטובה. המכשולים, שאמנם ביוקר יעלו, יהיו למורי דרך. אין אנו צריכים לנעוץ את נקודת החיים באיזה דבר מיוחד. התרכזות ודאי אנו צריכים. ארץ-ישראל ודאי תשאר ותהיה הבסיס לכל. הר ציון יהיה מקום האורה. אבל התנועות הרבות בכל מקום שהן פונות יפעלו ויעבדו. את המרכז אנו צריכים להגדיל בכמות ובאיכות, וממילא יבא כל אושר וחיל להלות אליו. רעיונות פזורים יתקבצו ויהיו יחד למערכה שלמה, וכמו במובן החמרי כן במובן הרוחני שוש תשיש ותגל העקרה בקיבוץ בניה לתוכה בשמחה. [מתוך שבע ברכות של חתונה] אמן כן יאמר ד' במהרה בימינו.

והנני בזה ידידו דורש"ת[27]

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. הרה"ג - הרב הגאון
6. מו"ה - מורנו הרב
7. נ"י - נרו יאיר
8. שלו' - שלום
9. מ"מ - מכל מקום

10. כ"כ - כל כך
11. לע"ל - לעתיד לבוא
12. ע"ז - על זה (ובהמשך האגרת, "מחייתה של ע"ז": עבודה זרה)
13. ע"י - על ידי
14. ע"פ - על פי
15. אע"פ - אף על פי
16. ג"כ - גם כן
17. ע"כ - על כן
18. כ"א - כי אם
19. ואח"כ - ואחר כך
20. א"כ - אם כן
21. אח"כ - אחר כך
22. עכ"פ - על כל פנים
23. ע"ד - על דבר
24. וק"ו - וקל וחומר
25. ק"ו - קל וחומר
26. וע"ד - ועל דבר
27. דורש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קמט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תרס"ח - רחובות **נמען:** הגאון ר' יצחק אייזיק הלוי

הרב קוק רואה שהמחלוקת ביניהם מצטמצמת: שניהם מסכימים שיש לחמש את בני התורה בידיעות שימושיות. ההבדל הוא רק בשם: 'מחלקות תחתונות של הישיבה' או 'תלמודי תורה'. בעצם הישיבה הרב קוק מבאר שאינו מתכוון ללמוד ספרי חקירה ישנים כדי לקחת מהם 'נשק' במלחמה, אלא לקבוע לימוד של הצד הרוחני בתורה מכל מקורותיו: אמונה, אגדה, ודברי נסתר המתאימים למוכשרים לכך. זה תלמוד תורה במובנו הגבוה. הרב קוק מוכן להרכין ראש לפני גדולי ישראל, אך חוזר על הצורך בישיבה מרכזית.

עיקרי הדברים

- הידיעות השימושיות לבני תורה.
- 'מחלקות תחתונות' מול 'תלמודי תורה'.
- לימוד הצד הרוחני שבתורה בכל מקורותיו.
- העולם עזב את הרוחניות ועתיד לחזור אליה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות, ד' מנ"א[2] תרס"ח[3]. [ד' במנחם אב תרס"ח (1908), ברחובות, שבה שהה הרב קוק בימי הקיץ]

מבין המצרים, קרן ישועה ירים, מאיר לארץ ולדרים, לכבוד הרב הגאון הגדול, תפארת עז ומגדול, כקש"ת[4] מו"ה[5] יצחק אייזיק הלוי [רבי יצחק אייזיק הלוי, בעל "דורות הראשונים", ממייסדי "אגודת ישראל"] שליט"א[6] שלו'[7] שלו' בכפילא, לכ"ג וכא"ל[8] באה"ר[9].

מכתבו הנכבד דמר הדר"ג[10] שי'[11] מיום כ' תמוז הגיעני לשמחת לבבי. והנני רואה כי הננו הולכים ומתקרבים אל המטרה, כי רוב חילוקי הדעות שבינינו אינם נוגעים לעצם הענין כ"א[12] תלויים הם בשמא בעלמא. ומזה אקוה, כי גם הענינים שעדיין עצמם מחולקים, ג"כ[13] יתבררו יותר עד שמה שיהי'[14] נוגע למעשה נעמד בעה"י[15] על נקודה אחת, לעבוד עבודת הקודש לד' ולעמו על חבל נחלתו.

אבאר דברי מעט:

הנני רואה מתוך דברי כ"ג[16], שגם הוא שי' מסכים על הצורך הגדול, שיש לנו כעת, לעשות את הבנים, המגודלים בתורה ויראת שמים, חמושים כפי ההכרח בזיון של הידיעות השמושיות, הנוגעות לצרכי החיים, למען לא יהיו הם בגדלם החלק היותר חלש מהאומה, כ"א יוכלו בעז-רוח להרים קרן בדעותיהם הטהורות ומעשיהם הטובים לעמד במעמד של כבוד והדר נגד המשחיתים המהרסים את כל חומות בית ישראל, השורפים את כל מועדי אל בארץ. [תהלים עד, ח] ההבדל ביניינו איננו א"כ[17] אלא בשם: אנכי קורא לאלה המחלקות, שבהן נהיה מושיטים לתלמידים את הידיעות השמושיות, ביחד עם היסוד העקרי של תורה ויראת שמים במדה היותר רחבה האפשרית, בשם "המחלקות התחתונות של הישיבה", וכ"ג קורא לאלה "בתי ספר נמוכים" או "בתי ת"ת". הנני בכל לב מסכים לשינוי-שם זה, רק

שהדבר יעשה ביסודו, והמחלקות הללו תהיינה כפרוזדורים, להביא את הטובים שבתלמידיהם אל הישיבה, שאליה ענינו נשואות.

בעצם הישיבה, כבר אמרתי במכתבי הקודם, שכל מגמתי היא שבה יהי'[18] מקום רק לתורה, אבל לתורה במובן הרחב והמקיף שלה, הכולל את כל חלקיה, בין מצדה המעשי, בין מצדה העיוני והרוחני. וע"ז[19] כנראה אין כ"ג מסכים, ומה שאני קורא גופי תורה, ועורג להכניסם בסדר הלימוד הקבוע, כפי הנראה שקורא אותם כ"ג "דברי חקירות ישנות שאינם לא מעלים ולא מורידים בימינו אלה". ובזה הנני מוצא את עצמי מחוייב לברר מעט את דברי, למען נתיצב, כאשר אקוה, גם בנקודה עיקרית זאת על מצב אחד.

כשאני אומר, שהננו צריכים ללמוד גם את הצד הרוחני שבתורה בדרך תלמוד קבוע, ושבזה תלויה היא ישועת הדור, אינני חושב כלל לצמצם את מגמתי על איזה ספרים מיוחדים, לא אחרונים ולא ראשונים. אין כונתי ללמוד את "האמונות והדעות" לרס"ג, את המו"נ[20] והכוזרי [ספרי ההגות של רבי סעדיה גאון, הרמב"ם ("מורה נבוכים") ורבי יהודה הלוי] ודומיהם, כשהם לעצמם, כדי ללמוד את הדעות שבהם, למען שנקח מהם זיין ללחום מלחמתנו. ידעתי גם אני רוב הענינים שבספרים היקרים הללו שעבר זמנם, הרבה מהם באמת נתבטלו מפני שנתבטלו יסודותיהם הפילוסופיות, וחלק גדול מהם, אע"פ[21] שבאמת ראויים הם ללמוד וללמד, מפני שהם רעיונות נצחיים שאינם יכולים להתבטל מפני כל תמורה מדעית שבעולם,

אבל העולם נעתק מכל המרחב העיוני הזה מפני שעזב את כל המחשבות הרוחניות, ויבחר לו את חכמת החיים והמעשה תחתם. אמת הדבר, שהחסרון של השמן הרוחני שבמחשבותיו מעיק עליו הרבה, ומאבד את כל החן והעדן של חוג החיים, אשר על כן ברור הוא שסופו לשוב ולחפש בנרות את האוצר הרוחני אשר זנח, בהחפזו לתפש בידו את חומר החיים, אבל דבר זה הוא חזיון שרק יחידי סגולה יראו אותו, ולא נוכל עדיין לצאת עמו בפומבי אל שוק החיים. ע"כ[22] אינני מדבר בשביל טנדנציה מעשית, כי"א בשביל חובת תלמוד תורה במובנה הגבוה, שסוף הכבוד לבא, ובזה אינני מוציא מן הכלל שום צד, מכל הצדדים שנמצאו אתנו באוצר הרוחני שבתורה, בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ[23], מן הראשונים ומן האחרונים, בין מן הפילוסופים, בין מן המחקרים, בין מהמקובלים, בין מבעלי האגדה והדרוש, בין מבעלי המוסר והעבודה. כולם יחד הם לנו מקצע גדול בתורה, שחובת ת"ח[24] בזמננו גדולה היא לדעת אותם. כמובן נכנסים גם בכלל זה כל צדדי החקירה של המדע ההיסתורי לכל צדדיו, שספרי כתר"ה[25] המה בימינו הראשים שלהם. וכשם שהעושר של ההלכה משתלם הוא ע"י[26] ידיעת כל השיטות כולן, בין שהן מוסכמות להלכה ובין שהן דחויות, מפני שרבוי הידיעה והכרת הגוונים המרובים והשונים מחכים את הלומד להיות עושה את עצמו, שיעשה בעצמו אדם מקורי, היודע לזרות ולהבר, להכריע ולחדש, - כמו-כן העושר האגדי, לא במובנו השטחי, כמו שעשו חכמי אשכנז, וכשם שנוהגים בעלי הסימינארים, [בתי המדרש לרבנים בגרמניה, שלמדו את התורה בדרך מחקרית] כי"א במובנו העמוק והפנימי, הנקנה ע"י יגיעה ותלמוד קבוע, המחובר עם קדושה ויראת שמים טהורה של עוסקים בתורה לשמה, הוא מכשיר את האדם להיות בעצמו איש חי חיים רוחניים וקדושים, באופן שיהי' יכול לחדש

מעצמו דרכים רבים ונשגבים, להאיר באורה של תורה, בכל הצדדים שהדור צריך להם בימינו, ממש כאותם הענינים והפעולות שעשו הגדולים הקדמונים וחשובי האחרונים בזמניהם.

אין אנחנו יכולים להעלים עין מכל הצעקה המרה, שצווחו גדולי העולם, בין המקובלים, בין הפילוסופים, בין בעלי המוסר והעבודה, על העזיבה הרוחנית, שיסוד הקובלנא הננו מוצאים בתורה, בנביאים ובכתובים, ובדחז"ל[27] כולם. דעת אלהים, אהבתו ויראת הרוממות, הבאה מתוך הכרה וידיעה המשובצת ברגשות חיים ומלאים המתחדשים לבקרים, הוא היסוד הפנימי, לכל העולם כולו, לכל החיים, לכל המטרות של כל התורה והמצות, של כל התלמוד וההלכה, אשר אם הוא כאן הכל כאן. הסבה, אשר הניעה את לב מהרסי העולם לקצץ בנטיעות ולהפוך את הקערה [לקצץ בנטיעות – לכפור (על פי חגיגה יד)] בהכחשת הקבלה, בפנימיותה היא רק מה שנחשך העולם מדי דור ודור מכל מאור פנימי, הבא דרך צינורות הרוחניות. ע"כ חדלה האהבה מתוך מיעוט הידיעה, ומתוך יבשת הרגש פסקה החבה, ומתוך שנתבטלה האהבה יצאה הרשעה לקצץ את חבלי היראה, שנעשו למעמסה, ולא מצאה ע"ז[28] יכולת כ"א בהכחשות רשעיות ובוריות. ואם היתה האהבה נמשכת מתוך קדושת הנפש וחיבורה לאורה של תורה, ע"י כח ההגיון הרוחני, המתחבר עם עומק ורחב של ההלכה המעשית, לא היתה באה כלל לידי מדה זו, וממילא היתה מרגשת שהפיכות הסדרים שלה בהצעת הדורות, שעשתה אותם פלסתר, לא יועילו כלל להפר חק ולנתק מוסרות. למשל, כשם שלענין קדושת שמירתנו את יסוד שיעורי התורה אין לנו שום הפרש אם השיעורין הם הלל"מ[29], כמסקנת הבבלי (יומא פ'), או שבאמת הם תקנת ב"ד[30] של יעבץ, וכפשטם של דברי הירושלמי דריש פאה, [ירושלמי פאה א, א] לדעת רבי יונה ורבי הושעיא, מפני שעיקר הכל היא קבלת האומה, ומתוך קבלת האומה הננו מקיימים בטהרה גם דברים שהם באמת תקנות של דורות אחרונים, כחדר"ג[31] ותקנות שו"ם[32] [חרם דרבנו גרשום, ותקנות קהילות שו"ם – שפירא, וורמייזא ומגנצא] וכיו"ב[33], כן אין לנו הפרש בדבר יחושנו בקדושת אמונתנו לתורה שבע"פ, בין אם נחתמה המשנה בדורות קדמונים או אחרונים, וכיו"ב התלמוד. אלא שהלב הכשר המלא קדושה ואהבה לתורה ומצות, הנובעת מתוך אהבת ד' ודרכיו, המחוברת באהבת ישראל ובצפיה לישועתו ולכבודו על אדמת הקודש, אשר הפליא לו צור עולמים לנחלת עולמים, הלב הזה הוא רואה את הדברים בחוש ישר, ומוצא בקרבו בהבנה פנימית את הסקירה הנאמנה בשלשלת הדורות והשפעותיהם הרוחניות. ע"כ לא יעלה על דעתו כלל לאחר את המוקדם, אע"פ שלא הי'[34] נוגע לענינו כחוט השערה. והלב אשר נתרוקן מכל קודש מבקש תואנות, וחושב במהומת זדונו, אולי יקל לו לבא למטרת ההריסה ע"י הפיכת סדרי המעשים והדורות. ואם נעזוב את הלב בריקניותו ולא נחייהו במאור הפנימי, הנובע מקדושת טל של תורה, המחיה את הנשמה בעדן אהבת שם ד' ואהבת עמו ונחלתו, ע"י התגבורת הרוחנית של שביעה גדולה מכל הצדדים הרוחניים שבתורה. כשהם דוקא מחוברים לכל התלמוד המעשי הרחב והעמוק, ע"פ[35] הסדרים של רבותינו הראשונים והיותר מובחרים של גדולי האחרונים, כדברי כ"ג, אם הריקניות תשאר במעמדה, אז אם גם עשרת מונים נחסם לפני הרשעה את הדרך של הפרצות התאריכיות, תמצא לה חבלי שוא אחרים במה להמשך אל כל דחי. ע"כ יחד עם הדרך הסלולה, אשר הישיר כתר"ה בחקר ההיסתוריה, ע"פ סדר הלימוד הישר בגופי תורה, של תורה שבכתב ושבע"פ[36], במשנה ובתלמודים וכל אבזרייהו, מוכרחים אנו לצרף את כל הצדדים הרוחניים אשר

אמרתי, לדעתם, להבינם ולהרגישם, ולהוציא על פיהם לקח ותלמוד להחיות לב דור אחרון. וחלילה חולין הוא לנו לדמות בית נכון ונשא, המיוסד על פי רוח קדוש וטהור זה, לבתי הסימינארים המערביים, שאפילו הטובים שבהם עשו את מלאכתם לחכמות חיצוניות ולנימוסי הטרקליניות המערבית עיקר, ותורתם ויראתם טפלה. ולא המיסדים כולם אשמים בדבר, כי הלא היו מהם ג"כ צדיקים וגדולים בתורה לפי הערך אלא שכבר נשחתה היהדות האשכנזית והמערבית בכלל, בתחילה, ע"י המאשרים המתעים שקדמו בדור שלפני פנינו, עד שלא מצאו להם גם ישרי-הלב ידים וחומר נכון על מה לבנות את היסודות היותר עקריים, לקומם את התורה ואת היהדות בכלל על יסודות נאמנים. והננו זוכרים אותם לטובה על החלק אשר הצילו מכליון חרוץ, אע"פ שרחקה מאד עבודתם מהמגמה של החזרת עטרה ליושנה, כדרך שעשו אנשי כנה"ג[37], שברכו את שם ד' הגדול, מ"מ[38] עשו מה שהי'[39] ביכלתם לעשות. ואנחנו, אמנם אם לא נאחר את המועד, אם נחיש את מעשנו פה באה"ק[40], כעת בעוד יש לנו ת"ל[41] חומר הגון וטוב, יהדות בריאה ורעננה, אלפים ורבבות שלמי אמוני ישראל, אוהבי תורה ומסורים לברית ד' לעמו ונחלתו בכל לב ונפש, נעשה ונצליח. אנחנו לא נהי'[42] כעת צריכים לקשט את ת"ח העומדים בראש היהדות דוקא בכל קישוטי הבל של נוסח אשכנז, אשר ממילא מוכרח הוא ע"פ רוב שיתרוקן מתורה ומיראה, כ"א להעמיד לנו ת"ח מובהקים, שעיקר יתרונם הוא גדולת תורתם ויראתם, אלא שעם זה יהיו אנשים מן הישוב, אנשים חיים ומלאים עז וחיל, בעלי שפה ודבור, בעלי תרבות ודרך ארץ, לא באופן מגוהץ ומבורק של דקדוקי עניות תורה, כ"א באורח תפארת הראויה לת"ח[43], שהיתה מעולם נחלה לישראל, טרם כסה החושך ארץ אחרי הגזירות האחרונות האיומות והבלבולים הרוחניים העצומים, של שנות ת"ח ות"ט ותקופת הש"צ שר"י וכל הנגעים אשר נמשכו אחריהם.

העיקר בהישיבה צריך שיהי' הרוח השלם והמלא, רוח הקדושה והעז. לפעמים נמצא כמה מקצעות, שא"א[44] ללמד אותם בעצם היכל הישיבה, מפני שאינם שוים לכל נפש, ויוכלו להמשיך ולחקות את הראויים אותם שאינם ראויים לכך. זה מסור כמובן למנהיג ראשי, הנותן לבו לעדרים, אבל שכל המגמה תהי'[45] להעמיד לישראל על בסיס היהדות הנאמנה אנשים שלמים בכל מלא אור התורה והחיים, דבר זה מוכרח.

והלימוד הרוחני של התורה, בתור חלק רשום הנדרש כראוי, אף אם לא הי' נהוג בדורות הראשונים, שלא היתה המחלה הרוחנית גדולה כ"כ[46], גם אז היינו חייבים לחדש אותו ולקבעו, אבל באמת קבוע וקבוע הי' מראש מקדם. וכי יוכל לעלות על דעתנו, שכל ההגדות כולן והמדרשים, שבהם גנוזים אוצרות חיים של גנזי תורה, חכמות רוחניות ונשגבות, אלא שנתעלמו במעטפות מפני כמה מטרות, אשר כבר בארו אותן הראשונים האפשר הוא שלא היו למדים אותם עם הראויים להם בכל הודם וזהרם הפנימי. ובדורות האחרונים למדו כמה מגדולי ישראל באורח קביעות את התלמוד הרוחני, אם בדרכים של חכמי הקבלה, או בדרך המחקר והמוסר, אבל למדים היו בדרך הרחבה הראוי לעשות פירות ופרי פירות, אלא שאז עוד לא הי' המצב מחייב להרחיב כ"כ את הדברים, כמו שלא הי' המצב

מחייב כ"כ להסיר את המעקשים מדרך התולדה וסדרי דברי הימים, מפני שלא היו הדברים כ"כ מסוכסכים, טרם באו פריצים ויחללום.

אין אני אומר, שכל בני הישיבה יהיו מלומדים גדולים בכל המקצעות. זהו דבר למעלה מן היכולת. יחידי סגולה יכולים להולד בכשרונות כאלה, שיוכלו להיות סופגים את כל הצדדים, אבל הרוב יתפרדו כ"א למקצע שלו, ואין אדם לומד כ"א ממקום שלבו חפץ. אבל בכללות הישיבה חייבת היא לתן לאומה כל מה שחסר לה, וכיון שבין כל הדברים המושכים את הלב בזמננו, והפועלים הרבה על החיים, היא הספרות והשירה מוכרחים אנחנו לראות שגם בזה המקצע יהי' לנו משלנו, ולא תהי' עוד ברית כרותה שכל בעל כשרון ספרותי, וכל משורר מפורסם, מוכרח הוא להיות כופר ופושע-ישראל למפרע. את מגדל-תרמית זה אנו חייבים להרוס, ולהראות לכל באי עולם את ההוד השירי והנועם הספרותי, אשר יפרחו בהיותם משוקים ממקור חיי האומה הטבעיים והנאמנים, מקור מים חיים ד'.

ובמה שנוגע לרבנים במושבות, אע"פ שא"א הדבר שתעגנה המושבות, עד אשר יוכלו לצאת מהצעירים שבחניכי הישיבה ראויים להוראה ולרבנות הישוב החדש, מ"מ אפשר לתקן הדבר ע"י מה שניקח מבחירי תלמידי הישיבות מירושלים, מצפת ומטבריא, אחדים ת"ח הגונים, וע"י[47] שימוש של שנה ושנתים יהיו כבר מורגלים בההנהגה, הדרושה לרבנות המושבות, ובתהלוכות החיים המתקבלות בהן. ואם ימצא לנו ע"ז די יכולת נוכל לבוא במשך זמן קצר אל המטרה, להושיב רבנים הגונים, שיהיו לחן ולתפארת במושבות, ושדבריהם ונימוסיהם יהיו מתקבלים יפה, ויוכלו לפעול הרבה להרמת קרן היהדות, ויהיו סוללי דרך לחניכי הישיבה הגמורים, אשר יצאו חמושים בכל אותם דרכי הזיין, שבני הדור החדש הבאים לכבוש את א"י[48] מתגדרים בהם, באופן יותר שלם ומשוכלל בעה"י.

כללו של דבר, אין אני מוצא בין השקפותינו מחיצה גדולה. ובדבר אשר יהלמני צדיק חסד, [על פי תהלים קמא, ה] להיות שומע לעצה, הנני מודיע בזה לכ"ג, שהנני רחוק מאד מהעמיד על דעתי שום דבר בחפזון, וכל מה שהנני מכריע, ביחוד בעניני הכלל שהם עומדים ברומו של עולם, איננו בא כ"א ע"י עיון גדול בכל הצדדים וצדי צדדים, ובכונה מיושרת לשם שמים, בלא שום פני' חלילה, ואחר כל אלה הנני מוכן להרכין ראשי לפני כל ראשי עם ד' העסוקים גם הם בכל לב ונפש בשאלות הנוגעות להקים תורת ד' ובריתו בישראל, כדי לכונן יסודות אשר יבנה עליהם היכל ישועת ד' לעמו על ארץ חמדתו.

הנני חוזר עוד הפעם את דברי, שראשית מעשנו לתיקון אה"ק[49] בזמנינו צריכה להיות מתחלה דוקא מישיבה חדשה, גדולה ומרכזית לישוב החדש. והבוחר בתורת חיים, יראנו בתחיית תורתו ועם קדשו על אדמת הקודש, וירים קרן לעמו ויראיו באמת.

ברוך יהי' כ"ג מר שליט"א ברב טוב חסד וברכה, ויזכה להאיר עיני ישראל בספריו היקרים לאורך ימים טובים, ויתענג על טוב ד' על אדמת הקודש, בראש שבי ציון ברנה וצהלה, [על פי ישעיהו לה, י] בבא לציון גואל, [על פי ישעיהו נט, כ] מלכם לפניהם וד' בראשם, [מיכה ב, יג] כנפשו הגדולה ונפש מוקיר רוממות ערכו, מושיט לו ברכתו באה"ר מהררי ארץ חמדה,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
4. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. שלו' - שלום
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. באה"ר - באהבה רבה
10. הדר"ג - הדרת גאונו
11. שי' - שיחיה
12. כ"א - כי אם
13. ג"כ - גם כן
14. שיהי' - שיהיה
15. בעה"י - בעזרת השם יתברך
16. כ"ג - כבוד גאונו
17. א"כ - אם כן
18. יהי' - יהיה
19. וע"ז - ועל זה
20. המו"נ - המורה נבוכים
21. אע"פ - אף על פי
22. ע"כ - על כן
23. שבע"פ - שבעל פה
24. ת"ח - תלמידי חכמים
25. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
26. ע"י - על ידי
27. ובדחז"ל - ובדברי חכמינו זכרונם לברכה
28. ע"ז - על זה
29. הלל"מ - הלכה למשה מסיני
30. ב"ד - בית דין
31. כחדר"ג - כחרם דרבנו גרשום
32. שו"ם - שפיירא, וורמייזא ומגנצא (תקנות קהילות שו"ם)
33. וכיו"ב - וכיוצא בזה
34. הי' - היה
35. ע"פ - על פי
36. ושבע"פ - ושבעל פה
37. כנה"ג - כנסת הגדולה
38. מ"מ - מכל מקום
39. שהי' - שהיה
40. באה"ק - בארץ הקודש
41. ת"ל - תודה לא-ל
42. נהי' - נהיה
43. לת"ח - לתלמידי חכמים
44. שא"א - שאי אפשר
45. תהי' - תהיה
46. כ"כ - כל כך
47. וע"י - ועל ידי

48. א"י - ארץ ישראל
49. אה"ק - ארץ הקודש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קסד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו תשרי תרס"ט - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

הרב קוק מבקש לקיים קשר מכתבים קבוע בין 'יחידי הסגולה': צעירים יודעי תורה ושומרי מצוות שעוסקים במדעים. מטרת הקשר היא ספרות של 'שאלות ותשובות בהלכות דעות ואמונות', שתיכתב בידי חכמי תורה ולא בידי מי ש'שנו ופרשו'. הרב קוק מצטט שיר שלו על מחשבות שהופכות לספרים. ה'קולטורה הישראלית' עומדת עדיין 'כרחל נאלמה', ואירופה קיבלה את דבר ה' דרך הנצרות המלוכלכת. הרעיונות הישראליים אינם כבולים לחוקי ההתפתחות ויש בהם כוח קפיצה.

עיקרי הדברים

- קשר מכתבים קבוע בענייני דעות ואמונות.
- ספרות רוחנית בידי חכמי תורה.
- השיר 'ומנקודות מחשבותיי'.
- הקולטורה הישראלית מול אירופה והנצרות.
- כוח הקפיצה הרוחני, מעבר להתפתחות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו תשרי תרס"ט[4].

ידיד לבבי ונפשי, החכם השלם, מלא חמדה ותפארה בתו"י[5], מו"ה[6] משה זיידל נ"י[7], שלו'[8] רב לך ולכל אשר לך.

חבתך, יקירי, שאיננה זזה מלבבי, תזכירני תמיד את חובתי לכתב לך. אבל האוכל לצאת ידי חובתי, כפי אשר ימשכני לבבי, - בהחלט הנני מוכרח להשיב ע"ז[9] בשלילה. הנני בעל מלאכות רבות, המשפיעות כל אחת מהנה רגשות הסותרות זו את זו, והנני מוכרח תמיד לנוד מאחת לחברתה, [לעבור מאחת לרעותה] עד אשר לפרע את החובות, שהלב הפנימי כ"כ[10] עורג להן תמיד, לא ישאר עפ"ר[11] פנאי, וכשאני חולץ א"ע[12] מעט ממסגרותי [משחרר את עצמי מעט מעיסוקיי] לשלם, הנני מוכרח לעשות פעולתי בחפזון, עד שאיני מוצא קורת-רוח שלמה בסגנון דברי. מ"מ[13] על כל תכסה אהבה נאמנה. [על פי משלי י', יב: "על כל פשעים תכסה אהבה"]

ובאמת מאד הנני משתוקק, שיהי'[14] דיבור של חבה מצוי בין חבורתנו, בין יחידי-הסגולה [היחידים המיוחדים, בעלי הנפש המעולה] המבינים ומרגישים שיש לנו עבודה רוחנית עזה, חדשה וגדולה. המקצעות הרוחניים שבתורה מוכרחים הם שיעבדו, באותו המרץ שנעבדו ושצריכים להעבד המקצעות המעשיים שלה, - זהו הלא פתגמי העתיק. [כלומר: זה דבר ידוע מכבר, "פתגם עתיק"] ומשא-ומתן ושאלות ותשובות בהלכות דעות ואמונות [בענייני אמונה והשקפה] צריכים להיות נכתבות, בסברא ברורה בלב מתנה [בלב שקט ונינוח] וברוח דעה וגבורה, דוקא מחכמי-תורה הקבועים באהלה; [דווקא מתלמידי חכמים שקבועים בלימוד התורה] למרות מה שאם הדור כותב איזה דבר בזה, הכותבים הם ע"פ[15] רוב אותם ששנו ופרשו, [שלמדו תורה ועזבו את דרכה]

[(על פי פסחים מט)] אותם שחיי ההפקר, לכל הפחות ביחס להכרת אורה של תורה, כבר סתמו להם את דרך החופש של הכרת אור הגנוז, החי וקיים עדי עד, שבאוצר חיים של ישראל.

ואלה השאלות ותשובות יעמדו לנו בדורנו זה במערכה אחת עם כל השאלות ותשובות של גאוני הדורות, המלאים פרטים מעשיים בבירור הצד המעשי של היהדות שגם הוא הנהו יסוד נכבד ושדה-תבואות, [ושדה שמוציא פירות] אבל הצד הפנימי, המוחי והליבי, הלא הוא עולה עליו, מאיר אותו ומחיהו.

ע"כ[16] הייתי חפץ מאד לקבע קורספונדנציה [חליפת מכתבים] קבועה עם כל השרידים [היחידים שנותרו] של נבוני הצעירים, יודעי תורה ואוהביה, נוצרי אמונים ושומרי תורה ומצות, ועסוקים במדעים באופן הגון ומזורז, ומנן ומנייהו תסתיים שמעתתא [ומאתנו ומהם תתברר ההלכה (ארמית)] בע"ה[17], להחל ספרות הגונה רוחנית ופוריה, במקצע העזוב של הלכות הדעות והאמונות, בבירור גמור, "בשרא שמינא אפתורא דדהבא". [בשר שמן על שולחן של זהב (ארמית): דבר טוב בכלי נאה]

ולפי גודל הענין כך גדולות הן המניעות, המעכבות את יסוד דבר זה. ומ"מ[18] אינני מתיאש, ותוחלתי לד' היא, [ותקוותי לה'] הנותן לנו אור עולם באוצר חיים, שעוד יזכני לכונן חפצי. וע"י[19] עזרתכם, אחי האהובים, אתה ואהובנו הרבמ"ל[20] שי'[21], וסיעת מרחמיכם [וחבורת האוהבים שלכם] משם, ומפה כל חלוץ אשר רוח ד' עמו יקום ויתן לנו יד. ומרוץ אגרות מלאות טוב ד' להגדיל את הפלפול של אמת בחכמה, כראוי לנו בזמננו להחיות את רוח עמנו, ולגלות אורו והדרו על בניו, יחל להיות תכוף ביניינו. ויתקיים פיוטי אשר שרתיו זה כבר: "ומנקודות מחשבותי, שיקבצו לעדרים, אקח אותיותי, והיו למאמרים, והמאמרים בחוברת, יהיו לספרים, והספרים, בכל קרת, [בכל עיר] יהיו נפזרים", כו'[22], ויחדיו עמי תשירו שירה זו בפועל, ומכנף הארץ זמירות נשמע, [ישעיהו כד, טז] וחדות ד' תהי מעוזנו. [על פי נחמיה ח, י]

הנני לוחם עם המניעות מלחמת מצוה. הננו רואים עין בעין שבא עתה אור ד' יאר לנו, תקות ישראל ותחיתו הולכת ומתגלמת, בסתר המדרגה [במקום נסתר (שיר השירים ב, יד)] בארץ חיים. הרוח הגדול, שחיי עולמים שרוי בתוכו, הנהו עדיין מקופל כעובר במעי אמו, אבל יגיע הזמן וימיו לא ימשכו, ותנועת לדה תשמע, אחרי צעקת חבלים, קול חדש ומרנין של ילד נולד, אשר יולד גוי פעם אחת, וציון תחל וילדה את בנה; [על פי ישעיהו סו, ח] אבל הגברת הרוח, השלמתו, מהירות באו, - על זה הננו נקראים לפעול עם אל [על פי שמואל א יד, מה] ".

עד כה עומדת הקולטורה המיוחדת של ישראל, כרחל נאלמה. [כרחל שתקנית, כמו כבשה שאינה פותחת פיה (ישעיהו נג, ז)] דבר אלהים היה לחרפה, [על פי ירמיהו ו, י] כי לא יהין שום משכיל [כי שום משכיל אינו מעז] לרצות ממנו יותר ממה שתתן ע"ז אירופא דיפלום, [יותר ממה שהאקדמיה האירופית נותנת עליה תעודה] ואירופא לקחה את דבר ד' בצינור מלא רפש של הנוצריות שנתלכלכה בגויות, ואבדה את שריד חמדתה, אשר גזלה מעם-עולם, וחשוכא חפי להני אינשי, [ייחשכו פניהם של אנשים אלה (ארמית, על פי סנהדרין צט)] אשר התפארו כי לקחו להם אור ישראל ושמו בכליהם, הקולטורה העצמית שלנו, שאין לנו בה שותפות של כל גוי בעולם, ותחיתנו הלאומית על אדמת הקודש, היעודה להיות גי חזיון עולמים, [על פי ישעיהו כב, א: "גיא חזיון", כינוי לירושלים] חלום נאמן אחד הוא, אשר רק בשגגה יראה כשתי מערכות סותרות ומנגדות זו את זו. לעבד את היסוד

האמתי הזה, להראותו ביד רמה [בגלוי ובגאון] וקומה זקופה, בגדולה והוד, זאת היא עבודתנו, עבודת חכמי אמת, יראי ד' ביראה פנימית, שאינה נגועה בסיגים של יראה פסולה, חיצונית ומשפלת רוח ונשמה, אותם היודעים לתן גודל לאלהינו באמת ובישר לבב. וע"ז[23] צריכים אנו להחל ביסוד של ספרות, חדש-ישן, שלא יפנה אל הישן עורף [שלא יזניח את הישן] כ"א[24] יזדיין עם החדש לדעת את כל עומק הטוב של הישן, ואיך החדש הולך עמו ומשלימו תמיד, ותלמידים ותיקים [תלמידים מנוסים ונאמנים] יגדילו תורה ויאדירוה להחיות רוח ישראל, ולתן כבוד והוד, לאדמת הנבואה, אשר שמיה והרריה ירעפו עדי-עד טל-חיים דוקא לעם המרגיש את קשר נשמתו בתוכה, ולא לעם אחר, ולנטמעים עמהם, [ולמי שנבלעו בין העמים] שאינם מבחינים בין אדמת חול לעפרות קודש. השכל הישראלי יתרומם, והרגש החי שלו יתעורר לעומתו בכל מלא עז וחיים. הגבורה המעשית ליסד ולנטע, לבנות ולשכלל את הכל בחיי גוי איתן על אדמתו כמקדם, תתעורר בזרע ד', אשר תכירו ותדע לשוב אליו באהבה והכרה מלאה תנובה וחיים. שירים חיים נבראו, מלאי עז אלהים, ושדות של קולטורה חדשה ומאירה יפרו ויעלו, יעטפו בר ויתרעעו אף ישירו. [תהלים סה, יד] הישן יתחדש, והחדש יתקדש, ויחדו יהיו לאבוקות אודים [לפידים בוערים] על ציון, ובמשיכת חן תחל אז ציון למשוך אל תוכה את בחירי בניה בוניה, ומשכללי הבנין, הנטע והמזרע, התעשיה והמסחרים, יהיו במשך הזמן גם הם זלופים מטל חיי נצח, [מורטבים בטל של חיי נצח] מים טהורים יזורקו עליהם, [על פי יחזקאל לו, כה] ויכירו את חסנם ואשרם בהיותם בונים חומות וחיל לישראל בארץ חמדת עולמים.

רוח הדת הנלחץ והמרוצץ, [המדוכא והשבור] אשר הושגר [שהיה רגיל ומקובל] באירופא הנוצרית ובאזיה המושלמנית, אשר לא הטיבה הרבה מהראשונה, ולא יכלה להיטיב, לא הי'[25] יכול לדור בכפיפה אחת [יחד, באותו מקום] עם התחיה החברותית, המלאה אונים וחפץ חיים מזהירים, שכדי לשכללם יפה צריך דוקא אור אלהים אמת בתוך הנשמה הקיבוצית, וזה לא נמצא כ"א בישראל כמו בראש ימות ההיסתוריה גם עכשו. הפילוג של הדת והחברה נאה ויאה להם, מה שהוא מזיק לנו. אמנם אם לא נצא להאיר את האופל, להסביר את ההבדל שבין דת לדת, כלומר שבין הדת שאינה ראויה להקרא בשם עצם פרטי זה, מפני גבהה ומקוריותה, לבין דת מחוקה וסעיפית, [דת שהועתקה וחולקה, ואינה מקורית] שאין לה אלא כפי מה שיכלה לדלות מהמקור בדרך גניבה וחלחלה, [בדרך גניבה, כמו מים שמחלחלים] - מבלעדי פעולה רוחנית אדירה זאת, ישאר עומד הענין סמוי מן העין, [מוסתר מן העין] והעבדות הפנימית תקום להתבושש עם היהדות הפנימית, אחרי אשר חקתה שלא להתבושש כמעט עם החיצונה השפע הפסיכילוגי של כנסת ישראל הוא יותר מלא חיים ותעודה מההגיונים הכהים [המחשבות שאינן בהירות] של המושכלות הספרותיות, האחרונות כלולות הן בקרב הראשון, ככללותם של פרטי פרטי פרטים בכללי כללים. בשלמותה תופיע בשביל חיבורה של כנסת ישראל ורוחה באדמת ישראל, נשמה לעם עליה, וברקים ירוצו גם לכל לב שוקק המצפה לראותה בזיוה וחמדתה. הספרות החיה החדשה שלנו תסביר רק את עזוזה של השפעה הגדולה הזאת, כי כח אלהי עולם בכחה טמור [כי כוח האלוקים טמון בכוחה]

הבריאות הפסיכית תסיר בזרע עוזה את מחלת השכחה, כמו את מחלת הבערות וההתנכרות, מתוך נשמתה של האומה ושל העולם. הזכרון הלאומי ישוב ויחיה בכל מלוי אורו, ותקופות האורה שלה

ישובו לעמוד כמו חיים היום נגד עיניה ורוחה, והדעה הברורה תדע ללמד את בניה, ואת הכל, כמה אפשרית היא, וכמה היא מוכרחת נאמנות עדותיה, וכמה בקרבם ימצא אור וחיים לכל, לפגרים מתים, של דורות, [כלומר: גם דורות שנראים מתים יקבלו חיים מכוח התורה] של עולמים, ושל נפשות ועמים רבים.

ההשכלה היא רק הלבשה חיצונה, לאור החיים הפסיכיים של האומה הנאזרה בעז אלהים, [החגורה בעוז אלוקים] אבל על ידה יראה הודה והדרה, ותעוז ימינה. לא ההשכלה הרגילה תוכל לתן החיים המשוקקים מכל רוח ונפש, כ״א רוח של נשמת עולמים יתן בה כח ותנועה אדירית.

רוח חדש חי וקיים בריא ומחולל פלאות כשיפוח מני ארץ אשר אמרו הכל שוממת היא, לא יהיה נזקק לברר דבריו קטעים קטעים, פסוקים פסוקים, זעיר שם וזעיר שם, כ״א בכח רב אדיר וגדול בבת אחת ירקדו הררי עד, וישחו גבעות עולם, [על פי חבקוק ג, ו ותהלים קיד, ד] האמת הישראלית תצא ממחבואה, וצדק משמים נשקף. [תהלים פה, יב]

מפני גודל הצדק וריבוי תועפות ערכו, [ריבוי גובה ערכו (על פי במדבר כג, כב)] א״א[26] כמעט לסמן עכשו את הצורה המיוחדת של הסניגוריה הנפלאה, לאור ישראל נגד כל מעיבי ערכו. [מי שמחשיכים את ערכו] עכשו הזמן גורם לעסוק בכללים, בתעופות של הארות רעיונות בריאים, והפרטים יתישרו בדרכים רבים ושונים, לפי גודל עמדת הרוח ועצמות קליטתו בכל לב הוגה.

נעלה הוא ישראל ונעלה כחו לאלהים. איננו מחובר את התרבות האיטית [אינו כבול להתפתחות האיטית] בכל עורקי נשמתו. כח קפיצה ודילוג רוחני יש בו. הוא יוכל להנשא בפעם אחת עד לכוכבים אף כי ירד עד עפר, מפני שאוצר גדולתו ספון לעד בקיבו פנימה. [גנוז לעד בתוכו] וכן הרעיונות היותר ישראליים, כפי אותה המדה שהם מתקרבים למקורם, אינם כבולים לחבלי ההתפתחות, וע״כ[27] דוקא את הרעיונות היותר מאירים א״א למסור ע״י[28] סימני פיתוח של ריקום עיבור ולידה [כלומר: אי אפשר לתאר את הרעיונות הגדולים רק כתהליך הדרגתי של צמיחה] בתור תחומים מוגבלים. אמנם יש מקום לכל התיאוריה הזאת בתור מדרגות של גבורה רוחנית בעצם חלקי הרעיון, כשמתפלג בפילוג לימודי, ביחוד בשעה שהוא בא להשפיע על החיים, על המעשים, המדות, הרגשות והדעות, היחידיות והקיבוציות, ואז באמת רב לנו המקום לצאת בחכמה היסתורית מבוססת, הנעלה מכל ההרצאה ההיסתורית הרגילה, הבונה מעלותיה על השערות פורחות, בזה שהיא מכוננת את בניה ברוחה פנימה, ובכחה המתגלה בחיים ובמעשה, בהוה ובעבר, ע״פ חשבון ברור וצלול, שאיננו צריך לכל עמל תאריכי. [שינון תאריכים]

היה ברכה יקירי, חזק ואמץ ויהי ד׳ עמך, ותהיה מהבונים בהיכל ד׳ על מרומי הררי קודש, כנפשך היקרה ונפש אוהבך בכל לב מצפה צביונך ותפארתך באה״ר[29],

אברהם יצחק ה״ק

באה״ר מסור נא דר״ש[30] בכל חם-לב לידידנו הרה״ח[31] רבמ״ל[32] שליט״א[33], וכמעט שגם אל כבודו הם הדברים.

---

1. ב״ה - ברוך השם
2. עה״ק - עיר הקודש

3. ת"ו – תבנה ותכונן
4. תרס"ט – השנה תרס"ט (1908/1909)
5. בתו"י – בתורה ויראה
6. מו"ה – מורנו הרב
7. נ"י – נרו יאיר
8. שלו' – שלום
9. ע"ז – על זה
10. כ"כ – כל כך
11. עפ"ר – על פי רוב
12. א"ע – את עצמו
13. מ"מ – מכל מקום
14. שיהי' – שיהיה
15. ע"פ – על פי
16. ע"כ – על כן
17. בע"ה – בעזרת השם
18. ומ"מ – ומכל מקום
19. וע"י – ועל ידי
20. הרבמ"ל – הרב ברוך מרדכי ל... – שם אדם
21. שי' – שיחיה
22. כו' – וכולי (וכן הלאה)
23. וע"ז – ועל זה
24. כ"א – כי אם
25. הי' – היה
26. א"א – אי אפשר
27. וע"כ – ועל כן
28. ע"י – על ידי
29. באה"ר – באהבה רבה
30. דר"ש – דורש שלום
31. הרה"ח – הרב החסיד
32. רבמ"ל – רבי ברוך מרדכי ל... – שם אדם
33. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' טבת תרס"ט - יפו **נמען:** ר' בנימין מנשה לוין

הרב קוק מתייחס לצערו של לוין על אנרכיסטים יהודים: כשיתגלה שכל חלק טוב באנרכיה נמצא בשלמות בטהרת הישראליות, תקיף האורה הישראלית גם את 'האנרכיסטים שלנו'. כל שיטה צדה נפשות בצד הטוב שבה, ולכן יש למצוא את ניצוצי האור בכל שיטה. בעניין סירכות הריאה: הספרדים בארץ מחמירים כבית יוסף, ויוצאי מרוקו מתירים בנפיחה, דרך שקרובה יותר לתלמוד. אצלם הטבח שוחט והחכם רק בודק, וזה נכון יותר, כי לא ראוי שאיש רוחני יעסוק דרך קבע בהמתת בעלי חיים. בסוף הרב קוק שואל על עבודתו הספרותית של לוין, על 'התחכמוני' ועל האגודה.

עיקרי הדברים

- האנרכיה - לחפש את ניצוצי האור בכל שיטה.
- 'וישראל הוא ידע'.
- הלכה: סירכות הריאה - מנהג הספרדים ויוצאי מרוקו.
- השחיטה - לא ראוי שאיש רוחני ימית בעלי חיים.
- עבודה ספרותית ואגודת 'התחכמוני'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' טבת תרס"ט[4].

לכבוד ידידי אהובי, הרב החכם השלם, אוצר אורה, מר בנימין מנשה לעווין [ד"ר בנימין מנשה לוין, חוקר תורת הגאונים, ידידו של הרב קוק] שליט"א[5], וכא"ל[6], שוי"ר[7].

במועדו הגיעני מכתבו היקר מיוד מרחשון העבר, ובשום אופן לא עלתה בידי לקחת מועד להשיב עליו כראוי, לפי חפץ לבבך, יקירי, ולפי חפצי ואהבתי העזה לכבודך. אמנם כאשר ראיתי, שהזמן הולך ונמשך, ואנכי לא אוכל להתנער מטרדות עבודות שונות שמפריעות אותי מחפצי, הנני מתגבר וכותב, איך שיעלה בידי, בחפזון, רק כדי שלא להניח את יקרת מעלתך בלא תשובה.

והנה ע"ד[8] צערך מענין ב"א, מרה נפשי גם אני על זה, אבל ראוי לנו להשקיט את רוחנו, כי אם רק נעורר את הרוח, והאור האצור במקור ישראל יגיח ממקומו, ישובו לנו כל אשר סרו מעלינו. למשל, כאשר יגלה לעין כל, כי כל חלק טוב הנמצא בתוך האנרכיה הנה הוא נמצא עמנו בתכלית שלמותו בטהרת הישראלות, ואותם הזבלים וההריסות הרעות, המגובלים בה בהכרח, אין אנחנו צריכים להם כלל. אז תקיף האורה הישראלית ג"כ[9] את כל אנרכיסתינו. כל שיטה שבעולם אינה צדה נפשות בצד הרע והשפל שבה כ"א[10] בצד הטוב וניצוצי האורה שבה, על-כן עבודתנו היא למצא את ניצוצי האורה שבכל שיטה, אפילו המהרסת, ובטוחים אנו שכל מה שהוא טוב מסכים הוא עמנו, "אך טוב לישראל אלהים לברי לבב". [תהלים עג, א] ע"כ[11] על שאלתך, יקירי, בנידון זה "עד מתי קללת אלהים רובצת עלינו", שתשובתך היא "ד' אלהים הוא יודע", [יהושע כב, כב] מוסיף אנכי רק את סיפא דהאי קרא: "וישראל הוא ידע", [סוף הפסוק הזה (שם)] וכשידע ישובו לנו הימים, שבהם נתהפכה קללתו של בלעם

לברכה, [דברים כג, ו] ותשוב גם קללה זאת, של האנרכיה ויתר הפגעים האוכלים אותנו בכל פיותיהם, לברכה.

וע"ד[12] מנהג הספרדים בסירכא דלבא ["סירכא" היא קרום הדבוק לריאה, שעשוי לפסול את הבהמה; כאן: סירכא שבין הריאה ללב] באי"י[13], הם נוהגים להחמיר בזה כדברי הב"י[14], [כדברי "בית יוסף", רבי יוסף קארו, שהספרדים נוהגים כמותו] שהם נוהגים תמיד אחריו. רק זה נודע לי מפי שו"ב[15] ספרדי [שוחט ובודק ספרדי] אחד, שבא ממערב (ממאראקא, כך קוראים הספרדים פה את בני מאראקא: מערבים), שאצלם פשט המנהג להתיר ע"י[16] נפיחה, [לבדוק את הריאה בנפיחה, ואם אינה דולפת אוויר – אין בה נקב, והיא כשרה] כפי שהובאה כבר הוראה זו בדברי גאונים קדמאי ובתראי, דהיינו שאינם קולפים את הסירכא, כמו שהונהג אצל האשכנזים בתקופה האחרונה, אלא הם נופחים את הריאה כמו שהיא, עם הסירכא שבה, וכיון שאינה מבצבצת, הרי אין בה נקב, סומכים ע"ז[17] ומתירין אותה בלא בדיקה אחרת. ובאמת הוראה זו קרובה היא יותר לשיטת התלמוד, ממנהגנו לקלוף את הסירכות בלא הבדל בין מה שנסרכה לריאה עצמה, אפילו שלא כסדרה ממש, דהיינו מאונה אחת להאחרת הרחוקה ממנה, בהפסק של אונה המבדלת ביניהן, שזאת היא תכונת "שלא כסדרן" הברורה מדין התלמוד. ובאמת אין לכחד, שאחינו אלה, הרחוקים יותר ממנו מחיים קולטוריים מחודשים, עמד בם הטפוס של סדרי החיים שהיו מונהגים בימים הראשונים, יותר ממה שהם עומדים בשלמות צביונם אצלנו. זה השו"ב[18] בעצמו נתקבל פה אצל הספרדים, והנה היה אצלו מנהג חדש שהשו"ב[19] צריך גם הוא לעשות הפעולה של השחיטה. אצלם במערב אין המנהג כן, אלא החכם, שהוא השו"ב לפי מובן שלנו, הוא בודק את הסכין, ומוסר אותו לטבח (הקצב), והטבח יודע רק חמשת ההלכות שבשחיטה, שהייה, דרסה, חלדה, הגרמה ועיקור, [חמשת הדברים הפוסלים את השחיטה (חולין ט)] והוא שוחט, והשו"ב[20] בודק את הריאה, ובזה תמה כל עבודתו. והאמת אגיד, שאצלי מוצא חן סדר כזה, וזהו יותר נוטה לרוח ישראל סבא. [לרוח עם ישראל מקדמת דנא] תלמיד-חכם, איש רוחני, ועם זה קבוע יהיה לעסוק בזביחת בעלי חיים ונטילת נשמתם, אין זה מסכים עם רגשי הלב הצלולים. אע"פ[21] שהשחיטה, ובכלל אכילת בע"ח, היא מוכרחת עדיין להיות נוהגת בעולם, מ"מ[22] ראויה מלאכה זאת להעשות ע"י אנשים שלא הגיעו עדיין להמדה של התעדנות ההרגשה, והמלומדים בעלי המוסר, הדעה והדת, הם ראויים להיות פקידים על שמירת התכונה שלא תהיה ההמתה של בע"ח ברברית, ושיכנס בכל הענין הזה של אכילת הבשר אור אצילי, שיוכל בעתו להבריק את העולם. וזה אצור באמת בהלכות שחיטה וטריפות, כאשר ידוע לנו, יקירי. ובעיקר הענין בסירכא דליבא אם היא מחוברת לשומן הלב, אין הדבר ברור לאסור, ואין לתמוה כלל על המתירין, שאפילו ע"פ[23] האחרונים שלנו יש מקום לעשות אותה עכ"פ[24] לספק טריפה, עיי' מקדש מעט שבסי' דעת קדושים סי'[25] ל"ט סקפ"א[26]. ואי אפשר לי כעת להאריך בענין זה, שרבו שריגיו.

ע"ד השמות שבפרגמנט, אין בהם כל חדש, ובאחדים נראה להגיה קצת. אדירירון מצוי בתקוני-זוהר, ודרשו אותו ע"פ הוראות "בי אדיר בי ירון", כלומר הרננה האדירה של ההויה, כמו שהפיתגוריים היו אומרים ע"ד ההרמוניאה של המוסיקה הכללית, שודאי חזיון נצחי הוא בעמקי הרוחניות. הדרניאל הוא ג"כ מצוי אפילו במדרשים, ונמצא בספר הקבלה השימושית "רזיאל המלאך", בסופו. וכן נמצא

שם ג"כ אנסיפיאל, ואולי צריך לנסח כן את אנסיסיאל שבפרגמנט, וההוספה "אנס" היא הוראת הנצחיות בכפל אמן נצח סלה בר"ת[27], והיוד להוראת היחש והיחוד. פתחיאל ג"כ נמצא בספר הנ"ל[28], והכונה היא ההויה המתחלת ופותחת פתח לכל המציאות, הכללית והפרטית, המורגשת ומושגת מההברקה של האמונה והידיעה באור האלהות ועזוזו. זגנזיאל נראה לנסח זגזגאל, שהוא מצוי הרבה, והכונה היא ההלבשה החיצונה של כל המהויות הרוחניות והחמריות בכללות המצוי, כמו זג שהוא הפך החרצן הפנימי, ולפעמים מתאים הדבר ג"כ על ההצטיירות של התוכן הפנימי בנגוד להמתודיקה החיצונה, לאותו מ"ד שהפנימי קרוי זג, כמבואר נזיר ל"ד ב', והכל ע"פ העז האלהי חיי החיים. במקום מכורתאל נראה להגיה אכתריאל, המצוי גם בגמרא. צב צביב נראה שצ"ל[29] צבצביה, והכונה: צבי מצבאות, שהוא השרש של צבא, כלומר מקור החיל להכחות וההויות המרובים שבמציאות, וקשרות הרוחניות עם החמריות והפעול בפועל, והוכפל לכונה של חיזוק הרושם, וכמו שמכפלת הפילוסופיא את המושגים האביקטיביים והסוביקטיביים. הבהביב ג"כ יותר טוב צ"ל[30] הבהביה, כלומר: כח התביעה למלא כל חסרון ולקבל תמיד שבמציאות, כמו שהשכל מקבל מושכל והחומר - כח, ויתר האיכויות, שכח-התביעה "הב הב", שהוא ההעדר המקביל את ההויה, עומד ופועל תמיד, והמסתכל עליו בעין חמושה באור אמונה בהירה רואה ומרגיש את האלהות הפועלת שבמציאות ובכל פרטיה. הקבוץ הכללי של כל ההזרחות וקשר הכחות בכל מלא העולמים, בחומר וברוח, במוסר ובחברה, - זהו מובן השם הגדול הכולל כל. וההסתעפות של המובנים לפלגות של כחות הפעולה וההנהגה בריבוים, שהם שבעים, - משבע של יסודות הכמות המעשית, כמו ששה קצוות של החומר והכללות שלהם, וכיוצא בזה דימויים רבים בריבוים ע"י עשר, - הם הסך-הכל המתגלה במרחק אופק ההסתכלות. וראויים האורות הללו למסור ציור הוד מלכות למלך עולמים, ע"פ חזון ברואי מטה הקוראים בשם המלך הגדול, לאשר הוא למעלה מכל שם ותאר, אבל מקור חיי כולם. - תחת צורנוק צ"ל צורתק, והוא שם מצוי בספ"ר[31] הנ"ל ובכתבי האר"י[32] ז"ל[33] והכונה היא: אור האלהי שבהויה הנגלית, "צור עולמים", ת"ק הוא מחצית מספר האלף, הרביעי שבמספרים, הנחשב כסמל הריבוי, "בין ארץ לרקיע ת"ק שנה", "עץ החיים מהלך ת"ק שנה", כלומר: הגלוי שבכל וכח הפועל והמחזיק שבו, המטביע את החותם על אופני ההתגלות וגוניה המיוחדים, הכבירים מאוד.

בספירה כזאת, שהיו הלמודים המטפיזיים מצוים, נעשו מבטאים כמו אלה שגורים, ובאוצר מלים של חביונות כאלה השתמשו בו, ובאמת יש כח-פועל נפלא לכל מבטא מהם, העשיר בתכנו וקצר בביטויו. זהו כח דינמי המחולל נפלאות. בכחות הנפש אנו רואים את גבורת הכח של ביטוי קצר ועשיר, בחיי החברה ובחיי המוסר. יש סגולה פנימית לפעמים להרגיש את עזוז עשרו של איזה מבטא, אפילו בלא הכרה שכלית, כי"א ע"י איזו הרגשה סמויה, וכשאוצרות דעה והרגשה כבירים מאד סגורים בתיבה אחת, כשהיא מתלוה להכנה רוחנית אדירה מצד המבטא אותה. היא פועלת על ההויה כפי אותה מכסת הכח הרוחני, שנצבר בה לצורך התהוותה. כדי לבא לענין זה בכל עמקי תכניותיו צריכים לגשת אל הערפל, המלא אורה ויפעה למוכשרים להציץ בתוכו, של המיסטיקה בכללה, ולכל הערך הכללי של החכמות הנסתרות, באדם בכלל ובישראל בפרט, שרק נשמות קטנות יכולות לזקוף חזיונות-עולם הללו, שספחו אבירי דעה וגבורה רוחנית בכחם, על החשבון של הדמיון הכזבני, שההשכלה המודרנית

היא פודה ממנו את מחזיקיה. אבל האמת היא, שהעולם הנסתר, בחומר וברוח, עשיר הוא באין ערוך יותר ויותר מהעולם הגלוי עם כל הופעותיו, ואותה התשוקה לנסתר, הנמצאת ביחידי האנושיות בכל דור ודור, היא נטיית האורה היותר גדולה, שבמקורה היא נטיית החרות העליונה, החפצה לנתק כל חבל מצמצם ומתיש כח. ביחוד תגדל השאיפה להיות נפדה מהצמצום הדלותי בעולם הרוח, ברגשי המוסר, האהבה, היופי, העז והצדק, ונשמתו של אדם מתרוממת אל האור האלהי ומורידה ממרומי עוזה סדרי חיים כאלה, הרגשות עדינות כאלה, שרעפי גבורה כאלה, שהם משחררים את החברה הצבורית כולה מגסותה ומופיעים עליה אורה. הנובלות שבאלה הנטיות הנצחיות הנן פזורות בכתבים בלים ומפורדים של בעלי הקבלה השימושית, בהמשך הזמן רבו הממשמשים בקליפתם של המושגים העשירים הללו, אשר מעולם לא הציצו בתכנם הפנימי. סגולה יש לאוצרות כאלה, שבלא דעה ג"כ הם שופכים על הנשמה איזו הפעלה; כשהיא לפחות ישרה, כשהרגשותיה הנן נורמליות, תוכל ההפעלה להיות עדינה. רגשי האמונה, שהנם הסימנים היותר מובהקים לנשמה בריאה, מתגברים, ונטיית האצילות מתחזקת, והבחילה בגסות החיים מתאדרת, גם ע"י סגולת הצלצול המבטאי של אוצרות חן הללו. אבל אם הדברים באים לשדרה שפלה, שהגאוה הטפשנית מצויה בה, והרשעות והשפלות, שהבערות מחוללתן, לא יחסרו לה, אז עלולים אוצרות כאלה להתהפך לרועץ, לטוות קורים שחורים במעמקי הנשמה, אשר יוכלו להיות למקור משחת של השקפות-עולם הפוכות ומדולדלות, שבכחן להרעיל נשמות רבות ולחלחל את ארסן גם בירושה של דורות, עד אשר תקום נטיה של חיים ריאליים, שאינה חפצה בשם נסתר, ובמטאטא השמד תטאטא את הקורים הללו. ובראותה שהגדילה את האורה, תדמה כי רמה ידה וכי אין חביון ואין סתר במלא ההויה. אבל מיד תרגיש את חולשתה. אחרי אשר תרגיש רק מעט, כי אותה המלאכה של פינוי הקורים כמעט צלחה בידה, תמצא את עצמה עלובה עם כל אוצרה הרוחני הגלוי. שלא יוכל למלא את נפשה, ואז תרגיש את הטוב הגנוז באוצר הסתר, כשהוא אך ינתן לה באופנים הגונים, בשיעורים מתאימים, באופי נערך ובתכסיס מלא של דעה שלמה ומוסר מעשי בריא וחסן.

תחיית הנסתר בעולם הקולטורי, תחיית ישראל בלאומים, תחיית ארץ ישראל בארצות, המלאות כולן רזי עולם, דופקות בקרבנו את דפיקתן בחזקה. ההילניות עשתה את השכלת המערב, ההולכת אחרי עיניה, החפצה להיות שבעה בגלוי שבהויה. אבל כל זמן שהבלתי-מוגבל לא יגבל לא תאמר הנשמה די בגלוי. הציבור האנושי יחל כמאז להרגיש את מכאוביו, כי חסר לו הכל, כי חיי החברה, הממלכה, הדת והמוסר שלו, כולם הם רק גולמים מוגבלים. ואיה הוא העושר הגדול, המעין שמימיו מפכים תמיד, הגנוז בנסתר, בסתר עליון? אז יבקע אור "אל מסתתר אלהי ישראל מושיע". ו"עם ענני שמיא כבר אנש אתה". "ומלכותא תתיהב לקדישי עליונין". והנה החזון מתחיל להתנוצץ. האומה הרזית שבה לארץ הרזים, ארץ הפלאות מתחלת להיות נודעת בחיים, והחיים בבאם אל תוכה אינם יודעים את עצמם, כי הם נתעלו, כי קודש קדשים הם. אבל עלילות לעלילות יצטרפו והאור יבקע מציון, וגור אריה יהודה יחל לחוש את רעם גבורתו.

נפשי ערגה מאד לדעת מכל פרטי עבודתך הספרותית, ומתי תצא לאור בעה"י[34] וע"י[35] איזה אמצעיים. והעריכה של "התחכמוניי" ג"כ הייתי חפץ לדעת בפרטיות מי משתתף בה ביחוד, ותוכן המאמרים שיבאו בו, וכמה תהיה כמותו. והאגודה שלכם האם היא מתקדמת, אם נתוספו לה חברים ואם היא מסמנת את מטרותיה ברוח נכון. בעת כזאת הננו כולנו קרואים לעבודה, כל אחד ממנו צריך לתן יד לבנין האומה ולהחזקת מלחמתה הפנימית והחיצונה. ועיקר-הכל: החודרת היא האגודה אל התוך הנשגב שבאהבת-ציון; היודעת היא איך לשגב את בנין הארץ, שהוא הבסיס לכל האור והחיים לנו ולכל היודעת היא, כאשר אקוה, שלא להתבהל מפני הרבים הנסוגים אחור, מזה ומזה, מהקשר הגדול אשר לישראל בארצו, שכל צפיית ישועה וכל קדושה ואמונה וכל דחיית דופי וכפירה רק בצירופה יצלחו.

צלח ורכב ע"ד אמת, יקירי, ודי יהי[36] בעזרך ויופיע על עצותיך אור, ויצליח את דרכיך בחיים, והיית לברכה ולתהילה בישראל, ובנו ממך חרבות עולם, מוסדי דור ודור תקומם, כנפשך היקרה ונפש אוהבך הנאמן מצפה ישועת ד' על עמו ונחלתו במהרה בימינו בקרוב

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. וכא"ל - וכל אשר לו
7. שוי"ר - שלום וישע רב
8. ע"ד - על דבר
9. ג"כ - גם כן
10. כ"א - כי אם
11. ע"כ - על כן
12. וע"ד - ועל דבר
13. באי"י - בארץ ישראל
14. הב"י - הבית יוסף
15. שו"ב - שוחט ובודק
16. ע"י - על ידי
17. ע"ז - על זה
18. השו"ב - השוחט ובודק
19. שהשו"ב - שהשוחט ובודק
20. והשו"ב - והשוחט ובודק
21. אע"פ - אף על פי
22. מ"מ - מכל מקום
23. ע"פ - על פי
24. עכ"פ - על כל פנים
25. סי' - סימן
26. סקפ"א - סעיף קטן פ"א
27. בר"ת - בראשי תיבות
28. הנ"ל - הנזכר לעיל
29. שצ"ל - שצריך לומר

30. צ"ל - צריך להיות
31. בספ"ר - בספר
32. האר"י - האר"י הקדוש - רבי יצחק לוריא
33. ז"ל - זכרונו לברכה
34. בעה"י - בעזרת השם יתברך
35. וע"י - ועל ידי
36. יהי' - יהיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קצד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' אייר תרס"ט - יפו **נמען:** ר' בנימין מנשה לוין

הרב קוק מסביר מדוע נקט בכוונה ביטויים מתונים כלפי אמונות אחרות. יש קו אחד שחודר כל שאיפת אמונה: דרישת ה'. בעת ירידה קו זה מתעמעם, ואז באה שנאה לאמונה בכלל. התנפלות על אמונה זרה מתוך שנאת דרישת ה' סופה לפגוע גם באמונתנו ('תשב באחיך תדבר'). לכן יש לבאר את מדרגות האמונה, ולהבחין בין האור הכהה לאור הבהיר של ישראל.

עיקרי הדברים

- דרישת ה' - הקו המשותף לכל אמונה.
- סכנת השנאה לאמונות אחרות.
- מדרגות באור האמונה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ה' אייר תרס"ט[4].

שלו'[5] וברכה מקודש לכבוד ידידי וחביבי הרב החכם, מלא וגדוש בתו"י[6], מו"ה[7] בנימין מנשה לוין שליט"א[8].

זמן רב עבר, ולא מצאתי חופש זמן לכתוב אליך גם דברים מעטים, ואת כבודך הסליחה. ואנכי מה מאד צמא אני לדעת את כל מעשי כבוד תורתו, בדיוק ובפרטיות, יצליחהו ד'.

אקוה שימלא את שאלתי, להודיעני במכתבים תכופים מכל, אשר תחשק נפשי לדעת.

ע"ד[9] מבטאי, [על דבר הביטויים שבמאמרו של הרב קוק, שעליהם העיר הרב לוין] היה זה בכונה ממני. לעת כזאת עלינו לגדור את הפרצה [על פי יחזקאל כב, ל] מצדדים אחרים. דבר ידוע לכל דורש ד', שיש קו אחד החודר את כל שאיפת האמונה, שהוא דרישת ד' ודרכיו. [החיפוש אחר ה' והליכה בדרכיו] בהירותו של קו זה תלויה לפי מעמד העולם, ביחוד לפי המעמד המוסרי של המיוחדים בתורת דרישת ד' ובאיכות התאמת רוחם אל כל הטוב שבחיים. לחקוק יסוד זה יפה בעולם היא האומנות של אומתנו, שהיא באמת קדש לד', בלא שום הפרזה כלל. בעת הירידה, וביחוד בעת דלדול האומה מצדי צדדים, נעשה קו זה חשוך ומעונן מאד, ואז באה שנאת דרישת ד' בתור שנאת האמונה ובזותה, לא דוקא בתור אמונה מיוחדת כ"א[10] בגדר כללי "מה ש' כי נעבדנו". [כמו שאמרו הרשעים: "מה שדי כי נעבדנו" (איוב כא, טו)] כמובן יותר נח הוא להתנפל על אמונה זרה, אבל בכל מקום שההתנפלות באה משנאת דרישת ד' הכללית היא מתועבת, וסופה להגמר בליקוי פנימי. "תשב באחיך תדבר, באחיך שאינו בן אומתך, סופך שבבן אמך, בבן אומתך, תתן דופי". [תהלים נ, כ, ודרשת חז"ל עליו] ע"כ[11] אנו צריכים לעת כזאת לבאר את הנקודות הכלליות של אמונה לפי מדרגותיהן, ולא להתירא מההרגל של בוז גמור ושנאת מות [ושנאה עזה כמוות] הטמונה בקרב הנפש נגד כל זרות, ועי"ז[12] בוקע האור של דרישת ד' לפי מדרגותיו, ואז בידנו להבחין בין האור הכהה והקלוש, אשר ההולכים לרגלו יששו חושך בצהרים, [על פי איוב ה, יד] ובין האור הבהיר בשחקים, אשר כל מאורות

עולמים מקרנו יקבלו את זהרם, אור ד' אשר על עמו לעולמים. והרעיונות אשר יקרו ממעין זה יהיו לנו לישועה בבא תור הבקורת על כל המפעל שעשו הזרות, [כל מה שעשו האמונות הזרות] וימצאו בהם ג"כ[13] ניצוצי אורה, שנדע איך להתנהג במחשבות הנולדות ע"י[14] ספרויות כמו אלה. וברוך ד' צורי המלמד ידי לקרב. [על פי תהלים קמד, א: "המלמד ידי לקרב" (כאן במשמעות קירוב)]

הנני חותם באה"ר[15] ונאמנה מהררי יהודה וגאון יעקב אשר נאהב סלה, [על פי תהלים מז, ה]

ידי"ע אברהם יצחק ה"ק

באה"ר אדר"ש[16] ידי"נ[17] הררמ"ז [ככל הנראה ד"ר משה זיידל] שי'[18]. רחשי לבבי האמורים בזה גם לפניו נתונים המה. הנ"ל[19]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שלו' - שלום
6. בתו"י - בתורה ויראה
7. מו"ה - מורנו הרב
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. ע"ד - על דבר
10. כ"א - כי אם
11. ע"כ - על כן
12. ועי"ז - ועל ידי זה
13. ג"כ - גם כן
14. ע"י - על ידי
15. באה"ר - באהבה רבה
16. אדר"ש - אחר דרישת שלום
17. ידי"נ - ידיד נפשי
18. שי' - שיחיה
19. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רטז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** ר' בנימין מנשה לוין

הרב קוק מגיב על מאמר שלוין שלח לו. לוין הציג את הספרות האירופית כדוגמה לדייקנות ולבירור. הרב קוק מודה שאינו בעל סגנון מסביר, אבל אינו מקנא ב'בעלי הגילוי': עניינים גדולים אפשר לבטא בבירור רק אם 'ממעכים' אותם, ויש 'כוונה אלוהית' ששמה דברים נשגבים עלומים ('עלמא מתקיימא ברזא'). מי שבא לגלות הכול מעיד על עניות רוחו. הרב קוק קורא להפיץ רוח חיים מתוך נשמת האומה בלי פחד. התחייה מתגלה עתה: 'השלג נמס' והאביב קרוב.

עיקרי הדברים

- סגנונו של הרב קוק - העלום מול הגילוי.
- 'עלמא מתקיימא ברזא'.
- קריאה להפיץ רוח חיים בלי פחד.
- אביב התחייה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ברחובות ת"ו[2], י' מנ"א[3] תרס"ט[4].

מהררי יהודה, עז וגבורה לתורה ולתעודה, לכבוד ידידי וחביבי, הרב החכם. הנעלה, אוצר תורה ויראת ד' טהורה, מר בנימין מנשה לווין שליט"א[5], שלו' רב וברכת ד' באהבה נאמנה.

מכתבו היקר בצירוף המאמר הגיעוני לשמחת לבבי. אמנם מעטים הם התיקונים אשר עלו בידי הכהה לתקן כעת, כאשר הודיע בצדק בני שי'[6], מ"מ[7] הנני מקוה, שאותם היחידים שקול ד' דופק בנשמתם, המתקבצים לקראת דברים היוצאים ממעמקי הנשמה הישראלית, בהיותה יונקת דוקא מטל שמים מעל, המה ימצאו להם מקום להתגדר במאמר זה, וכיוצא בו, אע"פ[8] ש"הנקודה רבה בו על הכתב [הניקוד מרובה על הכתב (על פי אבות דרבי נתן לד): הכוונה החבויה רבה על המפורש]" במאמרים רבים מחלקיו.

ואשר תציג למשל את הספרות האירופית בדיקנותה ובירורה. [הרב לוין העיר שהספרות האירופית מדויקת וברורה יותר] במה שנוגע לעצמי, אוכל להודות, שאינני בעל סגנון של הסברה כראוי. מכל-מקום בכללות אומר, שאינני מקנא בבעלי הגילוי, שהם מבטאים את הכל בבירור. בהרבה מקומות ישנם עניינים גדולים כאלה, שרק אם נמעך אותם, [אם נכווץ אותם] אם נטשטש את צורתם, עד שיהיו קטנים כ"כ[9], כמו שקטן הוא הדיבור שלנו לעומת תעופת המחשבה, אז אנו יכולים לבטאם בבירורם. אבל כל זמן שנחדור אל פנימיות הנשמה, שבתוך הדברים, ונשתוקק לעניינים בעצם גבהם, בשום אופן לא נוכל לברר את הכל, ולא נמצא בקרבנו שום נטיה לחלוק על "הכונה האלהית", ששמה את הדברים הנשגבים עלומים בטבע, "עלמא מתקיימא ברזא". [העולם מתקיים בסוד (ארמית, על פי הזוהר)] בהכרה זו של הכרח המצפון נשתוו הזוהר והמו"נ[10] [הזוהר ומורה נבוכים] בלשונותיהם השונות, המובאים בזה בסימני-ההבאה. [במירכאות] ולפעמים תכופות מאד נוכל להרגיש, שמי שבא לגלות את הכל נותן לנו תעודה נאמנה על עניות רוחו פנימה. ילכו

נא דברינו בהדרגה. כשמתכשרת הנשמה לחוש מאליה מרמזים דקים את האצור בתוכיותם של דברים, של מעשים ושל מאמרים, אז אותו הכשרון מתהפך בקרבה לכח של חיים, לא רק לאיזו השלמה גרידתא, [השלמה בלבד] של איזו השכלה בעלמא. וכפי מה שכח-חיים זה מתפתח ויוצא לפעלו, מתעשר ג"כ[11] כח הדבור, עד שיוכל לגלות חלקים גדולים מהנכמסים בתוכיותה של הנשמה. ועם דרך הגילוי בעצמו, באים תגים לאותיות, [באים תגים לאותיות, כמו בספר תורה (על פי מנחות כט)] שבהם נרמזים ענינים יותר נעלים, יותר אמיצים וגדולים, שהם עומדים בעז חביונה [בעוצמת מחבואה (על פי חבקוק ג, ד)] של המחשבה, המשמרת את עושר חייה בקרבה פנימה. "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך". [תהלים לא, כ] נעבוד יחד, יקירי נפשי, כל אלה אשר נתן ד' בקרבם רוח חיים להשכיל אל נשמת אור עולם אשר באוצר חיים של ישראל, כל אלה אשר די אונים בקרבם שלא להתבטל מפני הסרחון של הזוהמא החמרית, החפצה לגרש בעיפושה [בסירחונה] את הנשמה העדינה, הנותנת חיים לכל חי, מהעולם ומגבול ישראל. נקום יחדו, נבא לגננו ונלקוט שושניו [על פי שיר השירים ה, א; ו, ב] ופרחיו, נותני ריחם הטוב, המשיבים את הנפש, נעשה את מיצם ועסיסם, ומריח בשמיו ישובו ויחיו הנשמות המעולפות, מתוך האויר המחניק הממלא את האטמוספירה של בנינו, אשר "עולפו שכבו בראש כל חוצות כתוא מכמר" [ישעיהו נא, כ] אני חפץ להציק רוח, איך שיהיה, איני מקפיד כל כך על הקיצוע החיצוני, [על הצורה החיצונית] במקום שהדבר קשה לי. יבאו דברים חיים במחננו, דברים שנדברים בבטחה, מתוך נשמתה השלמה של האומה, אשר רוח חי העולמים חי בקרבה, בלא שום פחד וזחלנות [ופחדנות] מצד אי-הסכמה מן החוץ. אנו יודעים בבירור, שהננו בונים את כל בנינו, על הטוב והיושר, על האמת והצדק, על הנצח וההוד, אשר שורש נשמתנו עורג אליהם, כפי גבהם, טהרם וחסנם האלהי, אשר קרני אור רבים מהם נתגלו מאתנו על עברנו, על השפעתנו, על עצמנו, על אימוץ נשמתנו, בתוך כל הנדודים החשכים, ועל נשמת העולם כולו, ע"י[12] המון צינורות טהורים וגם עכורים. עתה, אחרי תרדמה ממושכה, הגיעה לנו שעת התגלות החיים. השלג והכפור, אשר כסו את גרעיני תחייתנו, נמסו, מקוי השמש [מקרני השמש] של האורה האלהית אשר שלחה את קויה, דרך ההתפתחות של התרבות הכללית. האביב קרוב לבא. רוח אלהים חיים שבכנסת ישראל, ההולך ומתגלה באופן חרישי, אבל נשמע לכל בעלי הקשבה, הולך הוא ודופק על נימי הכינור, אשר לדוד מלך ישראל החי וקיים. חפץ שיבה לתחיה על ההר הטוב והלבנון [דברים ג, כה] הולך ומתפרץ, ועושה נתיבתו, עלינו לסלק את מסילתו, [לסלול את דרכו] להצילו מכל רוח רעה אשר תוכל לעכב את דרכו.

הנני מקצר ועולה, ודורש באה"ר[13] את שלומך הטוב ושלו'[14] תורתך וחכמתך. כנה"ר[15] ידי"ע[16],

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. שי' - שיחיה
7. מ"מ - מכל מקום
8. אע"פ - אף על פי

9. כ"כ – כל כך
10. והמו"נ – והמורה נבוכים
11. ג"כ – גם כן
12. ע"י – על ידי
13. באה"ר – באהבה רבה
14. ושלו' – ושלום
15. כנה"ר – כנפשו הרמה
16. ידי"ע – ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רסו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"א שבט תר"ע - יפו **נמען:** הרב פנחס הכהן לינטופ, אב בית דין בירז'

הרב קוק מרגיע את הרב לינטופ שאהבתם לא התקררה בגלל חילוקי דעות. כל אחד עובד בשורה אחרת של אותו כרם, והניגודים הם 'כמראה הקשת'. הרב קוק שואף לנפלאות גשמיות ורוחניות, לישראל, לעולם ולכל הנבראים, אבל צריך להכשיר את ההוויה לקלוט אותן. הרב קוק גם כותב: כל הלכות השנאה לרשעים נאמרו רק במי שכבר הוכח, ובדורנו אין מי שיודע להוכיח, ולכן הן כ'בן סורר ומורה' - 'דרוש וקבל שכר'.

עיקרי הדברים

- אהבה למרות חילוקי דעות - 'כמראה הקשת'.
- שאיפה לנפלאות והכשרת ההוויה.
- הלכות שנאה - רק אחרי תוכחה, ואין בדורנו מי שיודע להוכיח.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"א שבט תרעי"ן.

שלו וברכה מקודש לכבוד ידיד נפשי רוחי ונשמתי, הרב הגאון המפורסם, מאריה דרזין, [בעל הסודות (ארמית)] לב טהור ונבר, [לב טהור ונקי (על פי תהלים כד, ד)] מו"ה[4] פינחס הכהן שליט"א[5] לינטופ, אבד"ק[6] בירז [רבה של העיירה בירז' שבליטא] יצ"ו[7].

באהבה רבה קבלתי את מכתביו היקרים. אמנם עדנים רבים [זמנים רבים (ארמית)] עברו עלי, שבתגרת יד העול המעשי [שבגלל לחץ העול המעשי] גורשתי מגן עדנו, מפרדס המחשבה וההרגשה החיה הרוחנית מאור עליון המאיר ובא על כל דורשי אלהים באמת. ומבלי חפץ הייתי מוכרח להיות כל שיחי ושיגי [כל עיסוקי (על פי מלכים א יח, כז)] בגופי הלכות [בעיקרי ההלכות] ובסדרים מעשיים, עד אשר לא היה ביכלתי לפנות אל שרש נשמתי ולעסוק ברוח שקט באותם העניינים החיים והאהובים באהבת אל עליון, שאנו צריכים לעסוק בהם במרוץ מכתבנו, על כן נתעכבו דברי. והנה הלום [והנה עתה] ראיתי במכתב כ"ג[8] ידידי שיחי'[9] לידידנו הסופר הנכבד מר א. ז. רבינוביץ [אלתר זאב רבינוביץ, סופר עברי בן הזמן] נ"י[10], שמחשבה עלתה על לבבו: פן מפני איזה חילוקי דעות עיוניות, המבדילים ביניינו, נתקררה אהבתנו הנאמנה, חלילה. אז אמרתי לא עת לחשות, [על פי קהלת ג, ז] וחלילה להניח את כבוד ידידי האהוב, אשר בו מעיני תמיד, - כי כמה הם בדורנו זה אנשי לב, אשר נוכל לקחת עמם דברים בכל הגדולות אשר עסקנו בהם, מאז התודענו איש אל אחיו?' - להיות שרוי במחשבה מדאיבה-לבבי כזאת. ואע"פ[11] שעדיין אינני מוכשר, מפני המון טרדותי המעשיות, לרדת ולעלות אל אותם העמקים העמוקים וההרים הרמים הפזורים בדרך אשר אנחנו הולכים עליה תמיד, בכל-זאת לא אוכל עוד לאחר. וכפי אשר תעלה המחשבה ויקלט העט, בזמן המצער [בזמן המועט] שהנני מנתק את עצמי מהסביבה המעשית המקיפה אותי, אציגה בזה להיות לנושא למכתבי

זה, שהוא יותר מכתב מזכיר אהבה וידידות ממכתב של נושאים עיוניים, אשר כל בהן חיי רוחנו [ישעיהו לח, טז] תמיד, בסוד ד' ליראיו. [תהלים כה, יד]

יאמין אהובי, כי עקרו של דבר, שכ"ג מסמן לי בכמה מכתבים זה כמה, שיש איזה דבר מבדיל ביניינו ביסודי הדעות, אנכי לא עמדתי עוד למצא נקודה זו בדיוק. תמיד אני רואה איזה נגודים ביניינו בענפים, בדרכי ההרצאה, אבל, מאז החלונו להיות עסוקים בחליפות מכתבים, ומאז דברנו יחד את אשר יהגה רוחנו, לא אוכל לבסס לי איזה נקודה יסודית, לומר שהיא היא המבדלת ביניינו, וליחש אליה את סוד כל ההבדלים הפרטיים המתגלים תמיד בינותיינו. השערתי היא, שכל אחד מאתנו משקיף על חלק מיוחד של השדה אשר ברכו ד', [בראשית כז, כז] ואותה שורת הכרם, שכ"א מאתנו הוא עובד עליה מיוחדת היא, ואולי עומדת היא במצב שונה מעט זו מזו, שמתוך כך מקבלות התנועות הרוחניות שלנו איזה סגנון מיוחד השונה זה מזה. אבל כשנדון יפה בדבר נמצא, שבכרם אחד אנחנו עובדים; ומי יתן ויאספו לדגלנו עוד מחצדי חקלא, ["קוצרי השדה" (ארמית, כינוי בזוהר לעוסקים בפנימיות התורה)] אשר לא ישפילו שבת רק בשפולי כרמא [שלא ישבו רק בשולי הכרם (ארמית, על פי הזוהר)] רק יקחו להם כל אחד שורה מיוחדת בתוכיותו של כרם חמד זה, אשר תירושו ישמח אלהים ואנשים. [על פי שופטים ט, יג] ומה תגדל שמחתנו אם ניגודים כאלה, הנמצאים ביניינו, יתרבו ויופיעו על ידם שלל צבעים רבים. "כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד ד'" [יחזקאל א, כח]

לא פחות מכל צופי ישועת ד' הנני שואף לנפלאות, לנפלאות גדולות, נפלאות מעשיות, אשר יגלו מיד ד' על עבדיו, בשמים ובארץ, בימים וכל אשר בהם, נפלאות רוחניות אשר יגלו בכל כליות ולב, בכל חדרי רוח ונשמה, של כללות אומתנו ויחידיה כולם, וממנה על כל, על כל גוי ואדם יחד. ולא מחוץ לפרגוד יעמדו [ולא יישארו מחוץ למחיצה] גם כל בהמות שדי וחיתו ביער, כל עוף השמים ורמש, כל אשר נשמת רוח חיים באפיו, ועולם הצומח והדומם גם הוא לא יוכל להנתק משרשרת החיים הגדולה המכה גלים, [המתפשטת בגלים] העולה בהגלות נשמת ד' בשפע אור חיי העולמים. אבל כדי להכשיר את ההויה, את העולם וכל אשר בו, את החי ואת האדם, את העם אשר נשמתנו היא חלק מהתגלותו במציאות, את כלליותו פלגותיו ואישיו, לקלוט את הנפלאות לברכה, להכירן וללכת על פיהן בארח סלולה, צריכים אנחנו לפשט את הקמטים שבנשמות, ע"י[12] כח מישר הדורים, [מיישר את המקומות העקומים (על פי ישעיהו מה, ב)] ע"י השכלת אלהים מלאתי אור וחם וע"י[13] רגשי טוהר של אהבה נאמנה לעם פלאים אשר ממנו חוצבנו, ולפי-הערך לכל אגפיו שהוא מלא כל היקום, "כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם, [זכריה ב, י; חז"ל דרשו: כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך אי אפשר לעולם בלא ישראל (תענית ג)] - שהיא מתחברת עם ההתעמקות התדירית בידיעת ערכו ותעודתו ויחושו אל הכל, עד אשר תולד הגדולה התכונית בקרב הנשמה, לדבר בשם הרגש והבינה שלו באורה כללי, מפני שהם הנם באמת הרגש והבינה העולמיים, ולא להתבהל כלל מפני איזה בעלי שם שמחוץ לתחומנו, שמהלך הרגש והבינה שלהם הלכו ארחות אחרות. ממעמקי הנפלאות נחשוף את מעין הגבורה, אשר יורה אותנו ואת כל העולם דעת, להכיר שגם כל אלה גבורי הרוח העומדים ממולנו, אם היו מכירים כמונו, בהכרה של מולדת, כמה נשגב הוא אוצרנו המלא עושר

רב וברכת ד', אז גם הם נטו בחפץ לב והכרה מלאה אל אותו הצביון, שהרגש והבינה שלנו מסמן את ענינו.

איני מבקש להתנצל לפניך, יקירי, ולומר, שמאמרי "דרך התחיה" ב"הניר" [מאמר שפרסם הרב קוק במאסף "הניר"] יספיק לכל אותן הנשגבות, אשר רוחנו נגע בהן שמה. לא עבודת יחידים ולא עבודת דור ותקופה אחת היא לברר את כל חזיוני קודש המשורגים [השזורים] אלה באלה, המסובכים מאד ברדתם אל ההגבלה וסבכי החיים, "שעריה דז"א[14] סביכין דא בדא". [שערותיו של "זעיר אנפין" סבוכות זו בזו (ארמית, על פי האדרא בזוהר)] אבל מעולם לא חדלנו לתן את התמציות של סקירות כוללות עולמי עד בריש מילין, [בראשי דברים, בקיצור] אשר יוסיפו חיים תמיד לחכמי לב, וגם בלא הכרה שלמה יעודדו את נשמת הוגה בם. ועם זה ודאי לא נוכל להפטר מכתוב חזון באר על הלוחות, [על פי חבקוק ב, ב: "כתוב חזון ובאר על הלחות"] לפרט כל דבר כפי היכולת הנתונה להסביר אלה הצפיות העולות ממעל לשטח ההבנה הרגילה, אפילו של בחירי העם. בהיותנו מדברים בסגנון כ"כ[15] כללי כמובן שהננו עולים תמיד אל שרשי ההופעות במקורם היותר עליון. בטרם הסתמנו בהם ההבדלים בין עם לעם וק"ו[16] בין איש לאיש. כשהננו מסתכלים בספרא דאדם קדמאה [בספרו של אדם הראשון (ארמית): "זה ספר תולדות אדם" (בראשית ה, א), שבו הראה ה' לאדם "דור דור ודורשיו" (עבודה זרה ה)] אמנם רואים אנחנו דור דור ודורשיו לפרטי פרטים, אבל טרם כל עלינו להעמיד עצמנו על הבסיס, שכל גילוי ספר פלאי זה עומד עליו: צלם האדם הכללי ומהלכיו. אחרי תפיסת הכלל הננו נגשים לדון על אותם השמות המיוחדים, שזרמי הפלג הכללי נקראו בהם. החוש של האמונה האלהית, שהוא כ"כ איתן, כ"כ קדמון לכל, אנו צריכים להגבירו כעת דוקא מצדו היותר רחב, היותר מקיף וכללי. אחר כך נבא לבירור המושגים אשר נסתעפו לימין ולשמאל: לזרות ולהבר את הסיגים, [לפזר ולנקות את הפסולת, כמו בזריית תבואה] אשר אבדו את חילם בהרחיקם ללכת, ולבור את הבר הפנימי אשר בנחלת יעקב איש תם, [בראשית כה, כז] אשר לא יחסר כל, גם ציקי קדרה, [גם השאריות שנדבקו לקדרה] - לשאב את זוהמתה של הקדרה, אשר דרך בישולה נגרפו בקרבה, - אשר תדע לשמור את כבודה להביאם לה בחשאי, למען תדרך בעז ברוח שלו, היודע את טהרו ואמתו. ובכן למה לי לדבר במקום זה ע"ד[17] החילוקים שבין כללות האדם לעם מיוחד ובין הכלל כולו ליחידיו, - שכל אלה הנם חלקי-דרישה מיוחדים, הנאותים מאד בעת התפרטותם של הפרטים ואין להם מקום בולט בכללותו של הכלל בראשיתו. מתמסמסים [נמסים] הם ההבדלים הפרטיים, כשהכלל המקיף זורח באורו הבהיר. לא הפרטים הם המתמסמסים, לא ההויה יורדת היא מעשרה, [לא ההוויה עצמה נמחקת (על פי סוכה ה: "לא ירדה שכינה למטה מעשרה")] כי "שמש ומגן ד' אלהים" [תהלים פד, יב] ו"לא תהו בראה לשבת יצרה", [ישעיהו מה, יח] אבל - אותם ההבדלים הניגודיים, שגורמים שכל פרט מעכב על חברו, שכל הגיון סותר את משנהו וכל קבוצה אנושית צוררת את רעותה, וכל יחיד מהאישים מתנשא לאמר: אני אמלוך ואפסי עוד. [על פי מלכים א א, ה וישעיהו מז, ח] תוהו זה ודאי שב גם הוא לתיקון ע"י הזרחת האוביקטיביות, [על ידי הופעת המבט הכללי, שאינו נוגע לעצמו] ומזיקי עלמא [ומזיקי העולם (ארמית)] פועלי און המתפרדים אינם יכולים להסתכל באור המקיף והם משתברים מגבורת הריסותם המחבלת.

הקדמות רבות ויקרות אנו צריכים להרצות, עד אשר נכשיר את העולם להבין את יקר ההתגלות האלהית שבנפלאות. הטוב האלהי, העומד איתן בלב האומה היחידה, הנושאת מראשית הויתה את דגלו, בהגלותו מכין הוא את הרוחות להכיר את התכונה של מגמת הנפלאות. אוי לו למשפיע רוחני, שאין נשמתו קשורה באור מפלאות תמים דעים [איוב לז, טז] בעבר ושאינו מצפה לאורן לעתיד. אבל דוקא ע"י הישרת הדרך של מעין החיים, הזורמים בטבע הנשמה הישראלית, האמונה מימי נעוריה בנפלאות עד אין חקר, שיוכל לזרם גם ע"פ[18] המהלך של דרכי הסתר וחגוי התעלומה [ומקומות הסתר של התעלומה (על פי שיר השירים ב, יד)] של האור האלהי, המתגלה בכל מרחבי ההויה החמרית והרוחנית וכל הליכות התולדה בכל סדריה וסיבוכיה, - דוקא ע"י הסברות כמו אלה נבא לאט לאט אל מטרתנו, להשיב את רוח החיים ללב אומתנו, המתעלפת בצמאונה לדבר ד', [על פי עמוס ח, יא-יג] בשפה ברורה. הסימפטיה אל הטוב לא תחדל מהיות נטיתנו התדירה. הטוב האלהי, אשר יתגלה באורח משפט, [בדרך של משפט וצדק] עוד יופיע בברקי זוהר יותר מבהיקים מאותו הטוב השטחי, המתגלה באהבה סנטימנטלית, אשר לא תדע לכבוש לפניה את ארחות החיים ולנהל בעצתה את החברה האנושית, בכל חקי חייה. לא נבהל כלל אם תעלה על שולחן המחקר הערה האומרת, שקיום העולם הוא על גזלה ורצח מלחמה וחרב, כיון שגם ההערה הזאת מודה היא, שתכלית כל אלה הלא הוא קיומו של עולם. אם כן גם הם משרתים הם את הטוב האלהי, ולא יאריכו ימים כי-אם כל זמן שהשירות הנמוך הזה נדרש הוא. ואחרי אשר תצייר לה האומה המיוחדת, הנושאת את הטוב העליון במעמקי חייה, לעצמה ולעולם, תכנית של חיים, מעשיים, פוליטיים ואקונומיים, ממולאים בכל יפעה והוד של שירה ונעם, של מנוחה וגבורה, באין כל הכרח לרצח ודם, תשוב ההערה הזאת בעצמה לבלט ביותר את הרושם של הסימפטיה האלהית של הטוב העליון. ומובן הדבר, שהרחבה אלהית כזאת תביא עמה את האור העתיק מראשית ימי נעורי האומה, אשר השגיב בכחו נפלאות, "עורי עורי לבשי עז זרע ד', עורי כימי קדם דורות עולמים, הלא את היא המחצבת רהב מחוללת תנין". [ישעיהו נא, ט]

כל מגמתי ב"דרך התחיה" היא לשום קו מבדיל בין ההזרמה הנשמתית, [השפע הרוחני שזורם מן הנשמה] שהיא נותנת חיים עצמיים, המסוגלים לאומה בריאה בכל חילה ועז שאיפתה, ובין ארחות הלמוד הנקנים ע"י הדרכה איטית, ברוח של שינון ושימור של ענינים נלמדים, הנשמעים מפי הורים ומורים. ימי התקופה הראשונה, מיציאת מצרים עד חורבן הבית הראשון, היו שלשלת ארוכה של הזרמה זו. אין לנו לפנות אל הצורה התרבותית של האומה, מצד למודיה וחינוכה המעשי, שזה היה פעמים הרבה בשפל-מצב מאד. אבל הרוח הזורם של עז-אלהים זה היה חובק את הכלל ולא נעדר גם בימי הירידה כ"א[19] בהפסקות קטנות. אלא שאין רוח אלהי זה, הנתון כמו סגולה ומתנה, גומר את תפקידו רק לפי אותו הערך אשר יעובד ע"י שכלול לימודי, אבל השכלול הלימודי, הבא בסילוק רוח-הקודש, הוא צעד לנסיגה לאחור, אע"פ[20] שיש בו כמה מעלות טובות. וזהו יסוד הבית השני, שהיה מסולק שכינה ורוח-הקודש [בבית השני לא שרתה השכינה ורוח הקודש (יומא כא)] וממולא באור תורה וחכמה. עכשיו רוח התחיה מתרוצצת בקרבנו, [על פי בראשית כה, כב] מפני שנטיות אלו השתים כבר דורשות את תפקידן, ואנו חייבים להחלץ חושים [להזדרז] לסול את הדרך [לסלול את הדרך] לרוח-הקודש, לגילוי אליהו, להופעת הנבואה, כשימלאו התנאים החיצונים יחד עם הדרכת התלמוד והחינוך המודרג, אשר עד כה היו עומדים במצב

של ניגוד זה לזה. וכל המסתכל בארחות החיים ודרישותיהם בארץ ישראל ובמהלך כנוס הגליות, והצעדים ההולכים לעומת העתיד הגדול שיש בו, ישכיל שאין דברינו אלה חזון רחוק ולא השערה פורחת כ"א דבר מאומת לקוח מגופם של החיים, כמובן ע"י סקירה עמוקה והרגשה חודרת בתוכיותם היותר עצמית ופנימית. ואלה הם הנם יחידי הסגולה, שרק ע"י המון הנכנסים לבית המדרש יובאו ת"ח[21] שלמים כמו אלה, אשר ההכשר לרוה"ק[22] לא יחסר מהם לעת הדרוש לתחית האומה.

ואיני מוצא את עצמי בזה רואה את חזון השלמות כ"א בחיבורם של כל חלקי הטוב אשר השפעו לנו מכל הצדדים השונים, מאז מקדם ועד הדור האחרון. עבודת הקודש של סלילת הדרך ועשית הגשרים בין התהומות המפרידים, - זאת היא העבודה שהייתי חפץ שתהיה חביבה על כל העוסקים בנשמתא דאורייתא, כמו שהיא חביבה עלי עד לאחת. [עד מאוד] ובדורות האחרונים יפה לנו מאד כל שיחתם של תלמידי הגר"א[23] יחד עם תלמידי הבעש"ט[24], שהיו עומדים במצב כ"כ ניגודי זה לעומת זה בשעתם. ולא בלא עמל וכשרון תברא לנו ספרות שלמה, שתכשיר את עצמה לאחות את הקרעים [לאחות, לחבר את הקרעים] הללו ברוח. אבל מה יקרה היא התולדה, שעתידה לצאת מעבודה זאת, שהיא אחויה [חיבורה, אחדותה] של האומה בפועל, בשאיפה ברורה למטרתה המרכזית, תשובתה אל חסנה בארצה ברום עילויה. והנשמות הטהורות, המלאות כ"כ אהבה כללית לעמן, אין לתפוס אותן כלל בשביל ביטויים אחדים או סגנוני הלכות. כל אלה מתישרים כשהדברים באים לידי מעשה, ויותר מכל יתישרו כשיבא התור למעשה כללי של הנהגת האומה. הערה אחת מוסיפים, שכל השנאות כולן וחומרי דיניהן [כל ההלכות שמתירות לשנוא רשעים] הנם נאמרים רק במי שכבר ברי לנו, שקימנו בו מצות תוכחה. וכאשר אין לנו בדור הזה ולא בכמה דורות שלפנינו, ע"פ עדות ר'[25] עקיבא, מי שיודע להוכיח, ["תמיהני אם יש בדור הזה מי שיודע להוכיח" (ערכין טז)] על-כן נפל פותא בבירא [נפל הפת לבאר (ארמית): כלומר, העניין בטל] וכל הלכות הנוטות לרוגז ושנאת-אחים נעשות הן כפרשת בן סורר ומורה, עיר הנדחת ובית המנוגע, למ"ד לא היו ולא עתידין להיות ונכתבו משום דרוש וקבל שכר. [על פי סנהדרין עא: יש סוברים ששלוש הפרשות האלה לא היו ולא יהיו, ונכתבו בתורה רק כדי ללמוד אותן ולקבל שכר] והשכר של הדרישה גדול הוא מאד, כי הוא המלח המעמיד צביון הטוב ע"י תגבורת שנאת הרע בכל ענפיו, וכיון שהוא עשה באורח למודי את פעולתו איננו מניח בפועל לרשע משחית באמת להשתרש כלל ועיקר.

הנני מוכרח להפסיק כעת את דברי המעטים, אשר כתבתים בלא סדרים ולא התמותי [ולא גמרתי] לבאר כל הנדרש לבאר על הערותיו היקרות, במכתבו מכ"ב אדר תרס"ט[26]. אבל כבר הודעתי, שמגמתי היא כעת יותר למכתב ידידות מלמשא-ומתן של דעות.

ונקוה לד' הטוב ב"ה, שיראנו בישועתו ויזכנו לתור בחכמה ולראות טוב על ישראל ועל נחלת ד'. וימלא כבוד ד' את כל הארץ ואור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, [תהלים צז, יא] כנפשו היקרה ונפש ידי"ע[27] מלא רחשי אהבה לשמו וזכרו עדי עד,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם

2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. מו"ה - מורנו הרב
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. אבד"ק - אב בית דין קהילת
7. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
8. כ"ג - כבוד גאונו
9. שיחי' - שיחיו
10. נ"י - נרו יאיר
11. ואע"פ - ואף על פי
12. ע"י - על ידי
13. וע"י - ועל ידי
14. דז"א - דזעיר אנפין
15. כ"כ - כל כך
16. וק"ו - וקל וחומר
17. ע"ד - על דבר
18. ע"פ - על פי
19. כ"א - כי אם
20. אע"פ - אף על פי
21. ת"ח - תלמידי חכמים
22. לרוה"ק - לרוח הקודש
23. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
24. הבעש"ט - הבעל שם טוב
25. ר' - רבי
26. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
27. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רעד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח' אדר ראשון תר"ע - יפו **נמען:** הרב ברוך מאירס, אב בית דין חיפה

הרב קוק כואב על מצב הדת ועל הקושי להגיע לעמק השווה עם רוב גדולי הדור, שרוצים ללכת רק בדרך הישנה ולהתרחק מכל כישרון ותנועת חיים. לדעתו זה 'נגד דרך ה'' ומחזק ידי פריצים. הדרך היא חינוך שנותן חלק לידיעת העולם והחיים, בשמחת חיים ובאומץ, יחד עם תורה ויראת שמים. הגדולים אינם עוסקים בהרחבה ב'הלכות יראת שמים', ולכן אינם מסוגלים לסלול שבילים חדשים. ההמון שמתפקר אינו אשם, ויש בו ניצוצות טוב ושאיפה לישועת ישראל. 'מי ירצה להפקיר את כבודו בשביל כבוד השי"ת'.

עיקרי הדברים

- ביקורת על גדולי הדור הדבקים בדרך הישנה.
- חינוך המשלב ידיעת העולם עם תורה.
- הזנחת 'הלכות יראת שמים'.
- לימוד זכות על המתפקרים.
- בדידותו במלחמה מימין ומשמאל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ח' אד"ר[4] תרע"ן. [ח' באדר ראשון תר"ע (1910)]

שלו'[5] וברכה לכבוד ידי"נ[6] הרב הגאון החו"ב[7] אוצר תו"ר[8] מו"ה[9] ברוך מאירס [הרב ברוך מאירס, רבה של חיפה] שליט"א[10], האב"ד[11] דעה"ק[12] חיפה ת"ו.

הגיעני מכתבו היקר. בטח הודיעו כבר הר"י[13] בוראק נ"י[14] את אשר דברנו בכללות המצב, ואת אשר חזקתי את ידיו במכתב. יואל ד' להצליח דרכו להקים עדות ד' וחקותיו על ישראל, על אדמת הקודש.

ומה שהעירני כת"ר[15] ידי"נ ע"ד[16] מצב הדת כעת. מה אומר לידידי, מה רבו פצעי לבבי מכללות המצב, שאפס עצור ועזוב, לשא ביד רמה דגל שם ה' ותורתו באה"ק[17]. וככל אשר אשקיע את עצמי ברעיון זה כן לבי הומה וסוער, ולא אמצא דרך ישרה איך להתחיל במעשה כי קשה לי מאד לבא לעמק השוה עם רוב גדולי הזמן, ד' ישמרם, שהם חפצים ללכת רק במסלול הישן, להתרחק מכל כשרון ומכל תנועה של חיים מה שהוא לדעתי ברור נגד דרך ד' לגמרי, ובזה נותנים יד לפריצים ומחזיקים ידי מרעים, ואוי לנו מענותנותם של אלה, [על פי גיטין נו: "ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס החריבה את ביתנו"] אע"פ[18] שכוונתם רצויה. ואין לי דרך אחר כי"א[19] לחזק את ידי החינוך הנותן חלק לידיעות העולם והחיים, והמדריך את הילדים ברוח צהלת החיים, בעז ואמץ לב, ובנקיון וסלסול הגון, שכל אלה כשהם מצטרפים אל הדרכת התורה ויראת שמים של אמת, מעטרים הם אותה ומאמצים את חילה, וסוף כל סוף מלאך רע בע"כ[20] יענה אמן, [על פי שבת קיט] ומה אעשה שבדרך זו, שאין לי כל ספק שרק בה אנו צריכים ללכת, הנני נתון בסבך המלחמה מימין ומשמאל. אמנם תקותי לשמו ית"ש[21], שיחזקני לשאת ברמה את דגל האמת, למען יצדק קודש. [על פי דניאל ח, יד: "ונצדק קדש"] וידע ידידי שכל הענינים הגדולים הם תלויים זה בזה, כי מתוך שאין רוב הלומדים, אפילו הגדולים שבדור, משימים לבם להיות גדולים בהלכות יראת שמים,

בהרחבה גדולה הראויה למנהיגי הדור, על כן אין כחם יפה ללכת בשבילים חדשים הראויים לפי הזמן, ולכוונם כלפי הקודש, והם אנוסים לפי דעתם לעמוד על הנקודה של הסגנון הישן, בלי לקחת כל נקודה טובה מהדרכים החדשים, לתקן על ידם את מעמד הדור, ובשום אופן לא ירצו לתן תודה, שמקצוע עקרי, שהוא כולל כל התורה וכל האמונה כולה, הוא עזוב מהם, ושבשביל כך הננו מגששים בצהרים, כאשר יגשש העור באפלה. [על פי דברים כח, כט] ועל כן הולך ההמון ותועה, הולך ומתפקר, והם אינם אשמים כלל, כיון שאין מי שיראה להם דרך ישרה, בחיבור קדושת התורה והאמונה, עם החיים, הולכים הם ומתפקרים. אע"פ שיש בהם כמה ניצוצות של טוב, וכמה עדינות נפש, ומהם רבים החפצים בכל לבם בישועתם של ישראל, ובתחיית ארצנו הקדושה, שאיך ששפלה תהיה הבנתם בזה, עומדת היא הכוונה על יסוד קדוש, מפני שישועתם של ישראל היא באמת כוללת כל מדת הקודש שבעולם. וכל אשר נראה פנים יותר להשכיל לדון לכף זכות אפילו את החייב שבחייבים, אם רק אינו רוצה להיות נפרד מכלל האומה, להיות נוסף על שונאינו, [על פי שמות א, י] וכל אשר נצרף אל החינוך כל מדה טובה, ונלמד את בנינו את הלימודים הנותנים פרנסה וכבוד לאדם, מצורף אל התורה. יתחזק ויוסף אומץ יסודה של תורה. אבל עם מי נדבר, מי יסכים לי, מי ירצה להפקיר את כבודו, בשביל כבוד השי"ת[22] ותורתו וקדושת ארץ חמדתו. נקוה כי למענו יתי[23] יעש, ויתן בלבב כל חכמי תורה להבין דרך ד' הטהורה, ויושע ישראל ויהודה במהרה. והי[24] ז"ש[25], כנה"י[26] ונפש ידי"ע[27] דוש"ת[28] באה"ר[29], מצפה לתשועת ד',

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. שלו' - שלום
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. החו"ב - החריף ובקי
8. תוי"ר - תורה ויראה
9. מו"ה - מורנו הרב
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. האב"ד - האב בית דין
12. דעה"ק - דעיר הקודש
13. הר"י - הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
14. נ"י - נרו יאיר
15. כת"ר - כבוד תורתו
16. ע"ד - על דבר
17. באה"ק - בארץ הקודש
18. אע"פ - אף על פי
19. כ"א - כי אם
20. בע"כ - בעל כרחם
21. ית"ש - יתברך שמו
22. השי"ת - השם יתברך

23. יתי – יתברך
24. והי' – והיה
25. ז"ש – זה שלום
26. כנה"י – כנפשו היקרה
27. ידי"ע – ידידו עוז
28. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו
29. באה"ר – באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רפג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו אדר ראשון תר"ע - יפו **נמען:** ר' משה זיידל

עיון פילוסופי ב'זכות אבות'. הצדק קושר זכות לבחירה, כי הבחירה החופשית מגלה את עצמיות החיים. אבל הבחירה הגלויה אינה מלאה, ויש 'חופש נעלם' של הצפייה העליונה, למעלה מן הזמן. החופש של הבנים, הצפוי מראש, מתגלה באבות כבחירה גלויה, ולכן זכות אבות היא בעצם זכות הבנים שבאה דרך האבות ('יעקב פדה את אברהם'). כך מתיישבים כל היחסים של טוב ורע שאינם תלויים בבחירה: 'הכל צפוי והרשות נתונה', והקב"ה צופה לטובה. 'בערב ילין בכי ולבקר רנה'.

עיקרי הדברים

- זכות אבות ובחירה חופשית.
- החופש הנעלם והצפייה העליונה.
- 'יעקב פדה את אברהם'.
- 'הכל צפוי והרשות נתונה'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו אד"ר[4] תרע"ן. [כ"ו באדר ראשון תר"ע (1910)]

כבוד מחמד לבבי וחביבי הרה"ח[5], מלא דעה ויושר לב, מו"ה[6] משה זיידל [משה זיידל, מתלמידיו הצעירים של הרב קוק ביפו, ולימים חוקר מקרא] שליט"א[7], שלו'[8] וברכת עולמים.

בשמחת לב קראתי את מכתביך, יקירי, וכל חפצי היה למהר את אשר ברוח עמי להשביעך רצון בתשובתי. אבל עצרו אותי מניעות שונות מבית ומחוץ, וגם כעת אשר אתאמץ לכתב אהיה מוכרח לקצר כפי היכולת.

כדי להאיר יותר מעט את האופק של הכרת זכות אבות, [זיידל שאל כיצד מתיישבת "זכות אבות" עם הבחירה החופשית והצדק] נכון הדבר שנשוט מעט במהותו הכללית של ענין הזכות בכלל. מצד משפט הצדק אנו מקשרים תמיד את הזכות עם הבחירה. כשאדם בוחר בטוב ומעשיו מצליחים ע"פ[9] מדת אורח טובו, אנו מוצאים מחזיון זה הנאה לחוש-הצדק שבנו. אבל הלא ישנן זכיות רבות מאד, שאינן תלויות בבחירה, לא-מבעי זכיות חיצוניות, כעושר, כבוד, גבורה, יופי וכיוצא בהן, אלא גם זכיות פנימיות כחכמה, יושר-לב, תכונות טובות במדות, חברה טובה, לאם טוב, שע"פ[10] ערכו מתעלה האיש הפרטי הנולד מגזעו, וכיוצא באלו.

השקפתנו יכולה היא להתעלות, לדרוש מאתנו טעמו של דבר, מפני מה אנו מכירים את הצדק בהטוב המתיחש לבחירה החפשית. אז אנו משיבים לה: מפני שמכירים אנו, שהחופש הגמור, המחולל בקרבו רצון שאין בו שום מועקה מבחוץ,-על ידו מתגלה העצמות של מהות החיים, המקבלים את התכנית של הגורל הטוב או הרע. ועל-כן רק כפי ההתגלות העצמית ראוי שיהיה נמשך הטוב או הרע לנושא אותו בחיים.

מיד כשאנו עומדים על מכון זה הננו גוזרים לאמר: כל טוב שאיננו בחירי איננו טוב גמור, מפני שאין העצמיות של נושאו מתיחדת בכל מילואה עם טובו, וכל טוב הוא נמדד רק באותה המדה שהמקבל אותו סופג אותו אל תוכו. ועפ"ז[11] אנו למדים, שהחופש המחולל את נטית הבחירה ע"פ העצמות הוא הנושא את כל מדת הטוב שבחיים. אמנם כשאנו באים למוד את הבחירה החפשית, כמו שהיא נמצאת בפועל בחיים המתגלים לפנינו, לעולם לא נמצא אותה במילואה. בכל תנועה חפשית נמצא המון הכרחים, המעכבים את חופשה והסוללים לה בעל כרחה את נתיבתה. ההשקפה על פני הטוב האלהי, המוכן להיטיב במילואו השלם, תדריכנו להכיר, שיש במציאות חופש נעלם, שאיננו יוצא אל הפועל כי"א[12] בחלקים קטנים מאד מכל שיעור-קומתו, זה החופש הנעלם הוא המסגל את העצמיות שבחיים והוא הנושא את סגולת הטוב, והחופש הגלוי הנראה בפועל איננו כי"א גילוי קלוש מכללותו. כשאנו עולים במרחבי ההויה למעלה ממדתם של הזמן והמקום, אנו יודעים שהצפיה העליונה חובקת את החופש הגמור, ועל פיה מתעצם הטוב בנושא המקבל אותו. רק החלק הקטן, המתגלה בתור בחירה מעשית, מתוה לפנינו בגלוי את ארחות הטוב והרע, אבל עקרו הוא למעלה מזה כשאנו באים לדרוש פתרון ע"ד[13] כל מערכות הטוב והרע, שאינן מתאימות אל הבחירה הגלויה הרי אנו מוצאים אותו בבחירה הגנוזה של הצפיה הכללית, העומדת ממעל לכל ההכרחים המעשיים, אשר רק מטרה של טובה מחלטת גורמת, שתשאר מדת-בחירה כזאת בגניזתה ותתגלה בחיים רק בצורה של מסיבות מכריחות. החופש הצפוי, של הטוב, העתיד להתגלם בבנים, מופיע הוא באבות בתור בחירה חפשית גלויה, מה שנושא בזה את העצמות היותר מיוחדה של הבנים, ו"יעקב פדה את אברהם" [על פי ישעיהו כט, כב ("אשר פדה את אברהם") וסנהדרין יט: יעקב פדה את אברהם מצער גידול בנים] ובכללות האומה "המתים יורשים את החיים":. [על פי בבא בתרא קיז, בעניין חלוקת הארץ] ואותה הבחירה עצמה הגנוזה, המתגלה באבות בגילויה, חוזרת בצורה של גניזה בבנים, ומתמדת את החזיון של זכות אבות, שבאמת הנה זכותם של הבנים שבאה לידם דרך הצנור של האבות. וכשמתעורר רוח מלא אור באחת התקופות של החיים באומה, לכונן מעשה היסתורי אדיר, המקיף בחילו עתיד גדול וארוך, מתנוצצת הבחירה של הצפיה העליונה במלא חופשה, מכח ההתגלות העצמית של החיים העתידים, מצד תכונת ההויה העומדת למעלה ממסגר הזמן, "את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה". [דברים כט, יד] לא האבות מקבלים על חשבונם של הבנים כל עול, כי"א מיטב העצמיות של הבנים מתגלה לעת רצון באבות, לעת הופעת נהרה, והכרת-החובה מפתחת את צורתה הבהירה, שהבנים מוצאים על פיה את כל מלא עצמיותם, אשר רק הכחש בה יוכל לעשות המדחה להתיקם מזה ולנתקם ממיטב מקור חייהם.

הנה העצמיות הגנוזה בעצם חופשה חיה היא באבות, ולפעולתה היא מוכנה בין לטוב בין לרע. אמנם מרובה היא מדת הטובה ממדת פורענות, "אחד מחמש מאות". [על פי סוטה יא: "מדה טובה מרובה ממדת פורענות... אחת לחמש מאות"] הרע הוא רק בגלוי שבהויה, בשיקוף הפרטיות, אבל בהכללה הכל מצטרף לטובה. המשל הגלוי, שמעשים מכוערים של האבות פועלים גם על האופי של הבנים, לא יאריך יותר מארבעה דורות. [על פי שמות כ, ה: "פקד עון אבת על בנים על שלשים ועל רבעים"] אבל עד שחקים עולה הגילוי של הגניזה הטובה, שבצאתה לפועל ע"י[14] האבות היא שוטפת בבנים בזרם חפשי ואדיר. השקפה ברורה היא, שהשלמת האדם יש לה טפוס מיוחד. הדורות הולכים לעלה את הטפוס ההוא עד גמרו בתכלית

שלמותו. כל דור מסגל לו טוב יותר אופיי; אע"פ[15] שלפעמים מזריח דור אחד אור מרובה, המספיק להיות למעין לכמה דורות הבאים אחריו, אין זה כ"א הזרחה ארעית, אבל בהסדר הקבוע כל דור מוסיף אומץ ומתקרב בכללותו את הטפוס הנרצה של הצפיה העליונה של ההשלמה הגמורה, המינית והאישית. כשיבוא הגמר של עילוי זה, אז הוא הסוף של כל הדורות. כל זמן שהצורה היותר שלמה לא נקבעה ההשלמה מתנודדת, פעם צועדת היא לפנים ופעם לאחור, הזכות והחובה אינן מוכרעות, ומקושרות הן במעשה הדורות. ההוים והעוברים, עד סוף כל הדורות, והצורה משתכללת לעמוד על איתן מצבה, "דבר צוה לאלף דור". [תהלים קה, ח] יודעת היא הצפיה העליונה, כמה יאריך הרושם של החקיקה הצוויית, שמדדתה באלף דור, ואחריה באה החקיקה של משאת הנפש לאותן המגמות בעצמן המונחות בצוויים, שהן אינן מאריכות פחות מהצוויים, ומדת האהבה מתפשטת על שתיהן. "ועושה חסד לאלפים לאוהבי", [שמות כ, ו] ו"ליראיו" בעלי הצווי - "לאלף דור". [על פי דברים ז, ט: "לאהביו ולשמרי מצותו לאלף דור"]

והנה כל זה הוא בדבר האופי הגנוז. אמנם בתכונות המתגלות, שהרצון הפרטי הוא הגורם העיקרי בהן, שונות הנה ההשקפות עד כמה כח ההורים מגיע. לדעת חכמים " רק קודם ההתבגרות, - שהעמידה על הרצון האישי נוטלת אז את מקום השלטון בהנהגה, - פועלת היא השפעת האב, ודמותו הרוחנית מקפת את הבן, וממילא היא מופיעה עליו בכל תכונותיו; אבל בהגמר כח הרצון במילואו נשארה סגולה זו חבויה, עד ארבעה דורות לרעה, ע"י כח החקוי, ועד אלפים ע"י סגולת הצווי והשאיפה המגמתית. אמנם גם כשכלה הרושם של גילוי הטוב, לא יוכל לכלות לגמרי מבלי להשאיר אחריו ניצוץ גנוז, העלול להיות מתעורר לתחיה ע"י התעוררות רבה היוצאת ומתפרצת ממעמקי הנשמה, ותחון זכות אבות ע"י רחמים גם כשעבר זמנה הקבוע לה. העצמיות הגלויה הולכת היא מהאב אל הבן. הבן מרומם את ההויה העצמית של האב, הקבועה בקרבו כעת בגילויה. אבל האב, שההויה של הבן היא בו בגניזה, לא יוכל לנשא את הבן כי-אם ע"י אותן הדרכים שדולים בהם ניצוצות ממעמקים, כרחמים, וזכות עצומה של אב-המון-גוים, המשקיע את כל הויתו רק בהעתיד המשתלשל ממנו על כללות החיים, שתכונתו האופית התדירה היא באותה הצורה של מעמד מלא חיים אלהיים של תפילה שלמה, המעלה גם בן נדח משבעה מדורי גיהנם למיסק לגן עדן. וזכות אבות מתגלה בסגולת הגזע, העולה למעלה מכל בחירה גלויה ומכל לימוד, עד שגם מעלת התורה תוכל לרומם רק את הנפילה של קלקול תולדתי של חטא שבתוך הגזע, - שהסגולה אף שנתעותה לא פקעה, - אבל לא תוכל להעביר את חשכת הגזע, המתחלת מנתין והלאה, אע"פ שישנן ג"כ[16] סגולות כאלה, שגם נכרי העוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול, מ"מ[17] לא תמוש ממקומה העליה הגזעית, עד שלא תחשב מעלה עצמית הגוררת אחריה את קדימת הערך.

ובהיות זכות אבות הסגולה הצורית היותר עצמית, מתגלה היא בתכונת הכלל ביחוד, שצורת האומה היא בכללותה; אבל בפרטיות "שכר מצוה בהאי עלמא ליכא", שמגמתן של המצות כולן להקים את הצורה הרוחנית, שהיא נקודת החיים העומדת לעד, מ"נפילתה המטויה", ומתוך שהצורות הרוחניות של הפרטים מאירות יפה ועומדות בהארתן באופי נצחי, הגורם להם אושר רוחני, בהוה ונצח, עומדת

על ידה האומה בשלמות תבניתה ודרכיה מצליחים. אמנם גדולי האומה, מאירי דרכה, הם יכולים לגולל לפניה אור מיוחד, וכאשר במקום האור שם גם הצל, על-כן בהיות שטף החיים של האומה עובר על פני כללותה, אמיץ הוא הקשר בין הדורות העוברים וההוים, ובהכרח הדוגמא פועלת גם להרע, אע"פ שטובה מרובה מרעתה. יחזקאל בעת התמוטטות האומה ראה, שהפרוד הרוחני יפה לה, הרושם שחשבון העבר יהיה נפסק מפעולתו, אע"פ שבעל-כרחו יפסקו ע"י זה ג"כ כמה חמודות סגוליות באיזה ערך, כי יש יחש גדול להסגולה עם שימת-הלב הרצונית. אבל כך דורש המצב, וכשצדיק גוזר גזרה מקיימים אותה מן השמים, והמסלה החדשה נסללת היא אז בכל מרוץ חיי האומה לעמוד כל יחיד על השלמת נפשו, ומהרסיסים הללו מתקבץ אח"כ[18] הרכוש הכללי, החוזר ומתקשר לחטיבה אחת.

והנה כללו-של-דבר של הבחירה החבויה הוא מה שהיא פועלת על כל אותם הצדדים, שאין הבחירה הגלויה מגלה בהם את כחה. ביותר שולטת היא בחילוקי המדרגות, בין החמריות ובין הרוחניות, ואפילו בחילוקי המינים והסוגים הרחוקים מחוג החיים, שגם בהם הצדק האלהי מוכרח הוא שירוץ את ארחו. האמונה הישרה בהטוב האלהי ובצדקת צדיקו-של-עולם, הקוראה את כל מעמקי לבבנו לברכו בכל לב: "ברוך הוא", היא מאירה את שכלנו באור חופש זה, המעדן את כל חושנו, בראותנו שאנו יכולים למתח את קו הצדק על מלא כל, על כל המפעל וכל היצור, כי "הכל צפוי והרשות נתונה". אמנם אין הרשות כוללת כל-כך הרבה כמו הצפיה הכוללת הכל, אבל הלא זאת היא מדת הטובה, שלא תנתן הרשות כי-אם ע"פ המדה שהטובה תהיה עתידה לבא בסופה, והקב"ה[19] צופה לטובה ואינו צופה לרעה.

והבחירה הצפויה היא מחוללת את שורת הצדק, הממרקת את הזוהמא של הנטיה החפשית, כשנטתה להרע, ע"י יחושים כאלה שאין להם מבא בבחירה הגלויה, והכל כדי לתת אחרית ותקוה טובה לכל. "בערב ילין בכי, ולבקר רנה".

באה"ר[20] אדר"ש[21] ידי"נ[22] וחביבי הרה"ח אוצר תוי"ר[23] מאד נעלה מוהר"ב[24] מנשה לוין שליט"א. למעה"ש[25] להודיעני בטובו ממצב בריאותו, ירפאהו השי"ת[26] רפו"ש[27] ויהי בריא אולם, דשן ורענן לתורה ולתעודה לאוי"ט[28].

הנני בזה חותם בברכה ואהבה רבה ונאמנה כנפשם היקרה ונפש אגוד באהבתם מצפה אשרם והצלחתם בכל לונ"ח[29],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. הרה"ח - הרב החסיד
6. מו"ה - מורנו הרב
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. שלו' - שלום

9. ע"פ - על פי
10. שע"פ - שעל פי
11. ועפ"ז - ועל פי זה
12. כ"א - כי אם
13. ע"ד - על דבר
14. ע"י - על ידי
15. אע"פ - אף על פי
16. ג"כ - גם כן
17. מ"מ - מכל מקום
18. אח"כ - אחר כך
19. והקב"ה - והקדוש ברוך הוא
20. באה"ר - באהבה רבה
21. אדר"ש - אחר דרישת שלום
22. ידי"נ - ידיד נפשי
23. תוי"ר - תורה ויראה
24. מוהר"ב - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ב (כגון בנימין / ברוך / בצלאל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
25. למעה"ש - למען השם
26. השי"ת - השם יתברך
27. רפו"ש - רפואה שלמה
28. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
29. לונ"ח - לנחמת ציון

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת ש

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א אייר תר"ע - יפו **נמען:** ר' חיים מיכל מיכלין

הערה על מורה נבוכים ח"ג פרק מ (חישוב דמי עבד לעומת ערך אדם). אפשר ליישב לפי בה"ג, שמוסיפים חומש בפדיון קודש, או לפי 'הוספת חכמים' (בכורות נ). אבל אוהבי אמת יאמרו שתלמיד הוסיף את ההערה. ועם זאת ראוי לכבד כל מה שנקרא על שם הרמב"ם.

עיקרי הדברים

- עיון במורה נבוכים.
- יישוב מול השערת הוספה של תלמיד.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"א אייר תרעי"ן.

לכבוד ידידי הרה"ח[4] השלם מר חיים מיכל מיכלין נ"י[5], שלו'[6].

הערתו ע"ד[7] המו"נ[8], פ"מ[9] מג', ["מורה נבוכים" לרמב"ם, חלק ג פרק מ] כבר דברו עלי'[10] בעלי תריסים בחוברות שונות. ובכלל הישובים הוא ג"כ[11] עפ"ד[12] הלכות גדולות, [ספר "הלכות גדולות" מתקופת הגאונים] הלכות בכורות, שחידש שכל דבר של קודש שפודין צריך הוספת חומש שהוא שתות, "חמשה זוזי שדי עלייהו זוזי", ופסק הדין כן גם בפדיון הבן משום שיש לו יחש לצד קדושה, וק"ו[13] לדבריו בערכי אדם, שכשפודה את עצמו, דהיינו באומר ערכי עלי מוסיף חומש, א"כ[14] הוא ששים. ואע"פ[15] שהרמב"ם[16] לא הזכיר בספרו את הוראת בה"ג, ונראה דלא ס"ל[17] כותי' לדינא, מ"מ[18] לא רחוק הוא שנשתמש בסברתו כדי להתאים את הטעם, ע"פ[19] דרכו, דהיינו שיהי'[20] חצי משיווי ב"ח[21] לדמי עבד.

ויש עוד דרך של הוספה שהיא שתות, לא מטעם בה"ג, דמטי לה אדברי קודש, כ"א[22] מטעם הוספת חכמים. ומקור הדבר במס' בכורות (נ' ע"ב[23]), ומטי לה מקרא של יהי'[24] האמור בערכין, שאם רצה להוסיף מוסיף, והרמב"ם[25] הביא הדברים בפ"א מה' שקלים ה"ב, אלא שלדברי הרמב"ם[26] הוספה זו כוללת כל שקלי תורה, א"כ היא מוסבת ג"כ על דמי עבד, ולא הרוחנו מזה כלום, אלא שע"פ[27] דבריו בפמ"א[28], שאיננו אומר כ"א סבת הפסוקים ולא סבת התלמוד, יש לומר כי הוספה זו כיון שנאמרה בדרש מיהיה דכל ערכך, שהוא בערכין, מכוונת להסמיך עלי' טעם של סבת הכתוב כיוצא בזה.

והנה כל אלה הדברים הם בגדר תירוצים, אשר לא יסכנו לאוהבי אמת, ויותר נח להם לומר שאיזה תלמיד הוסיף הערה זו ונכנסה בתוך דברי הספר, ושגיאות מי יבין. [תהלים יט, יג] מ"מ ראוי לנו לתן כבוד לכל מה שנקרא על שם רבנו אור ישראל [הרמב"ם] ז"ל, ולישב הדברים אפילו באופן רחוק, לקיים מה דנפיק מפומי' דרב ז"ל[29] במכתביו.

והנני בזה חותם בברכה וכבוד רב

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. הרה"ח - הרב החסיד
5. נ"י - נרו יאיר
6. שלו' - שלום
7. ע"ד - על דבר
8. המו"נ - המורה נבוכים
9. פ"מ - פרק (מורה נבוכים)
10. עלי' - עליה
11. ג"כ - גם כן
12. עפ"ד - על פי דברי
13. וק"ו - וקל וחומר
14. א"כ - אם כן
15. ואע"פ - ואף על פי
16. שהרמב"ם - שרבי משה בן מימון
17. ס"ל - סבירא ליה
18. מ"מ - מכל מקום
19. ע"פ - על פי
20. שיהי' - שיהיה
21. ב"ח - בן חורין / בני חורין; "בב"ח": בשר בחלב
22. כ"א - כי אם
23. ע"ב - עמוד ב
24. יהי' - יהיה
25. והרמב"ם - ורבי משה בן מימון
26. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
27. שע"פ - שעל פי
28. בפמ"א - בפרק מ"א (במורה נבוכים)
29. ז"ל - זכרונו לברכה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ב אייר תר"ע - יפו **נמען:** הרב צבי הירש וייספיש (ירושלים)

עצה לחיזוק השמחה והגבורה בעבודת ה'. העיקר לקבוע זמנים ללימוד החלק הרוחני שבתורה. כלל גדול: העצלות באה מחוסר אמונה בגודל הטוב שעושים לכל העולם בתורה ובמצוות. נשמת כל יחיד קשורה בנשמה הכללית, ובכל רגע שאדם מוסיף אור בנשמתו מתוך כוונה לכלל, הוא מוסיף חיים בכל: הצדיק מתחזק, הרשע מהרהר בתשובה, ואפילו הבהמות מתבסמות. השלמת האור תלויה בגדולת ישראל בארצם. יש להיזהר בבריאות ולהתרחק מפחדנות ומעצבות: 'עוז וחדוה במקומו'.

עיקרי הדברים

- לימוד קבוע בחלק הרוחני של התורה.
- האחדות הרוחנית - כל מעשה טוב מוסיף אור בכל ההוויה.
- צפיית ישועה.
- בריאות, והרחקת עצבות ופחדנות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ב אייר תרע"ן. [כ"ב באייר תר"ע (1910)]

לכבוד הרב היקר דורש ד' בכל לב ונפש מו"ה[4] צבי הירש וייספיש שי'[5], שלו'[6] וברכה.

מכתבו היקר הגיעני. ואשר בעצתי ישאל, ע"ד[7] חיזוק של חיי הנפש לעבודת ד' בשמחה ובגבורה, קשה מאד לברר בדברים קצרים גם יסוד אחד מאדני העבודה הטהורה, וכל עיקר זירוזי לדידי ולדכוותי הוא רק לקבע זמנים הגונים על חלק התורה הרוחני, בכל מקצעותיו, שלא יהי'[8] מונח בקרן זוית ונתון רק לקריאה ארעית, וממילא יזרח אור הנשמה, ורוח שמחה וגבורה תפעם בלב הדורש את האמת בלא לב ולב. בכ"ז[9] לא אמנע הטוב להציב כלל גדול אחד, אע"פ[10] שגם הוא לא יובן בכל עמקו כ"א[11] ע"י[12] שינון ולימוד מרובה, מ"מ[13] כבר יהי' בזה בית-יד לחפץ בחשק אהבת השם יתברך ואור תוה"ק[14]. כי זה פשוט הוא, שגם הירוד שבאנשים אם יציעו לפניו שיכול הוא בכל עת לעשות חסד על כל העולם כולו, הכולל בתוכו כ"כ[15] הויות עד אין תכלית, יתעורר בשמחה ובגבורה לעשות טוב, וכל העצלות והרפיון אינו בא כ"א מחוסר אמנה בגודל הטוב שעושים ממש עם כל היקום בעסק התורה, המצות, העבודה, וזכיכות המדות, אשר עבור זה האיר ד' את עינינו בדברי קדושי עליון בעלי קבלת האמת, אשר הרחיבו המשכיות להודיע את גודל יקרת העבודה ואיך מעלים על ידה את כללות ההויה וכל פרטיה. אמנם צריך הדבר להתקרב אל הציור השכלי, כדי שיהי'[16] הזירוז אמיץ והשמחה מבוססה. וזה הציור בא ע"י ההבנה של האחדות הרוחנית, דהיינו להשכיל שאור הנשמה של כל יחיד הוא מקושר עם הנשמה הכללית של כל ההויה כולה, שממנה שואב כל היקום לכל פרטיו את אור השלמתו, ובידינו הוא להוסיף אור בנשמה שלנו ע"י התורה, החכמה, המצות, העבודה, והמדות הטובות, בכל עת ורגע, ובכל רגע שאנו מוסיפים אור בנשמתנו אם רק נשים דעתנו שלא על עצמנו בלבד אנחנו חשים כ"א על כל ההויה, כי "כל פעל ד' למענהו", [משלי טז, ד] מוסיפים אנו השלמה וחיים בכל. והצדיק מוסיף על ידינו

אומץ בעבודתו, והרשע מתמתקת רשעתו באיזה מדה, והרהורי תשובה באים לו, ואפילו הבהמות והחיות מתבסמות לפי ערכן, ואפילו היצורים הנוטים להזיק ולהחריב מתעדנים ומזדככים, מזיו הקדושה הנוספת ע"י נשמה אחת השמה לב באמת על הכלל כולו, ואין צריך לומר גודל האור שמתוסף בצחצחות העליונות בנשמות, ובכל המדרגות של העולמות הרוחניים, שאין קץ ליפים והוד קדושתם וחמדתם. וזה נכון והגון לכל איש ביחוד מזרע עם קדוש, וביותר היושב על אדמת קודש, ובפרט מי שזכו להסתופף בצלה של עיר ד', [ירושלים] שכל ההויה החמרית והרוחנית קשורה בה כקשר הענפים בגזע ושורש.

מובטח אני, שכל מה שזה היסוד יבורר יותר ויהי'[17] נקנה ביותר בינה ודעת ובהדר אמונה שלמה, שהיא מתוספת כל מה שהאדם שוקד יותר על דלתי תורה לשמה בכלל, וביותר על דלתי התורה הרוחנית, דהיינו הספרים העוסקים באור דעת ד', בין ע"פ[18] שכל האנושי בין ע"פ סוד ד' ליראיו, [על פי תהלים כה, יד: "סוד ה' ליראיו" – תורת הקבלה] ורזי תורה, שכפי אותה המדה יתגבר בקרב הלב והנשמה אור השמחה והגבורה לאהבת ד' וחשק המצות וקדושת תוה"ק. אמנם לצרף לידיעה זו צריך, שגמר ההשלמה של הוספת האור השלם בכללות ההויה יהי' דוקא ע"י גדולתם של ישראל ורוממות קרנם על אדמת ד"י על-כן תהי'[19] ממילא אור צפית ישועה קשורה תמיד בחיי הנשמה. וכשיתפרץ מן הלב הזרם בדיבורים הקדושים הנועדים לזה, בשעות המוכשרות, ובכל עת הכושר, יראה ויגלה אור נעים וחדש, אשר ימתיק את כל הדינים, ואז יוכל האדם בעת רצון להתפלל בהרחבה על כל משאלות לבבו, הרוחניים בדרך עיקר והחמריים בדרך טפל וארעי, ודי יתי"ש[20] לא ימנע טוב להולכים בתמים. [על פי תהלים פד, יב] - אמנם צריך להזהר מאד בבריאות הגוף והנפש ע"פ הטבע, ולהתרחק מאד מכל מחשבות של פחדנות ושל עצבנות, כי"א להמשיך על עצמו תמיד עז ושמחה, כי "עז וחדוה במקומו". [דברי הימים א טז, כז]

והשי"ת[21] יפתח לכת"ר[22] ולכל דורשי ד' השרידים פתחי חן ורצון נחת וחדות אמת בברכה שלמה, כנה"י[23] ונפש ידידו מצפה אשרו ואורו ואור כל אוהבי ד' ומקדשי שמו על עמו ונחלתו,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. מו"ה - מורנו הרב
5. שי' - שיחיה
6. שלו' - שלום
7. ע"ד - על דבר
8. יהי' - יהיה
9. בכ"ז - בכל זאת
10. אע"פ - אף על פי
11. כ"א - כי אם
12. ע"י - על ידי
13. מ"מ - מכל מקום

14. תוה"ק - תורתנו הקדושה
15. כ"כ - כל כך
16. שיהי' - שיהיה
17. ויהי' - ויהיה
18. ע"פ - על פי
19. תהי' - תהיה
20. ית"ש - יתברך שמו
21. והשי"ת - והשם יתברך
22. לכת"ר - לכבוד תורתו
23. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה אייר תר"ע - יפו **נמען:** ר' חיים מיכל מיכלין

המשך העיון במורה נבוכים: אין טעם לפלפל, והחישובים של הרמב"ם שם אינם להלכה. לפי הרמב"ם, בדעות אין פסק הלכה כאחת השיטות, וכל אחד רשאי להכריע לפי שכלו. 'לא תסור' חל רק על מעשים, כשיטת הבבלי וחובות הלבבות, ואילו לפי הירושלמי גם האגדה בכלל. זו מחלוקת הגאונים: רב שרירא ורב האי מול רב שמואל בן חפני ורס"ג.

עיקרי הדברים

- אין פסק הלכה בדעות - שיטת הרמב"ם.
- 'לא תסור' - מעשים בלבד או גם אגדה.
- מחלוקת הגאונים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ה אייר תרעי"ן.

כי[4] ידידי הרה"ח[5] היקר מר ח. מ. מיכלין נ"י[6], שלו'[7].

לפלפל בדברי ההערה אין כדאי לאוהבי אמת. מהמפרשים למו"נ[8] העיר בזה כבר ר"י הלוי, במו"נ[9] הנדפס עם "גבעת המורה". [פירושו של שלמה מימון על "מורה נבוכים"] והגהתו רחוקה היא, וכל החישובים אינם עולים להלכה, כי"א[10] לתן עכ"פ[11] פנים לפי הפסוקים, ואין להקשות מדחז"ל[12] ע"ז[13]. מהחוברות שדברו בזה, אין על זכרוני כי"א מ"הפסגה" שי"ל[14] ע"י[15] הרב מווילקי ז"ל[16].

הוספת החומש של בה"ג אין לה ענין גמור עם החומש של תורה האמור בפדיון הקדש ע"י הבעלים, אלא שיעור חכמים להוספה, שידענו מן הכתוב שמותר להוסיף, הסמיכוהו לחומש, שמצינו גבי הקדש במק"א[17]. ואע"פ[18] ששניהם במנה צורי.

אין זה שולל שהחומש הנוסף יהי'[19] דוקא בעניני קודש, אלא שהרמב"ם[20] אינו סובר כן להלכה. וישנם עוד מקומות שטעמיו אינם מכוונים לפסקיו, עי' רש"ט[21] בפמ"א[22] בענין עין ת"ע, ופמ"ח[23] בענין האומר עקי"צ[24], ושיטתו היא שבדעות אין פסק הלכה כחד מ"ד, ואפשר לכ"א להכריע, אבל לא במעשים, שע"ז[25] אנו מצווים בלא תסור. וזוהי שיטת חוה"ל[26] בהקדמתו, ["חובות הלבבות" לרבנו בחיי] ד"ה[27] האחד, שפרשת לא תסור כוללת רק דברים מעשיים, בין דם לדם, בין דין לדין, וזהו כפי שיטת הבבלי ס"פ[28] הנחנקין דפ"ח, [סנהדרין פח] שמתפרשת שם כל הפרשה בדברים מעשיים, אבל שיטת הירושלמי, שם ה"ג דבר זו אגדה, ואגדה היא כולה מעניני דעות. ולפ"ז[29] גם ע"ז נאמרה אזהרת ל"ת[30], ושייך בה פסק הלכה. ומזה נובע חילוק דעת הגאונים, ר"ש[31] ורב האי, ולעומתם ר"ש בר חפני ור"ס [רב שרירא ורב האי גאון, ולעומתם רב שמואל בן חפני ורב סעדיה גאון] וההולכים בעקבותיהם, ואלו ואלו דא"ח[32], במחלוקת התלמודים מערבאי ומדינחאי, ושיטת הר"מ[33] כרשב"ח[34] והר"ס[35] בעלי שיקול הדעת, דס"ל[36] שאע"פ[37] שאסור להכריע במעשה נגד חתימת הגמ'[38], מ"מ[39] אפשר להכריע בעיון לבחור איזה דעת

המסתברת יותר לכ"א לפי דעתו, אם גם היא מיוסדת ע"פ[40] כללות התורה ודעת חז"ל[41], כמו שביאר בפכ"ו[42] ע"ד[43] טעמ"צ[44] בכלל. ואכמ"ל[45] בדרכי הסתימה להלכה.

ידי"ע[46] דוש"ת[47],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. כ' - כבוד
5. הרה"ח - הרב החסיד
6. נ"י - נרו יאיר
7. שלו' - שלום
8. למו"נ - למורה נבוכים
9. במו"נ - במורה נבוכים
10. כ"א - כי אם
11. עכ"פ - על כל פנים
12. מדחז"ל - מדברי חכמינו זכרונם לברכה
13. ע"ז - על זה
14. שי"ל - שיש לומר
15. ע"י - על ידי
16. ז"ל - זכרונו לברכה
17. במק"א - במקום אחר
18. ואע"פ - ואף על פי
19. יהי' - יהיה
20. שהרמב"ם - שרבי משה בן מימון
21. רש"ט - רבי שמואל ט... / רבי שבתי ט... - שם אדם
22. בפמ"א - בפרק מ"א (במורה נבוכים)
23. ופמ"ח - ופרק מ"ח (במורה נבוכים)
24. עק"צ - על קן צפור (מורה נבוכים ח"ג פמ"ח)
25. שע"ז - שעל זה
26. חוה"ל - חובות הלבבות
27. ד"ה - דיבור המתחיל
28. ס"פ - סוף פרק
29. ולפ"ז - ולפי זה
30. ל"ת - לא תעשה
31. ר"ש - רבי שמעון
32. דא"ח - דברי אלקים חיים
33. הר"מ - הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
34. כרשב"ח - כרבי שמואל ב... ח... - שם אדם
35. והר"ס - ו + הר"ס: הרב רבי שם שמתחיל באות ס (כגון סנדר / סעדיה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
36. דס"ל - דסבירא ליה
37. שאע"פ - שאף על פי
38. הגמ' - הגמרא
39. מ"מ - מכל מקום
40. ע"פ - על פי

41. חז"ל – חכמינו זכרונם לברכה
42. בפכ"ו – בפרק כ"ו (במורה נבוכים)
43. ע"ד – על דבר
44. טעמ"צ – טעמי מצוות
45. ואכמ"ל – ואין כאן מקום להאריך
46. ידי"ע – ידידו עוז
47. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שיט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** הרב מאיר ברלין (בר־אילן)

מרחובות הרב קוק מתאר את התרגשותו מבניין הארץ, ואת כאבו על כך שהנשמה הלאומית במקור קדושתה 'נרדמת': הרחוקים מתנכרים לה, והיראים מתנכרים לבניין. מכתבו של ר' מאיר ברלין עם תוכנית העיתון 'העברי' החיה את רוחו, והזכיר לו את אביו, הנצי"ב, 'בעל הנשמה הלאומית החיה'. הרב קוק מבטיח לסייע לעיתון ומעודד להרים את דגל אור ה' בבהירות של אמונה ומדע.

עיקרי הדברים

- שמחה על בניין הארץ, וכאב על פירוד הנשמה הלאומית מן הקדושה.
- עיתון 'העברי' - ברכה ותמיכה.
- זכר הנצי"ב.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ד' מנ"א[2] תרע"ן.

ידיד נעלה, חביב כאח ואהוב כבן, הרב הגדול בתורה יראה וחכמה, גזע ישישים, [מגזע של זקנים חשובים (על פי איוב יב, יב)] מר מאיר ברלין [הרב מאיר בר-אילן (ברלין), בן הנצי"ב, ממנהיגי "המזרחי"] שליט"א[3], שלו'[4] וברכה מהרי יהודה והררי קודש.

הנני יושב כעת במושבה הנחמדה רחובות ת"ו[5], מוקסם כולי מתקות ד' ונחומים, בראותי בעיני את שכלול ארץ חמדתנו הנשמה, על ידי אחינו פזורי גולה השבים לאט לאט. לבי בקרבי ירחב למראה משכנות שאננים, [ישעיהו לב, יח] כרמי חמד, הדר הגפן התאנה והרמון, אשר על שדמות בת עמנו, במקום בית חיינו. וכליותי בקרבי ישתוננו [על פי תהלים עג, כא] על הנשמה הלאומית ממקור אצילות קדשה, ממבוע החיים שלה, מאור אל אלהי ישראל, חקי תורת חיים ודבר קדשו, שהיא נרדמת, ויושבת בירכתים, [ונשארת בצד, בפינה] מפני שאלה אשר עזבו אורח חיים, שכחי ד', תתנכר היא מהם, ואלה אשר ירדו עם אל [ואלה הנאמנים לה' (על פי הושע יב, א)] ברובם יתנכרו המה אליה. בין כה וכה [בין כך ובין כך] רבת פעלים ורבת עדנים זאת לא תגלה הודה והדרה על החלקים היותר גדולים של עמנו, הטעון תחיה, לעת כזאת, אבל תחיה כמשמעה, תחיית אמת בכל הודה ויפעתה.

והנה כברק שמים, חביבי, האיר לי מכתבך היקר, עם תכנית העתון "העברי". [תוכנית השבועון "העברי", שערך הרב מאיר ברלין בברלין] קראתים ותחי רוחי. שחר אביבי וטל ילדותך [על פי תהלים קי, ג; הרב קוק הכיר את הרב מאיר ברלין עוד בילדותו, בוולוז'ין] הזהירו נגד עיני, עם הופעת דמות דיוקנו של אוצר חיי הקדושה והאהבה, אשר למרן אביך גאון ישראל [הנצי"ב מוולוז'ין] זצ"ל[6], בעל הנשמה הלאומית החיה במקור קדשה.

בכל אשר תשיג ידי הכהה הנני בל"נ[7] לשרת את אגודת הקודש, תמימי הדעה, יחידי הסגולה, מיסדי העתון ומרחיביו. ובשמחה הנני נמצא בע"ה[8] לכל אשר תדרשוני, כי שארי-רוח אנחנו [כי קרובים ברוח אנחנו]

ואתה יקירי חזק ואמץ, אתה וכל אנשי מופת אשר עמך, באמץ רוח הרימו את דגל אור ד' על עמו ונחלתו, לעיני כל בני ישראל, הכמהים לראות דברים חיים וקימים מאירים ממקור המעין החי, אשר לנשמת ד' החיה בעם סגולה, מוגשים בכליל הוד ותפארת במעמק רגשי אמונת אמן ובבהירות אור מדע והגיון.

הנני בעריגת נפש מצפה להגשמת מפעלכם הקדוש והאהוב, ולהרחבת צעדיו על דרך החיים בימין ד' רוממה.

ברגשי כבוד נעלים ובצפיית ישועת ד' על עמו מציון תפארתו מבין המצרים, [מימי בין המצרים, שבין י"ז בתמוז לתשעה באב]

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. שלו' - שלום
5. ת"ו - תבנה ותכונן
6. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
7. בל"נ - בלי נדר
8. בע"ה - בעזרת השם

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שלב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו אלול תר"ע - יפו **נמען:** הרב דובער מילשטיין

הרב קוק לא שלח אתרוגים, כי השנה הרב קוק מחמיר על עצמו ואינו עוסק בייצוא פירות הארץ, אף שהרב קוק מקל לאחרים. על בניו של מילשטיין: יש לקרבם באהבה. בתוספת הרב קוק מסביר מדוע אפשר להחזיר כופרים, אף שחז"ל אמרו 'כל באיה לא ישובון'. הדורות יורדים בחיצוניותם, אבל בפנימיות הקדושה מצטרפת ומתגברת. בזמן הרחוק מגאולה הייתה לקליפה אמונה רעה ממשית, ובזמן הקרוב לגאולה היא רק מחלישה את האמונה, ולכן כשמאירים לכופרים הם שבים. דור עקבתא דמשיחא הוא 'טב מלגאו וביש מלבר', כמו החמור שקדוש בבכורה.

עיקרי הדברים

- החמרה עצמית בשנת השמיטה.
- קירוב הבנים באהבה.
- הקדושה מצטרפת בדורות.
- הכפירה בזמננו - רק חולשה, ולכן אפשר לשוב.
- 'טב מלגאו וביש מלבר' - משל החמור.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו אלול תרעי"ן.

כי[4] ידידי היקר הרב הנכבד ומופלג בתוי"ר[5] מו"ה[6] דובער מילשטיין [ר' דב בער מילשטיין, ממכריו של הרב קוק בלונדון] שליט"א[7], כוח"ט[8] ושנה טובה ומעוטרת.

זה לי זמן הגון אשר קבלתי את מכתבו היקר. מפני רבוי טרדותי נתאחרה תשובתי לידידי ואתו הסליחה.

ע"ד[9] האתרוגים, אשר בכל לב הייתי משתדל להמציא לכבוד אהובי, נמנעתי בשנה זו מלעשות דבר בפועל בעצמי בענין שלוח פירות אה"ק[10] לחו"ל[11], מפני קדושת שביעית. כי אע"פ[12] שמקיל אני על אחרים, כאשר הורו כבר גאוני ישראל נו"נ[13] ז"ל[14], לסמוך על היתר ההפקעה, ["היתר המכירה", המפקיע את קדושת שביעית מן הפירות] מפני גודל הדחק וחיי ישוב א"י[15] התלוי בזה, מחמיר אני על עצמי שלא להיות עסוק כלל בענין הוצאת פירות א"י לחו"ל הא שתא. והאתרוגים של הנכרים, הלא יודע כת"ר[16] שהם בחזקת מורכבים ואין לי עסק עמהם כלל. אקוה שיסלח לי ידידי כ"ת[17] על אשר לא מלאתי הפעם את דרישתו, והשי"ת[18] יזכנו למלאות איש חפץ רעהו לתורה ולתעודה כרצון השי"ת[19] ורצון יראיו.

ע"ד בניו, דעתי כמאז לאחוז בדרך הניחותא וההתקרבות היותר חביבה כי רק בחבלי אהבה ועשות חסד אנו יכולים להמשיך אלינו לב צעירינו, רק בנחת ושלו'[20]. ואין ספק בדבר, שאפילו אם הפעולה קטנה עדיין כעת, ברבות הימים תמצא בעזה"י[21] להצמיח פרי תהילה לקדושה ולאמונה ולכל ארחות צדק. הנני חותם בברכה באה"ר[22] לחיים טובים ולשלו'[23] כנה"ר[24] ונפש ידי"ע[25] דוש"ת[26] באהנ"א[27],

הק' אברהם יצחק ה"ק

נ"ב[28]: בעת אשר כתבתי בהחפזי את מכתבי לכ"ת[29] לא הי'[30] מכתבו היקר למראה עיני. כעת ראיתי ונזכרתי, שהעירני ע"ד אשר אמרתי שכעת יש תקוה בע"ה[31] להציל ג"כ[32] את הנפשות מעם-קדש שנפלו ברשות הכפירה, ר"ל, ולא יעצור זה מ"ש[33] חז"ל[34] ע"ז[35] "כ"ב לא ישובון", ["כל באיה לא ישובון" (משלי ב, יט), שדרשו על הנמשכים למינות (עבודה זרה יז)] מפני שאחרי משך זמן גדול כ"כ[36], שנתבסם אויר העולם מקדושת תוה"ק[37], אבדה הקליפה את כחה עד שלא תוכל להחזיק מעמד שלא להשיב ולהציל מידה טרף, וידידי שאל ע"ד טעם דבר זה. הנה, אהובי, אלה הם מהענינים העומדים ברומו-של-עולם ומקורם קודש ברזי-תורה. ולאהבת ידידי ארמוז לו בקצרה: כלל גדול הוא, שאע"פ[38] שהעולם יורד תמיד בירידה אחר ירידה, מ"מ[39] אין זה כ"א[40] מצד החיצוניות שלו, דהיינו שהמעשים והמדות נופלים ואינם בערך של דורות הראשונים מצד פרטיות הנשמות. אבל מצד הפנימיות, דהיינו כח-הכלל של כללות קדושת האומה כנס"י[41], כל דור ודור מוסיף על הדורות הראשונים, מפני שהקדושה מצטרפת, ונמצא שהקדושה של מעוט תורה ומעשים טובים של דורות האחרונים מוסיפה אור לשעבר ג"כ, ועבירה אין לה פירות ולא צירוף, בסוד "יתפרדו כל פועלי און". [תהלים צב, י] ע"כ[42] כללות האומה בתוכיותה היא מלאה יותר אור ד' מכפי הערך של העבר, אלא שאין הדבר נגלה לעין עד בא משיח צדקנו, ב"ב[43], שיצא מ"היכל קן צפור", [על פי הזוהר, ההיכל הגנוז שבו מצפה משיח לגאולה] כלומר: מכל הקדושות שבכח יגלה בפועל, וראו כ"ב יחדו. ["וראו כל בשר יחדו" (ישעיהו מ, ה)] וע"כ[44] בזמן שהי'[45] רחוק מגאולה הי' אפשר לקליפה להתלבש באמונות רעות בפועל כמו ע"ז וכשוף, ומינות היא ג"כ אמונה רעה תמציתה היותר רעה של ע"ז, וכשהיא בולעת איזה נפש סובבת היא אותו במצודים ומוצצת את דם החיים הרוחניים שבנשמתו, רח"ל[46]. בסוד "שממית בידיה תתפש". אבל בזמן הקרוב לגאולה אין כח לקליפה להמציא אמונות רעות, כ"א להקליש ח"ו[47] את אור האמונה בלב החלשים. וחלישות זו, אע"פ שהנלכדים בה חושבים שהיא כפירה, והם כמו נתפסים ברשת באין דרך הצלה, אין לה שום ערך של מציאות כלל כ"א חסרון הסברה והארת השכל והרגש, ע"כ מיד שמאירין להם בדרך ד', ע"פ[48] דרכי שכל ישר והרגשות טובות, הולך האור ומאיר עליהם וסופם לחזור למוטב, והם שבי פשע ביעקב ואליהם יבא לציון גואל. ע"כ עלינו להיות בטוחים בחסדי השי"ת, הזוכר חסדי אבות להביא גאולה לבני בנים, שכל בנינו, אפילו הנדחים והאובדים לפי מראית-עין, יהיו למודי ד', והכתוב אומר (זכריה י' ט'): "ובמרחקים יזכרוני וחיו את בניהם ושבו". כי הרע שבהם איננו כ"א חיצוני ובתוכיות הנשמה הכל טוב וקדוש, ע"כ הם מתעוררים לכמה מחשבות של יושר וצדק, אע"פ שהם תועים בדרכם ולא זו הדרך ולא זו העיר, מ"מ הרבה מהם דבקים באומה בכללה ומתפארים בשם ישראל, אע"פ שאינם יודעים בעצמם מפני מה ולמה, ואע"פ[49] שהם מחקים בזה את האומות שהם דבקים עכשיו כל אחד בלאומיות שלו, מ"מ שורש מדתו של עשו הוא פורה ראש ולענה, מקור רשע ושפיכות דמים וחורבן, ושורש ישראל הוא קדוש וטוב מוכן לצדק ויושר, שהוא באמת דעת ד' בעולם. וזהו סוד "עני ורוכב על החמור" שאמרו בתק"ז שהוא דרא דעקבא דמשיחא, דהוא "טב מלגאו וביש מלבר", סוד "כלו הפך לבן - טהור", וחמור אע"פ שיש בו סמני טומאה יותר משאר בהמות טמאות, שמהן נמצאות שיש להן סמן-טהרה אחד, מ"מ יש בתוכיותו קדושה, שהרי הוא קדוש בבכורה, אלא שהיא גנוזה ומוסתרת מאד, וסופה להגלות ע"י[50] העילוי של

פדיון. ואלה הם דברים, שא״א[51] לבארם בכל עמקם כ״א מפה לאוזן בשעת רצון המוכשרת ליושבים לפני ד׳.

עכ״פ[52] הנני על משמרתי אעמודה לקרב ולא לרחק, ולקרב אפילו את המרוחקים בזרע. וזאת תהי׳[53] כל מגמת תפלת כשרי ישראל, לקשר את כל נשמות עם ד׳ למקור החיים ולגלות את אור הקדושה הטמון בהם, ואין ערוך ושיעור לשמחת עולמים וחדות ד׳ הבאה מאתהפכא חשוכא לנהורא, וזאת היא עיקר התורה שנאמרת בהיכל משיח, כאמור בריש הזוהר. והיו נא דברי אלה לשמחת לב כ״ת ולב כל יראי ד׳ המצפים לישועתו באמת.

ידי״ע איה״ק[54] הנ״ל[55] השמטות

---

1. ב״ה - ברוך השם
2. עה״ק - עיר הקודש
3. ת״ו - תבנה ותכונן
4. כ׳ - כבוד
5. בתוי״ר - בתורה ויראה
6. מו״ה - מורנו הרב
7. שליט״א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. כוח״ט - כתיבה וחתימה טובה
9. ע״ד - על דבר
10. אה״ק - ארץ הקודש
11. לחו״ל - לחוץ לארץ
12. אע״פ - אף על פי
13. נו״נ - נוחי נפש
14. ז״ל - זכרונו לברכה
15. א״י - ארץ ישראל
16. כת״ר - כבוד תורתו
17. כ״ת - כבוד תורתו
18. והשי״ת - והשם יתברך
19. השי״ת - השם יתברך
20. ושלו׳ - ושלום
21. בעזה״י - בעזרת השם יתברך
22. באה״ר - באהבה רבה
23. ולשלו׳ - ולשלום
24. כנה״ר - כנפשו הרמה
25. ידי״ע - ידידו עוז
26. דוש״ת - דורש שלומו ותורתו
27. באהנ״א - באהבה נאמנה
28. נ״ב - נכתב בצד (תוספת למכתב)
29. לכ״ת - לכבוד תורתו
30. הי׳ - היה
31. בע״ה - בעזרת השם
32. ג״כ - גם כן
33. מ״ש - מה שכתב
34. חז״ל - חכמינו זכרונם לברכה

35. ע"ז - על זה (ובהמשך האגרת, "כמו ע"ז וכשוף": עבודה זרה)
36. כ"כ - כל כך
37. תוה"ק - תורתנו הקדושה
38. שאע"פ - שאף על פי
39. מ"מ - מכל מקום
40. כ"א - כי אם
41. כנס"י - כנסת ישראל
42. ע"כ - על כן
43. ב"ב - בני ביתו
44. וע"כ - ועל כן
45. שהי' - שהיה
46. רח"ל - רחמנא ליצלן
47. ח"ו - חס ושלום
48. ע"פ - על פי
49. ואע"פ - ואף על פי
50. ע"י - על ידי
51. שא"א - שאי אפשר
52. עכ"פ - על כל פנים
53. תהי' - תהיה
54. איה"ק - אברהם יצחק הכהן קוק (חתימת הרב)
55. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שמד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: טבת תרע"א - יפו **נמען:** עורך 'המוריה'

הרב קוק נוזף בעורך על שביזה את עורך 'המודיע', רב ועסקן, ובכך חטא נגד דגל האורתודוקסיה. גם בעיתון חל איסור לבזות תלמידי חכמים. בכלל 'המוריה' מועיל לקהל החרדי, אבל העיתונות צריכה לעמוד מעל דעת הקהל ולהעלות אותה. נשמת האורתודוקסיה היא דעת ה' והעמקת האמונה, והיא נעזבה: רוב חכמי התורה עוסקים רק בפלפול. במקום לבקש סדרים מעשיים בישיבות, יש לעורר את המוכשרים להאיר את 'נשמתה של תורה'. התואר 'רשמי' לעיתון אינו אמת.

עיקרי הדברים

- איסור ביזוי תלמידי חכמים בעיתונות.
- תפקיד העיתונות להעלות את דעת הקהל.
- נשמת האורתודוקסיה - דעת ה'.
- עידוד לימוד נשמת התורה.
- התואר 'רשמי' - שקר.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], פעה"ק[2] יפו ת"ו[3], טבת תרע"א[4].

אדון יקר, עורך "המוריה", [עורך העיתון החרדי הירושלמי "המוריה"] שלו'[5]

צר לי מאד על סגנון ההתנפלות שהיתה למחלה מהלכת דוקא ביותר בין המתיחסים אל דגלם של "שלומי אמוני ישראל". לא אוכל מצדי, אמנם, לסלח לך על חטאך נגד הרה"ג[6] עורך "המודיע". [עורך העיתון "המודיע"] עורך "אורתודוקסי" צריך בראש כל לשמור את הדין, ועל פי דין אסור לבזות ת"ח[7]. ובודאי רב בעדה חשובה בישראל, ועם זה עסקן בעניני היהדות ומפורסם, הוא ת"ח גם בזמן הזה, גם אם נהיה מסופקים לענין הדין של "ליטרא דדהבא", [הדין שקונסים את המבזה תלמיד חכם בליטרא זהב] אבל לענין שאסור לבזותו, עכ"פ[8] לכתחלה וברבים, בודאי דין ת"ח יש לו. חטאת בזה חטא גדול לדגל האורתודוקסיה, שאתה מניפו על עתונך, כשם שחטאת בתור איש יהודי ירא שמים, שראוי לו לעצור ברוחו במקום שהדבור הוא אסור. ולמה זה תהיה חטאת הלשון, כשהיא ביחוד מתלבשת בכתב ומתפרסמת ע"י[9] עתון, אינה נזקקת להוראה, בעומקה של הלכה, כמו יתר דקדוקי תורה? ולא אכחד ממך, יקירי, שאחרי אשר כבר התנחמת, לא תקנת את המעוות הזה כראוי לחטא גדול של ביזוי ת"ח ברבים, ועליך, לדעתי, לתקן את הדבר בחכמה וכבוד.

וע"ד[10] הענינים שבדעות, לפי מהלך מחשבותי, לא מצאתי און ברוח עתונך [לא מצאתי פגם ברוח עיתונך (על פי הושע יב, ט)] בכלל. בטוים אחדים ישנם באיזה מקומות, שצריכים להיות יותר מכוונים לנקודה הפנימית של יראת שמים ותמימות האמונה, אבל על אלה ראוי להעיר בנחת, כדברי חכמים תמיד.

ובכלל אומר לך יקירי, - אל יפול רוחך, החזק את מפעלך ואם שגית לפעמים, הלא אין אדם עומד על דברי תורה אלא א"כ[11] נכשל בהם. [גיטין מג] ובכללו של דבר לא יוכל שום אדם להכחיש, שה"מוריה" בכללה היא כלי מחזיק ברכה [על פי עוקצין ג, יב] להקהל החרדי הירושלמי, לפי מצב רוחו בהוה.

אמנם דעת הקהל הולכת ומתפתחת, והספרות הטובה היא בודאי האמצעי הישר לפתוחה ושכלולה. והעתונות הדואגת לפתוחה של דעת הקהל, צריכה היא לעמוד ולהשתדל שתשאר עומדת תמיד על מדרגה יותר גבוהה ומפותחת מהמדרגה של דעת הקהל שבהוה, ולהרציא [ולהציע] תמיד אמצעים נכונים איך לסגל את הדעה הקהלית, ולהקריבה לאט לאותו הגובה שכבר באה לה העתונות בכללה. כמובן לא על דעתו של העורך הפרטי אנחנו מדברים כאן, כי אם על רוח העתון וחוג סופריו היותר משפיעים.

המדרגה התרבותית של ה"אורתודוקסיה", הראויה לשמה, היא נערכת לפי מדתו של שכלול הרוח, העמקת הרגש והרחבת הבינה, ביסודות דעת ד' ומקוריות קדושת האמונה באור ד', שהיא בודאי נשמת ה"אורתודוקסיה". וכאשר כל התכונה הזאת של דרישת ד' היא נעזבת לאין שיעור, והמון חכמי התורה איננו יודע ברובו גם את צרכה, וחכמת התורה לתכליתה נחשבת אצלם רק הוספה איזה פלפולים בהויות של הלכה, [בדיוני ההלכה (על פי סוכה כח: "הוויות דאביי ורבא")] שהם אמנם קדושים ויקרים, אבל לא הם לבדם יאירו את נשמותינו. על כן, עורך נכבד, עד שאתה מבקש סדרים מעשיים בישיבות, שהם דברים שאינם תמיד מכוונים אל המטרה, והסכנה יתירה בהם על השבח, קח לך דרך להעיר ולעורר תמיד את המוכשרים שבחכמי תורה, הקבועים באהלה, שישימו לב להארת נשמתה של תורה בכל הרחבתה, בחריפות ובקיאות. אז ממילא יאירו לבותיהם ודרכם תתישר. הקהל מבית ומחוץ יתחיל להכיר, שתחת אנשים שיכולים לפלפל מעט או הרבה, באיזו חריפות ישרה או בלתי ישרה, יש לנו אישים, אזורים בעוז ד', [על פי תהלים סה, ז] מלאים להבת אש קודש, ותורת ד' אמת בלבבם.

התלמידים הללו, מעצמם יהיו מוכשרים לתפקידם. אור תורה לשמה יופיע עליהם את אורו וזהרו. "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו". [אבות ו, א] הגבורה הרוחנית, ההולכת ומוסיפה אומץ מדי יום ביומו, תסול לה את ארחה, וכל אשר ירבו לוחמיה כן תוסיף עצמה. הכשרונות הנרדמים יקיצו ויחלו להנץ את פרחם וציצם, [על פי שיר השירים ו, יא] ומגדולת רוחם של בני העליה [יחידי הסגולה (סוכה מה)] שבהיכלי הישיבות תחל אצילות נשמתית טהורה להתפשט גם על הבינונים והירודים, וכל אחד יהיה יותר נאות לאיזו פעולה בחיי הצבור המעשיים והרוחניים, שיש להם יחש ישר או מסובב לחניכים של ישיבות בישראל.

תקונים כעין אלה, עורך נכבד, עושים הם את דרכם על ידי הדרישה התמידית בהם עצמה. הם פונים ישר אל הרוח, ואינם זקוקים זקוק גדול ג"כ[12] להרשאתם [לרשותם] הפרטית של הגבאים ומנהלי המוסדות. והדרישה רבת הגונים הזאת, מרחב גדול יש לה, היא בעצמה מכשרת את הקרקע לעבוד עבודת הרוח, ומוסיפה מדי התפתחה מעלות רבות בקודש, ואחריתן פורה מאד.

רבו מאד טרדותי ולא אוכל להאריך. אמנם לא אוכל מבלי להעירך באחרית מכתבי, מצדי גם אני, כמו שהעירו כבר רבים זולתי, שהתאר "רשמי", אשר נתת לעתונך, הוא "יתר כנטול". [יתר כחסר: התוספת עצמה]

[פוגמת] אין "רשמיות" נאמרה כ"א[13] על הסכמה מקפת כללית מכחם של האנשים העומדים תחת איזו חטיבה מיוחדת, וההסכמה צריכה להיות מובעת באופן גלוי, - וכל אלה בודאי מוכרחים הם להיות חסרים לעתונך בירושלים. ואיך זה תשא תמיד חרפת "שקר" [תשא תמיד את חרפת השקר] על עתונך ה"אורתודוקסי", שצריך להיות תמיד ראש כל דבריו - אמת.

בכבוד וברכה

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. פעה"ק - פה עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
5. שלו' - שלום
6. הרה"ג - הרב הגאון
7. ת"ח - תלמידי חכמים
8. עכ"פ - על כל פנים
9. ע"י - על ידי
10. וע"ד - ועל דבר
11. א"כ - אם כן
12. ג"כ - גם כן
13. כ"א - כי אם

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שמז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: שבט תרע"א - יפו **נמען:** ד"ר בנימין מנשה לוין

הרב קוק מודה על המהדורה של איגרת רב שרירא גאון. לוין ביקש שיפרש את מאמרו, אבל קשה לו לפרש 'רזי עולם'. הרב קוק סמך על 'עת לעשות לה'' כדי לדרוש בפומבי במעשה בראשית, לטובת מעמיקים בעלי נטייה מיסטית, אבל לא בצורה עממית לגמרי. הרב קוק רושם שתי הערות על הכרח וחופש, ועל פרשת בראשית והשאלה המוסרית. 'ואידך פירושא - זיל גמור'.

עיקרי הדברים

- תודה על איגרת רב שרירא.
- דרישה פומבית במעשה בראשית - גבולות.
- הכרח וחופש.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], שבט תרע"א[4].

מחמד לבבי ונפשי, הרב הגדול בתורה וחכמה, אוצר יראת ד', מוהר"ר[5] בנימין מנשה שליט"א[6] ד"ר[7] לעווין, [בנימין מנשה לוין, חוקר תקופת הגאונים] שלו' לך ולכא"ל[9] באה"ר[10].

אחרתי, יקירי, מהשיב לך תודתי על השמחה אשר שמחתני במעשי אצבעותיך בעמלה של תורה באגרת רש"ג[11]. ["אגרת רב שרירא גאון", שלוין עסק בהוצאתה המדעית] חזק ואמץ והאיר אור תורה ודעת להגדיל ולהאדיר תעודה בישראל.

וע"ד[12] המאמר, חביבי, תבקשני לפרש רזי עולם, וכמה קשה עלי ההסכם לדבר אפילו אותם ראשי הפרקים שהרשיתי לעצמי לרשמם, ואיך ארחיב עוד את הדברים. אני סומך עצמי על "עת לעשות לד'" [על פי תהלים קיט, קכו] לדרוש בפומבי במעשה-בראשית. [אף ש"אין דורשין במעשה בראשית בשנים" (חגיגה יא)] ע"פ[13] מה שקלט רוחי מרוח ד' אשר על יראיו הבאים בסודו, ולהלביש הענינים בצורה ספרותית כמה דאפשר, כדי שהמעמיקים המיוחדים, שנטייתם המיסתית חזקה היא, והם גם הם נמעדו מאורח חיים אשר באור עולם האצור באור תורת ד', יבאו ויראו כמה גבהו ארחות המחשבה הישראלית בחוג החבוי הזה. אבל לתן אלה הרעיונות בצורה לגמרי "פפולרית", לעשותם מוכשרים לטפולו של כל שוגה המתימר לחכם לב, - עד כדי הרשאה כזאת לא באתי עדיין. ואתה יקירי ודאי כעת שהנך עסוק במסכתא אחריתי, אין פלא שהדברים מעורפלים קצת לפניך, זוכר אני כמה התאמצות הייתי צריך להסביר לעצמי אלה הדברים בבירורם, - ומ"מ[14] בטוח אני, כשתוכל לקחת מועד מיוחד כראוי יוצץ לך האור, עם כל העלמהו, בע"ה[15]. וכבר קצה נפש רבים בלחם הקלוקל של הספרות, שאינה נותנת מקום לעמל המחשבה. ומ"מ מלאתי קצת חפצך היקר לי ורשמתי שתי הערות, לבאר בקצת ביאור ע"ד[16] ההכרח והחופש וע"ד ההארה של פרשת בראשית ויחש השאלה המוסרית להופעת ההויה הכללית ע"פ יסוד שאיפת קרבת א' המקיפה.

ועם כל זה הדברים צריכים פירוש, נאמן הוא הפתגם שחתמתי בו: "ואידך פירושא, זיל גמור!" ["ואידך פירושה הוא, זיל גמור" (שבת לא)].

תסלח, יקירי מחמדי, על קיצורי ומיעוט דברי, שאינו כפי חק אהבתי העזה לנפשך הטהורה. מה אעשה, מוטרד אני מצדי צדדים. והשי"ת[17] אשר לו נתכנו עלילות יעמידנו בקרן אורה, ויזכנו להאיר אור תוה"ק[18] על עמו ונחלתו ולראות בישועתו בב"א[19].

ידי"ע[20] דוש"ת[21] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

באה"ר אדי"ש[22] כבוד מחו' המל"ח המרומם שליט"א, ואושיט לו ברכתי ברכת מז"ט[23] באה"ר[24]. אשרי חלקו, שזכה להדבק בת"ח[25] יקר הערך, העומד להיות לאור מאיר בעם ד', בעה"י[26]. ידי"ע דוש"ת הנ"ל[27]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
5. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. ד"ר - דוקטור
8. שלו' - שלום
9. ולכא"ל - ולכל אשר לו
10. באה"ר - באהבה רבה
11. רש"ג - רב שרירא גאון
12. וע"ד - ועל דבר
13. ע"פ - על פי
14. ומ"מ - ומכל מקום
15. בע"ה - בעזרת השם
16. ע"ד - על דבר
17. והשי"ת - והשם יתברך
18. תוה"ק - תורתנו הקדושה
19. בב"א - במהרה בימינו אמן
20. ידי"ע - ידידו עוז
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
22. אדי"ש - אחרי דרישת שלום
23. מז"ט - מזל טוב
24. באה"ר - באהבה רבה
25. בת"ח - בתלמידי חכמים
26. בעה"י - בעזרת השם יתברך
27. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שעה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט מנחם אב תרע"א **נמען:** ר' דובער מילשטיין

יש שחשדו שהרב קוק שיבח את 'אותו האיש' (ישו) במאמר ב'הניר' על כוחו האישי וההשפעה הנפשית שלו. הרב קוק מסביר שהכוח האישי הוא טבעי: כשמכשירים אותו בקודש הוא מתעלה, וכשעוזבים אותו הוא נופל לטומאת עבודה זרה. זה סוד הפנימיות והחיצוניות. חכמי ישראל הראו תמיד את גודל כוחם של הרשעים, כמו בלעם. על הבנים: יש לנהוג במידת החסד של אברהם ובמידת השלום של אהרן. דור זה מוכשר דווקא לתשובה מאהבה, ולכן יש למשוך את כולם בעבותות אהבה ולא להתפעל מהמגבירים את הדין.

עיקרי הדברים

- הסבר המאמר ב'הניר' על 'אותו האיש'.
- פנימיות וחיצוניות - כוח טבעי שמתעלה או נופל.
- גודל כוחם של הרשעים (בלעם).
- קירוב הבנים בחסד ושלום.
- הדור מוכשר לתשובה מאהבה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], י"ט מנ"א[2] תרע"א[3].

שלו'[4] וברכה מקודש לכ'[5] ידי"נ[6] הרב הנגיד [הרב העשיר] היקר בתוי"ר[7] מו"ה[8] דוב מילשטיין נ"י[9].

אחדשה"ט[10] באה"ר[11].

מכתבו היקר הגיעני ושמחתי בדבריו היקרים ומידידותו הנאמנה. והנה האתרוגים יקבל בע"ה[12], וישמח ויחוג בדיצה וחדות ד' במצוה כמאמרה פרי ארץ חמדה. [אתרוגים מארץ ישראל]

וע"ד[13] שאלתו בנדון שכתבתי בחוברת "הניר" ["הניר", מאסף ספרותי-תורני שיצא לאור בירושלים בשנת תרס"ט] ע"ד[14] אותו האיש, [כינוי לאותו האיש שהנוצרים עשאוהו לאל] שהי'[15] לו כח אישי נפלא והזרמה נפשית, [והשפעה נפשית שזורמת ממנו לאחרים] שנמצאו איזה אנשים שתמהו ע"ז[16] וחשדו אותי כאילו באתי לספר ח"ו[17] בשבחו, של אותו פושע-ישראל, שעשאוהו נכרים ע"ז. [שהנכרים עשו אותו לעבודה זרה] ידע ידידי, שלא כן הדבר, וכל מי שיקרא את מאמרי העמוק הנ"ל[18] באותו העיון הראוי לענינים רמים כאלה, לא יוכל להעלות כלל על דעתו, שיש כאן ענין של שבח. כי הלא כה דברי, שעצם הכח האישי וההזרמה הנפשית הוא כח טבעי, והוא תלוי בהכשר אם מכשירים אותו ע"י[19] קודש עליון הוא מתעלה, ואם עוזבים אותו בעינו, [ואם משאירים אותו כמו שהוא] ונמסרים אליו כמו שהוא, נופלים על ידו לעמקי זוהמת ע"ז. ומי שטעם טעם עץ החיים [מי שלמד את תורת הסוד] ידע ויכיר, שזהו סוד פנימיות וחצוניות, שכשהפנימיות מחיה את החיצוניות נהפך לקדושה, וכשהחיצוניות פונה את עצמה מלקבל מהפנימיות חוזר הכל לתוהו וטומאה. ובארתי שורש טומאתו של פושע-ישראל הנ"ל ומהיכן כחו לקוח מכח התוהו שנמשך אחריו,

ומשך לתהומא רבא [לתהום הגדולה (ארמית)] של זוהמת ע"ז ביחוד אותם מבני ישראל שנמשכו אחריו. ולעת כזאת, שבעוה"ר[20] ההסתה מרובה ליציאה מן הכלי, [הפיתוי לצאת מן הדת רב] מצאתי לחוב קדוש לבאר דברים הללו. וזה דרכם של חכמי ישראל מעולם, לא להקטין את ערכם האישי של הרשעים הגדולים כי"א[21] להראות את גודל כחם ולבאר, שבכל גדלם השחיתו, בהשתקעם בטומאתם.

וכן נאמר על בלעם: "בישראל לא קם, אבל באוה"ע[22] קם ומנו - בלעם", ["ולא קם נביא עוד בישראל כמשה" (דברים לד, י) – בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ומי הוא? בלעם (ספרי, וזאת הברכה)] והיינו גודל ערך, אלא מצד הרע וההפוך. ולא הביאו דברי לידי תרעומת אלא את קטני הדעת, אבל ת"ח[23] אמתיים גדולי תורה, העומדים בסוד ד', הם מבחינים ב"ה את ערך האמת והתועלת שיש בדברים הנ"ל, שהם באמת מכלל רזי עולם, שמשום עת לעשות לד' [על פי תהלים קיט, קכו: "עת לעשות לה' הפרו תורתך"] הסכמתי לגלותם, כי השעה צריכה לכך. וגדולים וטובים ממני סבלו דבת עם, [סבלו לשון הרע] בשביל ענינים כאלה, שלחץ אותם רוחם הטהור, בשביל תקון הדור, לדבר דברים חדשים ולגלות נסתרות, שלא הורגל בהם השכל ההמוני, ובשביל כך רבו המתלוננים עליהם, עד אשר יצא כברק צדקם ונצדק קודש. [על פי דניאל ח, יד] ואם הי'[24] הזמן מוכשר כדאי הי' הדבר להאריך הרבה בדברים הנעלים הללו, אבל כעת יספיק הקיצור הנ"ל. והדן אותי לכ"ז ידונו אותו מה"ש[25] לכ"ז. [והדן אותי לכף זכות ידונו אותו מן השמים לכף זכות (על פי שבת קכז)]

וע"ד ההתנהגות עם בניו שי'[26], אשמח מאד במה שכבוד ידידי שומע לעצתי, לאחוז במדתו של אברהם אבינו, מדת החסד, ומדת השלו'[27] של אהרן הכהן, זיע"א[28] ועכ"י[29]. ואקוה בע"ה, שע"י[30] ההתקרבות סוף-כל-סוף יפעלו עליהם דבריו היוצאים מן הלב, וכמה שיהי'[31] מזה ניכר בפועל הרי היא מציאה רבה, ומה שישאר כמוס בלב יעשה את פריו בעה"י[32] לימים הבאים לטובה. כי מי זה יוכל לשער את האורה והקדושה הגנוזה בנשמת כל אחד מישראל, וסוף-כל-סוף יצא הכל אל הפועל לטובה, ובאו האובדים והנדחים להשתחות לד' בהר הקודש, [ישעיהו כז, יג] וד' עליהם יראה, ואז יגלו פתאום כל אוצרות הטוב של כל הנקודות הטובות, שהשפיע כל אחד על חברו וכל אב על בנו, לשם ולתהלה ולתפארת-עולמים. וכבר דברתי כמה פעמים, שדוקא זה הדור, הנראה כי"כ[33] ריק ופורק עול, הוא היותר מוכשר לאור תשובת אמת, באהבה ובגבורת קודש בבא עתה בעה"י, ע"כ[34] צריכים למשך את הכל בעבותות אהבה וחסד, ולהחזיק בכל עז בדרך ד' הטובה הזאת, ולא להתפעל מכל אלה החפצים להגביר סיטרא דדינא, [להגביר את צד הדין (ארמית)] אפילו אם יהיו צדיקים וגדולים בתורה. כי בדורנו, דור עת קץ מגולה, אור בוקר דאברהם [אור הבוקר של אברהם, מידת החסד (על פי הזוהר)] זורח, המביא גואל לבני בנים למען שמו באהבה. [מן הברכה הראשונה של תפילת העמידה]

ועל שלומי אמוני ישראל החובה והמצוה להרחיב את הרעיון והמחשבה בעבודת הקודש הזאת, של הארת חסד ואהבה על כל אשר בשם ישראל יכנה, [ישעיהו מד, ה] ולהתכוין לזה, בכונת התפלה והמצות, ואז אור ד' יופיע על הטובים, על כי"א ואחד כמעלת נשמתו, ובדרך סגולה יואר מאורו אור קודש ונועם ד' לכל הרחוקים, והנביא אומר: "ובמרחקים יזכרוני וחיו את בניהם ושבו". [זכריה י, ט]

הנני בזה ידי"ע[35] דוש"ת[36] באה"ר כנה"ר[37],

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
4. שלו' - שלום
5. לכ' - לכבוד
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. בתוי"ר - בתורה ויראה
8. מו"ה - מורנו הרב
9. נ"י - נרו יאיר
10. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
11. באה"ר - באהבה רבה
12. בע"ה - בעזרת השם
13. וע"ד - ועל דבר
14. ע"ד - על דבר
15. שהי' - שהיה
16. ע"ז - על זה (ובהמשך האגרת, "שעשאוהו נכרים ע"ז": עבודה זרה)
17. ח"ו - חס ושלום
18. הנ"ל - הנזכר לעיל
19. ע"י - על ידי
20. שבעוה"ר - שבעוונותינו הרבים
21. כ"א - כי אם
22. באוה"ע - באומות העולם
23. ת"ח - תלמידי חכמים
24. הי' - היה
25. מה"ש - מן השמים
26. שי' - שיחיה
27. השלו' - השלום
28. זיע"א - זכותו יגן עלינו אמן
29. ועכ"י - ועל כל ישראל
30. שע"י - שעל ידי
31. שיהי' - שיהיה
32. בעה"י - בעזרת השם יתברך
33. כ"כ - כל כך
34. ע"כ - על כן
35. ידי"ע - ידידו עוז
36. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
37. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ר"ח אלול תרע"א **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

על 'אגרת התשובה' (אורות התשובה): הרב קוק משתוקק לסדר אותה, אבל קשה לו להחליט עד כמה להנמיך את רזי העולם. יסוד הדברים: הביטחון בתשובה, השלווה והשמחה העזה, שאינן מפרות את היראה אלא מגבירות את הזהירות והזריזות. הנשמה מרגישה איך הזדונות והשגגות מתהפכים לזכויות, והכול פותח בשירה. אי אפשר לחדש בעניין התשובה בזמן הזה בלי להביט על 'הקץ המגולה' ועל אור הישועה. בסוף יש הערות על טעמי המצוות: 'במצותיו ולא בשכר מצותיו'.

עיקרי הדברים

- 'אגרת התשובה' וקשיי עריכתה.
- התשובה - ביטחון ושמחה שאינם מפרים יראה.
- זדונות שנהפכים לזכויות.
- התשובה והקץ המגולה.
- שמחת המצוות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ראש חדש אלול תרע"א[2].

כתיבה וחתימה טובה, לכבוד ידידי, שוכן משכן לבבי, [השוכן בלבי] הרב המאוה"ג[3].

אוצר נחמד, דשן ושמן, [מלא ועשיר (על פי תהלים צב, טו)] מוהריי"מ[4] חרל"פ[5] שליט"א[6], אבד"ק[7] "שערי חסד" בעיקו"ת[8] ירושת"ו[9], וכל אשר לו, ירומם אף ינשא, כטיבו סגי, [כטובו הרב (ארמית)] באור ד', בקודש עליון, בצהלת רוח, וחדות עולמים, ורב שלו'[10], עדי עד,

שמחתני ידי"נ[11] בדבריך היקרים, שבאגרתו החמודה, ומאד חשקה נפשי להשתעשע עמו באריכות-דברים בדברי חמד שעשועים, משעשועי עליון, שהנשמה נהנית מהם, ומוסיפה אור ועצמה בהגיונם. אבל עודני מוקף מניעות, מלמלא את כל חשק לבי, ואנקוט בידאי כל-דהו, [ואאחז בידי מעט (ארמית)] עד אשר ירחיב ד' לנו, ובאור חסדו נוכל ללכת במרחב, בחקרי לב גדולים מאירי עין ומשיבי נפש, ויספו ענוים בד' שמחה. [ישעיהו כט, יט]

ע"ד[12] אגרת התשובה, [על דבר החיבור על התשובה שתכנן לכתוב, ושיצא לאור לימים בשם "אורות התשובה"] גדולה מאד היא תשוקתי לזכות להכינה ולסדרה כראוי, אבל לפי ערך גדולת הענין כן רבו המניעות. ביחוד קשתה עלי מאד ההסברה והכיוון אל השערה, עד כמה להנמיך רזי עולם והיכן הוא הגבול של "למכסה עתיק". [ישעיהו כג, יח. בגמרא (פסחים קיט): מי שמכסה את סתרי התורה, או מי שמגלה את טעמי התורה] אל ד' ויאר לנו בדרכו דרך הקודש. ביסוד הכל צריכה לבא ההסברה הכללית של בטחון התשובה, ועוצם השלוה, ושמחת-עז, שצריכה להיות מתלבשת הנפש של כל איש אשר אור התשובה מאיר בנשמתו, ולכוין עם זה לבאר איך שמחת-אמת זאת ונועם זיו קודש זה איננו מפר יראה, [אינו מבטל את יראת השמים] חלילה, ואיננו מגרע כחוט

השערה מכל ההתעוררות הנפשית, הנקנית בנפש מכל מיני ציורים של יראה תתאה, [יראה תחתונה, יראת העונש] אדרבא עוד הוא מרבה את הכח התמציתי של הזהירות והזריזות הנשמתית. ועם זאת, הגדולה העליונה של בהיקות חסד אור קדמון [הבהקת החסד של האור הקדום] ממלאת את כל חדרי הנשמה בטחה עצומה, [ביטחון עצום] עד שבגבורה נאמנה ובכל מלא-הנשמה יוצאת שירת-קודש מקורית, האומרת בהדר וחיים מלאים: "הסולח לכל עוניכי, הרופא לכל תחלואיכי, הגואל משחת חייכי, המעטרכי חסד ורחמים, המשביע בטוב עדיך, - תתחדש כנשר נעוריכי", [תהלים קג, ג-ה] והבטחון הולך ומתגבר, והשמחה והצהלה וזיו-עדנים הולך ומתרבה, עד שהנשמה מתחילה להרגיש בהרגשה זכה פנימית ועדינה, איך כל הזדונות, לכל מדרגותיהם, וק"ו[13] השגגות לכל מיניהן, מתהפכים לזכיות גמורות, ורכוש גדול ועושר רב מתגלה מתוך אוצרות חושך, "ונפשי תגל בד' תשיש בישועתו, וכל עצמותי תאמרנה: [תהלים לה, ט-י]

ד', מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו". הדעה מתעלה עד לרומי עז, של עולם עליון, עולם שרשי ההויות בצורתם האצילית, בנעמם העליון, ומהלך הסיבוב של כל דבר חטא ועון מתחיל, ע"י[14] התעלות הרצון לטוב ולקודש ד', ללכת באורח חיים, המסבב ברכה ושמחת עולמים, בכל היצור כולו, "תחת כל השמים ישרהו ואורו על כל כנפות הארץ", [איוב לז, ג] והכל פותח שירה, שירת אדם הראשון, בכחה של תשובה, [חז"ל דרשו שאדם הראשון אמר "מזמור שיר ליום השבת" כשלמד את כוחה של תשובה (בראשית רבה כב)] מזמור שיר ליום השבת:

"כי שמחתני ד' בפעלך במעשי ידיך ארנן". [תהלים צב, ה] וכל אלה הדברים לפרטיהם, עד כדי להביאם עד מקום המעשה, ולהתאימם לכל המדרגות כולן, להעלות כל בחינה של נפילה של כל אחד מישראל, עם חביב, עם קדוש, מכל מקום שהוא, מכל עמק עמקים, של תחתיות ארץ, בין במעשה בין בדעת, עד הקצה האחרון - לאור החיים, ודוקא להובילם בשמחות וגיל, בלא שום דרך עוצב וברוח עז וגבורת רעם, במסילות-קודש סלולות ומסוקלות, [מנוקות מאבנים] בכח התגלות ניצוצי אורות של יום גאולה, המתגלה לנו בכל עת, בארץ החיים, ע"י קץ המגולה של הרי ישראל הנעבדים ונזרעים, ["אין לך קץ מגולה מזה" – הרי ישראל שמוציאים פרי (סנהדרין צח, על פי יחזקאל לו, ח)] הנושאים פרי וענף לעם ד' אשר דרשוהו, - לברר כל אלה באופן מספיק צריך זמן הגון ופנוי, כדי לסלק את כל יתדות הדרכים [המכשולים שבדרך] ולהוציא את האור הגנוז בכל המחשכים הפרטיים, שעדיין איני מוצא לעת-עתה את היכולת לזה. ואם יבא אדם לחדש דברים עליונים בעסקי התשובה בזמן הזה, ואל דברת קץ המגולה [ואל ענייני הקץ המגולה] ואור הישועה הזרוחה לא יביט, לא יוכל לכוין שום דבר לאמתתה של תורת אמת. כי כל זמן מאיר בתכונתו, ועצת ד' אשר יעץ, להחל אור גאולה, מעולפת במטמוני מסתרים, [עטופה במקומות נסתרים] כמו שאנו רואים בעינינו, ומוקפת בהמון נגעים של עניי הדעת [חסרי ידיעה] סובלי חלאים רוחנים, - ודאי לא יועילו כל חשבונות, העולים בלב אדם שמחשבותיו הבל, נגד עצת ד' העליונה אשר דבר טוב על ישראל, לכונן אור גאולה ודרך חיים לשאר עמו, [לשארית עמו] העתידים להיות כולם שבי פשע, [ישעיהו נט, כ] וכל חולשת נפש, פחדנות, רפיון-רוח ומוגת-לבב, [ופחד הלב] כליל [לגמרי] יחלוף, ורוח מעודד, ממלא חיי ישע וענג ד' בגודל לבב ורוחב דעה והגיון עז, יקח את מקומו בכל הלבבות הנגשים אל ד' בהר הקודש, להצמיח פדות,

בהכשרת החיים, לאומץ אלהי המבשר צבא רב של יצירת נפשות מוכנות לעבודת גאולה וישועת אמת, ההולכות מחיל אל חיל [תהלים פד, ח] בגבורות ישע ימין עליון,

המחשבה ע"ד ההבדל שיש בין כח לפועל, והיחש לזה עם הנבואה בתור הודעת העתיד, שהעיר על זה כת"ר[15] ידיד נפשי שי'[16], נכבדה היא מאד. ויש לציין. שכבר נתברר למדי במושגי העיון העליון, שכל תוכן של זמן, אפילו המושג של עבר ועתיד בכלל, הוא רק אחד מדרכי התבונה האנושית, וכלפי גבוה [כלפי ה'] אין כ"ז[17] שייך, ע"כ[18] אין מציאות לשום דבר של כח, החסר פועל, מצד המציאות המוחלטת העליונה. שהרי כל מה שבכח יוצא הוא אל הפועל בהמשך-הזמן. והמשך-הזמן אין שייך כלפי מעלה; ממילא אנו יכולים לומר: מה שיהיה הוא כבר הוה. ומי שמקרב את חפצו ומעמקי חייו אל מרום הדבקות האלהית העליונה, העומדת ברום עולם למעלה מסדר זמנים, לפי אותה המדה של עילוייו נעשים ההבדלים שבין כח לפועל, וממילא בין עתיד להוה, קלושים [חלשים, דקים] עד שאינם חוצצים כלל ו"סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם". [תהלים כה, יד] ואל תהיה קלה בעינינו כל תנועה שכלית כלפי עילוי זה, שאפשר לכל הוגה-דעות הולך-מישרים לעלות אליה, כל אחד כפי מעלתו, רק שלא ישים את נפשו למדרס ליראות רעות, [לדריסה לפחדים רעים] היוצאות מצירופי אלהים דקטנות [ממושגים מתורת הקבלה: הצמצום של "קטנות", שמוליד פחד] רק יגבה לבו בד'.

וע"ד[19] התשוקה והשמחה והמניעה בהשגה באלהות, צריך להסביר כך: כל זמן שנדמה לנו, שאנו עומדים במצב מהותי מיוחד, נפרד מהענין האלהי, אין האלהות מושגת לנו, ומתוך כך אנו משתוקקים להשגתה השלמה, המעוררת בנו תשוקה של דבקות פנימית, המתגלה בשכל, ברגש, ובמעשה, בדבור ובתנועה. ובדמיון. ומתוך התשוקה התמידית אנו מוסיפים תמיד הכנה לעליה העליונה, שהננו באמת חיים באלהים חיים, וכל פרט של מחשבה, המברר לנו את מניעת ההשגה האלהית שבמצבנו, מוכיח לנו את העורון שלנו, והננו הולכים ומתפקחים, והאור ההולך ומתגלה זהו יסוד הפועל את השמחה, "אור צדיקים ישמח", [משלי יג, ט] ושורש השמחה הזאת בא ממקור התענוג העליון, הגבוה מכל תכונות השמות, כאמור "אז תתענג על ד'" - "על ד' ודאי", [ישעיהו נח, יד] ולא תפיס בשום מחשבה כ"א[20] ברעותא דליבא, [ואין המחשבה תופסת אותו, אלא רצון הלב (ארמית, על פי פתח אליהו בתיקוני הזוהר)] "מה יקר חסדך אלהים". [תהלים לו, ח]

הבנת הבירורים, [מושג מתורת הקבלה: בירור הניצוצות הקדושים מתוך הרע] כבר דברנו מזה, לצייר שטף החיים, המלא כל מאור חי העולמים, ההולך וזורם למעולה שבמגמות, שכל המטרות האידיאליות, העולות על לב כל חכם-לב וכל הוגה רמות, כאין נגדה. [כאין לעומתה] ומתוך אור אמונת-דעת זו, מתמלא הלב חפץ להיגלות את כל כח חיים ויש למעלה למעלה, ומתחילה ההכרה הפרטית להתגלות בכל פרט מכל פרטי הפעולות והתנועות, שכולם הם עליות של חיים מהחשובים שבהם הם עניני האכילה, שמי שהוא טוב-עין [נדיב, מי שמבקש את טובת האחר] באמת וחפץ בטוב-הכל יכול לאכול בקדושה, ועין טובה זו מוסיפה נעימות בהסתכלותה, וכמה שיש בחלק הרשע שבאדם ממדת רעת-עין ככה משתפל כח-החיים הכנוס במאכל, ונעשה מוכן לסבב את החלק של הרשעה המוכרחת לסדר העולם, כל זמן שהוא צריך לעשות באפלה. זהו סוד מים אחרונים, נגד מלח סדומית, המסמא את העינים, [הנטילה בסוף הסעודה נתקנה בגלל מלח סדומית,

שמסמא את העיניים (חולין קה)] שע"פ[21] הסוד "הנה זה חלק אדם רשע מאל", [איוב כ, כט; מקובלים דרשו פסוק זה על מים אחרונים] וטוב-עין מתקדש בזה עד אשר גם אויביו ישלימו אתו, וכל כחות נפשו וגופו כולם עומדים על משמרתם כראוי, הרם והעליון שבהם והשפל והתחתון שבהם, ו"נחש עפר לחמו": [ישעיהו סה, כה] וסמיך ליה: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי" "כי מלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים". [ישעיהו יא, ט]

בהבדל שבין רוחניות וגשמיות, צריך להעיר, שכל עיקר הבדל זה הוא רק בערך להשגתנו השכלית והחושית, ובעצמיות - וק"ו ביחש להדעה העליונה אין מקום לשום הבדל בזה. וכשאנו רוצים להסביר לנו את הענינים אנו אומרים, שברוחניות אנו מכירים חלק יותר גלוי של הופעה, ובגשמיות - חלק יותר סתור ומחובא, ובמקור האלהי הכל הוא במציאות מלא. מקטן ועד גדול, ומתגלה המציאות לפי הכנת המקבלים. אבל כל מה שמתגלה הוא יש ממש, אלא שמתגלה ניצוץ קטן מן הכל, וע"כ[22] אנו משיגים בו התכונה החסרה, שאנו רגילים לבטאה בשם "גשמיות", מה שאין זה לפי האמת, ומ"מ[23] היא האמת המושלכת לארץ, העולה וצומחת, "אמת מארץ תצמח". [תהלים פה, יב]

בני עליה, [יחידי סגולה, אנשים רמי מעלה] יש להם סדר מוכן לזמן הקטנות, [לזמנים שבהם הנפש בירידה ובצמצום] הלקוח מנובלות חכמה-של-מעלה [מן הפירות הנושרים של החכמה העליונה (על פי בראשית רבה יז)] שבגדלות. ומתוך שהם משתמשים בו, כמו שאדם משתמש בלילה לאור הלבנה או לאור הנר, עד שיגיה אור היום, לפיכך עומדים הם תמיד על עצם טהרתם "עבדי ד' העומדים בבית ד' בלילות", [תהלים קלד, א] "טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה" [משלי לא, יח] החלישות, אצל אנשי-הרוח באי"י[24], באה לפי מדת התביעה של התקשרותם בכלל נשמת כנסת ישראל כולה. א"א[25] לאדם מישראל שישאב חיים מלאים באי"י שלא ע"י הצינור של האומה כולה. וגוש-עפר דארץ-העמים ואוירא דידה [גוש העפר של ארץ העמים ואווירה (על פי שבת טו)] מכניסים טומאה, של שכחה של שאיבת חיים ממקור נשמת האומה כולה, בלב כמה יקרים, ע"כ תש כחם, וכל מה שיוסיפו להרגיש בעצמם, שאור חייהם הולך ונשאב ממקור הנשמה הכללית של כנ"י[26], כן יוסיפו עז "וקוי ד' יחליפו כח". [ישעיהו מ, לא]

בענין היחש של ההשגות המופשטות, עם פרטי המעשים, המשל היותר טוב בזה הוא היחש של הגילוי הנשמתי של האדם בכללו, בדיבורו המתחלק למבטאים ולאותיות, שהם נושאים בקרבם את התכונה הרוחנית של המחשבה, אע"פ[27] שעצם המחשבה במקוריותה היא נשגבה מכל מבטא והגיון קולי, מ"מ[28] הערך של המחשבה אל הדיבור הוא ערך עצמי, ואנו רואים שהדיבור מברר לפעמים ג"כ[29] את המחשבה, ובאמת הדיבור הוא המחשבה הגופנית. וכן המעשים כולם, ביחוד מעשה המצות, הנם התגלות המחשבה, החיות האלהית בתכונה המעשית. נמצא שהתביעה היא חזקה לאין-ערך לגלות את המחשבה הגנוזה בגילוי מעשי, כשם שכח החיים יוצר את הגויה לפי תכונתו העצמית. ובעלי ההסתכלות המחשבית משוים נגד עיניהם את המהלך, שאור-החיים המחשבי העליון הולך הוא ובורא באורו העצמי את התכונה המעשית כמו שהיא, וטעמי-מצות הולכים ומשתקפים בשיקוף בהיר לפי ערכה של ההכנה למדת ההסתכלות המקפת והחודרת הזאת "ואת ישרים סודו". [משלי ג, לב] וידיעה זו מעטרת את האדם וגדולה, ומגדלת את שמחת המצות למרומי עז. כי רוח-החיים של אור חי העולמים

מתגלה בכל מצוה כמאמרה, שהולך הוא ומתגלה לפי מדת ההתקשרות של קדושת חדות ד' שבאהבת המצות.

"אשרי איש יראה ד' במצותיו חפץ מאד", - "במצותיו ולא בשכר מצותיו". [תהלים קיב, א; עבודה זרה יט]
"ונשמח בדברי תורתך ומצותיך לעולם ועד, כי הם חיינו" [מתפילת ערבית] - חיינו ממש.

יחדתי לי זמן, למען אהבת חביבי ורחימא דליבאי [ואהוב לבי (ארמית)] כת"ר שי', לרשום את ההערות כפי האפשרי. יה"ר[30] שיתענג בהן על רוב טוב, ואדון החיים והשלו'[31] ישפת עליו [ישפות, יניח עליו (על פי ישעיהו כו, יב)] ברכת שלו', וחיים טובים ונעימים ישכין בפורו ואהלו, [ישכין באוהלו (על פי איוב כט, ד)] וירחיב גבולו, בחיים של כבוד ומזוני רויחי, ובריות גופא ונהורא מעליא, [ופרנסה מרווחת, בריאות הגוף ואור עליון (ארמית, מתפילת "יקום פורקן")] וישמח ויעז במתנת חלקו, ונחלה שפרה לו, [תהלים טז, ו] ויעלה מעלה מעלה, לשם ולתהילה, בתפארת אמת וקושט [ואמת (ארמית)] סלה, כנפשו הטהורה, ונפש קשור באהבתו ודוש"ת[32] באה"ר[33] חותם בברכת השנים.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
3. המאוה"ג - המאור הגדול
4. מוהרי"מ - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
5. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. אבד"ק - אב בית דין קהילת
8. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
9. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
10. שלו' - שלום
11. ידי"נ - ידיד נפשי
12. ע"ד - על דבר
13. וק"ו - וקל וחומר
14. ע"י - על ידי
15. כת"ר - כבוד תורתו
16. שי' - שיחיה
17. כ"ז - כל זה
18. ע"כ - על כן
19. וע"ד - ועל דבר
20. כ"א - כי אם
21. שע"פ - שעל פי
22. וע"כ - ועל כן
23. ומ"מ - ומכל מקום
24. באי"י - בארץ ישראל
25. א"א - אי אפשר
26. כנ"י - כנסת ישראל
27. אע"פ - אף על פי
28. מ"מ - מכל מקום

29. ג"כ - גם כן
30. יה"ר - יהי רצון
31. והשלו' - והשלום
32. ודוש"ת - ודורש שלומו ותורתו
33. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שעט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ר"ח אלול תרע"א **נמען:** ר' משה זיידל

תשובה מאוחרת על שאלתו בעניין 'זכות אבות' ובחירה. זיידל טען שמושכל ראשון הוא שצודק לגמול טוב לעושה טוב. הרב קוק משיב שזו השקפה מוסרית־חברתית, שאינה מספיקה, כי האדם נברא שלא בבחירתו, ויכול לטעון שאינו רוצה בבחירה. הצד הפנימי: הצפייה האלוקית מחוללת את ההוויה במלואה, והמהות מתגלה דווקא בבחירה החופשית ('צלם אלהים'). מציאות מוחלטת שמעשירה את המציאות התנאית. הרב קוק מבחין בין חלק האבות לבין 'בן לא ישא בעון האב'. לוין עומד לעלות לארץ.

עיקרי הדברים

- ביקורת על הצדק החברתי כהסבר לגמול.
- הבחירה מגלה את המהות - 'צלם אלהים'.
- מציאות מוחלטת ומציאות תנאית.
- זכות אבות ו'בן לא ישא בעון האב'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ראש חודש אלול תרע"א[2].

כתיבה וחתימה טובה, לכבוד רחים לבי, [אהוב לבי (ארמית)] הרה"ח[3], אוצר טוב ותושיה, יושר ואמת, מר משה זיידל שליט"א[4],

שלו'[5] רב באה"ר[6], המאירה לעד.

יותר ויותר מדאי נתעכבו דברי, יקירי, כן לך חמדת-לבבי, וכן לידיד לבבנו הרב רב"מ[7] ד"ר[8] לוין שליט"א. אמנם כאיש אשר יעור משנתו [זכריה ד, א] התנערתי, כי עכ"פ[9] א"א[10] לענות כ"כ[11] את רגש האהבה המכה גלים בלב. [המתפשטת בגלים בלב] גערתי כעת במניעות, והנני נגש לכתב, כמה דאפשר בקצרה, על מכתבך היקר אשר כ"כ ארכו לו הימים, הוי כ"כ - יותר משנה (זמנו הוא מ"ג בעומר תר"ע[12]), ואת כבודך הנעלה הסליחה, אמנם חושב אני, שדברים נכבדים, כנושא הנעלה של מכתבך היקר, תכונת זהב להם, שאינם מעלים חלודה, [כמו זהב, שאינו מחליד] וגם כעת יהיו חביבים עלינו כחדשים.

העירות, יקירי, על מבטאי [הביטוי שכתבתי] "השקפתנו יכולה להתעלות לדרוש מאתנו טעמו של דבר מפני מה אנו מכירים הצדק בטוב המתיחש לבחירה החפשית", והנך אומר: "מכיון שאנו מודים בבחירה חפשית מושכל-ראשון הוא, [זו אמת מובנת מאליה] שאך משפט-צדק הוא, שטוב יהיה לעושה הטוב ולרשע - רע כרשעתו". משפט-צדק זה, יקירי, כבר יש בו מכהות הרעיון של ההרגל, [מחולשת המחשבה, שמקורה בהרגל] אשר בשכל המעשי, ביחוד המתיחש להמוסר המדיני, [המוסר החברתי] אבל איננו מספיק וחזק כשאנו עולים בחיפוש המדע אל הכללות, למען דעת צדקת ד'. כי אע"פ[13] שעצם הבחירה חפשית היא, מ"מ[14] הלא לא חפשית היא ההויה והאדם נוצר שלא בבחירה, והוא יכול לטעון כלפי הצדק: "את הבחירה הזאת, שהנני נתון בה שלא בטובתי, איני חפץ לקבל", וממילא אין הרע המסובב מהרע שבה [העונש שבא

[בעקבות בחירה ברע] בנוי על זה חשוד הנופל של המושכל הראשון, הרגיל בחיי החברה האנושית. היא לא העמידה את ההויה כי-אם נזדקקה להנהגתה אחר שמצאה אותה. וכיון שאין להרע של גורל-החיים אחיזה באותו הצדק שעל-פי המושכל-הראשון החברותי, ממילא גם הטוב איננו מבונה עליו. כמובן אין הטוב צריך פתרון. כי "זכין לאדם שלא בפניו", [כי מותר לזכות אדם בטובה גם בלי שהסכים (עירובין פא); הטוב אינו צריך הצדקה] אבל אין זה אותו הטוב היוצא מהמשקל המכוון כנגד מדת-הצדק של הרע.

על-כן לא רק טעם חקי מוסכם [טעם המבוסס רק על חוק מוסכם] ישביע את רעבוננו [ישביע את רעבוננו לדעת] במחקר זה כי-אם טעם עצמי השרוי בתכנם של העניינים עצמם.

על-כן הנני מבאר, כי הצדק הנראה לנו ביחש להטוב והרע המסתעף בבחירה החפשית איננו כי"א[15] הצד השטחי של החזיון, אבל הצד הפנימי שבו הוא יותר נעלה, יותר עצמי, באופן שלא תחול עליו שום שאלה מוסרית, מפני שהוא גבוה מן המוסר וכל ערכיו. הצפיה האלהית [השגחת ה' ומחשבתו] עסוקה לחולל את ההויה [ליצור את המציאות] את תכנה היותר עצמי וראוי לשם זה, על-פי הנקודה היותר עליונה שבו, ע"פ[16] המציאות היותר מלאה ומציאות מלאה היא אותה שהתגלות המהות היא מלאה בקרבו של המצוי פנימה. ואותה ההתגלות המהותית, בעמק תהומה, היא דוקא באה כפי אותה המדה שהבחירה החפשית מגלה את תכנה. וזהו העושר של המדע האלקי, שאומתנו נושאת את דגלו, להודיע את החופש המוחלט שבמציאות המוחלטת העליונה "כל אשר חפץ עשה ד' בשמים ובארץ" [תהלים קלה, ו] לא עילות ועלולים נמשכים, [לא כמו סיבה ותוצאה שבאות זו מזו בהכרח, כפי שסברו הפילוסופים] כדמות האור מהשמש, גם לא בדמות המושכלות השניות מהראשונות. מציאות גמורה אנו מבקשים, שבכח המוחלט שלה משאלת היא מעשרה [משאילה היא מעושרה] לכל מציאות תנאית, והמציאות התנאית מודרכת היא לעילויה, למרומי המציאות המוחלטת, והעילוי הזה צומח הוא בהתגלות העליונה של ההויה, זה דמות-חיים של רוח בוחר חפשי. "צלם אלהים". [בראשית א, כז] א"כ[17] עיקר האידיאל של המציאות היא המהותיות המוחלטת, המתגלה בחופש הבחירה, וחופש-בחירה זה איננו מצויר כי-אם כשהן טוב ורע, ואז הטוב הוא טוב מהותי עצמי והרע - רע מהותי עצמי, והגורל הוא טוב לטובים בהחלט ורע לרעים עד כדי ההשלמה של הצביון העצמי אשר לטוב, שזוהי המגמה של המצאת מציאות אופית שלמה, בנקודתה היותר גבוהה.

וזה הוא חפצי בדברי: "מפני שמכירים אנו, שהחופש הגמור, המחולל בקרבו רצון שאין בו שום מועקה מבחוץ, [רצון שאין בו שום לחץ מבחוץ] על ידו מתגלה העצמות של מהות החיים, המקבלים את התכנית של הגורל הטוב או הרע".

ואין אני בא לעסוק כעת בשאלות פסיכיות, לברר מה היא עצמות זו של מהות החיים, המתגלה ע"י[18] הרצון החפשי. אם עצמותו של "בעליו הפרטי", [האדם עצמו, בעל הרצון] כלשונך, יקירי, היא אך מתגלה ע"י הרצון החפשי ונראית על ידו, אבל המהויות הן שתים: המהות העצמית לבד והרצון החפשי לבד, או אולי הרצון החפשי הוא הוא עצמותם של החיים, - לנו אחת היא. אנו חפצים רק לראות בחזיון של זכות וחובה חק חסון, המתאים עם חכמת ההויה, וצדקת צדק-עולמים, לא באורח שטחי כי"א באורח עמוק העולה עד הררי אל ויורד עד לתהום רבה. [על פי תהלים לו, ז] האם שכלולה של ההויה לנקודתה

העצמית תלוי בעצמותה הפנימית, או שהוא תלוי באיזה אמצעי שאנו קורין לו בשם "בחירה חפשית", שסגולתו היא להבליט ולגלות את ההויה בעומק עצמיותה. אין לנו לענינינו שום הבדל. כמובן הננו יותר נוטים לאחדות הענינים, ואין לנו שום צורך לתן את המהותיות לענין אחר חוץ מהרצון החפשי.

אבל זהו ענין בפני עצמו. אני חפץ רק לבאר, שהשאלה של הצדק על הבחירה החפשית היא שאלה כלפי הענין האלהי, שדברינו הולכים לחקרו. ובתשובתנו צעדנו צעד נכבד לפנים, להעמיד את תוכן המשפט האלהי בצורה הראויה ליוצר כל עולמים, ולא בצורה פעוטה רגילה, הראויה רק למנהיג של איזה קבוץ חברתי ע"פ המוסר המוסכם, שאיננו נאות כלל לאל עליון קונה שמים וארץ.

ומעתה כמדומה, שיכולים אנחנו עוד הפעם לומר, שהננו עומדים במכון זה שהזכרתי במכתבי הראשון, ואנו אומרים, שעצם המהותיות שלנו היא הבחירה החפשית הגמורה. כלומר: העצמיות שלנו, שהיא בתוכן הפנימי שלה, במהלך נטיתה ברצונה החפשי, משוחררת מכל דבר מעיק, שהוא תמיד מתלוה עמה במציאות המעשית. אשר על-כן המציאות של אופי-הרצון המתגלם בבחירה המעשית הגלויה היא רק צל ורושם מאותה העצמיות המוחלטת של עומק הרצון ביסודו הגנוז, שעיקר עולם הבחירה והחופש תלוי עליו. ואין אותו התוכן של הבחירה הגנוזה דבר שהוא חוץ ממנו, כי"א המיטב והעיקרי שבהויתנו, וההויה הזאת מתגלה היא בכל מלואה בצפיה העליונה, שהיא משכללת את ההויה לפי מדתה, וקובעת ג"כ[19] תחום מצומצם מאד לבחירה הגלויה, שגם היא לוקחת גורל בההויה הכוללת, אבל במדרגה ירודה מאד לגבי הגורל העליון של הבחירה הגנוזה, הגלויה בכל עשרה רק לצפיה העליונה, והזמן והמקום גופו - כלל ההויה המוגבלת - גם הוא הנהו צל מוגבל בהשגתנו מההויה החפשית העליונה, כמשפט הבחירה החפשית הנערכת לעומת הבחירה הגנוזה.

נקל להבין, שההתקרבות האופיית אל החפץ הטוב הגמור והחפשי המוחלט של האלהות היא המפתחת את ההויה כולה. היא מגלה את האור שבנשמות הפרטיות, מסוללת מסלות לארחות החיים היחידיים והקבוציים היותר רמים ונהדרים, מפקחת את כל החושים הרוחניים והמעשיים להקשבת כל מרום ונאצל. וההתקרבות הזאת הולכת ומנחת את חתומה בתכונתה של מורשה אצילית, וההרמה העליונה האפשרית לאדם ע"י השכלול של כשרון הנבואה, שאין לנו עכשיו די כח להכירו על בריו, [על בורייו, כמו שהוא באמת] היא מטבעת בכל העומק הראוי את החפץ הטוב המותאם להחופש האלהי. אשר על-כן הדבקות האלהית באהבה המתגלה בחיי היחיד ויותר מזה בחיי הצבור המורשתיים - היא הערובה היותר בטוחה אל השכלול של החפץ הפרטי, שיהיה נוהה [נמשך] בכל מהותיותו אל הטוב האלהי. ואע"פ[20] שהמוסר המעשי יוצא הוא בתור תוצאה מההתרוממות אל הענין האלהי, מ"מ עצמות ענינו כבר בארתי שהוא נעלה מכל מוסר, ואין שום פלא אם תהיה מתלבטת הנטיה היוצאת מתוך הכרה ואהבה אלהית גם בפעולות שהן הפכיות מהמוסר המוסכם:

אבל הן הן רק התגליות ארעיות, והתוכן התדירי שבחיים מתגלם דוקא בנועם המוסר, "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלו'. [משלי ג, יז]

אותה ההתמכרות העמוקה של עבודה-זרה, שראה בה האדם הפרא חזות הכל, עד שנצחה גם את רחמי הורים, ותשים את האכזריות על בנים ובנות למדה קבועה בעבודת. המולך, [בעבודת המולך, שבה העבירו את הילדים באש] וכהנה, היא תוצאה ערפלית מההכרה הגנוזה שבעמק לבב האדם, שהענין האלהי יקר הוא מכל וכל נחמד ואהוב כאין נגדו. כאשר הוצרכה ההארה האלהית להופיע בטהרתה, נתגלתה בעז התלהבותה בנסיון העקדה, שהראה לדעת שאותו החום וההתמכרות לענין האלקי אינו צריך דוקא שתהי ההשגה האלהית כ"כ מעולפת בלבושים בזויים כאותם של העבודות-הזרות, שהניצוץ של הטוב האלהי אובד בהם לגמרי את דרכו, אלא גם בהשגה טהורה, אע"פ שאין לדמיון הגס כ"כ חומר להזדעזע בתור הזדעזעות חמרית הקרובה לתכונתו של האדם, - שאין צריך לומר כמה שהיא מאירה את כל דרכי חייו של האדם, כמה שהיא מתקנת את החיים החברותיים וכמה היא מעמדת על בסיס איתן את מצב-הרוח של האדם, ביחס לשאיפותיו הנצחיות, המתגלות בענינים שהם "למעלה מן השמש". [על פי קהלת א, ג: "תחת השמש" – העולם הזה; מה שלמעלה ממנו – עולם הנצח] כל אלה הם דברים גלויים. הרבותא המצויינת [החידוש הגדול] היא, שלא יחסר חם ההתמכרות ביחס להתקשרות האלהית בצורת ההשגה המוארה. זה יצא לפועל ע"י ההחלטה של נסיון העקדה, שנשאר חק טבעי לדורות עולמים, שגם בהקישור העדין אל הדעה המורמה מכל רעיון חושי יש חדירה לכל חדרי לב; ולולי זה היתה האנושיות עומדת או ברגש עכור ופראי, אמנם פועם בחזקה ביחושו לאלהות, או ברוח קריר מסונן קצת מבלעדי תכונה של חיים עמוקים.

ע"כ[21] גדול הוא ונשא זכרון העקדה, [זכות העקדה] לדורות עולמים, ולא רק במטבעות תפלה [ולא רק בנוסח התפילה ("וזכור לנו את העקדה")] כ"א המקרא במקומו הוא אומר: "יען כי עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנך את יחידך ממני". [על פי בראשית כב, טז] ומה נהדרת היא תפילתנו, להזכיר זכותו של האב הראשון הלוחם נגד הפראות הדמיונית במערכה האלהית, שכל זכותה הקלושה היתה בצד הפפולרי שלה בחידור עומק הלב, [בצד העממי שלה, שחדר לעומק הלב] שהיו האליליים טוענים שא"א[22] לתרבות אנושית מבלעדיו, מפני שהרושם של האלהות הטהורה הוא מרום יותר מדאי וזך יותר מדאי מלהיות בו כדי מרעה להמון גוים. [די מזון רוחני להמוני העמים] בא "אב-המון גוים" [אברהם (בראשית יז, ה)] והורה מה שהיה צריך להורות, עד אשר איך שירדו הדורות - יש מקום לחדירה וצל האור הטהור, ועקדת יצחק נזכרת ברחמים לזרעו לדור דורים.

כמדומה אני, שדי בבאור זה להשיב לכל אלה רפויי-הרוח, הנוטים ממסלת-עולמים בשביל איזה דימויים הנראים בשדות-אחרים, [בתרבויות אחרות] והם לא יבחינו לראות את התכונה הכללית של מבטים נצחיים, החובקים עולמי עד, ונושאים דעם, [ונושאים את דעתם (על פי איוב לו, ג)] על גוי ועל אדם יחד, באור ד' אמת.

ובעצם ענין ירושת המדות של האבות על הבנים, זהו דבר פשוט ומושג בשכל ובחוש, ואין כל פלא שידעו מזה גם העמים הקדמונים. וכבר אמרו חז"ל[23] שלפיכך נברא אדם יחידי, [סנהדרין לז] שלא יאמרו צדיקים: "אנו בני צדיק", ורשעים -: "אנו בני רשע", והוצרכו להזהיר על קנין התורה: "שאינה ירושה לך", [אבות ב, יב] ולתן טעם על ת"ח[24] שאין בניהם ת"ח - "כדי שלא יאמרו: התורה ירושה היא". [נדרים

[פא] כל אלה עדים נאמנים עד כמה חדר הרעיון הבריא הזה בימים קדומים ללבות בנ"א[25]. אמנם יש לברר את הגרעין הפנימי באורה מדעית, אף שאין יכולת גמורה להגיע לקץ גבוליו ולהגדיר, מהו התוכן המיוחד הבא בזכות אבות או חובתם, ומהו התכן התלוי בעצמיות הבחירה החפשית של הבן, שנגד ההפרדה של כח אבות בין לזכות ובין לחובה באה הנבואה של יחזקאל: "בן לא ישא בעון האב". [יחזקאל יח, כ] כל זה הוא מקצע הגון ללב נבון.

הנני חותם את דברי, יקירי, בברכה ממעמקי לבבי: יהי ד' עמך ותראה ברכה בעמלך ותוציא אל הפועל את כל הגיוני לבבך לטובה ולברכה. הנה ידידנו ד"ר לוין שי'[26] כפי הנראה בא יבא בע"ה[27] אלינו לאה"ק[28] ת"ו[29]. יהי נא באו לאושר וברכה. גם לו לא כתבתי זה כמה, והוא שי' מצדו הפריז מעט על המדה שלא הודיעני כלל ע"ד[30] באו. הנני דנו לכ"ז הא' מפני טרדותיו, והב' מפני שכבר נתחייבתי לו כמה מכתבים, אף כי גם אנכי לא בלא מניעות רבות נתעכבה כתיבתי. מ"מ צדק ממני. יחנני ד' ואזכה לראות רב נחת מכם מחמדי, שאתם כחותם על לבבי, ונזכה לעבוד עבודת-הקודש לשם ד' ועם-קדשו, להרים קרן באור ישראל וקדושו, ולראות בישועת ד' על חבל נחלתו וציון תפארתו.

והי' ז"ש[31] כנה"י[32] ונפש אוהנ"א[33] מצפה אשרו והצלחתו, חותם בברכת השנים באה"ר[34].

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
3. הרה"ח - הרב החסיד
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. שלו' - שלום
6. באה"ר - באהבה רבה
7. רב"מ - רבי ברוך מרדכי? / רבי בן מאיר - שם אדם
8. ד"ר - דוקטור
9. עכ"פ - על כל פנים
10. א"א - אי אפשר
11. כ"כ - כל כך
12. תר"ע - השנה תר"ע (1909/1910)
13. אע"פ - אף על פי
14. מ"מ - מכל מקום
15. כ"א - כי אם
16. ע"פ - על פי
17. א"כ - אם כן
18. ע"י - על ידי
19. ג"כ - גם כן
20. ואע"פ - ואף על פי
21. ע"כ - על כן
22. שא"א - שאי אפשר
23. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
24. ת"ח - תלמידי חכמים
25. בנ"א - בני אדם

26. שי' - שיחיה
27. בע"ה - בעזרת השם
28. לאה"ק - לארץ הקודש
29. ת"ו - תבנה ותכונן
30. ע"ד - על דבר
31. ז"ש - זה שלום
32. כנה"י - כנפשו היקרה
33. אוהנ"א - אוהב נאמן
34. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' שבט תרע"ב - יפו **נמען:** ש"י איש הורוביץ

תשובה קצרה לשאלה על 'היהדות ועתידותיה': כנסת ישראל אינה אומה במובן הרגיל, אלא 'התמצית האידיאלית של האדם' בצורת קיבוץ חברתי. היא מגלה את עצמה בתקופות שונות, לעתים בעצמה ולעתים דרך עמים אחרים. היא שואפת לגילוי כולל בבת אחת, ביצירה היסטורית חדשה, כש'ילכו גוים לאורה'. 'אנו בעלי הנשמות של הים... לא נלך לרעות בשדה אחר'.

עיקרי הדברים

- כנסת ישראל - התמצית האידיאלית של האדם.
- גילוי כולל בעתיד.
- 'הים' האידיאלי - עתידנו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עיה"ק[2] יפו ת"ו[3], י' שבט תרע"ב[4].

אדון נעלה, החכם מר ש"י הורביץ [שמואל יוסף הורוויץ, סופר והוגה, שכתב בביקורת חריפה על היהדות]

בתשובה על שאלתו בדבר היהדות ועתידותיה, הנני להביע בזה את דעתי, הנקלטת מהופעת כל מה שלמדתי וחשבתי בענין זה: כנסת ישראל איננה אומה כפי המובן הרגיל אלא התמצית האידיאלית של האדם, [תמצית האידיאל האנושי] המופעה בתור קיבוץ חברתי ממולא בכל תכסיסיו, [בכל סדריו] שנקרא "לאם" בדרך-השאלה, ["לאום" בהשאלה] מפני שכל הקיבוצים המיוחדים שבבני-אדם נקראים כן. את הופעותיה המרובות מגלה הוא בתקופות שונות בגוונים שונים. יש מהן שהיא מגלה אותן ע"י[5] עצמה, ויש מהן שגילויה יוצא אל הפועל ע"י חלקים אחרים של האנושיות - ע"י גרמתה. [בעקיפין, בגרמתה] והיא שואפת תמיד להתעלות למדרגה עליונה זו של רוחב-נשמה, שלא תצטרך עוד לפזר את כחותיה, בהופעות מפורדות פעם אחר פעם ומקום זולת מקום כי-אם שכולם יתגלו בתוכה בהופעה ברורה ובולטת בבת אחת, בצורה של יצירת היסתוריה חדשה. אז "ילכו גוים לאורה ומלכים לנגה זרחה" [על פי ישעיהו ס, ג] "ולה יקרא שם חדש אשר פי ד' יקבנו". [על פי ישעיהו סב, ב] וכך אומרת היא האגדה החודרת: "עתידין כל הנביאים כולם אומרים שירה בקול אחד [על פי מדרש חז"ל; הפסוק: ישעיהו נב, ח] שנאמר: קול צופיך נשאו קול יחדו ירננו, כי עין בעין יראו בשוב ד' ציון". ובשביל העתיד אידיאל-האידיאלים הזה המובטח לכנסת-ישראל, שהוא צפוי בבירור לכל החיים חיי האומה ברוח ובפועל הננו מחזיקים את מעמד עמדתנו.

ואנו, בעלי הנשמות של "הים הגדול שכל הנחלים הולכים אליו", [על פי קהלת א, ז] לא נלך לרעות בשדה-אחר, למצא שם מי תמציות ומי בצעים; [מים דלוחים של ביצות] הים האידיאלי הוא עתידנו, וכן אמר משה איש האלהים בתפילתו: "שבענו בבוקר חסדך, [תהלים צ, יד-טז] ונרננה ונשמחה בכל ימינו. שמחנו כימות עניתנו, שנות ראינו רעה יראה אל עבדיך פעלך והדרך על בניהם".

ברגשי כבוד לכל המחזיקים בדגל ישראל,

אברהם יצחק הכהן קוק

הדברים האמורים לעיל משמשים בתור תשובה למכתבו של ה' ש"י איש-הורוויץ אלי בשאלה על דעתי בדבר היהדות ועתידותיה. הנ"ל[6]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עיה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. ע"י - על ידי
6. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תיד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו שבט תרע"ב - יפו **נמען:** הגאון ר' אברהם רבונסקי, אב בית דין דוברובנה

בעניין אגודת המקובלים 'שער השמים' בירושלים: אין בכך חידוש. חבורת 'בית אל' של הספרדים לומדת קבלה ומתפללת בכוונות הרש"ש יותר ממאה שנה, והרמ"ע מפאנו לימד את 'הפרדס' בישיבה. לפי בעל 'שערי אורה', 'מעשה בראשית ומעשה מרכבה' שנאסרו הם השימוש המעשי בשמות, ולא העיון. גם הבעל שם טוב ובעל התניא לימדו קבלה לתלמידים רבים. מעמדם של ה'נסתרות' משתנה עם התפשטות הרעיונות. ראוי לתמוך בלומדים אלה, כמו בכל לומדי התורה.

עיקרי הדברים

- לימוד קבלה בחבורה - לא חידוש.
- 'מעשה בראשית' - השימוש המעשי.
- הבעל שם טוב ובעל התניא.
- השתנות ה'נסתרות' עם הזמן.
- תמיכה בלומדי הקבלה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ו שבט תרע"ב[4].

שלו'[5] רב לכבוד ידי"נ[6] הרב הגאון המובהק סוע"ה[7] אוצר תוי"ר[8] טהורה מוהר"ר[9] אברהם ראבונסקי [רב העיירה דוברובנה] שליט"א[10], הגאבד"ק[11] דובראוונא יצ"ו[12].

אחדשה"ט[13] באה"ר[14],

מכתב קודש דמר הדר"ג[15] הגיעני בעתו, ואחרתי עד כה מפני הטרדא מהשיב מפני הכבוד, ואת הדר"ג הסליחה.

ע"ד[16] אגודת "שער השמים" [ישיבת המקובלים "שער השמים" בירושלים, שנוסדה בתרס"ו ללימוד קבלה ברבים] בעה"ק[17] ירושת"ו[18], הנה בעצם אין זה דבר חדש, כי זה יותר ממאה שנה קיימת חבורה כזאת מחכמי הספרדים, בשם "בית-אל", [ישיבת המקובלים "בית אל" בעיר העתיקה בירושלים] שנוהגין ללמוד חכמת הקבלה, ביחוד כתבי האריז"ל[19] בכינופיא, [בציבור (ארמית)] ולהתפלל ע"פ[20] סדרי-הכוונות שסדר המקובל מוהרר"ש[21] שרעבי [הכוונות בתפילה שסידר רבי שלום שרעבי, הרש"ש] זי"ל[22]. גם כבר הי'[23] לעולמים שהתירו פרושים ללמוד חכמת-הקבלה ברבים, והרמ"ע[24] מפאנו [רבי מנחם עזריה מפאנו] זי"ל מעיד על עצמו בספריו, שלמד בישיבה את ספר ה"פרדס" להרמ"ק[25] ["פרדס רימונים" לרבי משה קורדובירו] זי"ל לפני הפרק שהגיעו לידו כתבי האריז"ל, ונראה שאח"כ[26] קבע לימוד בהם. ועיקר הדבר נראה שסמכו ע"ד בעל "שערי אורה" [רבי יוסף ג'יקטיליה] שמבאר "מעשה-בראשית ומעשה-מרכבה" [הנושאים שנאמר עליהם "אין דורשין במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד" (חגיגה יא)] דוקא על שימושי השמות למעשה, שהיו נוהגים בימים הקדמונים לעסוק בהם העולים בעליית הכניסה

לפרדס, והיו משתמשים בגילוי מלאכים ונשמות בדרך חזיון הקרוב לנבואה, וע"ז[27] באו, לדעתם, כל האזהרות הנוראות.

אבל עצם דברי החכמה הם כמו לימוד דברי האגדה ומוסר בבינה יותר עמוקה מהדרך הפשוט לכל, ואין זה בכלל מע"ב ומע"מ[28] כלל לענין האיסור. ודיוקו של בעל "שערי אורה" הוא נכון: מדנקיט תמיד בלשון "מעשה", "מע"ב ומע"מ" ש"מ דבדרך השימוש המעשי מיירי, וכה"ג[29] דעסקי בספר יצירה וברו גברא או עג"ת[30]. [וברא אדם (סנהדרין סה) או עגלא תילתא, עגל משובח שבראו חכמים בספר יצירה (סנהדרין סז)] ומ"מ[31] גם מוסר-השכל ואורח-לימוד כזה, בפרט כונת התפלה על פיהם, צריך הוא ג"כ[32] הכנה ראויה עכ"פ[33] במדות טובות ויראת-שמים טהורה וקבועה.

אבל לא נפלאת ולא רחוקה, ללמוד ביחד ע"פ הכתוב בספרים הנאמנים, בצירוף הידיעות הקדומות שקלטו כבר המתעסקים בזה איזו שנים בחשק אהבת קדושה ויראת ד. ותמיהני מש"כ[34] כתר"ה[35], שהבעש"ט[36] [רבי ישראל בעל שם טוב, מייסד החסידות] לא גילה עניני הקבלה להמון העם, - והדבר מפורסם שהוא ז"ל הי' אומר, שלימוד הקבלה ע"פ הספרים אין זה בכלל נסתר כלל, ואם אולי לא הי' חפץ לדבר בזה בפני ההמון הפשוט, אבל לפני קיבוץ של ת"ח[37] הלא גילה הרבה מאד ומפורסם הדבר שהיו לו עשיריות תלמידים שלמדו אצלו, ובודאי לא הי' מעכב מללמדם דרכי-הקבלה לפי שיטתו גם בהיותם מקובצים, ולא חש משום הא ד"אין דורשין", משום דגם הוא ז"ל כשיטת בעל ש"א הנ"ל[38] ס"ל[39], דאין זה הלימוד שבדרך הבנה שכלית בכלל מע"ב ומע"מ. ותמיהני ביותר ממש"כ[40] כת"ר[41], שגם הגאון בעל ה"תניא" [רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חסידות חב"ד] ז"ל לא פרסם את הענינים הנסתרים לפני המון עם, אלא למי שנחשב בעיניו: וכי אלה יחידי-הסגולה היושבים לפני ד' בהר הקודש בירושלים אינם אנשים נחשבים שראוי להוציאם מכלל המון העם?. ואם התירו בעלי-החסידות לעסוק בהסברים ברזי עולם הללו, מה שהסברא בהם באמת מסוכנת כדי' הרמב"ן[42] ז"ל בהקדמת נמוקי-תורה [כדברי הרמב"ן בהקדמת פירושו לתורה] שלו, ק"ו[43] שאין קפידא לאותם שרוח ד' שבקרבם תשאם לעסוק בלימודים הללו ע"פ ההקדמות המקובלות, עם ידיעתם שהכל הוא בדרך חדת-חכמים, [חידות חכמים (משלי א, ו)] והדברים רמוזים למפלאות תמים-דעים, שמסוגלים להוסיף קדושה ויראת רוממות כבוד אל ב"ה להוגים בהם בלב תמים וחשק פנימי.

ובודאי שאין זה יסוד ראוי להאמר שישתנה דין המשנה בשינוי הזמנים מצד עקבתא דמשיחא, אבל זה פשוט שערך המדרגות של הענינים הנקראים בשם "נסתרות" הולך הוא ומשתנה ע"פ הפרסומים שהרעיונות הכמוסים הולכים ומתפשטים בין הלומדים הרגילים, וכשאנו רואים בדברי הגאונים, למשל בפירוש ר"נ גאון [רבנו נסים גאון] ז"ל על דברי חז"ל[44]:

אמר לו הקב"ה[45] למשה: החייתני בדבריך [ברכות לב]", חשבו אז גם הסבר פשוט בעניני הגיון באלהות, לענין נסתר, ואח"כ[46] נתפשטו כמה ידיעות גנוזות, עד שחדלו דברים כאלה מלהיות כמוסים. והרמב"ם[47] במו"נ[48] לא השביע בהקדמתו כ"א[49] למי שיפרש דבר שלא ביארו כבר חכמי ישראל, אבל מה שכבר כתוב בספר חדל להיות נסתר. ונראה שזהו טעם ההיתר שנהגו לדרוש בעריות בלא שום

הגבלה כלל, - ואולי על זה באמת ראוי להתעורר ולגדור, - וחוץ מהרמב"ם" לא הביאו הפוסקים כלל דין סת"מ[50] זו לענין אין דורשים בסתרי עריות בשלשה.

ולענין התפילה ע"פ הכוונות, אין פלא אם גאון-עולם כהחת"ס[51] ז"ל, שהיה טרוד בטרדת ישיבה ועול הציבור והעולם והשבת תשובות לקצוי ארץ, כתב על עצמו שלא יוכל להתפלל ע"פ כונת האריז"ל בתמידות. גם הגאון בעל "אוי"ת" ז"ל התנצל לפני הגאון ר'[52] ליב ז"ל בעל ספר "הפרדס" על ההכרח שלו לקצר בסידור הכונות, שמוכרח היה לזה מפני טרדת הישיבה והציבור, ומ"מ היה מכוין ע"פ סדרי האריז"ל אלא בסדר מקוצר. ומ"מ יוכל להיות, שאנשים שאינם כלל במעלת הגאונים הללו בתורה אם הם קובעים עצמם, ע"פ נטיית-לבם, להיות עיקר עסק שלהם באלה הלימודים ובדרכי התפילה והעבודה שבלב, שיוכלו להתפלל כל אחד ע"פ השגת לבבו בסדרי-הכונות, שכבר הוברר ונסדרו יפה ע"פ הגרש"ש[53] ז"ל ויתר בעלי הקבלה והעבודה האחרונים, ו"אחר כוונת הלב הן הן הדברים". גם פשוט הדבר, שראוי לתן ערך גדול לקדושת המקום ואויר הטהור של א"י[54] בכלל ושל העיר אשר בחר ד' בפרט ו"חביבה כת קטנה שבא"י[55] וכו'".

ומה שהעיר כת"ר[56] בדבר התמיכה, - כיון שכבר נהגו לדרוש תמיכה בעד כל העוסקים בתורה, ובפרט בעד היושבים באה"ק[57], למה יגרע חלקם של העוסקים במקצע קדוש זה. ואם אלה הלומדים לומדים בלאו-הכי בישיבות, הנה ידוע שאין משכורות הישיבות מספיקות גם לצרכי החיים ההכרחיים, ובאלה יחידי-הסגולה מגמת-היסוד הלא היא שיהיו קבועים בקדושה ולא יצטרכו לשוט כלל אחרי פרנסתם, ויהיו שתולים בחצרות ד' בדבקות הרעיון בקדושת האהבה והיראה, המושפעת מתוך הלימוד ברזי-קודש והעסק ברגשי-הטוהר המתגלים בתוך תפילת ישרים, וראויים הם להיות נתמכים מאחינו שבגולה.

ולא אכחד מכת"ר[58] ידי"נ שי'[59], שמזדמנים לפעמים שדברים שיש להם מגמות נכבדות מתקלקלים אח"כ[60], ע"י[61] מה שא"א[62] להשמר מהתערבות אנשים שאינם כדאים לכך וע"ז אני חושש תמיד בכל ענין היותר מקודש, אבל בכלל אי-אפשר, לדעתי, להרחיק ולהזניח את אלה הדברים ההולכים בנתיב הסלול כבר ונהוג מימי קדם בין הספרדים בירושת"ו[63] כנ"ל[64], ויש מקום לכמה דעות שונות זו מזו וע"ז נאמר: "ברוך חכם הרזים"

והנני בזה ידי"ע[65] דוש"ת[66] באה"ר קשור באהבתו הטהורה.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
8. תוי"ר - תורה ויראה

9. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. הגאבד"ק - הגאון אב בית דין קהילת
12. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
13. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
14. באה"ר - באהבה רבה
15. הדר"ג - הדרת גאונו
16. ע"ד - על דבר
17. בעה"ק - בעיר הקודש
18. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
19. האריז"ל - האר"י זכרונו לברכה
20. ע"פ - על פי
21. מוהרר"ש - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ש (כגון שמואל / שלמה / שמעון / שמחה / שאול) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
22. ז"ל - זכרונו לברכה
23. הי' - היה
24. והרמ"ע - והרב רבי שמות שמתחילים באותיות מ, ע (למשל: משה + עזריאל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
25. להרמ"ק - לרבי משה קורדובירו
26. שאח"כ - שאחר כך
27. וע"ז - ועל זה
28. ומע"מ - ומעשה מרכבה
29. וכה"ג - וכהאי גוונא
30. עג"ת - עגלא תילתא
31. ומ"מ - ומכל מקום
32. ג"כ - גם כן
33. עכ"פ - על כל פנים
34. מש"כ - מה שכתב
35. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
36. שהבעש"ט - שהבעל שם טוב
37. ת"ח - תלמידי חכמים
38. הנ"ל - הנזכר לעיל
39. ס"ל - סבירא ליה
40. ממש"כ - ממה שכתב
41. כת"ר - כבוד תורתו
42. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן
43. ק"ו - קל וחומר
44. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
45. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
46. ואח"כ - ואחר כך
47. והרמב"ם - ורבי משה בן מימון
48. במו"נ - במורה נבוכים
49. כ"א - כי אם
50. סת"מ - ספרי תורה, תפילין ומזוזות
51. כהחת"ס - כהחתם סופר
52. ר' - רבי
53. הגרש"ש - הגאון רבי שמות שמתחילים באותיות ש, ש (למשל: שמואל + שמואל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
54. א"י - ארץ ישראל

55. שבא"י – שבארץ ישראל
56. כת"ר – כבוד תורתו
57. באה"ק – בארץ הקודש
58. מכת"ר – מכבוד תורתו
59. שי' – שיחיה
60. אח"כ – אחר כך
61. ע"י – על ידי
62. שא"א – שאי אפשר
63. בירושת"ו – בירושלים תבנה ותכונן
64. כנ"ל – כנזכר לעיל
65. ידי"ע – ידידו עוז
66. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תטז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' אדר תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

הרב קוק מתפעל מהחוברת של חרל"פ (כנראה 'מי מרום'), ורואה בה 'רסיסי טל של ראשית תחייה'. אחרי כל גילוי של אור קודש מתעוררים 'רפאים' ומתנגדים, אבל יש לו להתחזק.

עיקרי הדברים

- שבח לחוברת של חרל"פ.
- התנגדות לכל גילוי אור.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' אדר תרע"ב[4].

לדזיו ליה כבר בתיא, שלם, כבוד ידי"נ[5] וחביב לבבי הרב המאוה"ג[6] אוצר תורה ואורה, סוע"ה[7] כליל תפארת קודש, מו"ה[8] יעקב משה חרל"פ[9] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק, רבה של שכונת "שערי חסד" בירושלים] שליט"א[10]. האבד"ק[11] "שערי חסד" בעיקו"ת[12] ירושת"ו[13],

בהודות והלל לאל ד' ויאר לנו, קראתי את החוברת היקרה, [חוברת שהוציא הרב חרל"פ מדבריו] שכולה אומרת כבוד, מעשי ידי יקירי צמיד רוחי, [הדבוק לרוחי] קשור נפשי וחבוק נשמתי. הנני, חביבי, מלא שמחת-עולמים וששון-גילה, שבח ועז למחיה חיים ב"ה, המסבב בטובו, שיצאו אמרי-קודש כאלה מלובשים בגדי-חמודות. רסיסי-טל הללו ראשית תחיה הם לצמאי ישועת אמת. רק יחזק יקירי, יחזק ויאמץ, כי תיכף לכל גילוי נוגה-קודש יתגעשו ויתהוללו רפאים, [על פי ישעיהו יד, ט] מגולים ומכוסים, מתגרת יד שבט ד' המכה בם בלהבי-אש. אבל יודעים אנו, כי עז לנו באלקים סלה, ונטפי נעימות קודש. הללו יכניסו מתק וטוב טעם בנשמות מאליפות, וכנה נטעה ימין עליון תתן ציץ ופרח ותגמל פרי-תנובה, מתוק לנפש ומרפא לעצם, בעזהשי"ת[14].

רבו מאד טרדותי החיצוניות והפנימיות, ואי-אפשר לי כעת למלא את חפץ-לבב רחים-לבבי כת"ר[15] שליט"א, לבא בדברים ארוכים על הגיוני-קדשו, שבכתב ושבדפוס. נקוה שירחיב לנו אל למושעות ונתהלך ברחבה בפקודי ד' ישרים, מגוית אריות נרדה דבש [על פי שופטים יד, ח-ט] בגבורות ישע ימין עליון ב"ה, והיה סחרה ואתננה קודש לד', [ישעיהו כג, יח] לן ולחברין ולחברורין, [לנו ולחברינו ולחברי חברינו (ארמית)] ואור חדש על ציון יאיר, וזה ד' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, [ישעיהו כה, ט] וכימי מור והדס יראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו באור זרוע לצדיקים ושמחה לישרי לב, [תהלים צז, יא] כנה"י[16] ונפש ידי"ע[17] מחבקו ומנשקו ברוח נשיקה של קריבות דעת ושל גדולה וצפיית ישועה.

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש

3. ת"ו – תבנה ותכונן
4. תרע"ב – השנה תרע"ב (1911/1912)
5. ידי"נ – ידיד נפשי
6. המאוה"ג – המאור הגדול
7. סוע"ה – סיני ועוקר הרים
8. מו"ה – מורנו הרב
9. חרל"פ – הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
10. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. האבד"ק – האב בית דין קהילת
12. בעיקו"ת – בעיר קודשנו ותפארתנו
13. ירושת"ו – ירושלים תבנה ותכונן
14. בעזהשי"ת – בעזרת השם יתברך
15. כת"ר – כבוד תורתו
16. כנה"י – כנפשו היקרה
17. ידי"ע – ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תיח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח"י אדר תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

חרל"פ סבל מפגיעות בגלל חוברתו. הרב קוק מנחמו: מי שמתרחקים מאדם טהור לב בגלל אור קודש, הצד המחשיך שבנפשם ממעט את האור, ובהתרחקם הם מאפשרים לאור להופיע. ועם זאת אין למעט באהבה ליראי ה', וגם שנאתם מעוררת אהבה. עליו לשמור על בריאותו ולא להתעצב.

עיקרי הדברים

- ניחום על הפגיעות.
- ריחוק המחשיכים מגביר את האור.
- אהבה גם לשונאים.
- שמירת הבריאות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3] ח"י[4] אדר תרע"ב[5]. [1912]

שלו'[6] וברכת עולמים, מצור כל עולמים, לכבוד ידי"נ[7] ורחים לבבי, הרב המאוה"ג[8], כליל תפארת התורה והיראה, וכל פאר מדה יקרה, מוהרי"מ[9] חרל"פ[10] שליט"א[11], האבד"ק[12] שערי חסד [הרב יעקב משה חרל"פ, רב שכונת שערי חסד בירושלים, מתלמידיו הקרובים של הרב קוק] בעיקו"ת[13] ירושת"ו[14]

אחדשה"ט[15] דכת"ר[16] חותם לבבי באה"ר[17] התענגתי למקרא דברי-קדשו במכתבו-הגלוי, [מכתב גלוי שפרסם הרב חרל"פ, ובעקבותיו התנכרו לו אחדים בירושלים] ויחד עם זה המה לבי בראותי שנמצאו אנשים המצערים את הדרת כת"ר[18] בדברים תחת רדפו טוב מסבת אמרי קודש אשר הביע בחוברתו הדגולה אל נא ישים כת"ר חביבי ורחומי את לבבו הטהור לדברים פעוטים כמו אלה. ע"פ[19] רוב עלינו לדעת, שאלה הנסוגים אחור ביחושם לאיש טהור-לב, מצד הופעת רשמי-קודש באור-תורה, הנם אנשים כאלה שצד-המחשיך שבנפשם גורם המעטת-אור גם בנפש הקשורה להם, ובהתרחקם מעט נותנים הם מקום לאורה יותר בהירה להופיע, וצריך לברך על ריחוק זה בשמחה ליוצר אור ב"ה, אלי ד' ויאר לנו. [על פי תהלים קיח, כז: "אל ה' ויאר לנו"]

אבל חלילה לנו למעט אף בכל-שהוא את קשר-האהבה לכל יראי-ד' וחושבי שמו, באיזו מדה שהיא, וגם דילוגם ושגיאתם, ואפילו שנאתם וקנאתם, מעוררת בנו אהבה וידידות פנימית, המעוררת אותנו לדרוש שלומם וטובתם בכל לב ונפש.

אקוה שיתאמץ כת"ר במעז שם ד' [על פי משלי יח, י: "מגדל עז שם ה'"] ב"ה, וישקוד על שמירת בריאות גופו היקר, יחזקהו ד', וירחיב דעתו באורה-של-תורה, בשעשוע נעימות הגלויות ובעונג קודש חביוני עז חמדת רזי אל, [רזי התורה – תורת הסוד] בחכמה ודעת בנועם יראה ואהבה בהירה, ולא יפחד ולא יתעצב חלילה כלל וכלל, ולא ייגע יותר מכחו [הרב חרל"פ נודע בסיגופיו ובתעניותיו, שהחלישו את גופו] את כחותיו הנעלים, הרוחניים והגופניים, ויהיה חגור תמיד אומץ-לבב ורוח-עז בחדות ד' וטובו וצפיית ישועתו באמת

והכרת מתק חסדו המלא כל הארץ, [על פי תהלים לג, ה: "חסד ה' מלאה הארץ"] המוטעמת לחיך המיחלים לו [על פי תהלים לד, ט: "טעמו וראו כי טוב ה'"] באמת.

והנני בזה ידי"ע[20] קשור בידידותו מצפה צביונו ותפארתו, לשמחת ישרי לב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ח"י - שמונה עשרה (18)
5. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
6. שלו' - שלום
7. ידי"נ - ידיד נפשי
8. המאוה"ג - המאור הגדול
9. מוהרי"מ - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
10. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. האבד"ק - האב בית דין קהילת
13. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
14. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
15. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
16. דכת"ר - דכבוד תורתו
17. באה"ר - באהבה רבה
18. כת"ר - כבוד תורתו
19. ע"פ - על פי
20. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תלז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א סיון תרע"ב - יפו **נמען:** הגביר חיים כהן

הרב קוק מבקש תמיכה בישיבה לישוב החדש, שתכלול לימוד שיטתי של 'חכמת הדת הרוחנית', שתאיר את כל מהלך הלימודים ותמלא את הריקנות שטובי האומה חוששים ממנה. הרב קוק מצרף את התוכנית הכללית.

עיקרי הדברים

- הישיבה לישוב החדש.
- לימוד חכמת הדת הרוחנית.
- בקשת תמיכה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"א סיון תרע"ב[4].

שלו'[5] רב לכבוד ידידי הרב הגביר הנכבד, הוגה דעות, נדיב לב ודורש טוב, מו"ה[6] חיים כהן [ר' חיים כהן, נדבן] נ"י[7], וכא"ל[8] יתברכו בכל טוב,

אלופי וחביבי,

מאז אשר הזמין ד' לידינו להפגש בארץ חמדתנו ותכנתי את רוח כבודו בתור אחד מהמצויינים אשר עדינות רוחם ואצילות נפשם תעודדם לבקש אופקים רחבים למעשה הטוב, ביחוד על שדמות ישראל, אז הסכמתי לגלות לפני הדרתו את מחשבתי, אשר שנים רבות אצורה היתה עמדי, שהנני מוצא את ההכרח גדול מאד, להחל בישובנו החדש בארץ ישראל, ביסוד ישיבה שתהיה מתאמת לתוכן החיים שהישוב המתרקם לעינינו צריך לשאוף אליו. והיסוד החדש, שאנו חייבים להכניס בתוכן הלמודים של הישיבה, הוא התרגולת ללמודי חכמת הדת הרוחנית, [לימודי האמונה והמחשבה] שתחל מיסודותיה התחתיים עד שתלך הלוך והתרחב, הלך ועלה. ונקודת-אורה זו, מוכרחת היא שתאיר ג"כ[9] את המהלך כולו, של הסדרים והלמודים, עד שנוכל לקוות על ידה למילוי חשוב של הריקניות הנוראה, שטובי האומה נפחדים ממנה. במחזה החיים של ישובנו ביחוסו לעצמו, וביותר ביחוסו להאומה כולה ובסיס תקות דורים שלה.

אנכי עם כל עניי הרוחני, מצאתי לעצמי חוב קדוש שלא להתיאש ממחשבת הגשמת רעיון זה. ובע"ה[10] החילותי לנטוע את ראשית המטע, ואני צריך כעת לבקש לי תומכי יד, באופן שאוכל להרחיב את הצעדים, לשכלל את הענין, בהרבות תלמידים, ובהגדלת ערכם של כל הסניפים המתיחסים להוציא אל הפועל מחשבה רבה זו, בצורה חשובה.

הנני מוצא, שכבודו יהיה אחד מראשי העוזרים על ידי לעבוד בקודש, והנני שולח לוטה בזה פתקת הפרוגרמה הכללית והמקוצרת, שהיא מבארת את מגמת פני, ושהיא עלולה להתרחב ולהיות כלי

חמדה לישראל, לפי ערך העזרה שישפיעו לזה לבבות נאמנים לעם ד' ודגלו.

והנני בזה חותם בברכה נאמנה ורגשי כבוד נעלים מאד,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. מו"ה - מורנו הרב
7. נ"י - נרו יאיר
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. ג"כ - גם כן
10. ובע"ה - ובעזרת השם

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תנו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב אלול תרע"ב - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

על נפילות רוח של חרל"פ: אצל השרידים שזוכים להתענג ברזי תורה, העצבות באה כדי להאיר כוחות חיים נפולים, ששייכים לשורש נשמתם. זה כמו להכניס נר למרתף אפל. כשמחשבה זו עולה, העצבות חוזרת לשמחה. החשדות של אחרים הם טובה, כי הם מרחיקים חלושי עיניים מן האור. עליו לשמור על בריאותו ולשמוח.

עיקרי הדברים

- פשר העצבות אצל השרידים.
- נר במרתף אפל.
- החשדות - טובה.
- שמירת הבריאות והשמחה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ב אלול תרע"ב[4].

ברכת עולמים ושנת שלומים, כתיבה וחתימה טובה בספרן של צדיקים גמורים, לחיים טובים ארוכים ומתוקנים, לכי[5] ידיני"ע[6] ורחימא דליבאי, [ואהוב לבי (ארמית)] הרב המאוה"ג[7], אוצר חמדה, מלא ברכת ד' סוע"ה[8], כקש"ת[9] מו"ה[10] יעקב משה חרל"פ[11] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק] שליט"א[12], הרב דשערי חסד בעיקו"ת[13] ירושת"ו[14], וכב"ב[15] היקרים, כן יפקדו לטובה ולברכה בכוח"ט[16]. בספר חיים טובים לאוי"ט[17].

ידיד-לבי, מחמד רוחי ונפשי. מה מאד. חפצתי להשביעהו רצון כחפץ-קדשו, לדבר בהרחבה בנעימות-קודש בנעם ד' וחמדת כבוד קדשו בנשמתא דאורייתא, לשמח בהם את לבבו הטהור ולהשביע את נשמת-רוחו, השואפת לאור יקרות באהבת ד' וחבת קודש ד' אשר אהב, אבל להרחיב אמרים קשה כעת מכמה מניעות. בעיקר הענין, אין לנפש טהורה ככת"ר[18] ידי"נ[19] שליט"א לסבול כלל מעניני נפילות ברוח. מה טוב לדעת, שהשרידים אשר חלק ד' להם תשוקה פנימית, להתענג על ד' בנעם רזי תורה, כל חד לפום שיעוריה, [כל אחד לפי מדרגתו (ארמית)] סיבת נפילתם באיזה עצבון באה להאיר פרטי כחות-חיים נפולים, השייכים לתכונת-רוחם ושרש-נשמתם. והמגע הירוד הזה דומה ממש למכניס נר במרתף אפל בתחתיות-ארץ, למען יביטו יושבי חשכים וינהרו, [על פי ישעיהו ס, ה] ותיכף שמחשבה זאת עולה על הרעיון חוזרת העצבות לשמחה, ונס יגון ואנחה, [ישעיהו לה, י] וכן בכל פעם של התגברות איזה רוח-עצב, כי אין קץ לשטף החיים הדורשים שחרור ואורה מתוך מחשכים, ועיניהם נשואות לצדיק-יסוד-עולם [משלי י, כה] שלהם העוסק בתקונם תמיד. וישמח ויעוז כת"ר[20] ידיד-נפשי בשמחתה-של-תורה המוכנת לו תמיד להאיר את נפשו הטהורה באור יקרותיה.

וביחוד בימי קודש הבעל"ט[21], שחדות-ד' ואהבת ישראל וחבת נעימות קדושת ארץ-ישראל וחמדת צלצח של ירושלים עה"ק ת"ו מתגברת בנעימה קדושה בחדרי לב, ונר ד' נשמת אדם, [משלי כ, כז] בטיסה אחת מהירה יעלה כל ישר-לב מדורשי ד' ממעמקים עד מרומי עז "מגדל עז שם ד'". [משלי יח, י] והחשכות אינם כי-אם טובות עצומות לדידי ולאחריני, [לו עצמו ולאחרים (ארמית)] שלא יזיק האור המבהיק לחלושי-עינים ושיתרחקו בחינות-הסיגים הנמצאים בהכרח, שלא יחוצו את דרכי-ההארה כאשר נדברנו מאז בעה"י[22]. ועל כולם נא ונא יחזיק בשמירת בריות גופו היקר ויתגבר בצהלת-רוח, ושערי ששון ושמחה יפתחו לו בחסד עליון ברוחה, ועל חדות ד' יתענג ויראה רב טוב, ויכתב ויחתם בספר חיים טובים ויפיש חיי ויגדיל תורה ויאדיר בהצלחה רבה בקדושה וטהרה ועבודה תמה, כנה"ר[23] ונפש ידי"ע[24] דוש"ת[25] באה"ר[26] מקירות לב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. לכ' - לכבוד
6. ידינ"ע - ידיד נפשי עוז
7. המאוה"ג - המאור הגדול
8. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
9. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
10. מו"ה - מורנו הרב
11. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
12. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
13. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
14. ירושת"ו - ירושלים תבנה ותכונן
15. וכב"ב - וכל בני ביתו
16. בכוח"ט - בכתיבה וחתימה טובה
17. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
18. ככת"ר - ככבוד תורתו
19. ידי"נ - ידיד נפשי
20. כת"ר - כבוד תורתו
21. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
22. בעה"י - בעזרת השם יתברך
23. כנה"ר - כנפשו הרמה
24. ידי"ע - ידידו עוז
25. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
26. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג טבת תרע"ג - יפו **נמען:** ד"ר משה זיידל

זיידל במבוכה בגלל קשיים בתורה מול המחקר. בסיס היהדות הוא 'הראשית והאחרית': הראשית היא העריגה האלוקית, שמושרשת בחיי האומה, והאחרית היא סידור החיים המעשיים והמצוות. המסורת בכללה מביעה אמת גדולה, והפרטים מתבארים מתוך הכלל. איננו מכירים את דרכי הנבואה, ואם יש בתורה דברים שאינם מתאימים למחקר, ייתכן שזה 'לשבר את האוזן' או שהמחקר אינו אמת מוחלטת. 'המציאות אינה מפחדת מהסתירות כמו המדע'. יש להשליך את 'החיטוטים והניקורים' שנספגו מהגויים.

עיקרי הדברים

- 'הראשית והאחרית' - בסיס היהדות.
- המסורת בכללה.
- הנבואה מעבר להבנתנו.
- 'המציאות אינה מפחדת מהסתירות'.
- דחיית ביקורת המקרא.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3] י"ג טבת. תרע"ג[4]

יקירי וחביבי הרה"ח[5] טהר לב וזך רעיון מר משה ד"ר[6] זיידל שליט"א[7] וכא"ל[8] עתרת שלו'[9] וברכה'

מכתבך, חביבי, איני צריך לבאר שהדאיבני [שציער אותי] והפליא גם יחד. הנני מקוה, שרק חזיון ארעי [מצב חולף] הוא מבוכת נפשך כעת, אשר נפש עדינה שכמותך יכולה היא בדעת ויושר להתרומם ממעל לכל השטח של אלה המבוכות.

מאז הנני רואה חוב קדוש [חובה קדושה] להשריש בלב כל מעמיקי דעת, שהבסיס של היהדות הוא הראשית והאחרית, [ההתחלה והתכלית: השורש האלוקי שממנו הכול יוצא, והחיים המעשיים שאליהם הכול מכוון] וגופי-תורה, [עיקרי התורה] שהם ראשית-כל פשטי תורה שבכתב ביחוד, עומדים הם ומשתלמים מלשד [מלחלוחית, מן התמצית] המזינה (כמו "לשד השמן", במדבר יא, ח)] הראשית והאחרית גם יחד. הראשית היא העריגה האלהית [הכיסופים לה' (מלשון "כאיל תערוג על אפיקי מים", תהלים מב, ב)] שכל בעל רוח כביר משתוקק אליה וחפץ להרשימה בכל תכני-חייו, [להטביע אותה בכל תוכן חייו] שהיא מושרשת בצורה מאירה הרבה בחיי האומה המיוחדת מני אז לנשיאת דגל-קודש זה ברמה, [לשאת את דגל הקודש הזה בגאון] בחרף-נפש [במסירות נפש] ומלחמה כבדה, וכל השאיפות הרוחניות העדינות הנן קשורות לעריגה עליונה זו בקשר-של-קיימא [בקשר של קיום, קשר שאינו ניתק] ובעילויה הן מתעלות. [ובכוח עלייתה הן עולות] והאחרית - סדור החיים המעשיים וההסתכלות העולמית הפנימית, המיוחדת לישראל, שהיא צריכה המון מעשים, מצות ומנהגים מיוחדים, המשתלשלים [היורדים ונמשכים בהדרגה] מתוך השורש הכביר העליון של הראשית, מקבלים ממנו השפעה ומשפיעים ג"כ[10] עליו, כדרך שבריאות-הגוף משפיעה על חיי-הרוח. התורה בכל מדרגותיה, בתורה

נו"כ[11], בחלק הספורי שלה [בחלק הסיפורי] ובחלק המוסרי והחוקי, היא משלמת את כל זה. המסורת בכללה מביעה אמת גדולה המיוסדת על חבור הראשית עם האחרית, ומתוך הכלל הפרטים מתבארים. [את הפרטים מבינים מתוך התמונה הכללית, ולא להפך] ואם לאותם שהם מדקדקים רק בפרטי-דברים נעשים כמה דברים קשים, מוזרים וסותרים, מה לנו ולהם? [כלומר: הקושיות שבפרטים אינן צריכות לערער את מי שרואה את הכלל]

וכי דבר גלוי ופשוט הוא מהלך הנבואה ורוה"ק[12]? וכי יודעים אנחנו את כל צפונותיהם, [סודותיהם הנסתרים] או אפילו איזה חלק מהם בברור הראוי לערך השגוב [הנעלה] שלהם? או אם יכולים אנו להגביל את עמקי מטרותיהם? [לקבוע את גבולות המטרות העמוקות שלהם] אנחנו עמלים לישב [ליישב את הקושיות] עד כמה ששכלנו מגיע, אבל מה שנשאר סתום בפנינו - היוכל מקום-מאפל זה, [מקום אפל זה, שאיננו מבינים] שיסודו בעינינו הכהות, להחשיך את אור השמש בגבורתה הכללית, שמכללותה דוקא אנחנו לוקחים חיים ועז? [וכוח]

לא יקירי, כלך מדרך זו, [סור מדרך זו, אל תלך בה] אל יבהלוך [אל יבהילו אותך] רעיונות כאלה. ואם אין כל יחיד יכול להציב גבול מדויק בין מה שהוא בדרך משל בתורה ובין מה שהוא ממשי,-בא החוש הבהיר של האומה בכללה ומוצא לו את נתיבותיו לא בראיות בודדות כי-אם בטביעות-עין כללית. [בהכרה כוללת וברורה, כמו מי שמכיר דבר במבט אחד, בלי צורך בהוכחות] ואם נמצא בתורה כמה דברים, שחושבים אחרים שהם לפי המפורסם מאז, [לפי מה שהיה מקובל בזמנם] שאינו מתאים עם החקירה של עכשו, הלא אין אנו יודעים כלל אם יש אמת מוחלטת בחקירה הזמנית, [במחקר של התקופה, שעשוי להשתנות] ואם יש בה אמת, ודאי יש גם מטרה חשובה וקדושה שלצרכה הוצרכו הדברים לבא בתיאור המפורסם ולא המדויק, [כלומר: התורה תיארה את הדברים כפי שבני האדם הכירו אותם, משום שמטרתה ללמד, ולא ללמד מדע] כמו שהוא פשוט במושגים הרוחניים ובכמה יסודי מעשים, ש"דברה תורה כנגד יצה"ר" [לשון חז"ל (קידושין כא ע"ב): יש דינים שהתורה התירה בהתחשב בכוחו של היצר] או "לשבר את האזן", [לשון חז"ל: לתאר דבר כך שהאוזן תוכל לקלוט אותו, גם אם אין זה תיאור מדויק] ועל כולם חכמה אלהית" חיה וחביבה מופיעה.

במטותא מנך, [בבקשה ממך (ארמית)] חביבי, השלך מעליך בבת-אחת את כל העבותות [החבלים העבים, הכבלים] של דמיונות-שוא, [דמיונות של שקר] שמסבבים החיטוטים והניקורים שבלא רוח-חיים, [הפירוק והחיפוש אחר פגמים, בלי רוח חיה; כוונתו לביקורת המקרא] שנספגו בנו מטיפולם של גויים [שהשפעתם נכנסה בנו מתוך עיסוקם של חוקרים נכרים בתורה] שטמאו בידי עשו את שמנינו הטהורים. [ככל הנראה רמז לחנוכה, כשהיוונים טימאו את השמנים במקדש (שבת כא ע"ב); כאן: חוקרי אירופה שטימאו את טהרת התורה] השכל הבהיר המקיף ולבת-אש-קודש [ולהבת אש הקודש] ההרגשה הטהורה, המקושרים בקשר המעשים והתורה, בחבתה ותלמודה באהבה, בגמרא. וסברא, בהלכה ואגדה, במקרא משנה תלמוד ופוסקים, יאירו תמיד את דרכך בחיים, ובחבל מלא חיים ואורה זה [וכשתאחז בחבל הזה, המלא חיים ואור] תמצא הרבה יותר את האמת והיושר הטהור, שכ"כ[13] נפשך היקרה צמאה אליו.

נאמנת היא לנו האומה בכללה, במסרתה המשומרת עמה, המתאימה עם גודל-רוחה ואומץ-לבבה, לעמוד בפני כל דגלים כולם. [לעמוד מול כל השיטות והתנועות] ובמה נחשבו כל ההשערות הבאות מעולם חול ומגושם [ההשערות המדעיות, שהן מן העולם הגשמי] לעומת הצחצחות האלהיות ברום-עוזן? [האורות האלוקיים הזכים,

[בגובה עוצמתם] וחוץ מכל אלה, להתורה והמצוה, המעשית ההרגשיה והשכלית, וההזנה של הדמיון הטוב, ההולך כעמוד-אורה גם הוא בחיי הכלל והפרט, כבר מסומנים הם הראשית היותר עליון: תורתו של אברהם אבינו, [האמונה באל אחד שאברהם הפיץ] שקדמה לכל המאורעות המאוחרים [שקדמה למתן תורה ולכל מה שבא אחריו] שהשלימו את צביוננו [אופיינו המיוחד] בקהל רב, והאחריות המעשי, ההולך ומתחבב בחבת-קודש, לפי הדר-שיבתו [לפי הדר זקנתו, כלומר: ככל שהוא עתיק יותר, הוא חביב יותר (על פי משלי כ, כט)] וריבוי הדורות, שאצרו וחסנו בו [שאגרו ושמרו בו] את תכן חייהם האציליים. [הנעלים] את הכללות [התמונה הכללית] אנו מכירים בבירור ובעז, והיא מחיה בנו, בצירוף החינוך והחפץ הרוחני המקורי, את הפרטים.

אבל את הצביון הפרטי של הנבואה ושל רוה"ק[14] אין אנו מכירים עדיין, ואין אנו יודעים אם הסתירה אי-אפשר להיות בהרצאותיהם, [בדבריהם] כשם שאינה צריכה להיות בהרצאות הגיוניות משובחות, או שמא ההופעה העליונה מכל מה שבתיאור-שכלנו היא גבוהה ג"כ מתנאי-השלמות שלנו, [מן הכללים שלפיהם אנחנו מגדירים מה שלם ועקבי] וכל הסתירות הן מיושרות אצלה, בלא שום צורך בישובים הגיוניים. כי המציאות אינה מפחדת מהסתירות כמו המדע, [המדע זקוק להתאמה הגיונית מלאה; המציאות רחבה ממנו, ויכולה להכיל דברים שנראים לנו סותרים] מפני שהיא גדולה באין ערוך ממנו. זאת היא גאותה של האמונה, [גדולתה של האמונה] הבאה אחרי ההסתכלות היותר חפשית, המבקרת את החופש באור-הדעת העליון. ע"כ[15], חביבי, איני רואה שום צורך להכנס בפלפולים של ישובי הסתירות, אע"פ[16] שבודאי גם זה מקצע נכבד הוא "ודרוש וקבל שכר" [לשון חז"ל (סנהדרין עא ע"א): גם עיון שאין לו תכלית מעשית יש בו שכר] אבל אין כאן עיקר נקודת החיים כי"א[17] במעמד הכללי השואף לרוממות-אין-קץ, ומחיל אל חיל [מכוח לכוח (תהלים פד, ח)] ומאור לאור ילך בתוקף גבורתו, ו"צדיק באמונתו יחיה". [חבקוק ב, ד]

והנני בזה חותם בברכת אהבה מקרב לב ונפש, תרומם אף תנשא, [תתרומם ותתנשא] ותחזק במעוזך [במבצרך, במקום שבו כוחך] באור תורה ויפעת דעת בהגיוני צדק ומישרים ואהבת עם קדוש וכל הגיגיו, ואורח חיים סלולה וכל מכשיריה תהי לפניך תמיד מסוקלה [מנוקה מאבנים, ישרה ונוחה] נזכה כולנו יחד לחדות פנים בחדות-ד' [לשמוח זה עם זה בשמחת ה' (על פי נחמיה ח, י)] על אדמת-הקודש, ותשועת-עולמים תשגבנו, [תגן עלינו ותרומם אותנו] כנה"י[18] ונפש ידידך מקרב לב ונפש

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. הרה"ח - הרב החסיד
6. ד"ר - דוקטור
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. שלו' - שלום
10. ג"כ - גם כן
11. נו"כ - נביאים וכתובים

12. ורוה"ק - ורוח הקודש
13. שכ"כ - שכל כך
14. רוה"ק - רוח הקודש
15. ע"כ - על כן
16. אע"פ - אף על פי
17. כ"א - כי אם
18. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תפג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה טבת תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יהודה לייב זלצר

הרב קוק משבח את מאמרו של זלצר, אבל התרופה הכללית היא לחזור לינשמת התורה'. גדולי הכישרון עסקו רק בצד המעשי, ועזבו את הצד ההרגשי, העיוני והקדושי, שבו גנוזה הגאולה. כשהכפירה והשמד מתפשטים, ממשיכים לחפש 'סגולות'. 'רדיקלים אנו מוכרחים להיות'. האורתודוקסיה במלחמתה השלילית מסתפקת בדמיונות. אילו חלק מבעלי הכישרון היה עוסק בבירור מושגי האלוקות, הנבואה, הגאולה ותיקון הנשמות, הייתה פורחת גבורה אחרת. אין קפידה בינו לבין הרידב"ז.

עיקרי הדברים

- עזיבת נשמת התורה - שורש הנפילה.
- 'רדיקלים אנו מוכרחים להיות'.
- ביקורת על האורתודוקסיה השלילית.
- קריאה לבירור מושגי האמונה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3]. כ"ה טבת תרע"ג[4]

עתרת שלו'[5] וברכת עולמים, לכבוד ידיד נפשי הרב הגאון החו"ב[6] סוע"ה[7], איש האשכולות הוגה דעות, וממולא בדעת ויראת ד' טהורה מו"ה[8] יהודה לייב זעלצער [הרב יהודה לייב זלצר, מרבני ירושלים] שליט"א[9].

אחדשה"ט[10] באהבה טהורה ונאמנה,

מאמרו היקר הגיעני, ובעוצם טרדותי המרובות עברתי עליו, ונהניתי מאד מסגנונו הספרותי, העשוי בטוב טעם, ומדעותיו הצודקות בכללות דבריו. מאמרים וספרים כאלה הם בודאי בדורנו אחת מהרטיות היותר טובות למכתנו האנושה. אמנם לעולם לא נוכל להתעלם מהתרופה הכללית הכוללת את הכל, ושעזיבתה היא שגרמה לנו את נפילתנו, והוא הדבר מה שאני בעניי ובמר נפשי רגיל לקרא, לשנות ולשלש [לחזור על הדברים פעמיים ושלוש] מאות ואלפים פעמים, עזבנו את נשמת התורה ["נשמתא דאורייתא", פנימיות התורה, האמונה והקבלה] וזאת היא הצעקה הגדולה המקפת בעזה דורות רבים, מימי הנביאים, הסופרים והחכמים, גדולי הדורות הראשונים והאחרונים. גדולי הכשרון שבנו, פנו להם בעיקר אל הצד המעשי שבתורה, וגם שם רק במקצועות מיוחדים, עבדוהו והרגילוהו בחינוך, והצד ההרגשי, [והצד הרגשי] יותר מזה הצד העיוני, ומה שלמעלה ממנו ובא אחריו ממילא, הקדשי ההופעי, שבו הגאולה והישועה גנוזה, אותו עזבו לגמרי, ולגס-רוח ומשוגע יחשב גם מי שבא ותתבע את העלבון הגדול הזה, מרועי האומה. הקול הגדול של חוקרינו האלוהיים, של חסידינו העליונים, של המקובלים הטהורים באי בסוד ד', קדושי המבט ואדירי הרצון, חוכי ישועה וצופי גאולה, היה לקול קורא במדבר. [ישעיהו מ, ג]

ועד כה, אחרי אשר כל כך הוכינו, אחרי אשר הכפירה מגיחה עלינו מעברים, בעביה המנוולים בשחרותם המזוהמה, השמד כקטב ישוד [ההמרה, כמגפה המשחיתה (על פי תהלים צא, ו)] לחטוף ממנו אלפים נפשות בכל שנה, ובקרב המחנה שהתורה והאמונה היא דגלה, שמה ושערוריה צלמות ואין סדרים, אין חפץ ברור ולא אידיאל מחוור ומסודר. עוד המחשבה חזקה היא ש"בסגולות" ירפאו את שברנו, ב"סגולות" [באמצעים חיצוניים, במקום תיקון פנימי] שהנשמה אינה מתמלאה מהן, כל זמן שאין ממלאים אותה במה שהיא ההכרח היותר נמרץ לסיפוק חייה.

בשום אופן לא תקום ולא תהיה עצה, המורדת בקול ד' הקורא מתוך מעמקי נשמותיהם של קדושי עליונים מני אז ועד עתה. לתשובה גדולה אנחנו נקראים, לתשובה מאהבה ולכל מכשיריה, דוקא בעת משבר גדול וסכנה עצומה, צריכים לקחת את המעולה שבתרופות, רדיקלים אנו מוכרחים להיות, בפשרות למחצה לשליש ולרביע מאומה לא נתקן. האמונה אבדה, הולכת ומתדלדלת, מפני שהופרה תורתה, אין דורש ואין מבקש. האורתודוקסיה במלחמתה השלילית כעת משפיקה את עצמה בהבלי שוא ובדמיונות כוזבים, שהחיים והמציאות מחריבים אותם, ומחריבים עמם את נושאיהם. לא זאת היא נחמתנו מה שהצד האפיקוורי שבעמנו, הוא יותר צפוי להרס וכליון. צרת רבים כזאת אינה חצי נחמה, כי-אם צרה כפולה. ההוראה באצבע שנראה על ליקויים של חושבי המחשבה שבאומות, לא יתנו לנו עז וחיים, כשאלה הם רק דברים שליליים. ולמה נלך בדרכים רחוקים, בעוד שהדרך הכבושה והישרה לפנינו היא. כל התורה בפירושיה הרוחניים כולם, צריכה היא להתעלות אצלנו. כל מי שיש אומץ בלבבו, כח בעטו ורוח ד' בנשמתו, קרוא הוא לצאת אל המערכה ולצעוק הבו אור. מחזה אחר, לגמרי אחר, היינו רואים בדורנו, אלמלי נתנדבו חלק רשום מבעלי הכשרון, הממולאים בתורה ובשכל טוב, לעבוד את כרם ד' בתוכו פנימה, לעסוק בטהרתם של מושגי האמונה והעבודה, בבירורן של הדיעות בעניני האלהות, הנבואה, רוח הקודש, הגאולה והצפיה לתשועה, תשועת האומה ותשועת העולם, תיקוני הנשמות של היחידים ושל הרבים, תיקון הרוחות של הדורות העוברים, העתידים, וההוה על גביהם.

גבורה אחרת היתה פורחת ועולה בעדר ד' הנפוץ.

הוד נורא ועליון היה מתפרש ומתגלה על המון רב של חכמי תורה, וזוהר עליון היה משתפך מהם על האומה כולה ועל העולם כולו. הספרות המתדלדלת, ההולכת ומתחשכת, מתנוולת ומתטמאת, במובנה החדש בישראל ובעולם, היתה לה תקומה ופדיון על ידינו, על ידי הגיונותינו הענקיים, ע"י[11] הבעותינו הברורות שהיו ראויות להיות יסודות לחיי עמים רבים, להוציאם ממחשכים לאור, והרשעה והסכלות, האויליות שבאמונות הדופיות, היו הולכים ומתבערים, ואנחנו היינו המתחילים במלאכת-שמים הגדולה של ביעור רוח הטומאה מן הארץ, ושל התחלת הופעת תיקון עולם במלכות אל עולם. ועל זה אנו נתבעים ולזה נוצרנו. ובכל זמן שאנו נדדים, נשחטים ונטבחים, כצבאות וכאילים, על אשר אין אנו מכירים את תפקידנו, באים אנשים קטנים ומצומצמים, ומרפאים אותנו ברפואות קרות מכל המינים ואת סם-החיים העיקרי, אותו מניחים בקרן זוית. אלה מתוך טמטום הלב וקטנות-אמנה, ואלה מתוך גאוה וחסרון-ידיעה, ועוד הפעם חושבים שהגדלת תורה והאדרתה, כשתהיה באותו המובן

הצר והיבש, שלא היה בכחו להחזיק את עמדתנו מעת אשר השתערו רוחות קולטוריות, והמון תביעות רוחניות נגדנו, שזו תהיה גם כעת התרופה הכוללת לכל מכאובותינו הרבים.

לא יחשדני כבוד חביבי, ואקוה ששום אדם לא יחשדני, במיעוט אהבה, חלילה, לתורה המעשית, להתמדת לימודה ולהרחבתה בפלפול וסברא, בחריפות ובקיאות.

אבל בעת שהדבר בא עד לידי הפרת תורת אמת, תורה דלעילא, עד לכדי הדעכת נשמת הנשמה, עד כדי החלשת כח המחשבה, ועד כדי הבאת מעמד החיים הרוחניים שלנו, ושל כל העולם כולו התלוי בנו, למצב של פרפור ועילוף נורא, "והעם לא שב עד המכהו ואת ד' צ' לא דרשו", ואם יבא אחד ויאמר שישועתנו מונחת היא בנשמתה של תורה, בהגדלתה והאדרתה העליונה והאמיתית, יבאו כל הטוענים מעברים וימטירו עליך מבול של השגות: מה אתה חפץ, בקבלה, במוסר, בחקירה, בפילוסופיה, בדרשנות, בספרות, בשירה, הלא כל אלה פשטו את הרגל, ולא נתנו לנו את מה שהבטיחו בעת שהתחילה תסיסתם, וטענות כאלה מספיקות כבר להחניק את קול ד' הקורא בנו מקרב מעמקי נשמתנו וממלא העולמים כולם, דרשוני וחיו, - בעת כזאת אנו חייבים להפגין על הגדול שבחסרונות. אין אני מדבר כעת ע"ד[12] הפרוגרמות הפרטיות, איך באים לסדר סדרי לימוד וסדרי מחשבה, סדרי ספרים, סדרי ישיבות ערוכות, שבעצם דאגתן להרחבתה של תורה במובנה הפשוט, תהיינה משמשות לנו למגדלי עז ומבצרים לרוח ד', שמהם יצאו גבורי אל, כימי עולם. כל אלה העצות הפרטיות ילכו ויתיצרו, אחרי שהעיקר יוכר, אחרי שכל השאלה תהיה על דבר האמצעים והסדרים.

צר לי מאד שאי-אפשר לי כעת להרחיב דברים, וק"ו[13] לכתוב איזה מאמר מסודר לכבוד ספרו של כת"ר[14], שהנני רואה אותו בתקוה של חטיבה חשובה בע"ה[15]. אמנם הבעתי קצת מאנחתי לפני לב טהור ובעל דעה נכונה כהדרת כבוד חביבי. ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים, לחזק את ידי העמלים עם הציבור לשם שמים, ולאמץ את רוח כל אשר זיק אור ד' בוער בלבבו, לקום יחד באגודה אחת להאיר אור ד' על עמו, ותפקידה של ארץ ישראל, בתור גיא חזיון, יוכל רק בתכונה זאת לצאת מתוך המחשכים הרבים אשר יסבוה.

והנני בזה חותם בעתרת ברכה לכת"ר[16] וכא"ל[17], יחזק ד' כחו ופועל ידו ירצה., כנה"ר[18] ונפש ידי"ע[19] דוש"ת[20] ומכבדו מקרב לונ"ח[21],

הק' אברהם יצחק ה"ק

ע"ד ידי"ע הגרידב"ז[22] שי'[23], הס' לא ראיתי, אבל בשום אופן אין מקום לשום קפידא בין אוהבי אמת שכמונו תלי"ת[24]. הנ"ל[25].

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום
6. החו"ב - החריף ובקי

7. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
11. ע"י - על ידי
12. ע"ד - על דבר
13. וק"ו - וקל וחומר
14. כת"ר - כבוד תורתו
15. בע"ה - בעזרת השם
16. לכת"ר - לכבוד תורתו
17. וכא"ל - וכל אשר לו
18. כנה"ר - כנפשו הרמה
19. ידי"ע - ידידו עוז
20. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
21. לונ"ח - לנחמת ציון
22. הגרידב"ז - הגאון רבי יעקב דוד בן זאב (רידב"ז)
23. שי' - שיחיה
24. תלי"ת - תודה לא-ל יתברך
25. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ב שבט תרע"ג - יפו **נמען:** אחיו (הרב דובער הכהן קוק)

על לימוד הלכות דעות והחלק הרוחני שבתורה: הרב קוק מספר שזה יותר משנתיים הרב קוק מעביר שיעורים קבועים בכוזרי, שכולל את רוב תחומי הדעות. כשם שאין חוששים מללמוד שיטות בהלכה בגלל הצדוקים, כך אין לחשוש בתחום זה, אם לומדים בשקידה. תיקון עולמים תלוי בהחייאת תורת האמונה בכל גודלה ועומקה.

עיקרי הדברים

- שיעורים בכוזרי.
- אין לחשוש מלימוד אמונה.
- החייאת תורת האמונה - תיקון עולמים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ב שבט תרע"ג[4]

אח יקר וחביב הרב המאוה"ג[5] [אחיו, הרב דב בער קוק] שליט"א[6] וכא"ל[7] נ"ב[8] הרבנית וכל זרעם זרע ברך ד' שי'[9] ברב טוב ונחת, שלו'[10] וברכה באה"ר[11],

תל"י[12] על החוה"ש[13] אשר עמנו, יזכנו השי"ת[14] לראות ולשמע מכל אהובינו טוב וחסד ושמחה תמיד לאוי"ט[15].

ע"ד[16] האפשרות של שיעורי הלכות דיעות [שיעורים בענייני אמונה ומחשבה] וכל החלק הרוחני שבתורה. על מדוכה זו ישבתי עדן ועדנים [דניאל ז, כה] ות"ל[17] שהנני זה יותר משנתים מרצה שיעורים קבועים, איזה פעמים בשבוע, את הכוזרי, [ספר "הכוזרי" לרבי יהודה הלוי] בתור ספר המתפשט בהגיונותיו על רוב המקצועות של הלכות דיעות ע"פ[18] דרכו, ושהוא בעצמו כולל תמציות ועל שיטות עמוקות ורחבות, ואגבו הנני כמובן נפגש בדרך הלימוד עם הבירורים של יתר השיטות, והפרטים השכליים והמוסריים הרבים היוצאים מהן. וכשם שאין לחוש כשמרצים שיטות שונות בהלכה, ומפלפלים בהן, מפני הבליהם של הצדוקים למיניהם שפרשו לחוץ, כי אנו יודעים שהננו מבארים ודורשים את התורה לאמתתה, ע"פ הוראת חז"ל[19] הנאמנים, רו"א[20], [על פי הוראת חכמינו הנאמנים, רבותינו אבותינו] כן אין לנו לחוש מפני שיבושי ההלכות הללו מאותן שלא שמשו כ"צ[21], ["שלא שמשו כל צרכן" (סוטה כב)] אם רק נעסוק במקצע של תורה זה, בדרך שקידה וקביעות, לא בדרך העברה ונמנום. [בדרך שטחית ובנמנום] וכבר ידעת שלע"ד[22] רק בהשבה לתחי'[23] את תורת אמת ואמונה באמת, בכל הגודל, הרוחב והעומק היותר אפשריים, תלוי תיקון עולמים, וכל המסתעף לו, להאיר עינינו ולשמח לבנו ולגדל כחות מבחרי בנינו בתפארת אמת, לגדל כבוד התורה והוגיה, ולישר דרכי החיים לעם ד' הגוי כולו, בדרכי נועם קודש ושלו'[24].

והנני בזה חותם בברכה כנה"ר[25] ונפש אחיך דבק באהנ"פ[26] ודוש"ת[27] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. וכא"ל - וכל אשר לו
8. נ"ב - נכתב בצד (תוספת למכתב)
9. שי' - שיחיה
10. שלו' - שלום
11. באה"ר - באהבה רבה
12. תל"י - תודה לא-ל יתברך
13. החוה"ש - החיים והשלום
14. השי"ת - השם יתברך
15. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
16. ע"ד - על דבר
17. ות"ל - ותודה לא-ל
18. ע"פ - על פי
19. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
20. רו"א - ראשונים ואחרונים
21. כ"צ - כל צרכם
22. שלע"ד - שלעניות דעתי
23. לתחי' - לתחיה
24. ושלו' - ושלום
25. כנה"ר - כנפשו הרמה
26. באהנ"פ - באהבת נפש
27. ודוש"ת - ודורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקלג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד ניסן תרע"ג - יפו

נמען: הרב אליהו זלמן וידרין, מוסקבה; ובהמשך - ר' מאיר בר־אילן (ברלין)

תחילת האגרת: הרב קוק מברך את הרב וידרין על עזרתו ל'שערי תורה'. על ציורים במחזורים: אם מציירים צורת אישה, יש למחות, כי אף שמצד הדין זה קל יותר, מבחינת זלזול זה גרוע יותר. (בהמשך באה אגרת לר' מאיר בר־אילן.) הרב קוק מתנצל על השתיקה, ומברך על הולדת בנו. 'תחכמוני' נוסד להיות מגן מפני 'טומאת אוויר ארץ העמים', אבל יש בו רק 'מעט תורה, מעט יראת שמים, מעט השכלה', ורוח חיים מקורית חסרה. על 'המזרחי' להאיר את הציונות במעמקי המחשבה ולהבליט את הגרעינים החיים. 'דעות ממוצעות ופשרניות' לא ינצחו, ויש להזדיין 'בדעות מוחלטות מקוריות וקבועות'.

עיקרי הדברים

- צורות במחזורים.
- 'תחכמוני' - חסרה רוח חיים.
- תפקיד 'המזרחי' במחשבה.
- נגד דעות פשרניות.

נוסח האגרת עם ביאור

(להרב ר'[1] אלי' זלמן ווידרין, מוסקווא, [מעסקני תלמוד התורה "שערי תורה" ביפו במוסקבה] מלואים למכתב המוסד "שערי תורה") ב"ה[2], עה"ק[3] יפו ת"ו[4] כ"ד ניסן תרע"ג[5]. [כ"ד בניסן תרע"ג (1913)]

שלו' רב לכבוד ידי"נ[6] הרה"ג[7] שליט"א[8].

אחדשה"ט[9] באה"ר[10],

הנה זריז וממולא ככת"ר[11], הנאמן באהבתו לכל מוסדי תו"י[12], וביחוד שבאה"ק[13], אין צריך לזירוז. ומ"מ[14] אמלא בזה את דברי הרבנים הנכבדים, לברך את כת"ר[15] על כל טובו תמיד עם המוסד הקדוש הנ"ל[16] ואגפיו הנעלים. והשי"ת[17] יחזק את ידיו ויאמץ חילו להוסיף אומץ ופרי ברכה בע"ה[18].

וע"ד[19] הציורים שבמחזורים, אם מציירים צורת אשה, [איורים במחזורי תפילה מודפסים] ודאי יש לצאת במחאה גדולה על מחללי קודש ד' הללו. אע"פ[20] שמצד הדין צורת אדם בסממנים קיל יותר מצורת כוכבים ומזלות, [על פי שולחן ערוך יורה דעה קמא: איסור עשיית צורות] מ"מ[21] לענין זילותא ודאי גריעא טובא. [מצד הזלזול ודאי גרוע מאוד] ומה טוב הי'[22] שיטיב

[ככל הנראה כאן נקטעת האגרת לר' אלי' זלמן ווידרין, וסופה חסר. מכאן ואילך אגרת אחרת, אל הרב מאיר ברלין.]

חמדת ישראל ואדם, נצר תפארה, מר מאיר ברלין [פתיחת אגרת אחרת, אל הרב מאיר ברלין (לימים בר-אילן). האגרת הקודמת, לר' אלי' זלמן ווידרין, נקטעת כאן וסופה חסר] שליט"א, ברכת ד' עליו ועל כל אשר לו באה"ר.

ידידי הנאמן, ראשית-כל הנני מחוייב לבקש מכבוד אהובי סליחה רבה על שתיקתי הארוכה על מכתבו היקר והנכבד, שהייתי מחוייב באמת להשיב עליו מיד, בין מצד חק-אהבתנו ובין מצד הענינים הכלליים הנחוצים הכלולים בו אבל אונסים רבים דחפו לי את הזמן, ובשום-אופן לא עלתה בידי למצא לי עת פנויה כפי הראוי למכתב מסודר בענינים רבי-ערך שנגע בהם כבודו. וכעת גמרתי בדעתי, שעכ"פ[23] טובה תשובה גם בלתי-מסודרת משתיקה מוחלטת.

ויקבל בזה ידידי ברכת מז"ט[24] להולדת הבן היקר שי'[25]. יה"ר[26] שתהי'[27] הנטיעה דומה לגזעה ולשרשה, ויגדל ויהי'[28] לתפארת בישראל, כראוי לנפש מדבית אבא דמר גאון ישראל זצ"ל[29], [הנצי"ב מוולוז'ין, אביו של הרב מאיר ברלין] זי"ע[30] ועכ"י[31], ויקבל ממנו ומכל אשר לו רב נחת ושבע שמחות, לאוי"ט[32], ונס יגון ואנחה. [על פי ישעיהו לה, י]

נשוב לדברים הכלליים:

ע"ד[33] ה"תחכמני". [בית הספר "תחכמוני" ביפו] המצב באמת מסובך, והוא דורש תיקון בלתי מתאחר. מראשית יסודו של מוסד נכבד זה הנחנו עליו תקוות גדולות ונכבדות. אמרנו הוא יהיה לנו למגן נגד זרם טומאת אויר ארץ העמים המתפרץ לתוך א"י[34], ע"י[35] אנשים כאלה שהגלות אכלה כבר יותר מחצי נשמתם הישראלית, והם מוצאים כל עילוי וכל שגב רק במה שהוא גויי ובלבד שיהיה מתורגם עברית, שכמובן גם קפידת הלשון עצמה כשהתוכן נתרוקן יש בו משום חיקוי של גויים גדולים וקטנים, ונשמת ישראל קודש ד' אשר אהב, הולך ומתטשטש באשמת "הני עיזי דמסגן ברישא עדרא". [העזים ההולכות בראש העדר (ארמית; שבת עז)] אמרנו הנה יקום לנו מוסד חי, שיראה לעין כל מה המה החיים הישראליים האמתיים במובן השלם של תחיית האומה. ולמורת לבבנו, הזמן הורה לנו, שלא השגנו מטרה זו עדיין. יש במוסד מעט תורה, מעט יראת שמים, מעט השכלה, אבל רוח חיים כלליים, חיי קודש מקוריים, שיפעם בחזקה באומץ לבב של רוח התחיה הלאומית על בסיס הקודש, זה חסר, ומרחוק אי אפשר כלל להשלים את חסרון הנשמה. ואנכי שדאבון לבבי גדול מאד על משאת הנפש שלא יצאה אל הפועל, הנני בכ"ז[36] עומד ומצפה לאורה שתבא, והמוסד הוא לי אוצר יקר בכללו כמאז, וסוף-כל-סוף הרוחנו הרבה שכבר יש לנו דרך סלולה, לעבוד את עבודת החינוך באה"ק[37] על יסודות היהדות הנאמנה, בקדושת ישראל הטהורה, מצורף ליסוד תחיית האומה, המוכרח לקחת עמו ג"כ[38] את היסודות האנושיים בתור תפקידי החיים, ההולכים ונתבעים ממנו, בהופעת תחיית האומה והארץ.

וכל זמן שהמוסד קיים ביסודו, יש תקוה לרוח חיים שיפוח בו, ע"י עצה ותושיה של איחוד הדעות וההסכמות מפה ומשם.

להציע כעת תכנית מעובדה אי-אפשר לי, אבל חושב אנכי שאם תתמלאנה הדרישות אשר נמסרו בהסכמתי לידי ידידנו הרב הגדול והנכבד באמת מר י. ל. פישמן נ"י[39], [הרב יהודה לייב פישמן (מימון), ממייסדי "המזרחי"] יקבל המוסד על ידן צורה חדשה לטובה בע"ה.

כמו-כן אין ביכלתי כעת לסדר את הגות-לבבי ע"ד "אגודת ישראל" וע"ד "המזרחי", אשר אקוה לימים הבעל"ט[40] לקחת דברים בהם עם כת"ר.

בכלל הננו מרגישים בכל פינה שאנו פונים את חסרון התלמוד המביא לידי מעשה. חושבים הם ביחוד שלמי-אמונים, שכל דבר מתכונן רק ברעותא טבא לחוד, [ברצון טוב בלבד] ושוכחים הם את היסוד הנחוץ של התלמוד, לפתח את עצם הרעיון, שלשמו וזכרו עורגים, ברוח דעה עמוקה ומרוחבה, בשכל ובקורת והתרחבות ההרגשות והרעיונות, ועל כן הולך הכל בעצלתים, עומד כמים מכונסים בעוקה, והתאחדות הדעות השונות לשם כינוס אינה באה כי"א[41] בצורה מיכנית. כבר הגיע הזמן להכריז ש"אגודת ישראל" מוכרחת לקחת לה למטרה את התלמוד של כל האוצרות הרוחנים האצורים בכל פזורי ישראל, בכל הסיעות והפלוגות הנושאות בכללותן את דגל הקודש בשם ד' ותוה"ק[42], בכל עז, וממילא יתפנה דרך של כוון המעשים ע"פ[43] התמצית הכללית של כל הרוחות המתאחדים. ואז יש תקוה, ש"אגודת ישראל" תקבל את שפעה באמת ממקור ישראל בטהרתו, ובאורה וחומה תחיה גם את הדעות המרוחקות מערכי-הקודש הקיימים לנצח נצחים, עד אשר ישוב ופרח ישראל ויכיר בכל עז את כחו לאלהים.

וה"מזרחי" מוכרח הוא, לתקומתו, להשתדל תמיד להוציא-לאור את התוכן החי הצפון ברעיון התחיה הלאומית, ללחום על האמרה המחפירה ש"הציונות דבר אין לה עם הדת", [על פי דברי הרצל בקונגרס הציוני השני (תרנ"ח): "הציונות אין לה דבר עם הדת"] שבתוכה ארס-נחש מונח והכחשה-עצמית נוראה, המכשילה את הכח הפנימי והמקורי של האומה. ה"מזרחי" צריך להזריח אור על הציוניות במעמקי המחשבה, למצא תמיד את הגרעינים החיים שהם מפרים בכח קודש העליון את נצני התחיה ולהבליטם בצורות מאירות וברורות, ואם באה תחלת הקצת הקץ, שבני ישראל ובני יהודה נזרעים בארץ "זרע אדם וזרע בהמה", [ירמיהו לא, כו; ודרשו (סוטה כב): "זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחוד"] וכפירוש המסור: "זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחודא, ובטוחים אנו שאין לנו להתפחד כלל מכל הריסה מוחלטת ע"י עירובם של "בני-אדם שמעשיהם מעשי בהמה" בתוך תנועות תחיתנו; אבל זה הקבוץ של "זרע אדם" צריך להראות בכל פינותיו את צד האדם שבו. דעות ממוצעות ופשרניות, שיש בהן מעין חולשה גופנית ורפיון נפשי, אינן עלולות לנצח בתכונה רבת-פעלים כתכונת התחיה הלאומית שלנו, שרוח ד' אל עולם מתנוסס מכל עבריה. עלינו להזדיין בכח רוחני גדול, בדעות מוחלטות מקוריות וקבועות, העלולות בכח-החיים שלהן להראות את הדרן על כללות השאיפות החדשות, שנוצרו בימינו ברוח ד' המעיר לתחיה את עם-קדשו.

פרטי-דברים אין השעה מוכשרת לי להציע כעת. והנני חותם בברכה ואה"ר[44], כנה"י[45] ונפש ידי"ע[46] דוש"ת[47], מצפה לאור תשועה וגאולה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ר' - רבי
2. ב"ה - ברוך השם
3. עה"ק - עיר הקודש
4. ת"ו - תבנה ותכונן
5. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
6. ידי"נ - ידיד נפשי
7. הרה"ג - הרב הגאון
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב

10. באה"ר – באהבה רבה
11. ככת"ר – ככבוד תורתו
12. תו"י – תורה ויראה
13. שבאה"ק – שבארץ הקודש
14. ומ"מ – ומכל מקום
15. כת"ר – כבוד תורתו
16. הנ"ל – הנזכר לעיל
17. והשי"ת – והשם יתברך
18. בע"ה – בעזרת השם
19. וע"ד – ועל דבר
20. אע"פ – אף על פי
21. מ"מ – מכל מקום
22. הי' – היה
23. שעכ"פ – שעל כל פנים
24. מז"ט – מזל טוב
25. שי' – שיחיה
26. יה"ר – יהי רצון
27. שתהי' – שתהיה
28. ויהי' – ויהיה
29. זצ"ל – זכר צדיק לברכה
30. זי"ע – זכותו יגן עלינו
31. ועכ"י – ועל כל ישראל
32. לאוי"ט – לאורך ימים טובים
33. ע"ד – על דבר
34. א"י – ארץ ישראל
35. ע"י – על ידי
36. בכ"ז – בכל זאת
37. באה"ק – בארץ הקודש
38. ג"כ – גם כן
39. נ"י – נרו יאיר
40. הבעל"ט – הבא עלינו לטובה
41. כ"א – כי אם
42. ותוה"ק – ותורתנו הקדושה
43. ע"פ – על פי
44. ואה"ר – ואהבה רבה
45. כנה"י – כנפשו היקרה
46. ידי"ע – ידידו עוז
47. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקמ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ט אייר תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

אגרת קבלית־מוסרית על הארת קדושת השבת בימי החול. אי אפשר לכתוב הכול בגלל 'מעצורים מהגלות', אבל אור חדות השבת ייגלה גם בימי החול. הרב קוק מעודד את הרב חרל"פ לא להקטין את דעתו ולעסוק תמיד ברזי תורה. דרך מעשית: לקבל את הארוחה היומית כמו 'מבי מלכא' ולהתפלל על המזון בשמחה, עד 'אתהפכא חשוכא לנהוראי'. הכבדות בימי החול שורשה ב'שאלת הבשר' שלא כהוגן במדבר. את רעיונות העצב והפחד יש 'לזרוק על ראש השעיר'. ברכה לשבועות, ובסוף: לשמור על בריאות הגוף.

עיקרי הדברים

- אור השבת בימי החול.
- עיסוק תמידי ברזי תורה.
- סעודת החול כ'מבי מלכא'.
- סילוק העצב והפחד.
- שמירת הבריאות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] ת"ו[3], כ"ט אייר תרע"ג[4].

חביב רוחי ונפשי, ומחמד לבבי, הרב המאוה"ג[5], אוצר הטוב והסגולה מוהר"ר[6] יעקב משה חרל"פ[7] [הרב יעקב משה חרל"פ, תלמידו וידידו של הרב קוק] שליט"א[8], וכל ב"ב[9] היקרים וכא"ל[10] לברכה שלמה, לאורה ושמחה עונג ונחת וחדות עולמים, לאוי"ט[11].

יקירי הנחמד, מה חשקה נפשי להרצות לפניו פניני-חן משעשעי-נפש, לעומת הערתו היקרה, בדבר רוממות רוחב עדן הקודש של קדושת שבת קודש, חמדת הימים באמת, ויחסו לימות-החול. אבל כעת ישנם עדיין מעצורים מהגלות כמוסים כאלה על הכתב. ולדי' הישועה, כי אל ד' ויאר לנו, [תהלים קיח, כז] לשלח לנו מטה-עז, דא קולמוסא, מציון, לרדות בקרב אויבינו ["מטה עזך ישלח ה' מציון, רדה בקרב אויביך" (תהלים קי, ב); "דא קולמוסא" – זה הקולמוס (ארמית)] גם ביומין-דחול, [בימי החול (ארמית)] שנקודת אור חדות השבת בזוהר יפעת גבורת דישון אהבתה ושלות-מנוחתה בתענוג אהבת-עולם תגלה ותראה גם בהם בעה"י[12]. והי"[13] לב כת"ר[14] ידיד-לבי בטוח שכן יהי"[15] בעהשי"ת[16], ויגל וישמח בחדות-ד' תמיד בכל עת-חפץ, כי תהל"י[17] הלא הוא גברא דאית ליה, [אדם שיש לו (ארמית)] וראוי הוא שתהי'[18] ברכת קדושת ידידות שבת-קודש שורה עליו בהארתה המענגת לעתים תכופות בכל ימות-החול. רק חזק ואמץ, ואל ירך לבבך, [דברים כ, ג] ואל תירא ואל תיחת כלל וכלל, כי ב"ה ד' עז לנו, ואל יקטין את דעתו, ולא יסיח אותה בכל יום, מהשיטה העליונה, של גודל התרחבות אור הדעת בנועם הקודש, ע"י[19] העסק התדירי בתורת-אמת ברזי-תורה, ככל אשר ימצא את רוחו הטהור נכון, ומעלה אחר מעלה יעלה, בעז ד' וגבורת נועם ימינו. אף כי הגדולה העליונה התלויה בזה, היא מדת רב המנונא סבא, [מדרגת רב המנונא סבא, מגדולי המקובלים שבזוהר]

שאינה שוה לכל נפש גם מאנשי-המעלה, בעבודה העליונה, שהיא דוגמת הקטרת המעשרת, המגעת עד המדה של לימוד פרקי דמילי דשטותא, כדי למילף מינייהו רזא דחכמתא, [פרקים של דברי שטות, כדי ללמוד מהם סוד החכמה (ארמית, זוהר)] כל חד לפום דרכו, שכת"ר[20] חביבי א"צ[21] לזה.

מ"מ[22] המדה השניה התלויה בזה היא לקבל ארוחת יום יום מבי-מלכא, [מבית המלך (ארמית)] ולהתפלל על המזון פשוט, בכל יום גם בהיות הסעודה מוכנת, ולפעמים יותר טוב בהיותה מוכנת ועומדת, בשמחת-לב, ובשלוה פנימית וכפי טוהר התגלות החפץ בתפילת-ישרים יעלו כחות-החיים הצפונים בכל סעודה, בהריחם ריח עונג שבת קודש, בכל יום ויום כפי מדתו, מבתר שבתא, ומקמי שבתא, [מאחרי השבת ומלפני השבת (ארמית)] ובמשך-הזמן תבא ההרגשה הפנימית, המחוברת בדעת ושכל צלול עם נעימות הדר תפארת כח-המדמה בנגהו וטהרתו, עד כדי צעדי-קודש של אתהפכא חשוכא לנהורא. [התהפכות החושך לאור (ארמית, זוהר)]

כל הכבדות שבדרך ישרים סלולה זו של קדושת ימי החול, ועלייתם ב"טוב לב משתה תמיד", [משלי טו, טו] באה רק משורש הבשר, שלא שאלו כהוגן בדור-המדבר, [בני ישראל במדבר שאלו בשר שלא כהוגן (במדבר יא; יומא עה)] שהיא שאלה הוגנת לימי ש"ק[23], ומועדי ד', ש"אין שמחה אלא בבשר". [פסחים קט] ומ"מ[24] בא השלו, ושטו העם ולקטו, [במדבר יא, ח] ומתוך מלין-דשטותא הללו לוקחים כח עליון ותמים הנהו נונין רברבין דשטין בימא רבא, [אותם דגים גדולים השטים בים הגדול (ארמית)] "לויתן זה יצרת לשחק בו", [תהלים קד, כו] ו"צדיקים אוכלים אותו בשלוה". וגם על רבנו הגר"א[25] זצ"ל[26], זכותו י"ע[27], ואורו יאיר לנו, אומרים שבא לו השליו כמו שהיה להאמוראים ז"ל[28], "ומסקי ליה אתליסר ריפי ואחרונה איננה נאכלת אלא ע"י תערובות". [יומא עה, על השליו] ופשוט הוא דהיינו לדידן, אבל מי שבאו בשבילו היה אוכל בדישון-עונג גם קמייתא, בלא תערובות כלל, הכל לפי בחינת הזמן, והכל מתישב יפה לשמים דרכיהם לפי הסדר וההדרגה מסוד ד' ליראיה

והתוכן של הידיעה השרשית באור המוסר העליון ' שהאדם הוא בריה מורכבת, ונפש הקדושה האלהית היא ההולכת במסלולה ביסודה דרך הנצח וההוד הגבה למעלה, ולעומתה נפש הטמאה, תמצית כל הכיעור והסיג, היא מוכנת בעצת-ד' לקבל בתוכה את כל המחשכים, וצדיקים ישרי לב ישמחו כי יחזו נקם, וכל רעיון של עצבון ופחד, וכל מיני סיגים, זורקים אותם על ראש השעיר, וסופגת הנפש הטמאה בקרבה את מחיתה, - תוכן זה הוא יסוד קבוע שבכל עת מימות-החול שסופי-דרגין של "דל"ה, כבד - טחול - מרה, מראים את רושמם להפריע רוממות חדות ד' ועזו, מיד מסלקים את חלקם מיסוד מלח סדומית של "מים אחרונים חובה" ואינם טעונים ברכה, ועז-ד' ושמחת-ישרי-לב מתגברים בכפלים. ולהתמים את השמחה בדוגמא עליונה ממש, באין צורך, "למשדי אומצא לכלבא", זה יגלה במהרה בימינו בביאת גואל צדק מלך ביפיו, תחזינה עינינו ארץ מרחקים. ודוגמת נעימת חזיון תפארת עטרת קודש זאת תעודדנו עצמה, בהגלות אור קדושת שמחת יום הקדוש העליון, חג השבועות, יום הבכורים, ויום מתן תוה"ק[29] תורת-אמת וחיי-עולם, דבעינן לכו"ע[30] ביה "לכם", ובמקדש ד' - "חמץ תאפינה", בעז-כחו של רעיא מהימנא ודאתיין מסיטריה בכל דרא, שעלה למרום ושבה שבי" והכל נעשו אוהביו, וגם מסרו לו דבר ומאי ניהו - קטורת,

וישמח ויעז ויגל בשלות-צדיקים בחג הקדוש הבעל"ט[31], באור ד' ורחבת דעת נועמו, כברכת ותקות ידידו הנאמן קשור באהבתו מצפה צביונו ותפארתו

הק' אברהם יצחק ה"ק

נ"ב[32]: למע"ה[33] להשגיח יפה-יפה על בריאות גופו הטהור ברצון ובשמחת-לב,

ידי"ע הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
7. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. ב"ב - בני ביתו
10. וכא"ל - וכל אשר לו
11. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
12. בעה"י - בעזרת השם יתברך
13. והי' - והיה
14. כת"ר - כבוד תורתו
15. יהי' - יהיה
16. בעהשי"ת - בעזרת השם יתברך
17. תהל"י - תהלה לא-ל יתברך
18. שתהי' - שתהיה
19. ע"י - על ידי
20. שכת"ר - שכבוד תורתו
21. א"צ - אין צריך
22. מ"מ - מכל מקום
23. ש"ק - שבת קודש
24. ומ"מ - ומכל מקום
25. הגר"א - הגאון רבי אליהו מווילנה
26. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
27. י"ע - יגן עלינו
28. ז"ל - זכרונו לברכה
29. תוה"ק - תורתנו הקדושה
30. לכו"ע - לכולי עלמא
31. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
32. נ"ב - נכתב בצד (תוספת למכתב)
33. למע"ה - למעלה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקמא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ראש חודש סיון תרע"ג - יפו **נמען:** הרב שמואל נח גוטליב

ראשי פרקים על 'אגודת ישראל': תיאוריה רוחנית שנלחמת בזרמים מנוגדים צריכה להכיל בתוכה את כל ההיקף של יריבתה ולהתנשא מעליה. אין די לקרוא 'בשם ה'' סתם; יש לקרוא 'בשם ה' הגדול', כמו בימי עזרא. 'הלאומיות הכפרנית' ריכזה בתוכה את כל כוחות ההסתה, והיא עשירה בכשרונות ובשירה, אבל סופה ליפול, כי מאסה בתורה. אם 'אגודת ישראל' תתעלה לגבהים אלה, תהיה 'אגודת ישראל באמת', תכבוש גם את לב מתנגדיה, תקבץ גלויות ותחזק את בוני התחייה.

עיקרי הדברים

- להכיל את כוח היריב ולהתעלות עליו.
- 'הבו גודל לאלוהינו'.
- הלאומיות הכפרנית.
- חזון 'אגודת ישראל'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ר"ח סיון תרע"ג[4]. [ראש חודש סיוון תרע"ג (1913)]

מהררי קודש שלו'[5] רב לכי[6] ידידי הרב הגדול החכם הנעלה מוהר"ש[7] נח גאטליב [שמואל נח גוטליב, מחבר "אהלי שם"; ראו (כרך ב', אגרת שצד)] שליט"א[8].

אחדשה"ט[9] באה"ר[10],

סליחה גדולה אני צריך לבקש מכבוד ידידי, על איחור דברי תשובתי על מכתבו הנכבד, אשר העירני בו לכתוב הגיון-לבי ע"ד[11] "אגדת ישראל". [ראו גם (כרך ב', אגרת תכז)] יאמין לי כת"ר[12], כי כבוד הענין מצד עצמו, וכבודו החביב גם יחד האיצוני תמיד למלא את דרישתו, אבל בכל עת נמצאו נגדי מניעות, אשר דחוני מיום אל יום. גם כעת איני יכול למלא את החפץ כראוי, לכתוב לפי גדל-ערכו של הנושא, שהוא צריך ספר וספרים, וספרות שלמה ותדירית. רק ראשי-פרקים אציגה בזה, משרשי דעותי בענין הקדוש והנשגב הזה,

הכלל היסודי למגמתה של כל תיאוריה רוחנית, העומדת להאיר ולהחיות. להציל ולגונן על איזו הופעה רוחנית המתגלמת בחיים, נגד זרמים רוחניים אחרים שגם הם מתגלמים בחיים, והם מקטרגים אותה, ממעטים את צביונה ועושקים ממנה כחות, אורות ונשמות, הוא: שהתיאוריה המתעודדת, על הגנתה והשפעתה החיה, צריכה להחזיק בקרבה את כל היקפה, רחבה ורומה, של התיאוריה המנגדת, שממנה האסונות נובעים אליה. היא צריכה למוד את כח האויב בכל הערכים וכל השיעורים, ולהתנשא בכל כח ממעל לו, אחרי שתגיע כבר בכל שיעור-קומתה אליו. במלחמות תיאוריות עיקר כח האויב הוא, כמובן, הכח הרוחני, המוסרי, הרעיוני, הפנימי, וההלך הנפשי. אלה הם העיקרים, ועמהם נגררים ג"כ[13] הטפלים: הכסף, הסידור, הקנינים, וריבוי העוזרים והנקשרים אל הדגל. ואם אויבים

רוחנים רבים מגיחים, באמת החובה מתכפלת להתנשא ממעל לכולם. וע"פ[14] זה הדעה נותנת, ש"אגדת ישראל" צריכה היא להתחשב עם כל הכחות הרוחניים השמאליים, העומדים לשטנה על דרך-החיים של ישראל, לשער באומד יפה את העושר הרוחני שלהם בכל המובנים, ולהתאמץ להתנשא עליהם, בכח עליון כזה, שאין לכולם גם יחד, ולה יש ויש, - זהו כח הקודש האלהי.

אמת הדבר שכיון שאנו קוראים בשם ד' הרי הכל בכלל, ואם כן הרי יש לנו כל. אבל אנחנו צריכים לדעת, שכל דבר נערך הוא ע"פ[15] שיעורו, "ואפילו רוח-הקודש השורה על הנביאים במשקל היא שורה, [ויקרא רבה טו, ב] שנאמר: לעשות לרוח משקל [איוב כח, כה]" (מדרש), ואם באמת אנו קוראים בשם ד', בצורה שקריאה זו תנצח לפנינו בבית-מלחמתנו, - הננו קרואים לאמר: "הבו גודל לאלהינו". [דברים לב, ג] כבימי-קדם עלינו לקרוא לא סתם בשם ד', מה שמספיק לפעמים בעתות-המנוחה, כ"א[16] בשם ד' הגדול, כבימי המלחמה הגדולה על היצרים דע"ז ודעבירה [על פי יומא סט: אנשי כנסת הגדולה ביקשו רחמים על יצר עבודה זרה ועל יצר העבירה] בימי יסוד-המעלה בימי עזרא ואנשי כנסת-הגדולה, והגודל הזה, שאנו צריכים לגדל את התיאוריה הרוחנית העליונה שלנו, צריך שיעלה במדתו הכמותית והאיכותית על כל אותן התיאוריות של חיילי השטנים למיניהם.

לאשרנו נתקבצו בימינו תמציות של תיאוריות שמאליות מרובות בתוך תיאוריה אחת, רבת-כח ועשירת-השפעה, עד שמצב-המלחמה שלנו, בין במעמדים של מגן ובין של תנופה, יהיה על-ידי-זה יכול להיות מרוכז, וזה בודאי מקרב את הנצחון. כמעט כל הכחות הרוחנים, המוסריים והשכליים, של כל ארחות-ההסתה שעמדו על ישראל מעולם, וצדו נפשות בחלק הטוב שבהם, "כי נופת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה", [משלי ה, ג] נקבצו יחד בהתיאוריה האחרונה של הלאומיות הכפרנית, האומרת בקול חצוף, שאין לה חלק בכל קודש, מיסודו, מפני שהיא כופרת בעיקר, ופשוט שכיון שבטל העיקר בטלה הטפלה, "שרשם כמק יהיה ופרחם כאבק יעלה", [ישעיהו ה, כד, וכן ההמשך: "כי מאסו את תורת ה' צבאות"] וכל-כך למה מפני "כי מאסו את תורת ד' צבאות ואת אמרת קדוש ישראל נאצו". הרשעה הזאת היא עשירה כ"כ[17] ברוחה, מחומשת בכשרונות רבים, ממולאה הגיון ושירה, והלך-נפש, עד שהיא מטלת עלינו - לא בחנם - אימה בגדלה, ואחר-כ"ז[18] הננו בטוחים, שהיא מוכרחת לכרע ולפול, ולהמס כדונג מפני אש, [על פי תהלים סח, ג] מאור אלהי אמת צור ישראל באמת. לא נדבר ע"ד ההשכלה, הכללית והעברית, ע"ד הסידור וחפץ הבניה והעבודה. שסגלה לה תיאוריה זו, ע"ד עשרה שהולך ורב, ע"ד ספרותה רבת-הגוונים ההולכת ופורה, - כל אלה היו דומים לגמלים רבים טעונים פשתן [על פי בראשית רבה פד: משל הגמלים הטעונים פשתן, שניצוץ אחד שורף את כולם] שזיק אחד מאורו של בית יעקב אש יוצא ושורפן, אם לא היה לה עם-זה גם כח מוסרי גדול ואדיר, שאי-אפשר לעקור את יסודו ואי-אפשר לגעת גם ברבים מענפיו.

הכח המוסרי היסודי שצפון בקרבה, - דוגמת שם-המפורש שבפי צלמו של נבוכדנאצר, הנותן לה את העצמה של ציפור זו שישבה לה על איקונין של מלך, שאי-אפשר לזרק בה חץ וגם לא לידות בה אבן שלא יהיה כרוגם איקונין של מלך, -- הוא האומר "כללות האומה", הגוי כולה השגור בפיה. לאומיות זו היא אומרת, ולפעמים גם בלא לב ולב, שהיא דורשת את ישועת כלל-ישראל, כולו דוקא, אינה מתחשבת עם פרטים ולא עם סיעות ומפלגות. כי-אם דוקא את הכלל כולו היא חפצה לתפוס בלבבה,

את כל ישראל, את האומה, והאומה בערכה הכללי היותר חסון, שאפשר למח אנושי חלוני, שלשד האור האלהי נתיבש ממנו, לתפסו, האומה בערכה ההיסתורי והמוסרי, ועם-זה היא פושטת ידה על ארץ-ישראל וחבת-ציון וכל מקראיה, באומץ-לב וגבורה בלתי-מצויה. ואחרי-כל-זה יודעים אנו ברור, שלא תוכל להצליח, וכי שד מוכן לרגליה, כל-זמן שלא תשא עיניה למרום להשען על קדוש-ישראל. וידיעה זו אנו יודעים מהמקורים היותר נאמנים, המקורים האלהיים, אשר לעד יזרמו באמתתם. "והארץ כבגד תבלה ויושביה כמו כן ימותון, וישועתי לעולם תהיה וצדקתי לא תחת", [ישעיהו נא, ו] דעותיהם ושרעפי-עשתונותיהם לאפס יהיו, והחוסים בהם יבושו משברם ודבר אלהינו יקום לעולם, [על פי ישעיהו מ, ח] וישראל רק בד' יהיה נושע תשועת עולמים. [על פי ישעיהו מה, יז]

אלה המקורים והנסיונות הרבים, שהראו את אמתתם המנצחת בגלוי, נגד כל העמים, ונגד הסיעות הכושלות, שהיו תמיד אזורות באיזה כח רוחני גם בישראל, הם עומדים בודאי על צדנו אבל זה לא יפטר אותנו מלהכין את כל הדרוש, לפי כל המדה היותר רחבה של הכח והמרץ, בעת אשר אנו קרואים למלחמה, בתחילה להציל ולהגן, ואחר כך להתגבר עד כדי הצדק להריע ג"כ תרועת-נצחון של כבישה ולכידה.

ובכן ברור הדבר, שאי-אפשר לנו לזוז ממקומנו לקראת האויב בלא אותו הכח המוסרי העליון, זאת היא האמרה "כללות האומה", ישראל כולו. אסור לנו להפריד ולפרר, אסור לנו לומר: "זהו שלנו ואנו דואגים עליו, וזהו לא שלנו". כשנעסוק לפעמים בפרטים בודאי נפלה בין איש לאיש ובין סיעה לסיעה לפי ערכם, אבל כשאנו מתרוממים אל התוכן היסודי כולל הכל, אין אנו רשאים להבדיל בו בין טובים לרעים, ועל דעת המקום ועל דעת הקהל הננו מוכרחים להתפלל עם העבריינים [על פי הנוסח שלפני "כל נדרי" בליל יום הכיפורים: "על דעת המקום ועל דעת הקהל... אנו מתירין להתפלל עם העבריינים"] ג"כ, ותקות-לבבנו צריכה להיות מקפת את הכל, את הכלל כולו, ובכל ערכיה "להתפלל עם העבריינים" אני אומר, אך לא להתחשב עם דעותיהם העבריניות, לא להזמינם במחיצותינו בתור פועלים ומנהיגים, אבל להתפלל, כלומר: לדרוש בלב ונפש את שלום הכלל כולו וישועתו, במובן היותר רחב, והכלל כולל את הכל: "זרע אדם וזרע בהמה"

והנה כשאנו צריכים להרים את הנס בתוכן המלא של הכלל כולו ולכוין את לבבנו לתל-תלפיות זה, בכל העומק והרוחב שבכל הערכים הנכללים בו, מובן הדבר שבתחילה, מוטל-חוב עלינו, הדוגלים בעז שם ד', העומדים על הבסיס החי והבטוח של האומה עדי עד, להכין בסיס של תוכן כללי בין העדרים השונים שבין עדר-ד' זה כשהוא לעצמו. מיד הרינו קרואים לחפש אחרי דרכי-תעמולה של קירוב הלבבות, ברצונם ובהבנתם, ועל זה אנחנו צריכים שלא לאחר ולהשתמש בכח של ספרות מכנסת ומסבירה. הננו רחוקים זה מזה בדעות ובמהלכי-נפש, מפני שנתחנכנו באופנים שונים, והושפענו מהשפעות שונות. אוצר הרוחניות שלנו, החלק הרוחני שבתורה בכל הרחבתו, לא היה לנו לעסק קבוע עד כדי הכנסת כל גווניו לתוך לבבנו, כמו שעשו המעולים שבת"ח[19] בחילוקי הדעות המעשיות, אלא במקרה הושפעה כל סיעה מהספרים היותר קרובים לחוגה, מן ספר "האמונות והדעות" עד ה"ראשית-חכמה", מן "נפש החיים" עד "תולדות יעקב יוסף", מן "יסוד ושורש העבודה" עד ה"מורה", מן ס'

"קב הישר" עד "אגרות צפון", ישנם קוים רבים מפרידים ומחברים, וסיעותינו הושפעו מכל אלה ודוגמתם כל אחת בפני עצמה, בעת אשר הצביון הכללי צריך להיות עשיר וכולל, עד אשר יוכל בעשרו לספוג גם את הטוב, הקודש והאמת, שיש גם באותו הצד הלועזי של ה"פסיעה דלבר", שיש באחרון הנזכר ודוגמתו.

בסידור עשיר כזה, ובהחזרת כל הגוונים הפזורים אל מקורם ושרשם, מבאר ישראל, יהיה אפשר לקוות לבא לאט-לאט למעמד-רוח כזה של הקפה שלמה, שעכ"פ[20] רבים יהיו בנו שיוכלו לדבר ולשאוף על השלמות של הנשמה הישראלית כולה, וממילא יהיה הכח היוצא מזה במוסר:

שאיפה אמתית לטובת כלל האומה, אפשר להשמע ולהתברר. זהו הצעד הרוחני הראשון, שעלינו לכונן בעדו כוננויות רבים, לפתחו ולהרחיבו, ותיכף כשאנו מקבלים עלינו בזה עול מלכות-שמים שלמה, גם כשלא נתפתחו בנו כ"כ התכנים הפרטיים, כבר אנו יכולים בבטחה להרים את דגל כלל-ישראל, באמת ובצדקה, ואנו יכולים לקוות, שברכת-ד' תעשיר את כל פרטי הגרעינים הטובים, הכלולים בשאיפותינו ובגאון שם ד', בקדושת התורה והמצוה, בגבורת הוד האמונה, בבטחון מסורת אבות קדושים וגבורי-אל, אנו יכולים להרחיב צעדים, לחפש כל הארחות החיים של כל ענפי התיאוריות השונות, להריק אל אוצרנו בגבורה ויושר-לב את כל חמדתן ולהראות לעיני כל ישראל, ולעיני כל העולם כולו, שתחית ישראל תחית-אמת היא, מפני שהיא שואבת את חייה ממקורה האמתי. וישראל בודאי ידע, שכל השאלות הרבות, אשר התיאוריה השחצנית, עם כל עדיה אשר עליה, לא תוכל לתן להן פתרון, תפתרן רק התיאוריה המקורית השלמה, התיאוריה הדוגלת באמת בשם ד' אלהי ישראל, באמונתו ובתורתו, במצותיו ודרכיו, בחכמה ודעת, בעז ותפארת, בחן וכבוד, ובכל גבורה וחיל.

אם נכין לבנו לקראת גבהי-מרומים אלה, ודאי נוכל לקוות שחפץ ד' בידינו יצלח. "אגדת ישראל" תהיה אז אגדת ישראל באמת, שתקח שבי בכחה-לאלהים את לב כל, גם את לב מנדיה, והיא תהיה הסיעה המרכזית, שבידה תשא את הנס לקבץ גאולים, ובקולה ישמע קול השופר לאסוף פזורים. היא תגיד בחכמת-אלהים אשר בלבבה את כל השיבושים אשר נפלו בהספרות אשר נטתה מדרך החיים, והיא תוסיף משנה-כח למרץ-רוחם של כל הבונים בתחית האומה והארץ, בתקוות גדולות, מאזרות חיל ומעוררות ישנים.

הברו נושאי כלי ד'.

מתוך הטרדא הנני מוכרח להפסיק, והנני נושא ברכתי שלו' לכת"ר[21], ולכל טהורי-לב המצפים לתשועת ד' על עמו, ארצו, תורתו ושם-קדשו בכל לב ובכל רוח ונפש.

הק' אברהם יצחק ה"ק

באה"ר ובהדרת קודש אדר"ש[22] רבנו הגדול הגאב"ד[23] שליט"א, הנ"ל[24]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן

4. תרע"ג – השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' – שלום
6. לכ' – לכבוד
7. מוהר"ש – מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ש (כגון שמואל / שלמה / שמעון / שמחה / שאול) – הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
8. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. אחדשה"ט – אחרי דרישת שלומו הטוב
10. באה"ר – באהבה רבה
11. ע"ד – על דבר
12. כת"ר – כבוד תורתו
13. ג"כ – גם כן
14. וע"פ – ועל פי
15. ע"פ – על פי
16. כ"א – כי אם
17. כ"כ – כל כך
18. כ"ז – כל זה
19. שבת"ח – שבתלמידי חכמים
20. שעכ"פ – שעל כל פנים
21. לכת"ר – לכבוד תורתו
22. אדר"ש – אחר דרישת שלום
23. הגאב"ד – הגאון אב בית דין
24. הנ"ל – הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקנז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ח סיון תרע"ג - יפו **נמען:** אהרן שמחה בלומנטל

החוברת 'דת ישראל', שנועדה ליפנים, משמחת את הרב קוק ורוחה רצויה, אבל אינה מתאימה כמו שהיא. לעם רחוק יש להבחין בין המפורש בתורה למסורת. 'חכמת הנפש' של וייזל אינה חידוש לעם משכיל, וחלקה התיישן. ואסור לדבר בעלבון על מייסדי דתות; צריך להבליט את היתרון של תורת ה', 'והשלילה מאליה באה'.

עיקרי הדברים

- 'ספרו בגויים את כבודו'.
- להבחין בין כתוב למסורת.
- בלי עלבון לדתות אחרות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ח סיון תרע"ג[4].

לכ' הרה"ח[6] היקר מר אהרן שמחה בלומנטהאל נ"י[7], שלו'[8].

החוברת "דת ישראל" מעשי ידי כבודו, השביעה אותי נחת. תוכנה וסגנונה רצויים הם ומכוונים לחבב את התורה ואמונת אומן. יוכל כבודו להשתמש בה בתור כח מעורר פנימי, שראוי לנו לגשת לעבודה זו של "ספרו בגויים את כבודו" [תהלים צו, ג] מאמרו יהיה לזה מעין דוגמא אבל הוא כמו שהוא אי אפשר שיתאים למטרתו הרצויה מכמה טעמים, שקצתם אבאר לכ' בקצרה:

א) א"א[9] לבא לאומה רחוקה, במובן הרוחני, כ"א[10] במה שכתוב מפורש, ולא בד' אגדה ומסורת חז"ל[11], כ"א כשמפרידים הדברים ומבארים, זה כתוב בתורה, והמסורת של האומה מודיעה כך וכך, וכ'[12] עירב בכמה מקומות ענינים מקובלים עם ענינים מפורשים.

ב) חכמת הנפש של ויזל, [תורת הנפש של נפתלי הירץ וייזל, ממשכילי ברלין] שהרחיב בה כ'[13], אין בה חידוש כלפי עם משכיל כהיפנים, [כיפנים] וגם היא כבר לקויה בזקנה, [כבר נחלשה ונתיישנה] בכמה עיקרים, לפי המדע החדש.

ג) אי-אפשר להושיט תוכן דתי עליון לעם זה, בביטויים של עלבון על מיסדי דתות, יהיו מי שיהיו. אנחנו צריכים לדבר רק על היתרון הקדוש העליון של תורת ד', והשלילה מאליה באה.

ישנם עוד דברים להעיר, וא"א[14] כעת להאריך.

אחתום בברכה וכבוד,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם

2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. לכ' - לכבוד
6. הרה"ח - הרב החסיד
7. נ"י - נרו יאיר
8. שלו' - שלום
9. א"א - אי אפשר
10. כ"א - כי אם
11. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
12. וכ' - וכבוד
13. כ' - כבוד
14. וא"א - ואי אפשר

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקצד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד אלול תרע"ג - יפו **נמען:** הרב י' לוי

הרב קוק אינו יכול להשיב בפירוט; 'השפעה סגולית' של דיבורי קודש מועילה לפעמים יותר מכתבים. הדרכה: זיכוך המידות והרחקת הגאווה; לחוש את גדלות הנשמה; לא לבטל יום משיעור בחכמה הרוחנית, 'והראשונים קודמים'; לשמור על בריאות הגוף; לעורר קדושה בשירה; לברר את הטוב מכל מקום. לצעירים: לרכוש כשרון ספרותי וסגנון חי, כי העט הוא 'הנשק הזמני', ולתרגם את אוצר האגדה לסגנון ההווה, כמו עזרא ששינה את הכתב. לכתוב ב'המוריה' ולהתייעץ עם הרב חרל"פ.

עיקרי הדברים

- 'השפעה סגולית'.
- זיכוך המידות ולימוד רוחני.
- שירה ודמיון קדוש.
- העט - נשק הדור.
- תרגום האגדה לסגנון ההווה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד אלול תרע"ג[4]

לכ' ידידי היקר הרב החו"ב[6] רב תבונות וי"א מוהר"י[7] לוי [ככל הנראה ממקורבי הרב קוק ביפו] נ"י[8], כוח"ט[9] וכט"ס[10].

מכתביו היקרים קבלתי, והנני נהנה ממחשבותיו הישרות ומדרכי-הגיונו בעמלה של תורה בהלכה ובאגדה, אבל אשר ידרש שאקח לי מועד להשיבו בפרטיות, יאמין שאינו לפי כחי, עם רובי היגיעות והטרדות התכופות שלי. ואפילו הדברים שהייתי חפץ מאד לכתוב לעצמי, ג"כ[11] אין הזמן מספיק לי כראוי, כאשר כ"ת[12] יודע קצת מזה. השפעה חביבה של דבורי-קודש בשעות מוכשרות, - זה הוא מה שאפשר לי לפעמים בעה"י[13]. ולפעמים ישנה השפעה סגולית, שמועילה ומחכימה וגם מקדשת יותר מתילי-תילין של כתבים ודרושים, ו"טוב אשר תאחוז בזה וגם מזה אל תנח ידיך". [קהלת ז, יח] ואהבה נאמנה בין חברים הרוצים ללכת באור-ד' היא אחד התנאים של ההארה הסגולית, המועילה לכל דבר טוב בע"ה[14].

זיכוך המדות - הרחקת הגאוה וגסות-הרוח - הלא ידוע הוא, ומ"מ[15] צריך להיות כדבר חדש. ולחוש תמיד גדולתה של הנשמה האלהית החיה בקרבנה ובכנסת-ישראל, ובעולמים כולם, להיות בנו לעד על אור-אין-סוף המתנשא לכל לראש, ולהדבק בכל המדות המתוקנות המקובלות בדרך-ארץ וישוב-העולם, בתמימות ואהבת חסד לכל הבריות. ולא לבטל אפילו יום א' מאיזה שיעורים של לימוד ספרים בחכמה הרוחנית שבתורה, מקמאי ובתראי מאלה אשר נוכח ד' דרכם, והראשונים קודמים לאחרונים.

ולהשגיח על בריאות הגוף והנפש גם במובן הטבעי, ולעורר רגש-הקדושה, ואפילו את הדמיון הקדוש, הממוזג במזג השכל הטהור, בכל עת-רצון, ע"י[16] שירי-זמרה, וחזרת מאמרי-קודש בחדות-לבב והרחבת-דעת. שלא לסור מדרך-הקודש, מפני התבטלות נגד שום אדם בעולם. ולהשתוקק לברר את הנקודות הטובות מכל מקום שהן, ולסגלן בקנין נפשי ולעסוק בתורה-שבכתב ובתורה-שבע"פ[17] בגירסא תדירית, ובעיון וחידוש לזמנים קבועים.

ידי"ע

הק' אברהם יצחק ה"ק

והנני לעורר את כ'[18] ואת כל הצעירים החפצים להתעודד לחיים רוחניים, מכובדים ומתוקנים באמת בע"ה, ע"ד[19] ההסתגלות הספרותית, הננו חייבים לקנות לנו את הכשרון הספרותי, את הסגנון החי לכל צבעיו, את הפרוזי ואת המליצי, ואם יש בנו מי שמרגיש את רוחו בנטיה לשירה ופיוט, אל נא יעזוב כשרונו. יעשו מסות, בחינות, ללמד בני יהודה קשת. [שמואל ב א, יח] סוף-כל-סוף אע"פ[20] שאני מלמד לעצמי ולאחרים, שתהיה מדת השלו'[21] והחסד גברת התכונות בנפשותינו ובסגנוניו, מ"מ[22] חמושים אנו צריכים להיות למלחמת ד' בעמלק הפנימי והחיצוני, והננו חייבים להכין לנו את הנשק הזמני: העט. אנו צריכים לתרגם ע"פ[23] הסגנון הזמני את כל האוצר הקדוש שלנו, אוצר הדעות והרגשות של כל התורה כולה כמעט, לקרבם לבני-דורנו, דוגמתו של עזרא, שנשתנה הכתב על-ידו, [סנהדרין כא] שאחד הטעמים הוא גם לקרב ע"י זה את דורו להבנת התורה ולמודה: כמובן, דבר זה רק משל הוא, ואנו עסוקים בזה בעיקר בעניני תורה-שבע"פ וחלק האגדה ביחוד, ע"פ כל ספרי-הקודש עד ימינו, אוצרי-אוצרות של אמנות-קדש גנוזים בהם, ועלינו לדלותם בכל יום תמיד, ולתתם בספרות הסגנונית של ההוה. ו"אם שמע בישן תשמע בחדש", וחדשים לבקרים יהיו צצים ופורחים לנו מחשבות, ציורים, הרגשות כבירות, חיקויי אמתיות פנימיות, מנצחות לאומים בעוזן, כובשות עולמים בממשלתן.

אל נבהל מפני תשוקה רוחנית סוערה המרקיעה לשחקים. מיושבים וטהורי-לב הננו דאים על כנפי רוח סוד כל היקום, "אשר במאמרו ברא שחקים וברוח-פיו כל צבאם". השתמשו ב"המוריה" היומי, והשבועי אם יהי'[24], אל תבוזו לשום הזדמנות להעלות על הספר אמרי-יושר, מלאים חן, מסולאים בחופש-רוח-טהרה וקדושה, שהוא החופש העליון, המבוקש העולמי היותר מגמתי.

התיעצו תמיד עם האדם ביקר קודש הרי"מ[25] חרל"פ[26] שליט"א[27]. חזקו ואמצו.

ידי"ע הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. לכ' - לכבוד
6. החו"ב - החריף ובקי
7. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם

8. נ"י – נרו יאיר
9. כוח"ט – כתיבה וחתימה טובה
10. וכט"ס – וכל טוב סלה
11. ג"כ – גם כן
12. כ"ת – כבוד תורתו
13. בעה"י – בעזרת השם יתברך
14. בע"ה – בעזרת השם
15. ומ"מ – ומכל מקום
16. ע"י – על ידי
17. שבע"פ – שבעל פה
18. כ' – כבוד
19. ע"ד – על דבר
20. אע"פ – אף על פי
21. השלו' – השלום
22. מ"מ – מכל מקום
23. ע"פ – על פי
24. יהי' – יהיה
25. הרי"מ – הרב רבי י... מ... (שם אדם)
26. חרל"פ – הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
27. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ח אלול תרע"ג - יפו **נמען:** הרב יהודה לייב זלצר

הרב קוק נפגע מהחשד הכללי כלפי מי שקורא ללימוד פנימיות התורה. גדולי הקבלה צועקים שמי שמסלק את רזי התורה 'מחריב את העולם' (תיקוני זוהר), והגר"א כתב שהפרדס הוא פנימיות התורה. שני שינויים חלו בדורנו: הקלה בתנאי ההכנה, כמו שהקל הרמ"ק, משום שחלק גדול מתחלואי הדור נובע מצמאון רוחני; והכשרה מדעית רחבה בחכמות הרוחניות, שנדרשת 'בימי שלטון העט'. כשאין מענה לצמאון, החיים מייבשים והורסים. יש לדון לכף זכות, ו'דברי תורה דודים זה לזה'.

עיקרי הדברים

- חובת לימוד פנימיות התורה.
- הקלה בהכנה בגלל צמאון הדור.
- הכשרה מדעית.
- לדון לכף זכות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ח אלול תרע"ג[4]

שלו'[5] וברכה, ושנה טובה, לכבוד ידידי הרב הגאון אוצר תוי"ר[6] חכם וסופר מו"ה[7] יהודה ליב זעלצטר [הרב יהודה לייב זלצר, מרבני ירושלים] שליט"א[8], כוח"ט[9] וכט"ס[10].

מכתב כת"ר[11] עם מאמרו היקר הגיעני. סופם של דבריו ע"ד[12] החשדנות הכללית, לכל מי שבא לתבע בזמננו עלבון פנימיותה של תורה, [על דבר החשד שחשדו בכל מי שקרא בזמנו ללמוד את פנימיות התורה, הקבלה] הדאיב מאד את לבבי. וכי נעלם מכבודו, שכל גדולי הקבלה פה אחד צועקים ככרוכיה, [כעגורים (ארמית), כלומר בקול רם] שכ"ז שמסלקים מאורייתא את רזיה, ואינם עוסקים בסודותיה, מחריבים את העולם. אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, אינון דמסלקן רזא וחוכמתא מאורייתא ומשוין לאורייתא יבשה, ["אזלו מים מני ים" (איוב יד, יא): אלה המסלקים את הסוד והחכמה מן התורה ועושים אותה יבשה (תיקוני זוהר, ארמית)] הוא מאמר מפורסם בתקו"ז[13]. והגר"א[14] בסי'[15] רמ"ו סקי"ח[16] [ביאור הגר"א לשולחן ערוך יורה דעה רמו, ד] בביאוריו השיג על רמ"א על דעתו בפירוש פרדס, [הרמ"א פירש כרמב"ם, ש"פרדס" הוא הפילוסופיה, והגר"א חלק ופירש שהוא חכמת הקבלה] שהיא כדעת הרמב"ם[17] הפילוסופיא האלהית והטבעית, אלא שבאמת היא פנימיות התורה המקובלת, וכי'[18] ע"ז[19] איך אמר אבל לא בשאר חכמות, שסיים שאין ללמוד אותן כ"א[20] באקראי, הרי עיקר קיבול שכר אין לך יותר מזה, שהוא "דבר גדול". ["דבר גדול – מעשה מרכבה, דבר קטן – הוויות דאביי ורבא" (סוכה כח)] הרי שפשוט הוא, שמי שכבר מוכן עכ"פ[21], ע"י[22] מילוי כרסו בבשר ויין, הרי הוא קרוא לשום לימוד קבע ולא ארעי בפנימיותה של תורה. ומובן שהקביעות חייבת להיות, בבינה ובעומק בחריפות ובבקיאות, כדרך גדולת הלימוד שבהלכה ללומדים המובהקים, כ"ח וחד לפום חורפיה. [כל אחד ואחד לפי חריפותו (ארמית)]

אמנם נשתנו עלינו הענינים בשני עקרים חשובים.

העיקר האחד הוא, לעשות הנחות וקולות בעניני ההכנה שהחמירו כ"כ[23] הראשונים בה, מפני שהמדה של מילוי כרס בבשר ויין היא מדה הצריכה לשיעורים הרבה. הדורות הראשונים היו נוהגים להחמיר בה הרבה, והמקובלים היותר אדירים החלו כבר מאז להקל בזה, ולהעמיד את תוכן הדבר על מדתה של לומדות בינונית, כמפורסם מדבריו של הרמ"ק[24] בספרו "אור נערב". ובדורנו, שהעריגה הרוחנית מצד אחד מתגדלת היא בכלל, עד שאנו קובעים יסוד לומר, שהחלק היותר גדול מתחלואי הדור הוא בא מתוך צמאון בלתי-מרווה זה, לא משתבשים כ"כ אותם הנתבעים ממעמקי רוחם לצדד כדברי המקילים בזה, שהיו גדולי עולם. עכ"פ לאותם המרגישים בקרבם גם הם צמאון רוחני גדול, ומתחילים עכ"פ להרגיש שע"י[25] מילוי רוחני, של דברים גדולים קדושים אלהיים עליונים ירגישו בקרבם הרוחה אצילית, והם הם העומדים תמיד על מעמד של זירוז לעשות עיקר גדול מהתורה הנגלית והמצות המעשיות, אלא שהם חפצים שלא יסתפקו בזה לבד, מבלעדי האור הגנוז המחיה את הכל ומעודד את כל.

העיקר השני הוא לאידך גיסא, ההכשרה המדעית, כלומר הידיעה הרחבה בכל ענפי החכמות הרוחניות שהן מצרניות להחכמה האלהית, [גובלות לחכמה האלוהית] וידיעה עכ"פ באיזה צד של חשיבות ביתר החכמות. הכשר זה לא הובלט כ"כ בדורות הראשונים, כ"ז[26] שהקבלה היתה באמת חכמה עלומה, לא נכתבה ולא נתפרשה והוכרחה להמסר מפה לאוזן "מפי מקובל חכם לאוזן מקובל מבין" [מתוך הקדמת הרמב"ן לפירושו לתורה] (הרמב"ן[27]). אז היו המוסרים כבר מכלילים את כל התמצית הנדרשת לרוממותה של הנשמה, לסיפוגה את יסודות החיים הרוחניים העליונים הללו, את כל הפרקים הנדרשים, מהחכמות הרוחניות כולן, וחלקי החכמות העולמיות הכלליות, המעורבים בזה.

אמנם בימינו, ימי שלטון העט, הלוקח הרבה את מקום הפה, אי-אפשר כלל שיוכשרו הלבבות להגיונה העליון של תורת אמת, בדעת ד', כ"א עם ההכשר המלא של כללותן של החכמות הרוחניות, שכל המקצע הרוחני שבתורה, המחקר, הפילוסופיה, המוסר, המדות, הפיוט והשירה, וחלקים רחבים מחכמת הנפש כבר הוא רצוף בזה. ונמצא שהננו נתבעים לעליה תרבותית גדולה, שהיא רצופה כולה בקדושה ובטהרה.

מהו הלימוד היסודי של חכמת האמת, אם לא הפירוש המקובל של אמונת ישראל, בכל מרום קדושתה וטהרתה, שבכל מה שהעזיבה הולכת ומתרבה, ותורה דלעילא מופרת, הולכים קוצים וברקנים וצומחים מאליהם, סביב סביב לנקודת האורה של אמונת אלהי אמת. הצמחים הרעים אינם צריכים עבודה, מתוך עצלות מעצמם הם גדלים. והדור הזה הלקוי כ"כ במחלת הכפירה, שהיא רפיון האמונה, האם אין לנו יסוד לומר, שלתשועתו אנו צריכים להרבות בתורת האמונה. וכ"ז שהארטודקסיה אומרת בעקשנות דוקא, לא, רק גמרא ופוסקים לבדם, לא אגדה, ולא מוסר, לא קבלה ולא מחקר, לא דעת העולם ולא חסידות, ועם כ"ז אנכי אחזיק את מלחמתי, נגד כל הקמים עלי מעברים, - הרי מדלדלת את עצמה, וכל האמצעים שהיא לוקחת בידה להגן על עצמה, מבלי לקחת את סם-החיים האמיתי, אור התורה בפנימיותה, הם לה לא לעזר ולא להועיל, והיא מתמלאה עי"ז[28] בקצף אין-איל, ומתמלאה מחשבות של משטמה, ומדנים, גם בינה לבין עצמה, וכחה הולך וכשל. לא חלילה על נקודת

התם, קשר הקודש של התורה והאמונה בכללות, לא על דבקותה הגדולה במצות המעשיות ובאהבת התורה הנגלית עכ"פ, אמרתי "שהיא משפיקה את עצמה בהבלי שוא ובדמיונות כוזבים שהחיים והמציאות מחריבים אותם", אלא על התולדה העניה שהיא מוציאה מידי נקודתה זו, שהיא עומדת בתוכה במצב של צמצום וקדרות, שע"פ[29] זה היא שוללת את כל הרחבת אורה, מצפוני צפונות עד גלויי גלויות, מהארת אש קודש לתפילה ברוח מלא חסון קדוש, עד הארת חכמה בחשבון ברור ממקורה של תורה ונשמת אל חי אשר בקרבנו ומזה באה התוצאה של הצמצום המקוצף, שכל תיקון עולם, וכל כח חיים מתגלה, הכל הוא נראה לה כבא לבלע אותה, להוריד עז מבטחה.

עמידתה על יסוד רעוע זה, מבלי פנות אל אשר הרו והגו כל החכמים והקדושים היותר עליונים, שבכל הדורות בישראל, וגם באדם, עד שהיא מוכרחת להאחז תמיד במלחמה שלילית לבדה, חוץ מהדבר הגלוי ומוחש, הנגלה שבתורה ובמצות לבד, שאינו יכול בשום אופן לבא ולהביא למטרתו, בכל הדורות וביותר בדורנו, כ"א ביחד עם התרחבותם של שרשיו המרובים הרוחניים, - שלילה זו היא באמת מולידה השפקה של הבלי שוא ודמיונות כוזבים, שהחיים והמציאות, הגשמי והרוחני, מחריבים אותה. ואם נבא לחשוד את כל מי שהוא טוען בעד הרוחניות של העולם, ושל התורה, שהיא באמת יסודנו הישראלי, נגד האליליות החמרנית בכל הופעותיה, - כשהוא משנן תמיד שהבסיס לכל גובה זה, לעולם מוכרח להיות, הגלוי והמוחשי "הנגלות לנו ולבנינו", - בנטיות זרות או במחלות רוח, לא נוכל למצא לנו איש ישר בעל רוח פנימי, דורש ד' באמת, שיוכל לדבר איזה רעיון לתקנת הדור. כי על מי לא יוכלו החושדים לומר כאלה.

ואנחנו רואים, שבדורות שהיו טובים מאלה, קרא הרח"ו[30] בהקדמת ספר עץ חיים את הקריאה הגדולה נגד יבשות התורה, ע"י המתגדרים רק בנגלות לבד, והתנצל על הקריאה בשם "שפחה" ו"קליפין" אל המשנה, מפני שעסק המשנה כפי פשטו אין ספק שהוא לבושין וקליפין חצונים בתכלית אצל סודות התורה הנגנזים ונרמזים בפנימיותה. כי כל פשטיה הם בעוה"ז[31] בדברים חומרים תחתונים, אמנם הם קליפין טובים למאכל, כקליפת קנה הבושם, ולכן בהיותם מבינים פשטי המשנה בהלכתה, בלתי טעות, נקראת "עץ הדעת טוב". ונסתיימה שם ההקדמה בהערתו של הגאון מוהר"י[32] צמח, ע"ד הבדלי המצבים של הדורות, "כי גילוי חכמה זאת עתה בדורות גרועים, הוא כדי שיהיה לו מגן לאחוז בלב שלם באבינו שבשמים. כי באותן הדורות (הקודמים) היו אנשי מעשה וחסידים, והמעשים הטובים היו מצילים אותם", וחתם "שהנסתרות נעשו עתה כמו נגלות, כי בדור הזה מושל הזנות ומלשינות ולה"ר[33] ושביה שבלב". א"כ[34] הרי לנו הערה של חשובי דורות, קדושי עליון, שהיא חוזרת ונתבעת מאתנו בדורנו בצורה עוד יותר בולטת. ובליטתה של צורת התביעה, הבאה מהאיחור של התשלומין של החוב, של "מאריה דחובא דדחיק", שהיא מליצה טפוסית בספר האידרא על התביעה לאורה רוחנית, הטבועה בנשמת ישראל ובעולם הכללי, וכשאין הספוק מתמלא עושים החיים את פעולתם ליבש ולהרס, ואח"כ[35] צריכה הרפואה לבא בצירופם של כמה מיני תבלין, שלא היו נדרשים כלל אם היתה הרויית הצמאון באה בעתה בלא התנגדות.

עוד הפעם אני חוזר, ידידי, טוב למעט בחשד על שלומי אמוני ישראל, ת"ח[36] שוקדי תורה, המתכונים רק להועיל. וכבר צווחו ע"ז קמאי דקמאי, שחובת הוי דן את כל האדם לכף זכות סובבת היא ג"כ[37] את הירודים שבעם, וק"ו[38] ליחידי הסגולות, עכ"פ באיזה דרגא שנתארם. ובמקום הטלת מומין וראיית פגמים, יותר טוב ללמוד ולשנן את אותם הענינים עצמם שאודותם אנחנו מדברים. ולא יפול לב אדם לומר, שמקצע אחד שבתורה ידחוק את רגליו של השני' כי ד"ת[39] הם רעים זה לזה ודודים זה לזה, וכ"א ממלא את אורו של חבירו.

והנני חותם בצפיית ישועה וברכת כוח"ט, ידי"ע[40],

הק' אברהם יצחק ה"ק

באה"ר[41] אדר"ש[42] רב רחימן הגאון רידב"ז[43] שליט"א, ואברכו ברפו"ש[44] בקרוב בתושח"י[45], ובכוח"ט[46] בספר החיים עם צדיקים גמורים לאוי"ט[47]. כנה"ר[48] ונפש ידידו המתפלל בעדו לטובה, כל היום יברכנהו.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום
6. תוי"ר - תורה ויראה
7. מו"ה - מורנו הרב
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. כוח"ט - כתיבה וחתימה טובה
10. וכט"ס - וכל טוב סלה
11. כת"ר - כבוד תורתו
12. ע"ד - על דבר
13. בתקו"ז - בתיקוני זוהר
14. והגר"א - והגאון רבי אליהו מווילנה
15. בסי' - בסימן
16. סקי"ח - סעיף קטן י"ח
17. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
18. וכ' - וכבוד
19. ע"ז - על זה
20. כ"א - כי אם
21. עכ"פ - על כל פנים
22. ע"י - על ידי
23. כ"כ - כל כך
24. הרמ"ק - רבי משה קורדובירו
25. שע"י - שעל ידי
26. כ"ז - כל זה
27. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן

28. עי"ז - על ידי זה
29. שע"פ - שעל פי
30. הרח"ו - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ח, ו (למשל: חיים + וולף) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
31. בעוה"ז - בעולם הזה
32. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
33. ולה"ר - ולשון הרע
34. א"כ - אם כן
35. ואח"כ - ואחר כך
36. ת"ח - תלמידי חכמים
37. ג"כ - גם כן
38. וק"ו - וקל וחומר
39. ד"ת - דברי תורה
40. ידי"ע - ידידו עוז
41. באה"ר - באהבה רבה
42. אדר"ש - אחר דרישת שלום
43. רידב"ז - רבי יעקב דוד בן זאב
44. ברפו"ש - ברפואה שלמה
45. בתושח"י - בתוך שאר חולי ישראל
46. ובכוח"ט - ובכתיבה וחתימה טובה
47. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
48. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרכ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז מרחשוון תרע"ד - יפו **נמען:** הרב נחום כהנא שפירא

הרב קוק שמח על ייסוד ישיבה בירושלים עם סדר לימודים, ובמיוחד על הכנסת החלק הרוחני שבתורה, שעזיבתו היא 'הגורם הגדול לכל צרותינו'. 'מאין גדיים... אין תישים'. הרב קוק מבקש לשים לב לבריאות התלמידים, כי 'ירדה החולשה' דווקא בין ת"ח, ולקבוע הרצאה שבועית על דרך ארץ, מידות ולבוש - 'כל המכבד את התורה גופו מכובד'.

עיקרי הדברים

- ישיבה עם החלק הרוחני.
- עזיבת נשמת התורה.
- בריאות התלמידים.
- דרך ארץ והופעה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט"ז מ"ח תרע"ד[4]

לכ'[5] ידידי הרב הגדול בתו"י[6] איש חמודות מו"ה[7] נחום כהנא שפירא נ"י[8], שלו'[9] וברכה.

ע"ד[10] יסוד הישיבה ע"פ[11] התכנית ששלח אלי כת"ר[12], איני מוצא לי לאפשרות להכריע בפרטי-הדברים, של פרוגרמה, שאיני בעל אמנות-של-סידור בכלל. אבל עצם הענין משמח את לבי, שב"ה[13] נתעוררו יחידי-סגולה בעיקו"ת[14], ליסד דבר של סדר בלימודים. ויותר מכל אחשב למשיב-נפש מה שמכניסים הם בסדריהם את החלק הרוחני שבתורה, שבעוה"ר[15] נעזב ונטש לגמרי. וזהו הגורם הגדול לכל צרותינו החמריות והרוחניות, כי עזבנו את נשמת-התורה, את דעת-ד', וביטלנו תורה דלעילא, ומאין גדיים במקצע קדוש עליון זה אין תישים, [על פי בראשית רבה מב, ג] עד שכשלה ברחוב אמת, והאמונה הקדושה נפלה מאין מחזיק בידה. היו לבני-חיל, אחים אהובים וחביבים, החזיקו במעוזכם, אל תיראו ואל תפחדו, כי מלאכת-שמים בידכם.

אמצא לנכון להזכיר ע"ד שימת-לב למצב-הבריאות של התלמידים, שזהו עיקר גדול מאד בדורנו, דור שירדה החולשה בעולם ומקננת דוקא בין ת"ח[16] יראי-ד' וחושבי-שמו, ואחת מעבודות-הקודש היותר עיקריות היא ההשתדלות, שת"ח[17] יהיו בריאי גוף ונפש, ועוד ע"ד התכסיס החיצון של בני-הישיבה, בדרכי כבוד ודי"א, בהליכותיהם, במדותיהם, בלבושיהם, בשיחם-ושיגם, ראוי לקבע ע"ז[18] איזה שעה של הרצאה בשבוע. ו"כל המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות". [אבות ד, ו]

הנני חותם בברכה באה"ר[19] ועתרת שלו' כנה"ר[20] ונפש דוש"ת[21] מצפה הצלחתם במפעל-הקודש

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם

2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. לכ"ו - לכבוד
6. בתו"י - בתורה ויראה
7. מו"ה - מורנו הרב
8. נ"י - נרו יאיר
9. שלו"ו - שלום
10. ע"ד - על דבר
11. ע"פ - על פי
12. כת"ר - כבוד תורתו
13. שב"ה - שברוך השם
14. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
15. שבעוה"ר - שבעוונותינו הרבים
16. ת"ח - תלמידי חכמים
17. שת"ח - שתלמידי חכמים
18. ע"ז - על זה
19. באה"ר - באהבה רבה
20. כנה"ר - כנפשו הרמה
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרל

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז טבת תרע"ד - יפו **נמען:** אליהו דוד שטמפר

על 'מצוות בטלות לעתיד לבוא' (נדה סא ב) לעומת נצחיות התורה: הנצחיות חלה כל זמן העולם הזה, כולל ימות המשיח. אחרי תחיית המתים העולם יהיה חדש - 'היום לעשותם ומחר לקבל שכרם'. כשאין אכילה ושתייה, אין מצוות התלויות בהן, וזה אינו ביטול אלא שינוי תנאי החיים. כך גם כלאיים, שתלויים בהנאת חימום.

עיקרי הדברים

- נצחיות התורה בעולם הזה.
- עולם חדש אחרי התחייה.
- שינוי תנאים - לא ביטול.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו, ט"ז טבת תרע"ד[3] [ט"ז בטבת תרע"ד (1914)]

להיקר מ' אלי' דוד שטמפר נ"י[4], שלו'[5].

שאלתך אודות מאמרו של רב יוסף (נדה ס"א) מצות בטלות לעתיד לבא, שהוא נגד היסוד העיקרי של נצחיות תורתנו הקדושה, היא שאלת הראשונים, והרבה דברים נאמרו בזה. והמחוור בענין הוא, שאין הענין של נצחיות התורה במעשה הגשמי של חובת המצות נוגע כי-אם כל זמן קיום עולם הזה, וגם ימות המשיח הם בכלל זה, שהם לכל האופנים ימים שהעולם עומד במעמדו כמו שהוא, והגופים הם הם אותם הגופים הנהוגים מימות עולם שכל מעשי המצות שייכים בהם, אבל לאחר תחיית המתים, שהעולם הוא אז עולם חדש לגמרי, אז יש לומר שאינו עוד זמן של עבודה ועשיית מצות, כי-אם של קיבול שכר, "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם". [עירובין כב] ועם זה מבינים אנחנו שאין הפקעה של חובה זו ענין כלל לביטול התורה חלילה, כי-אם שהוא ביאור שתנאי החיים, העתידים לבא לעולם הבא לאחר התחיה, יהיו כאלה שהרבה ענינים ממעשה המצות לא יהיה להם שייכות מצד תכונת החיים. למשל, אמרו חז"ל[6], העוה"ב[7] אין בו לא אכילה ולא שתיה, [ברכות יז] ופירשו זה גדולי הראשונים על העולם שלאחר תחיית המתים, [כך פירש הרמב"ן ("שער הגמול"); לדעת הרמב"ם העולם הבא הוא עולם הנשמות] וכיון שאין בו אכילה ושתיה מובן הדבר שאין מקום של חובה לקיום כל המצות התלויות באכילה ושתיה, כאכילת מצה, פסח וקדשים ושתיית ארבע כוסות ויין קידוש והבדלה, האין זה נקרא חלילה ביטול של מצות התורה בעצם, רק בלשון מושאל.

וכן הדבר אצל מאמר הגמרא דנדה הנ"ל[8]. השאלה היא אם לפי הטבע, שיחדש הקב"ה[9] במעמד הגויות אשר יזכו לתחיה, יהיה שייך בהם איסור כלאי בגדים או לא, וגם בזמן הזה קיימא לן דבעינן בכלאים הנאה של חימום, ואם תהיה היצירה החדשה באופן כזה שהנאה של חימום לגבי בגדים לא תהיה לה מקום, ממילא בטל דין כלאי בגדים.

ומהפרט הזה נוכל לדון על הכלל כולו, שלא רק טבע הגוף שמתיחס למצות כלאים ישתנה באופן שהיחש יתבטל, אלא הוא הדין לעוד כמה מצות. וממילא מוכרחים אנו לומר שתכלית החיים אז תהיה לא. העבודה וקיום המצות, כי-אם העונג הגדול והאושר הנצחי אשר עין לא ראתה אלקים זולתך, [ישעיהו סד, ג] של שכר המצות שאנו מקיימים באמונה שלמה, באהבת השם יתברך ויראתו בעולם הזה, ואז יהיו צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם [ברכות יז, בהמשך אותו מאמר: "אלא צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה"] ונהנים מזיו השכינה, ומשתעשעים בהעידון הגדול של החיים הטובים והמאירים, שיופיעו אז עליהם מאור פני מלך חיים, מפני שדבקו בחקי תורת חיים, שהם דברים חיים וקיימים, נאמנים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים.

והשי"ת[10] ישים חלקנו עם הצדיקים יראי ד' וחושבי שמו, ויזכנו לראות אורו וטובו, אשר יום יום יעמס לנו, [על פי תהלים סח, כ] לימות המשיח ולחיי עוה"ב[11], אשר יגדל הודם ע"י[12] ריבוי העסק בתורתו ומצותיו בעוה"ז[13] לאורך ימים טובים.

והנני בזה דורש הצלחתך,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
4. נ"י - נרו יאיר
5. שלו' - שלום
6. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
7. העוה"ב - העולם הבא
8. הנ"ל - הנזכר לעיל
9. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
10. והשי"ת - והשם יתברך
11. עוה"ב - עולם הבא
12. ע"י - על ידי
13. בעוה"ז - בעולם הזה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרמד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ' שבט תרע"ד - יפו **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ, ירושלים

מוסדות כמו 'תחכמוני' אינם מקור ההצלה; זה נמצא בישיבות, שמהן יקומו גדולי התורה. אבל לאנוסים לתת לבניהם לימודי חול, יש להציל מבתי ספר כופרים. הרב קוק מציע 'שלוש דרכי חינוך': פיקוח והחדרת מעט קדושה גם בבתי הספר החילוניים; תלמודי תורה כמו 'נצח ישראל' לרוב ההורים; וישיבות לשרידים. אין לכפות על הישוב גוון אחד. לסיום: העצבות, העייפות ו'מורך הלב' הם מידות אסורות, ואין לרצות 'לצאת ידי כל הבריות'.

עיקרי הדברים

- הישיבות - מקור החיים.
- שלוש דרכי חינוך.
- נגד חינוך בגוון אחד.
- מורך לב - מידה אסורה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ' שבט תרע"ד[4]

להנ"ל[5]

(להרב ריי"מ[6] חרל"פ[7] [להרב יעקב משה חרל"פ] שליט"א[8], ירושלים) כבוד חביבי שליט"א.

על מכתבו האחרון הנני מוכרח להשיב בקצרה.

איני מוצא מקום של צורך לבאר כי מוסדים כמו ה"תחכמני", [בית הספר "תחכמוני" ביפו, ששילב לימודי קודש ולימודים כלליים] כמה שיהיו מכוונים כדי לעשות סיג לתורה, [אבות א, א] מפני התפרצות המינות והכפירה, לא על ידם נבנה לקומם את פלטת ישראל. [את שארית ישראל] מקור החיים וההצלה הנצחית ישאר לעולם בבתים הגדולים, שמגדילים בהם אך תורה ויראת שמים, כמובן תורה בהרחבתה וגדלה, לפי כח המקבלים ולפי הכרח הדור, ויראת שמים בטהרתה ועזוז קדשה. מעדרי קודש כאלה, שמקום מרעיתם הוא הישיבות האיתנות, רק מהם יקומו לנו שרי קודש, גדולי תורה, רבי פעלים בעבודה ובמדות תרומיות, [ובמידות רמות] כאשר מעולם זאת על ישראל. מיסדי ה"תחכמני" ומנהליו בעצמם עומדים תמיד הכן ליעץ לכל אב דורש עצתם, אם יתן את בנו למוסדם או למוסד שהוא כולו קודש, שאם אך יש כח בידו אל ינתק את בנו אפילו לשעות קציבות ממקור החיים, של תורה שבכתב ושבע"פ[9]. רק לאלה האנוסים מאיזה טעם וסבה, הדוחפת את גלגל חייהם, לחנך את בניהם בחינוך שיש בו למודי חול, הנם עומדים מוכנים להצילו ממקומות כאלה שיחד עם חינוך כזה, יכנס בו, במתכוין או גם שלא במתכוין, זרם של כפירה ופריקת עול התורה בכלליה ובפרטיה.

איך שעומד המצב בירושלים לא אוכל לדעת. פשיטא שהדבר מסור לגדולי התורה שידונו בכבד ראש, עד כמה הסכנה מגיעה, ועד כמה הסיג נחוץ, באופן שלא יהיה הפסדו מרובה משכרו. [על פי אבות ב, א] אבל

מה שנוגע ליפו והמושבות ולישוב החדש בדרך כלל, הלא אנכי יודע ועד, [ירמיהו כט, כג] עד היכן הדברים מגיעים. וגם במושבות הלא יודע כת"ר[10] חביבי את אמרתי הקבועה, ששלשת דרכי חינוך עלינו לסכם כשאנו באים לחפש דרכי תיקון למצבו הרוחני של הישוב. אותה המחשבה שחושבים אחרים להשריש, שהישוב צריך להיות מחונך בחינוך בעל גון אחד, עליה מוכרחים אנו להלחם. שונים הם המעמדים הרוחניים והחמריים, שונים הם הכשרונות, ושונה מוכרח להיות החינוך. אין אנו פטורים מפיקוח נמרץ, גם בעד אותה השדרה, שבתי-ספר הקבועים עם כל השלילה שיש בהם כלפי הדת והיהדות הנאמנה עדים לה. עד כמה דאפשר אנו חייבים לדאוג אולי נוכל גם שמה להכניס איזה זיק של אור, לגרש עכ"פ[11] באיזו מדה את ההדיוטיות הגמורה ואת הנכריות שהם ממלאים את לב חניכיהם, להשפיע כמה שנוכל לפחות שיהיה החומש נלמד ממקורו ובאיזה רגש של קדושה ואמונה, שימצא מורה ומחנך שידאג בעד ההרגל של המצות המעשיות, תפילה, ציצית, תפילין, נטילת ידים, ברכות, קדושת שבתות וימים טובים, וההדרכה המוסרית ע"פ[12] התורה והמדות הטובות, שהם מורשה וסימן לזרע קודש.

אבל יודעים אנו ברור, שכמה שנשתדל לצרף קודש אל חול זה לא נצליח הרבה בכל מקום שהחול הוא העיקר והקודש טפל לו, וק"ו[13] כשיד מורים מזלזלים בכל קודש שולטת, לא יוכל הריוח להיות מרובה, ומ"מ[14] גם מהמעט שנוכל להגיע אליו אסור לנו לסלק את ידינו. למעלה מזה הלא נמצא בכל מושבה הורים רבים, והם הרוב, שעם כל מה שהם מוצאים את עצמם מוכרחים לתן לבניהם חינוך מרוצף עם צרכי החיים המוסכמים בזמננו בישוב החדש, שהם כוללים חלק מהידיעות השמושיות, ולפחות השפה הערבית, יחד עם הדבור העברי המנצח בדור הצעיר באי"י[15] בישוב החדש לפחות, הם רוצים בכל זאת שהקודש יהיה העיקר, והילדים יתחנכו בידיעה הגונה, בתורה, במקרא במשנה וגמרא, ובהשפעה חשובה של אהבת תורה ומצות והדרכת אמונה שלמה ויראת שמים. בעדם הכרח הוא ליסד בתי תלמוד תורה, כטפוס "נצח ישראל", או קרוב לו, לפי שינויי הזמן והמקום ולפי התרבות הנסיונית.

אמנם כ"ז[16] לא יביא עדיין מרפא גמור בכנפיו, כל זמן שאין לנו מכון כזה שיוכל לקלוט את השרידים היחידים שבבעלי הכשרון, שרוחם נכון בקרבם להיות מוקדשים כולו קודש לדי בהתמדה גדולה בתורה, בעומק הלכה בגפ"ת[17] ובפוסקים, במוסר וביראת שמים, בשכל טוב ומדות מפוארות הראויות ליחידי סגולה. וילדי חמד הללו, הם עומדים למעלה מכל הערכים המחודשים. לא די שאינם צריכים לבלות את זמנם היקר בלמודי חול, ביחוד בראשית טל ילדותם, אלא שגם את ההסתגלות להדיבור העברי בלמודם ג"כ[18] אינם צריכים. אע"פ[19] שהנסיון הראה שההבנה של הסוגיות, אפילו היותר עמוקות, אינה נפגמת מפני הדבור העברי, אם אך המלמד הוא מי ששפתו שגורה יפה בפיו, אבל סוף-כל-סוף איזה קצת מועקה עדיין מוצא כל ילד וכל גדול בדיבורו העברי, שעדיין לא נצח לגמרי את הבית ואת השוק, ואיננו עדיין שפת-אם ממש. ואם אנו מוותרים על מועקה זו בשביל התכסיס הרגיל בעד הרוב, הבינוניים, אין אנו רשאים לרצפו גם על היחידים העילויים, אם ימצאו לנו, והדומים להם. ומהם נקח דוקא את הטפוס החביב של הת"ח[20] העתיק, הממולא בתורה ויראת שמים מאירה וברה, וכל ידיעותיו הנחוצות לו ביותר ירכוש לו ע"י[21] תלמודו כשיהיה מסודר יפה, בתנ"ך[22], במשנה,

בגמרא, במדרשים ובספרים טובים וקדושים, שכל ת"ח[23] מצוין מצוי אצלם, והם ירחיבו את דעתו עד שיעלה למעלת איש דגול מרבבה, הראוי להיות מורה הוראה בישראל באמת ובצדקה, ובאלה תתפאר ארץ ישראל.

והאחוז העליון הזה, לפי מדת כמותו בפחות או יתר, הוא הגורם העקרי ביחש לשמירת הצביון העתיק בסדרי החינוך.

ואחרי שכת"ר[24], וכבוד הרבנים שכולנו יחד היינו בחבורת קודש במסענו והתעסקנו בשיחה קדושה זו, כמה פעמים, יודעים זה, מה מקום יש לתרעומות, ומה מקום לטעות בכונתי. ומי יוכל לחשוב שאני בא להתפרץ להורות הוראות וביחוד כלליות בירושלים, בשעה שאני בכבדות בא רק להגן על הענינים השייכים לישוב החדש וליפו והמושבות בפרט, בזהירות גדולה, כשהדבר נוגע עד הנפש.

חושב אני שדברי אלה, שממעמקי לבבי הם יוצאים, יספיקו כשימסרו באמתתם להסיר מעלי כל תלונה, של ת"ח הגונים, בעלי תורה ויראה באמת, שאני מצטער מאד בצערם הרוחני. וזה אני מוצא את עצמי מחוייב להעיר את כבוד חביבי כת"ר שליט"א, שכשם שהגאוה והכעס וענפיהם הם סורי הגפן נכריה, ובכלל המדות הרעות האסורות, שאנחנו חייבים להטהר מהן עד כמה שהיד מגעת, וכבר מנויה וגמורה מפי חכמי-תורה גדולי-עולם, שהעצבנות היא מכלל המדות האסורות, "קינא דמסאבותא", עומדת במערכה אחת עם הכעס והגאוה. וכבר גליתי לכת"ר[25] כמה פעמים כי העיפות הנפשית והגופנית הגורמת לה, היא שריג ממדת העצבות, המבלבלת דעתו של אדם ומעברת אותו על דעת קונו, מאבדת הונה של תורה וכל חיי נועם של עבודת הקודש.

הנני רק רואה להוסיף כי מורך הלב, הוא ג"כ בכלל המדות האסורות, תולדות העצבות והעיפות שהננו חייבים להזהר מארסה. חמושי גבורה אנו חייבים להיות כשאנחנו מכירים שכל כונתנו היא טהורה, ישרה ונכוחה ונגד ד' דרכנו. חלילה לנו, להיות חפצים דוקא להיות יוצאים ידי כל הבריות, אפילו היותר חביבות ומשובחות. ובכלל זה נוכל לקוות להצלחה ולברכת ד' בכל הגות לבבנו ופועל כפנו, לשם ד' וישראל עמו, ולעשות נחת רוח ליוצרנו, יוצר כל, ב"ה, באמת.

והנני בזה חותם בברכת אהבה פנימית, מצפה להתבשר אך טוב וחסד מכת"ר[26] ידי"נ[27] ומכל יראי ד' וחושבי שמו, באמת ובתמים.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. להנ"ל - להנזכר לעיל
6. רי"מ - רבי יצחק מאיר / רבי יעקב משה - שם אדם
7. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. ושבע"פ - ושבעל פה

10. כת"ר – כבוד תורתו
11. עכ"פ – על כל פנים
12. ע"פ – על פי
13. וק"ו – וקל וחומר
14. ומ"מ – ומכל מקום
15. באי"י – בארץ ישראל
16. כ"ז – כל זה
17. בגפ"ת – בגליל פתח תקוה (או: בגבול פתח תקוה)
18. ג"כ – גם כן
19. אע"פ – אף על פי
20. הת"ח – התלמידי חכמים
21. ע"י – על ידי
22. בתנ"ך – בתורה נביאים כתובים
23. ת"ח – תלמידי חכמים
24. שכת"ר – שכבוד תורתו
25. לכת"ר – לכבוד תורתו
26. מכת"ר – מכבוד תורתו
27. ידי"נ – ידיד נפשי

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרמה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ב' שבט תרע"ד - יפו **נמען:** ד"ר משה זיידל

הרב קוק תמה על 'קוצר רוחו' של זיידל. חדוות ה' היא יסוד החיים ו'מקור נשמת הפילוסופיה'. החוקים, הגדרים והסייגים אינם עול, אלא 'מקור גודל ושמחת נצחים', ובהם אנו חיים חיים אינסופיים בתוך מגבלות הזמן. הצער על חוסר שלמות הוא עצמו הוכחה ששלמות צפויה לנו. בסוף: הרב קוק מקבל את ההצעה לקבץ את מאמריו, ומספר על עבודות שבראשו - 'עין איה', ספר דעות, ספר כללים - ועל רצונו להשתחרר מהרבנות לעבודת הרוח.

עיקרי הדברים

- חדוות ה' - יסוד החיים.
- המצוות - מקור שמחה.
- הצער מעיד על שלמות עתידה.
- תוכניות ספרותיות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ב' שבט תרע"ד[4]

חביבי היקר הרה"ח[5] אוצר חמדה טהר לבב מר משה ד"ר[6] זידל [ד"ר משה זיידל, ידידו ותלמידו של הרב קוק, חוקר לשון ומקרא] שליט"א[7], וכל אשר לך רב שלו,.

שמחתני יקירי ביקרתך, אם כי נדהמתי קצת מקוצר רוחך, אשר לרוח נכון שכמותך רחימי [אהובי (ארמית)] לא יאתה לא דבר ריק הוא [דברים לב, מז] מה שמסורת בידנו מאבותינו חכמי-עולמים, להיות חדות ד' מעוזנו, [נחמיה ח, י] וחדות-ד' היא יסוד החיים, תהום האמת ועמקה הנצחי, אור ההגיון ומקור נשמת פילוסופית הפילוסופיה, ראשיתה ואחריתה. וכל נטיית האמונה-בד', שאינה פוסקת מכל נשמה, בתוכיותה, וכל מהלכי החיים המדריכים את הנטיה האלמותית הזאת, אם כל חכמה וכשרון ויסוד כל עליצות בחיים, שהם לוקחים בנו בתור בני-ישראל את החלק היותר עיקרי במהות-חיינו, בהמשכת היהדות המסורתית, ברעיון ובמעשה, עם כל תכסיסיה, שהם כל-כך נשאים, כל-כך חביבים ומלאי ענין נשגב וקדוש, - כולם יחד מלאים הם לשד-חיים של חדות-ד' מעוזנו, המכשיר את כל העצבנות המודרנית להתהפך לגילת-לבב וחדות-חיים. "כי יש שכר לפעולתך ויש תקוה לאחריתך", [ירמיהו לא, טו-טז] - לפעולת הכלל ולפעולת הפרט, לאחרית הכלל ולאחרית הפרט, והם כ"כ[8] משתלבים זה עם זה, מתאחדים זה עם זה, כ"כ אחד ממולא מזוהר אורו וחדותו של חברו, עד שכל ישר-לב לא יוכל להבדיל ולהפריד בין שניהם, - וקוצר רוח זה למה הוא בא, והחקים, הגדרים והסיגים, לא תנחומים אנו צריכים לקבל עליהם כי-אם מקור-גודל ושמחת-נצחים הם לנו.

הם הם מוציאים אל-הפועל ומבליטים הם את הוייתנו בכל בירורה. השלמתנו הרוחנית, המוסרית, האישית והכללית, תלויה ומאוגדת היא בכל הארג הגדול המלא חיים זורמים של דורי-דורות, שחק

ומשפט כתוב ומסור ממלא את כל מהותם, בגאותם האצילית ורוממותם המלאה הוד-קודש וגדולת-זיו-עליון. מסתגלים אנו בהם ועל-ידם, לחיות חיים אין-סופיים גם במסגרתם של זמן ומקום, גם בתוך מועקה של חומר עכור ורוח כהה.

אילו עצר אדם עלינו, שלא נוציא אל-הפועל את הרחבת הוייתנו, שלא נסגנן את חיינו על-פי המעמד הנפשי הפנימי שלנו שהם הנם כל הפרטים והכללים של החקים והגדרים והסיגים, הדבקים בנו דבקות של חיים עמוקים ומלאים, אז היינו מוצאים עצמנו חשוכים ואומללים. ואומללים שבאומללים הם אותם שטומטם לבם, עד בלי להכיר את האמת הגדולה הזאת, ומכיריה הם הם המאושרים, החיים חיי-האמת, המתאימים למקור-נשמתם ואמתת-ישותם. ואתה ידידי, אשר ב"ה בתוך המחנה הטהורה הזאת, מאושרת-החיים, היית והנך, - האתה תסבול מקוצר-רוח? לא מחמדי, לך שמחה וגילה יאתה. וכולנו נשמח ונגיל בנחלה שפרה עלינו, "ד' מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי". [תהלים טז, ה] ואומה, שכ"כ[9] נצחה על שדי-הרוח, שכ"כ הבליטה את חותמה המוסרי והאצילי על המון גויים רבים, ושאחרי בלותה כבימי-נעורים מתחלת היא לפרוח ולצמח מחדש על ארצה מלאתי-הפלאות, בניה המצויינים, מכירי-הודה ומחיי-רוחה, ההם יהיו מתנודדים וקצרי-רוח? לא, אהובי, רבבות פעמים לא, "רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים". [ירמיהו לא, ו] ואם עמוק הצער על מכאובי הגוף והנשמה, אם גדול הכאב על עלבון העולם ומחשכיו, - על הכל אור חדות ד' ומשוש תקות ישעו הולך ומתגבר.

וכשאנחנו מצטערים בכלל על חסרון-שלמות, האין זה אות ומופת שהננו צפויי שלמות, שהננו הולכים ועולים לעתיד כ"כ מלא אור, מלא פאר והדרת-קודש? ואם נסתרים הם השבילים, הננו קרואים מעומק ההגיון למסמך אהימנותא דרחמנא, [להישען על האמונה בה' (ארמית)] כי כל מעבדוהי קשוט, אשרי כל חוכי לו. ורוח האדם, השואף למרחבי-עולם, היש לפניו מסלה אחרת כי-אם אותו המרחב, שאין לו באמת כל מצר ומועקה, הצפיה לחסד עליון ולגבורה של מעלה, הפרוש כשפריר-שחקים על כל היקום ומגוון בשלל צבעים לוקחי-לב על כל חיי האומה המיוחדת, אשר ד' מנת-גורלה מראשית ועד אחרית. לא לצערנו נברא ים-היופי כ"א[10] לעדננו ולרוממנו, ולשום אותו עם כל המון גליו מכון למסע-של-טיול ליופי יותר נערץ ונשגב ממנו, שנשמתנו החפשית תמיד היא טסה אליו בכנפי-נשרים שלה, המתרחבות ונארכות, לפי הגודל של הסתגלותנו לחיים הרחבים של החקים, הסיגים והגדרים, עם כל המון המחשבות והרגשות התלויים בהם. וזה וזה עולה בידינו, והמלאכה המחממת - מתוך עצמותם של החיים נובעת היא, אותם החיים העליונים - והטבעיים כל-כך לנו, למזגנו, לתולדתנו, לרוחנו, לעברנו ועתידנו, האשר רק מפני תגרת יד הגלות הולכים הם ונכשלים, נחלשים ונמקים.

הננו בכל מרץ קרואים להשיבם לאיתנם ע"י[11] חינוך וספרותי ע"י עבודה ציבורית ויחידית, עי" קחת מכל פינה ועבר את הטוב, היפה, האמת והמועיל, ולטעת בגנינו, וע"י[12] הרחבת ביטויינו והשפעת-רוחנו על החוגים כולם, הקרובים והרחוקים, בתוך ומעל לגבול ישראל. ומה יקרים הם חיי-עבודה גדולי-ערך מלאי-יפעה כאלה, והם הם חיינו באמת. ברוכים יהיו כל תומך ידם, כל מתעודד להוסיף לשד-חיים לעצמותיהם, בחשבון צלול חדותי כזה עתידה עבודתנו להתברר.

"ועיניכם תראינה ואתם תאמרו: יגדל ד' מעל לגבול ישראל".

ההצעה ע"ד[13] הדפסת מאמרי בקובץ מיוחד מקובלת אצלי. ומה יקר היה לי אם ימצא כח שיקבל עליו הוצאת הדפוס, והיינו מכינים, ע"י עזרה רוחנית, קיבוץ של כל מה שנדפס עד כה וחלק הגון מרשימות וכתבים, עם הוספות, תיקונים, מילואים, ואולי גם הרחבות ומבואות במקצת. ועם זה עבודתי ב"עין יעקב" צריכה היא להרחבת דעת, ועוד עבודות נכבדות שקועות בדעתי, כמו ספר-דעות כללי, ספר כללים ומבואים לכמה עניני תורה, מעשיים ועיוניים, ועוד כמה מחשבות שהיו ראויות לצאת אל הפועל אם היה לי מוצא לכסף, באופן כזה שהייתי יכול לשחרר עצמי מעבודת הרבנות, ולהקדיש הזמן לעבודת הרוח, הספרות לפי נטייתי לכל סעיפיה.

אבל האפשר שתקוה זו תבא, ד' יודע. ואני תפילה, יחננו ד' ותבא שאלתי, ותתגלגל זכות ע"י זכאים, ידידי היקרים, כבוד חביבי וידידנו הרב לוועגבערג שליט"א אשר אד"ש[14] באהבת אמת,

הנני מוכרח לקצר, ואומר שלו'[15] רב ועתרת-ברכה כנפשך היקרה ונפש ידידך הנאמן מצפה אשרך וטובך כה"י[16],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. הרה"ח - הרב החסיד
6. ד"ר - דוקטור
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. כ"כ - כל כך
9. שכ"כ - שכל כך
10. כ"א - כי אם
11. ע"י - על ידי
12. וע"י - ועל ידי
13. ע"ד - על דבר
14. אד"ש - אדר שני
15. שלו' - שלום
16. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרסט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' אדר תרע"ד - יפו **נמען:** הרב אהרן שמחה בלומנטל

על 'דת ישראל ותעודתו' ותרגומו לאנגלית בשביל יפן: העם היפני 'הנאור והחופשי' ראוי להביט באור ישראל בעיניים בהירות מעמים שנשטפו בשנאת ישראל. אבל יש להסיר מהפתיחה את הורדת הוודאות האמונית לדרגת השערה; זו הבנת ההשכלה האירופית ולא 'הכרה חיה'.

עיקרי הדברים

- תרגום ליפנים.
- בלי הורדת האמונה להשערה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ה' אדר תרע"ד[4]

כ"[5] הרב הגדול בתו"י[6] מו"ה[7] אהרן שמחה בלומנטהאל נ"י[8].

עברתי על פני מחברתו הנכבדה, נקובת השם "דת ישראל ותעודתו", ומצאתי ממנה קורת-רוח. ולא אפליג את הרעיון, שכבודו חושב להעתיקה אנגלית, כדי לתן מהלכים לרעיונותיה בארץ יפן. זה העם הנאור והחפשי, המקיץ משנת התרדמה הארוכה שלו, בכחות רעננים, הוא באמת ראוי להביט על המאור הישראלי מתוך עינים יותר בהירות, מעמים אחרים שהזיה ושנאת-ישראל בחטיבה אחת ארסו את חייהם הרוחניים. מפורש אמצא להניא את כבודו מדברי הפתיחה, המורידים את הודאות האמונית למדרגה של השערה. זאת היא ההבנה של ההשכלה האירופית, ולא הכרה חיה הראויה להמסר מישראל לעם מתנער לתחיה. "הללו את ד' כל גויים [תהלים קיז] שבחוהו כל האומים, כי גבר עלינו חסדו ואמת-ד' לעולם, הללויה", יהי ד' עמו, ותחזקנה ידיו לקדש שם ד' אלהי ישראל ושם ישראל עם קרובו.

ידי"ע

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה – ברוך השם
2. עה"ק – עיר הקודש
3. ת"ו – תבנה ותכונן
4. תרע"ד – השנה תרע"ד (1913/1914)
5. כ' – כבוד
6. בתו"י – בתורה ויראה
7. מו"ה – מורנו הרב
8. נ"י – נרו יאיר

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרפג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד ניסן תרע"ד - יפו **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

אגרת פיוטית: אור הישועה 'מקשקש כזוג' בכל גבול הארץ; 'סודות יצירת עולמים... עומדים להתפרץ באורות מאופל'. אורחים באים ושבים מלאי התלהבות. 'עלינו המשא הנעימה לבסם הכול בבשמי אורות קודש... והיה על מצלות הסוס קודש להי''.

עיקרי הדברים

- אור הישועה בארץ.
- תפקיד: לבסם בקודש.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזהי"ת[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד ניסן תרע"ד[4]

האפשר שיעלה בידי גם חלק אחד מרבבה מחפצי להציק לפניך [לשפוך לפניך (על פי ישעיהו כו, טז)] אהבת-אב אצילית, המתעוררת בתעצומתה ביחוד בבא תור כתיבת מכתב לך, מחמדי, - ואני כבול בכבלי טרדותי וענות נשמתי מכל מפריעיה מאור-נעמה אשר שתו עלי סביב. [מאור נועמה, אשר הקיפו אותי (על פי תהלים ג, ז)]

אמנם אגילה באלהי-ישעי, [חבקוק ג, יח] המשביעני צוף מתקי קדשו מלשד ארץ-חיים, [מתמצית ארץ החיים, ארץ ישראל] אשר באורו וישעו זכני לשבת בה ולראות בעיני ברב חסדו צמיחת קרן ישועת עמו ההולכת ועולה, ב"ה[5]. ההרגשה של אור ישועה מקשקשת לפנינו כזוג, [מצלצלת לפנינו כפעמון (על פי סוטה ט)] כל גבול ארץ-ישראל כולו אומר כבוד [על פי תהלים כט, ט] וקורא להתעוררות רוחנית ומעשית איתנה. והקול עוד יחזק, מיום ליום יתן אומר רב, [על פי תהלים יט, ג וסח, יב] ומפרק לפרק ישגא החזיון, [יגדל המראה] חזון מופתי-עולמים, כי בא מועד למועד-מועדים, [דניאל יב, ז] וסודות יצירת עולמים על גבול התעלומה [על גבול הנסתר] עומדים מוכנים להתפרץ באורות מאופל. מלאי שירה ושכורי נחמה ותשובה יבאו גדודים מעברים לקומם חרבות ארץ חמדת-עולמים. אורחים רבים, ב"ה, באים ומלאי התלהבות וחבה הם שבים לארץ-גלותם, לעודד ולחזק. רוח-ד' מפעמת. ועלינו המשא הנעימה לבסם הכל בבשמי אורות-קודש, לעודד ענוים בישועה, [לסלק את ריח] [על פי תהלים קמט, ד] להפיג את רוח הזוהמא דכופתא דחמרא, [הזוהמה של גללי החמור (ארמית; על פי סנהדרין צח: "אזכי ואיתיב בטולא דכופיתא דחמריה", חמורו של משיח)] להפך הכל לריחות עדני-עדנים, "והיה על מצלות הסוס קודש לד''. [זכריה יד, כ] אור החסד מתגבר בעולם ואהבת-ישראל וארץ-ישראל הולכת ומתלהבת בשורש נשמתה של כנסת-ישראל, ונחלי עדניה ימתיקו כל המרורים, שיפעלו לאמץ כח ולהרים קול יעקב בעז ד'.

כולי שלך אביך

אברהם יצחק ה"ק

1. בעזהי"ת - בעזרת השם יתברך

2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. ב"ה - ברוך השם

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרצג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א סיון תרע"ד - יפו **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הרב קוק שמח ברעיונות הרצי"ה על השם 'ערפלי זוהר', אף שבאמת כתב 'טוהר'. הרב קוק מתקן לשון אבל לא משמיט. הרב קוק מבקש לדעת מה הרצי"ה לומד, וממליץ על ספרי הכללים: 'כריתות', 'גופי הלכות', 'שם הגדולים', 'ארעא דרבנן', 'יד מלאכי'. בשיעור הכוזרי דיבר על כך שההכרה הרוחנית שווה לחושים: המציאות קודמת, ו'הדעת והחושים הם חטיבה אחת'.

עיקרי הדברים

- 'ערפלי טוהר'.
- ספרי הכללים.
- שיעור הכוזרי: ההכרה הרוחנית.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"א סיון תרע"ד[4]

התענגתי במכתבך הגלוי, ברעיונותיך ע"ד[5] השם ערפלי זוהר, [ספרו של הרב קוק "ערפלי טוהר"; ראו (כרך ב', אגרת תרפז)] אע"פ[6] שבאמת "טוהר" כתבתי כדאמרי רבנן בשופרות. בכ"ז[7] הרעיונות הטובים והאידיאליים נשארים ברעננותם גם כשאין להם על מה שיסמכו, כ"א[8] כהררים התלויים בשערה, [חגיגה י] ולו שוגג ומשגה כתיב.

את הלשון אני מתקן לפעמים כיכולתי, אבל להשמיט דברים עדיין לא נסיתי, ואולי לא בא לידי עדיין מסוג זה.

לא כתבת לי מחמדי מפרטיהן למודיך, באיזה מסכת ופוסק, ואולי תעסוק באיזה ענין סוגיתי לבררו. ידעת תשוקתי להיות רגיל בספרי הכללים, כהכריתות, גופי הלכות, והאחרונים, ש"ש, ארעא דרבנן, יד מלאכי [ספרי כללי התלמוד וההלכה: "ספר הכריתות", "גופי הלכות", "שמעתתא שלמה" (ככל הנראה), "ארעא דרבנן" ו"יד מלאכי"] וכיו"ב[9]. הם אינם קשים לקנין ומועילים בהכללתם, וכבר העיר ע"ז[10] בשל"ה [שני לוחות הברית" לרבי ישעיה הורוביץ] בחלק תורה שבע"פ[11].

הנני כותב דברי אלה בהיותי בחדרי שבדירת הב"ד[12], ומכתביך היקרים הנם בבית למעלה. ע"כ[13] לא אוכל לספק חפצנו כעת לדבר, ע"ד איזה פרטים שבמכתביך.

היום דברנו בשיעור הכוזרי, [ספר "הכוזרי" לרבי יהודה הלוי] ע"ד השתוות חוש ההכרה הרוחנית לכל החושים שהמציאות צריכה להיות תחילה, ואח"כ[14] הפגישה הסוביקטיבית, ורווחא שמעתתא שהדעת והחושים הנם חטיבה אחת בתנאים שונים לפי האורגנים שמשתמשים בהם, כשינוי הביטוי שבמוצאות השפה.

ת"ל[15] על החוה"ש[16] אשר עמנו כולנו. חזק ואמץ בכ"ט[17]. באור ד' בשמחת תורה מצוה וחכמת ודעת. בבריות גופא ונהורא מעליא, כעתירת אביך מצפה אשרך בכל לב, מנשקך ממרחקים,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)
5. ע"ד - על דבר
6. אע"פ - אף על פי
7. בכ"ז - בכל זאת
8. כ"א - כי אם
9. וכיו"ב - וכיוצא בזה
10. ע"ז - על זה
11. שבע"פ - שבעל פה
12. הב"ד - הבית דין
13. ע"כ - על כן
14. ואח"כ - ואחר כך
15. ת"ל - תודה לא-ל
16. החוה"ש - החיים והשלום
17. בכ"ט - בכל טוב

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תשיד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט שבט תרע"ה - סנט גאלן **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

מה' יצא להרחיקו מהארץ. כשישוב, יבחין בין אור הארץ לבין 'חושך ארץ העמים'. במלחמה גנוזים 'החסדים הגנוזים' בתוך הגלים הזועפים. 'עת הזמיר' - זמיר עריצים. העולם מתמרק, וסדרי חיים חדשים ייבנו 'על משואות הישן', ו'אור ישראל' יפרוץ. הרב קוק דואג לת"ח בירושלים, וקורא להם לחזק זה את זה באהבה ובשלום.

עיקרי הדברים

- מאפילה לאור.
- המלחמה מטהרת את העולם.
- סדרי חיים חדשים.
- דאגה לת"ח בירושלים.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזהי"ת[1], ס"ט-גאללין, י"ט שבט העת"ר[2]

שלו'[3] וברכה ד', מקודש ומציון, יופיע ויגלה לכבוד ידי"נ[4] מחמד לבבי ורוחי הרב המאוה"ג[5] אוצר תורה, הודה והדרה, פאר כל חמדה, ביראת ד' ברה, מוהרי"מ[6] חרל"פ[7] [הרב יעקב משה חרל"פ, מתלמידיו הקרובים של הרב קוק בירושלים] שליט"א[8], וכא"ל[9], וכל המסתופפים בצל צח תורתו ויראתו וחכמת קודש אשר בלבבו הטהור, שלום רב, וברכת ד' עדי עד.

אורו אור יקרות הופיע לעיני, ולבבי נמלא נחת לראות כי"ק[10]. והנה מאת ד' מימין-עליון היתה זאת, להרחיקני מאדמת הקודש חמדת רוחי, [הרב קוק נתקע באירופה עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, ושהה אז בסנקט גאלן שבשווייץ] עד אשר יגלה ויראה לנו ישעו באור חסדו ורב טובו, והנני בזה אסיר תקוה צמא ישע, בנפש כמהה בארץ ציה ועיף. אמנם מה גדלו עלילות מפלאות תמים דעים, אשר נצפה בצפייתנו כי ישיבנו ברב רחמיו אל ארץ חמדה ונזכה אז להבחין בין אור צל צח מלא נועם זיו עליון אשר בנחלת ד', לחושך של ארץ העמים, אשר רק לעתים רחוקות יאיר שביב אור, לגרש מעט את העלטה המכסה ארץ. וזהו חזיון תדירי גם בשנים כסדרן, ומה נדבר עוד בעת הנוראה הזאת, אשר ברב אומץ הננו נושאים עין לחזון-עולמים, לחדור מתוך מאפלים ברוח כהה לאור החסדים הגנוזים, המסתתרים בתוך ראשי הגלים הזועפים אשר בים הסוער של המון גויים רבים, "כהמות ימים יהמיון". [ישעיהו יז, יב] ומה מתוק חזיון אור נעים זה, הוד אורות מאופל, בהיותו נשקף במכון הקודש מהררי ציון, אמנם גם בארץ נדחה לא יעזוב ד' חסדו ואמתו, ומשמות גדולות אשר תרעש הארץ - חזון עתיד לאור עולם לא נעלם כליל. עת הזמיר עושה היא את, דרכה בזמיר עריצים, ["עת הזמיר הגיע" (שיר השירים ב, יב), ודרשו: הגיע זמנם של עריצים להיכרת] ועוף השמים וחיתו ארץ אשר עוטים אל השלל של בשר חסידים [על פי תהלים עט, ב, ויחזקאל לט, יז-יט] ונבלת

עבדי ד' הנופלים במערכת המלחמות, באכלם בשר לשובע ובשתותם דם לשכרון, ישכרו ויתערו, וזרע רמה תשבר. ["וזרוע רמה תשבר" (איוב לח, טו)]

העולם מתמרק ודאי מזוהמתו, וטהרתו תגלה בעלילות רבות גלויות בסדרי החיים והחברה החדשים אשר יכוננו על משואות הישן הנופל. ויותר הרבה מזה זרמי טהרה גנוזים וחבויים מתעוררים לבא, נשמות טהורות מרוקות, מוכנות לכל טוב, יכריעו את המשקל של זכות בעולם, ואור ישראל ימצא לו ידים רחבים מאד לפרוץ ימין ושמאל, וזרעו גוים יירש ועמים רבים יזה. [על פי ישעיהו נד, ג; נב, טו] כל אלה הם דברים ברורים אשר אמנם מונע גדול הוא אויר ארץ טמאה, שהנני בעניי שרוי בו, לינקא מתוכיות הקודש אשר באור חסד הגנוז בסוד ד' ליראיו, [תהלים כה, יד] אבל כעור באפלה אמשש, [על פי דברים כח, כט] ומרחוק יראה ברק זוהר, ותשועת ד' תשגבנו לצפות לעזרתו מקודש. ואני תפלה יהיו דברי אלה לרצון, ויתעלו בבואם אל הקודש.

ויחזיק נא כתר"ה[11] ידי"ע[12] במעוז קדשו להיות חזק ואמיץ ברוח ד', בגבורה פנימית ונועם עליון, מחשוף הלבן [בראשית ל, לז] מאתרא עמיקא בעת הזאת, בבטחון גדול ואמונת אומן בהירה ואדירה, כי ימין ד' רוממה ועושה חיל, [תהלים קיח, טז] וזרע יעבדנו יספר לד' לדור. [תהלים כב, לא]

אמנם רוחי הומה בקרבי על מצב אחינו האהובים ידידי ד' שוכני הר צבי קודש, אשרי חלקם, וביחוד יחידי סגולה ת"ח[13] המסולאים, אשר כמה גדול צער חייהם בכל הימים ומה גם בזמן קשה ועת נסיון כזאת, ורוחי בקרבי ישתוחח כי מעטה מאד הפעולה אשר יכולתי לסבב ממרחק לטובתם. הנה זאת תקותי כי יחידי הסגולה איש את רעהו יחזקו, ויכירו את הערך הגדול אשר למרבה השלום לאהבת רעים חביבים עם יודעי ד' היושבים בקדושת ארץ צבי קודש, - דוקא בעת כזאת, וחדות עולמים פנימית, בנועם ד' וששון אור תורת אמת, בזמנים מיוחדים ומסוגלים נוסף על שקידת דלתי גופי תורה ברב כשרון, ודרכי שלום ואהבת אמת בהקפה כללית לכל יצורי ד' הנתונים בעמק צרה, שראויין כולם לרחמים וחמלה, וביחוד לעם ד' גוי קדוש, אשר אור קדשו וצדקת רוחו מתגלה היא ביתר שאת בעת צר ומצוק זאת, רוח נדבתו ועומק אמונתו באור ד' אמת אשר במעמקי נשמתו, אור האהבה, והדר השלום, בעוצם שכרון של העמים שכורי השמרים של כוס התרעלה שהם שותים לרויה, ידריכו אותנו עז, ורוח ד' תפעם בקרבנו לחזקנו ולאמצנו בתקוה טובה לרומם קרן ישועה, יואל ד' ונזכה ברב חסדו להתראות באהבים על אדמת הקודש ולהתעלות במתק צוף אמרי נעם בתורה ויראת ד' טהורה, בקול רנה וישועה, בהודות והלל לד', כי מחץ וידיו תרפאנה, [איוב ה, יח] במהרה במהרה בקרוב לאוי"ט[14] בעהי"ת[15].

ואני בצפיתי אצפה לאור ד' כי ירחמני בגלותי וישיבני בקרוב אל הר הקודש, ויתרון האור מתוך החושך, רק במקום האור אפשר לקוות שיגלה ויראה. ואם כי ישנה נקודה דקה זעירא, נהירו דקיק, שאינו נקלט ונתפס בעצמיות פנימיות הנפש, שבזה מתגדרת קליפת חו"ל[16], ודומה שאין לו אלוה [כתובות קי: "כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה"] משום דקרי לי' אלהא דאלהיא [מנחות קי: אומות העולם קוראים לה' "אלהא דאלהיא", אלוה האלוהות] ממזרח שמש עד מבואו [מלאכי א, יא] גם במקום שאינם מכירים לא את ישראל ולא את אביהם שבשמים, וההתרחבות הזאת המקיפה שאינה נתפסת בכלים הפנימיים של החיים, שהיא חלק העמים, גדולתו של עשו שנצלה ממנו לאה בתפלתה, [בבא בתרא קכג: לאה התפללה שלא תיפול בגורלו של

[עשו] היא היא המשגיאה לגויים ומטרידתן מן העולם בהחלקת דברים, ממנו נקח לעבוד את ד' למעלה למעלה מעל לגבול ישראל, אשר רק אחרי התבססות אור ד' על עמו ישוב אור זה להיות לאור חיים, ולא אבוא בעיר ירושלים שלמעלה כ"א[17] כשאכנס תחלה לירושלים שלמטה, [תענית ה] ומרוחב היקף דנא, אשר המעמיקים הנפשיים בסטרא דשמאלא, בעלי הדעת הפועל, יכלו להשתקע על ידו בתהומות ויאורין עד כדי עדי אובד, יובא בית ד' לעודד ענוים בישועה. ואותה הפנימיות העמוקה, מקוה היראה והענוה אשר בגיא חזיון בארץ חמדה, אשר ענוים יירשוה סלה, [על פי תהלים לז, יא] רק היא תראה את כבודה בביתה וארצה, לקרב את הריחוק הגדול של הנפש האנושיית המוגבלה אל אור ד' עליון המתגלה בהיקף כללי לכל עמים והמון בריות בכל דורות ועולמים אין ספורות, ונהר דינור [דניאל ז, י] אשר על אש רשעים יחול, להכרית מבית ד' כל פועלי און אשר קומטו בלא עת, ישלג בצלמון, למדקדקים אותיות קבלת מלכות שמים, [ברכות טו: הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננים לו גיהנום, שנאמר "תשלג בצלמון" (תהלים סח, טו)] מעין דוגמא שלעתיד לבא שיתהפך הגיהנום למקום עדן ערבתה כגן ד' [ישעיהו נא, ג] ומחולם של צדיקים, [תענית לא] שאין קץ לשפעת קודש ועומק עדנים זה עדי עד.

ואותו האור המבהיק בארץ האורה לא יתן מקום לאור כהה מרוחק זה, ודוקא מתוך חשכה יאיר נתיבו. אבל כל אלה דברים מטושטשים בארעא דחשכא, אשר רק צללי אורות מהם נשקפים, להחיות רוח שפלים ביחול לד' אב הרחמים, שאחרי עבור סערה ורוח נחת יעבור על פני ארץ, והמושרשים בעמקי מאוייהם וכל חושם בקרבם פנימה לצפיית ישועת ד' בארץ חמדתו, ישובו ובאו ציון, ואז יראו כל ישרי לב ינהרו, ולד' הטוב וסלח אשר לא בזה ענות עני [תהלים כב, כה] ניחל, כי יראה בעני עמו ועולמו, וימהר לפתח שערי ישועה ורצון וישמח לב מבקשי ד', ומציון תנתן מהרה ישועה לישראל תפארתו, ברב עז והדרת קודש.

אבקש מאד מכבוד ידי"נ כתר"ה לשמחני עוד בדברי קדשו המאירים מאור הקודש, ויבשרני משלומו וטובו, ושלו'[18] הידידים החביבים המתחזקים בעז ד' בהר צבי קודש, והי'[19] זה שלו', כנה"ר[20] ונפש ידי"ע מצפה לתשועה ואורה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעזהי"ת - בעזרת השם יתברך
2. העת"ר - השנה תרע"ה (1914/1915) - בצירוף אותיות
3. שלו' - שלום
4. ידי"נ - ידיד נפשי
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. מוהרי"מ - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, מ (למשל: יעקב + משה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
7. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
8. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
9. וכא"ל - וכל אשר לו
10. כי"ק - כתב ידו הקדושה
11. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
12. ידי"ע - ידידו עוז
13. ת"ח - תלמידי חכמים

14. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
15. בעהי"ת - בעזרת השם יתברך
16. חו"ל - חוץ לארץ
17. כ"א - כי אם
18. ושלו' - ושלום
19. והי' - והיה
20. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תשלז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב ראש השנה תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** ד"ר משה זיידל

המסיבות הקשות הן 'כוח לוחץ להתעודדות'. אנו יודעים לקרוא את 'הכתב המטושטש' של המאורעות. 'הסתירה היא על מנת לבנות והמחיקה על מנת לכתוב', והבניין החדש יעלה על הישן. 'מכל אשר הגינו... אין דבר אובד'. הם קיבלו מכתבים מהמשפחה, ומצבם מניח את הדעת. אין זה הזמן להדפיס. הם היו במקום מרפא, שולס־טאראספ.

עיקרי הדברים

- קריאת המאורעות.
- סתירה על מנת לבנות.
- שום דבר אינו אובד.
- המשפחה.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], ער"ה[2] שנת עתר"ו[3], ס'-גאללען [סנקט גאלן שבשווייץ, שבה נתקע הרב קוק בתחילת מלחמת העולם]

שלו'[4] וברכה, ברכת השנים וכוח"ט[5], ושמחת הרגלים וכ"ט[6] לכ'[7] ידידי חביבי ויקירי הרה"ח[8] המרומם ונעלה, כליל תפארה מר משה ד"ר[9] זידל שליט"א[10] וכא"ל[11] ברכת ד' וכט"ס[12].

אחרתי יותר מדאי דברי-תשובתי על מכתבו היקר, וההתנצלות היא הרגילה: אם לא טרדות מעשיות, של עבודה שיעבודית וציבורית, שאין לי בגולה כמעט, כ"א[13] טרדות הנפש הפנימיות, ממצב הפרט, וממצב הכלל, הנתון בסבך עצום ונורא. ד' יעודד וישגב, במהרה, וירומם קרן עמו, אשר הושפל מכל קרנות הגוים כולם דמסתבכן דא בדא, [המסתבכות זו בזו (ארמית)] ויצמיח לנו אור ישועה מתוך המהפכה אשר חוללה בעולם הגדול.

אמנם, יקירי, הננו רואים את כל אלה המסיבות, ביחש לרוח הפנימי של האדם, ושל ישראל ביחוד, אחרי כל הממרורים שבהם, לכח לוחץ להתעודדות, להפשטת דעת, הגברת רצון, והתאצלות מחשבה, בהתפשטות אלפי רבבות קמטיה. אנחנו עם יודעי האותיות בספר ד', כספר התורה הכתוב מרוח ד' אל עולם ושפעת אמרת קדשו החיה לנצח, אשר לא ישוב ריקם דבר אחד מדבריה, כספר ההויה, והתולדה הכללית והאנושית, אנחנו יודעים הננו לקרא ג"כ[14], ע"י[15] אנשי-חמודות, ואורם החי בקרבנו, גם את הכתב המטושטש הזה של מסבות המאורעות האלה, אשר לא כהלין למקרי יתיה כל חרטומיא ואשפיא, ספריא ופרופיסוריא. [שלא יכלו לקרוא אותו כל החרטומים והאשפים, הסופרים והפרופסורים (ארמית, על פי דניאל ה, ח)] ולקריאה זו אנחנו קרואים, ולמפשר כתבא דנא [ולפרש את הכתב הזה (ארמית, על פי דניאל ה)] אנו עתידים, באין-ספק בעתיד הקרוב המוכרח לבא ולהתחדש בעולם ברוח חדש. אחרי כל אלה המהפכות העצומות ההולכות ומתחוללות, לא יוכל רוח האדם להשאר על עמדו בשפלותו, אחרי מעשים נוראים כאלה, ולא יוכל רוח ישראל לעמוד מלתן את שפעת-כחו באור חיים חדשים בקרב עמים. טמון וספון הוא בנו

אוצרנו המלא, אוצר החיים הנפלאים, היונקים מזיו חיי הדעת, של אור נוטה שמים ויוסד ארץ, [ישעיהו נא, יג] אשר בקול דממה [מלכים א יט, יב] ברוח סער ישמיע אמריו לאזנים קשובות.

ואזני העולם כולו הנה היא האזן ששמעה על הר סיני: "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מא"מ[16] מבית עבדים", והקול הולך והומה, הולך וסואן, וכל לב-מתנה מקשיב הוא רב-קשב. אין בקרב רוחנו פנימה שום ספק, על דייקנותה הנפלאה של החכמה העליונה בתהלוכות הבנין ההיסתורי, אשר לאדם ורוחו, המתאים מאד לכל הדייקנות הנפלאה של הבנין הגדול אשר למלא-עולמים, ואשר לנפש כל חי ולגויתו וכל יצוריה וכחותיה, אשר ההרס והבנין יחד.

התוהו והתיקון, ישכללו את כל אשר יאתה לכל נפש משוגבת לכסוף לחזיונותיהם. וכאשר עינינו רואות משבר גדול ברוח ומעשה, הרס גדול על מגדלים גבוהים, של התולדה האנושית וכל מכמניה, מחיקה רבה על דפים הסתוריים רחבים, הננו יודעים ברור שהסתירה היא ע"מ[17] לבנות והמחיקה - על מנת לכתוב, והבנין החדש והכתב החדש יעלה הרבה בשיגובו ופארו על הישן שהולך ונחרב. לשאלת "אבותיכם איה הם, והנביאים הלעולם יחיו", [זכריה א, ה-ו] - תאיר התשובה: "אך דבר ד' וחוקיו" בקרבנו לנצח חיה יחיו וחיה יחיו את כל. אין אנו מסופקים אף רגע, שלקראת הופעה של חדוש-נשמה הננו עומדים בהוספות רבות, בהארות רבות, בביאורים רבים, בתוספת אומץ ובתוספת הוד. מכל אשר, הגינו, חשבנו, שאפנו, אין דבר אובד, הכל חוזר וחי, חוזר ומתיצב יהיה לפנינו ולפני העולם כולו, בצורה יותר עליונה, בתכונה יותר מבולטה ובריאה, בהכרח יותר נצחית, החובקת בקרבה, את השעה ואת העולם, ואת כל עושר-חייהם. ורבים יבאו מכל עבר ופינה, בעלי מקצעות שונים ומשונים, שכל אחד רואה את עולמו ואת כל העולם כולו בפינתו. ויניחו אבן על אבן, ומקדש ד', כמקדש של מטה כן-היכל ד' ברוח, המרחף על פני כל המעשים וכל העליליות, גם הוא הוסד יוסד.

אבל כדי לקומם את הגויה של הרוח הגדול העומד להגלות בכנסת-ישראל, חטיבת השכינה העליונה, לאלהי -כל הארץ מעולם ועד עולם, צריכים כל הכחות לשמש, גם הכחות העוזרים בגלוי גם אלה המסייעים במסתרים, גם אלה הסוברים שהם סותרים, והם באמת בונים, אשר בנינם יתגלה בהצרף סיגיהם, ועל כולם הבונים המוכרים, ההוגים ושואפים, ברוח בהיר ובלב מלא אומץ אל מפלאות תמים-דעים, ואל דבר ד' הנאמן נצח. מכל ערכי האמונה, מכל הערכים ההיסתוריים, ומכל הערכים המדעיים, מכל הערכים המורגשים ומכל הערכים השיריים, ועל כולם מכל הערכים השמימיים,

ששם דבר-ד' עומד, ומכל ערכי הנצח, המרווה וממולא מכל ערכי הזמנים והחליפות, והם עליהם מתעלים ומתנשאים ברוממות-קודש, ושיח סוד קודש קדשים. ונשמות עורגות ומכירות, מתרוממות ומשתגבות, יבראו ברוח החדש העומד להופיע, וטללי-חיים חדשים, להחיות את האדמה החרבה וחרה מני חורב, בא יבאו, ופלגים חדשים יבקעו, ומנחל בית-ד' מעין יצא, וגם נחל השטים ישוקה, ולב נכון ורוח נכון, והכרה מבוררת לכל מפעל טוב, לכל שאיפה טובה, לכל אמונה ישרה, ולכל שאיפה קדושה רוממה ונשגבת, יחודשו וצרור לא יפול ארץ. השאלות החברותיות, הפוליטיות, האמוניות והמוסריות, תכני החיים ומגמותיהם, יקבלו צורה חדשה וגורל חדש, ובתוך, במרכז, אי-אפשר אחרת להיות כי-אם רוח ישראל עומד ויעמד. רוח ישראל סבא ורוח ישראל צעיר שיתגלה בקדושתו, רוח

ישראל הוגה ורוח ישראל פועל, רוח ישראל גאון האמונה וההופעה ורוח ישראל קדוש המחשבה והחקר, רוח ישראל בדד, ובגוים לא יתחשב, ורוח ישראל לברית-עם ואור-גוים, רוח ישראל פזור בקצוות ופועל פעולות פרודות, שסוף חשבונן הגדול להצטרף, ורוח ישראל מרוכז ושואף אל ארצו וחבל-נחלתו, רוח ישראל מכניס יפיפותו של יפה באהלי שם ורוח ישראל מוציא מתוכו אמרים מפוצצים ההגיונים מקוריים, אשר אין על עפר וגם לא במרומים משלם.

כי לא נתנה תורה גם למלאכי-השרת, "מלכי-צבאות ידודון ידודון ונות-בית תחלק שלל". מלאי תקוה וממולאי תפילה ושאיפה, צפיה ויחול, הננו עומדים על סף השנה החדשה הבעל"ט[18], שנקוה שתביא בכנפיה מרפא ושמש צדקה בחסדי אל כל היום, ואורות מאופל אמר ויהי שמכולם יאיר אור התשובה העליונה, תשובת הפרט ותשובת הכלל, תשובת ישראל והתשובה של האנושיות כולה שתמשך אחריה, להביא ברכה ומרפא לעולם, "שלום שלום לרחוק ולקרוב, אמר ד' - ורפאתיו".

במצבנו פה בגלות אין כ"ח. הננו תל"י[19] מקבלים מכתבים מבני משפחתנו מיפו ומירושלים ת"ו[20] ב"ה[21] על שלומם, ומצבם החמרי לפי הערך של הזמן הוא ג"כ ב"ה מניח את הדעת. פליאה לי שמידידנו ד"ר לוין נ"י[22] לא קבלתי שום מכתב. רק ע"י ב"ב[23] שי'[24] נמסרו לי ידיעות משלומם.

ת"ח[25] למכרנו היקר ר'[26] משה מבוסק נ"י על רוחו הנדיב בשילוח העשרה דאללאר. והנה כבר כתבתי לכבוד ידידי, שתל"י[27] אין אנו מרגישים מחסור ח"ו[28] מפני שהננו לוים ואוכלים, ונקוה בעה"י שיחנינו השי"ת[29] לשלם כשיזכנו לבא למחוז חפצנו.

וע"ד[30] אפשרות של הדפסה כעת מסופקני מאד אם השעה מוכשרת לכך עדיין, בין מצד הכותב בין מצד המקבלים, ששני הצדדים צריכים שתתחולל דעתם עליהם, ונראה מה יראנו ד' בישועתו בחסדו ורב-טובו לבית ישראל ולעולם כולו.

היינו איזה שבועות במקום מרפא שולס-טאראספ. ובשבוע העבר שבנו לגלותנו הקדומה פה. יתן ד' לרפואה.

מפני טרדות עיו"ט[31] הנני מקצר ואו"ש[32] כנפשך היקרה ונפש ידי"ע[33] דוש"ת[34] באה"ר[35], חותם ברכת השנים ומצפה לתשועה, הק'[36]

אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. ער"ה - ערב ראש השנה
3. עתר"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
4. שלו' - שלום
5. וכוח"ט - וכתיבה וחתימה טובה
6. וכ"ט - וכל טוב
7. לכ' - לכבוד
8. הרה"ח - הרב החסיד
9. ד"ר - דוקטור
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן

11. וכא"ל - וכל אשר לו
12. וכט"ס - וכל טוב סלה
13. כ"א - כי אם
14. ג"כ - גם כן
15. ע"י - על ידי
16. מא"מ - מארץ מצרים
17. ע"מ - על מנת
18. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
19. תל"י - תודה לא-ל יתברך
20. ת"ו - תבנה ותכונן
21. ב"ה - ברוך השם
22. נ"י - נרו יאיר
23. ב"ב - בני ביתו
24. שי' - שיחיה
25. ת"ח - תלמידי חכמים
26. ר' - רבי
27. שתל"י - שתודה לא-ל יתברך
28. ח"ו - חס ושלום
29. השי"ת - השם יתברך
30. וע"ד - ועל דבר
31. עיו"ט - ערב יום טוב
32. ואו"ש - ואומר שלום
33. ידי"ע - ידידו עוז
34. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
35. באה"ר - באהבה רבה
36. הק' - הקטן

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשלח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' תשרי תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** יהושע ברזילי

'ההריסה העולמית' פגעה יותר מכל בעם ישראל, ובארץ באו שבר על שבר: המלחמה, המשבר והארבה. כל אלה מעידים שאנו לקראת 'בניין חדש'. 'תשובה לאומית', שמשיבה לב בנים אל 'האבות אדירי האמונה', באה תבוא. הכוחות שיבשו ירוטבו מ'לשד חיים שבמקור ישראל', והארץ והגולה יתקשרו בעבותות חדשים.

עיקרי הדברים

- הפגיעה בעם ובארץ.
- לקראת בניין חדש.
- תשובה לאומית.
- קשר חדש בין ארץ לגולה.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזה"י[1] ס"ג, [סנקט גאלן, עיר בשווייץ] ד' תשרי עתר"ו[2].

כ'[3] ידידי החכם הנעלה, הסופר המצוין אשר עטו ולבו מסורים לעמו ונחלתו מר יהושע ברזלי נ"י[4].

שלו'[5] וגמח"ט[6].

כברק אור במחשכים נדמה לי מכתבו היקר וברכתו ברכת אוהב טהר-לב. הנה עלילות עולמיות וסערות-תבל הן הגורמות את רחוקנו כעת ממקום בית חיינו מארץ-אבות, ארץ הצבי [כינוי לארץ ישראל (על פי דניאל יא, טז)] והחיים, ארץ הקודש התחיה והתקוה לעמנו האהוב, שהננו קשורים בה בכל חושנו בנו, בכל המון-חיינו, בכל רוחנו ונפשנו. ונפשי צופיה היא מדי יום ביומו לתשועת ד' שיפלס לנו הדרך לשוב אל הקודש ויביאנו לשלום לשמחנו בנאות-ארצנו. אבל יסוד כל המחשבות לעת כזאת לכל בעל-נפש הלא הולך הוא ומתבסס בהכרה על הערכים הכלליים, הערכים הכלליים של העולם כולו, ועמהם ובתוכם ובחזיון אידיאלי הננו אומרים ג"כ[7] בבטחה של אמונת-אומן והכרה פנימית: במרכזם,- הערכים שלנו, ערכינו, שפיותינו ושאיפותינו. ההריסה העולמית הכללית הנכחית נגעה ביותר מכל, לפי-הערך, בשלד הגדול של עמנו, בגליותיו, בשלד האיום, שרוח חיים מרחף בנסים גדולים ממעל לו, בשאר-רוחו המרקיע לשחקים, באמונתו הקדושה, העמוקה מכל תהומות רבה, בנחלת-קדשו, במורשת תורתו מצותיו ותפלתו, במדותיו ותכונותיו המיוחדות, המקודשות והמצוינות, והרוממות מכל הלשונות. והגויה הלאומית אשר לרוח הגדול הזה, שהיא מאז כמו חללים שוכבי-קבר, [על פי תהלים פח, ו] הנה היא נפזרה עוד לכל רוח, בדלדול כואב צורב וצובט את הלב בכל עמקיו.

ובמקום התקוה, בא"י[8], יד ד' נגעה וההרס גם שם הגיע, שבר על שבר: פגיעת המלחמה, משבר-העולם, ובינתים הארבה. [מכת הארבה הקשה שפקדה את ארץ ישראל באביב תרע"ה] עדים הם כל אלה, שהננו עומדים לקראת

בנין חדש או מתחדש. זמן חדש יבא להגלות בבליטות יתרה, שבו ידע ג"כ קצת העולם, אשר אמנם יותר מכל ידע ישראל את כל אשר יהגה רוחו כבר, ולשמים עיניו ישא בכל מפעליו ובכל שאיפותיו.

תשובה לאומית, המבריאה את החיים, המוסיפה כח ואמץ, המחזקת את התקוה והמשיבה לב בנים אל אבות, [על פי מלאכי ג, כד] אל האבות הגדולים, אל האבות הראשונים, אל האבות אדירי האמונה, אדירי הקודש, אל האבות אשר שם ד' נשאו על שפתותיהם באמת ובצדקה בגדל אמונה, בגדל חיים, - בא תבא. והוספה זו נקוה שיוסיף לנו המשבר העובר גם בגולה וביותר בארץ-התחיה, והכחות אשר נתיבשו מיובש חמריות זעירה ירוטבו, והרטיבות תהיה רטיבות עצמית: לשד-חיים שבמקור-ישראל הוא מתהווה וזולף בתעצומו, [ונוטף בעוצמתו] ומחשבות כלליות, יותר אדירות ויותר מתדמות לאלה של גבורי-הקודש רבי-התעצומה אשר בדרכיהם הננו חותרים ללכת, יפכו [יפכו כמים, יזרמו] ויהיו למקור ברכה, למקור ספרות ולמקור-חנוך, למקור חיים והליכותיהם, למקור מצעדים של היחיד ושל הצבור, והכשרונות יתאגדו אחד אל אחד והארץ והגולה יתקשרו בעבותים חדשים, אשר חזון תחיתנו יוחל יותר על-ידם להגלות בכל ערכיו, בצעדים יותר עזיזים, בתמונות יותר מזהירות, ובעיקר באמונה יותר עמוקה, יותר נלהבה ויותר מחיה.

הבה נקוה לעזרת מצר [על פי תהלים קח, יג] ולאורות מאופל, ובמרום הררי ציון יראנו ד' בישועתו ויחדש ימינו כקדם. [איכה ה, כא]

ידידו מוקירו מצפה לתשועת ד' על עמו ועל עולמו,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
2. עתר"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3. כ' - כבוד
4. נ"י - נרו יאיר
5. שלו' - שלום
6. וגמח"ט - וגמר חתימה טובה
7. ג"כ - גם כן
8. בא"י - בארץ ישראל

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשמ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ו' תשרי תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** הלל פרלמן ומאיר (חתנים)

תודה למאיר על הפרטים על בנותיו בארץ. להלל: אנו מול חזיון חסר תקדים, ויד ישראל חייבת להתגלות בו. אין לעשות פלסתר את המאמצים של השנים האחרונות, גם אם הם מעורבים בסיגים. נדידת יהודי מזרח אירופה תוליד קהילות ומוסדות חדשים. הרוחות החדשות, כשמטהרים אותן ומרכיבים אותן על יסוד קדושה, יתנו פרי. 'קרואים אנו למפעלים גדולים' - הגותיים, ספרותיים, מעשיים וחברתיים.

עיקרי הדברים

- תודה על הידיעות.
- לא לפסול את מאמצי הדור.
- טיהור הרוחות החדשות.
- קריאה למפעלים גדולים.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1] ו' תשרי עתו"ר[2]. [ו' בתשרי תרע"ו (1915). הרב קוק ישב אז בשווייץ]

גמח"ט[3] לכבוד ידידי נפשי החביבים איש איש כברכתו החתן היקר הרב החו"ב[4] מוכתר במעלות ומידות יקרות מו"ה[5] הלל נ"י[6] והחתן היקר המופלג בתורה ויראת שמים צנוע ומעלי ומעוטר במדות ותכונות יקרות מר מאיר נ"י.

שלו'[7] שלו' וברכה באה"ר[8].

ידידי היקרים, יותר ויותר מדי עכבנו את התשובה על מכתבכם היקר, ואתם בטובכם תדינו אותנו לכף זכות, כי רק מטרדות הנפש של צער הגלות והמית הלב מהמצב הכללי ד' ירחם, נדחו הדברים.

רב תודות לך מר מאיר יקירנו על מכתבך המפורט, אשר הואלת בטובך לכתוב לנו בפרטיות ממצב ב"ב[9] באה"ק[10] ביחוד ממצב הילדות שי'[11], ישלם ד' לך גמולך הטוב וישמח את נפשך בכל אושר והצלחה ונזכה יחד לשמוח בשמחת ארץ חמדה על אדמת הקודש, בתת ד' ישועה לעולמו ולארצו ונחלתו במהרה במהרה בקרוב. ואתה מר הלל חביבי, יישר כחך על דבריך היקרים דברי נגידים [על פי משלי ח, ו] האמורים ברגש נכון ושאיפת לב טהור. עומדים אנחנו מול חזיון גדול ועצום אשר אין ההיסתוריה האנושית יודעת דוגמתו. אין ספק בדבר שחליפות רבות ערך כמוסות במעמקי חזיון עולם זה. ובזה ג"כ[12] אין ספק כי יד ישראל ברוחו בקולו של יעקב [על פי בראשית כז, כב: "הקל קול יעקב"] מוכרח פה להגלות. חלילה לנו לעשות פלסתר את כל המעשים והעלילות, השאיפות והמסיבות לעריגת חיים כלליים שעברו עלינו בשנים האחרונות. כמה שהם מעורבים בסיגים, כמה שעוד לא קבלו את צורתם הנכונה, ותארם החי בחיי אמת שלהם, הננו רואים בהם סוף כל סוף התאמה לחזון הקודש, אותות אשר לא ינכרו שהדברים נעשים ע"פ[13] מגמה עליונה, ויד ד' אוחזת בהם להחל דרך סלולה לעמו המיוגע מהמון צרותיו, וגם לעולמו הרובץ תחת משא החיים המעורבבים הכבדים עליו.

קשה ודאי להתוות כעת עדיין איזה דרך להמהלך, אבל בזה יכולים אנו להיות בטוחים, שהנדידה הנוראה של חלקים כ״כ[14] גדולים ועיקריים של אומתנו יושבת מזרח אירופה, [גירוש המוני היהודים מאזורי החזית ברוסיה ופליטתם בשנות מלחמת העולם הראשונה] ששם כח החיים הרוחניים הישראלים טמון וכמוס בחלקיו החשובים, וההכרח של חידוש בנין גשמי ורוחני של קהילות חדשות, מוסדי חינוך והיכלי תורה ותעודה חדשים, יביאו תוצאות חדשות רבות, ובודאי לטובה. מתוך אותם הרוחות החדשים המנשבים בעולמנו זה כיובל ויותר יש הלא מה לקחת כשמטהרים אותם, כשמרכיבים אותם ע״ג יסודות של טהרה ושל קדושה.

הדעות והשאיפות של בנין רוחני וגשמי לישראל, התשוקה האדירה של בנין הארץ והאומה למרות כח המניעות החיצוניות והפנימיות, החזיונות הכמוסים בתוך הרבה לבבות הוגים לרומם קרן ישראל ורוחו, לאגד יחד את גבורת החיים עם קדושת הנשמה, את כשרון הבינה עם מעמק האמונה, את זריזות הסידור עם צפית הישועה, כל אלה הם דברים שיתנו את פרים, ובעל מלחמות ב״ה[15] יצמיח מכלם את צמחי ישועתו. [על פי ברכת "לא-ל ברוך": "בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות"] אחת ודאי נדע כי קרואים אנו למפעלים גדולים, למפעלים הגיוניים ומחשבתיים, למפעלים ספרותיים ופומביים, למפעלים מעשיים וחברותיים, למפעלים בתוכיות חיי הקודש חיי הנצח ולמפעלים בחיי השעה והחול, למפעלים מכל אלה המתגבלים בגבול ישראל, ולמפעלים מהם השוטפים ועוברים ונוגעים בזרמי החיים אשר לעולם הכללי ויחוסיהם הרבים עם עולמו של ישראל, אשר היה הוה ויהיה לברכה לכל משפחות האדמה [על פי בראשית יב, ג] כדבר ד׳ אשר נאמן לצור חוצבנו [אברהם אבינו; על פי ישעיהו נא, א–ב: "הביטו אל צור חצבתם... הביטו אל אברהם אביכם"] מני אז. אבקשכם חביבי לכתוב לנו מכל אשר עמכם, ממצבכם בפרטיות בין בענינים הרוחניים בין בענינים החמריים, ומכל אשר תשערו שיהיו הדברים מענינים אותנו בין מעניני הפרט בין מעניני הכלל. על הכל אחזיק לכם טובה מרובה בעה״י.

והנני בזה ידידכם עז מצפה אשרכם והצלחתכם ושיבתכם יחד עם כל נדחינו ועמנו לאדמת הקודש בשמחה והצלחה, ודי יברככם בכל טוב וישפת לכם עתרת שלו׳ וברכה וגמח״ט[16], כנה״י[17] ונפש דושו״ט[18] כה״י[19] המצפה לתשועת ד׳,

הק׳ אברהם יצחק ה״ק

---

1. בעה״י - בעזרת השם יתברך
2. עתו״ר - השנה תרע״ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3. גמח״ט - גמר חתימה טובה
4. החו״ב - החריף ובקי
5. מו״ה - מורנו הרב
6. נ״י - נרו יאיר
7. שלו׳ - שלום
8. באה״ר - באהבה רבה
9. ב״ב - בני ביתו
10. באה״ק - בארץ הקודש
11. שי׳ - שיחיה

12. ג"כ - גם כן
13. ע"פ - על פי
14. כ"כ - כל כך
15. ב"ה - ברוך השם
16. וגמח"ט - וגמר חתימה טובה
17. כנה"י - כנפשו היקרה
18. דושו"ט - דורש שלומו וטובו
19. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשמא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג תשרי תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** דוד הכהן (הנזיר)

על הענווה וקשרה לחידוש: חידוש אמיתי נובע מ'תמצית כל המהות' של המחדש, כמו פרי מכל העץ, ולא מ'החוליה שההיגיון תופסה'. אחרת זה רק 'סידור מכני'. ההכרה שהאדם הוא 'ניצוץ קטן' מאור השמש היא יסוד המוסר, המדע והענווה. לענווה העליונה יש שני עמודים: אפסות הפרט מול הכול, והתבטלות גם של 'זעירות' זו מול אור חדש. האחדות, החידוש והענווה - מושג אחד. 'חושקני בכם, שאפילו כשאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטים עצמכם'.

עיקרי הדברים

- חידוש מכל המהות.
- האדם - ניצוץ מהשמש.
- שני עמודי הענווה.
- אחדות, חידוש וענווה - אחד.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], י"ג תשרי עתו"ר[2]. [י"ג תשרי תרע"ו (1915), בסנקט גאלן]

גמח"ט[3], [גמר חתימה טובה] שמחת הרגלים, וחדות ד' ומעוזו.

לכבוד ידידי חביבי, חכם לב ויקר רוח מר דוד הכהן [הרב דוד כהן, "הנזיר", תלמידו המובהק של הרב קוק, שנפגש עמו בשווייץ] שליט"א[4]. [הרב דוד כהן ("הנזיר"), שלמד אז באוניברסיטת באזל ונתקרב לרב קוק בסנקט גאלן בקיץ תרע"ה] תסלח לי יקירי, כי עכבתי תשובה על הגיוני-לבבך היקרים. וכפי היכולת אביע מעט דברים ע"ד[5] הנושא שבראש פסגת המדות, הענוה, [על פי עבודה זרה כ: "ענוה גדולה מכולן"] אשר העירות עליו בדבריך. יפה קשרת את מדת הענוה ביסוד-החדוש. [החידוש בלימוד התורה ובמחשבה; הרב קוק קושר אותו למידת הענווה] אבל באופן היותר מבוסס שבו, כלומר מצד שרש-המציאות של כח-החדוש בערכו האמתי, זהו כלל מושקף בהשקפה הפנימית של הנשמה, שהחדוש האמתי הוא נלקח מתמצית כל המהות של היש הקדום לו, שמכחו הוא בא. הפרי יוצא מכל האופי של העץ, מעומק גזעו ושרשו, מיסוד שאיבת לשדו עד ראש צמרתו והתפשטות ענפיו ועליו. כל הבעה מחודשת באמת אינה יוצאת מהסעיף האחד הקרוב, אותה החוליה שההגיון תופסה, אלא מכל המהותיות, המשכלת והחיה, הפועלת וההוגה של המחדש, "ערוכה בכל ושמורה", [שמואל ב כג, ה] וכל חידוש שהוא מזדלף רק מאיזה חלק ומשאיר חלקים בלא תנועה רוחנית, איננו חדוש באמת כי אם סדור מיכני במערכת ההשכלה. כשאנו באים למדה זו הננו סוקרים מיד את יסוד החדוש התדירי, המקוריות של "מעין המתגבר ונהר שאינו פוסק", [אבות ו, א] שהוא רום שאיפתו של עסק התורה לשמה, שהוא יחושה אל הדבקות האלהית, בגודל נשמה, שהוא קשור פנימי נשמתי במה שהוא הכל ומקור הכל ויותר כל מן הכל, והחפץ המלא טהרה הולך ומתגבר מבלי להשאיר שום חלק מבלי שאיבת תמצית לשדו העליון שבעליונים.

ונמצא שיסוד חיי כל ומקור כללות הכל נוגע הוא בהופעת כנפי חסדיו בצנורות הנשמה, המבקשת תמיד את החדוש הנאצל בעזוזו וטהרו, בגבורת-חילו. הכרת היחש של היניקה מן הכל דוקא ולא מחלקים לבדם, כאותה הצורה ההגיונית המצומצמה, היא פועלת תמיד על השקפת העולם והחיים, על הטוב המוסרי ועל תכונת הרצון שבעמקי הנפש, עד שמתגלה האמת של המהות הישותית בצורתה היותר בהירה, והיא הצורה הכללית, ואז האדם מוצא את עצמו לא דבר עומד לעצמו, לא מהות מצוי כשהוא לעצמו, אלא נצוץ קטן הזורח תמיד מאור השמש בגבורתה, וכל החיים כולם הנם נצוצים נצוצים מוזרחים מאורה זו, שתפיסתם הישית היא רק במקור האורה.

הכרה זו היא יסוד המוסר, אפילו החברתי, יסוד המדע אפילו החמרי והרציונלי, ויסוד הענוה אפילו המעשית. מובן הדבר, שהמושג של כל הולך הוא ומתגדל, ואחרי העליה אל מעלה יותר מאירה מתגלה אותה צורה של הכל הקודמת שלנו רק בתור חלק זעיר מאד, והננו מתבישים מעצמנו על אשר עמדנו עליו וחשבנו שכאן הוא כבר יסוד החדוש ובסיס הענוה. אבל המהלך הזה הוא ההדרכה של תשובה מאהבה, [יומא פו] ההולכת כעמוד-אש לפני שואפי אור עליון בתדירות, "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון". [תהלים פד, ח] ונמצא שהענוה העליונה יש לה שני עמודים: האחד הוא אותה ההשקפה של השעור, השלול ברב אפסותו, של הישות הפרטית שלנו וכל מהותה לגבי המעמד העיקרי של שאיפת החדוש, שהיא הזלת התמצית מתנובת הכל, והשני הוא שגם זאת הזעירות בעצמה, שיש בה לפחות צורה של ענוה, שתוכל להטביע איזו מהותיות עומדת על הצביון הנפשי, היא מיד מתאפסת מכחה-הדוחה של שלילה עליונה, הבאה מיסוד חיוב עליון ועשיר, שהיא ההזרחה של גדל-הכל המחודש המאיר בצורה מבהיקה, עד שהתכן המוקדם שכל-כך הרהיבנו הרי הוא חשוך וקטן לעומתו. ומתיסדת היסודיות של הענוה ושפלות הרוח, המגדילה את הנשמה בזיו אחר זיו, ביפעה אחר יפעה, שההפסקות שביניהם אינן משמשות כי-אם לקבלת הרשמים ועכולם, עד השבתם לקלוס רוחני נותן עצמה וחיים חדשים.

ממוצא-דבר נלמד, שהאחדות החדוש והענוה הנם אחוזים כל-כך זה בזה עד ששבים למושג אחד. רק באחדות השלמה, והיא הנאדרה בקודש, אנו מוצאים כבר את העושר של כל, שאין בו שום חסר כלל, וזהו היסוד של תביעת החדוש, ברום העליוניות שלו, להיות הולך ושוטף דוקא מכל. בלא אחדות לא יש חדוש כי אם סדרנות שטחית, והחדוש כשהוא שוטף מן הכל הרי הוא שוטף ממקורו בהתגברות בלתי-פוסקת, בתוספת אחר תוספת, בתוספת מעולה מתוספת, ונמצאת ההתגלות החדשה בכל עת עולה על כל הקדומות, "חדשים לבקרים רבה אמונתך" [איכה ג, כג] וכשיודעים שזהו הסדר שבמציאות כולה, המעשי והמוסרי, מכירים מיד שטהר הטבעיות של המציאות החיה ומצבה הנפשי היותר מאושר הוא הענוה. "כי אתם המעט מכל העמים" - "חושקני בכם, שאפילו כשאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטים עצמכם לפני". והגדולה הזאת, המביאה את הענוה, היא נחלת ישראל העתידה לשלח את הופעותיה על מלא כל העולם, למען יכיר האדם ותכיר כל בריה את גדל הערך והמבטה העצום של הויתה, ותמלא רצון ועליזות מגדל העתיד הנשקף לה, ויתודע לכל כי כל חבר במציאות הרי מוסיף לנו אשר, מפני שאנו נהנים מזיו החיים שבנצוצו, עם כל הסתעפות גדל עתידו, הנאה אצילית שביסוד

קדושת השלום, כמו שאנו נהנים מזה הנצוץ הזורח בקרבנו, וצור ישראל יפרס מהרה סוכת שלומו על עמו ועל עולמו.

ו"שח גבהות-אדם ושפל רום-אנשים, ונשגב ד' לבדו ביום ההוא והאלילים כליל יחלף".

אין השעה מוכשרת לי כעת להרבות דברי חפץ, והנני חותם בברכת החג הקדוש וקיום כל מצותיו בעליזות ושמחה, ותקוה טובה לימים טובים מאירים ומרחיבי לב כל דורשי ד' ועוזו. והי'[6] זה שלו'[7] כנה"י[8] ונפש ידי"ע[9] חפץ הצלחתו בכל כלליותיה ופרטיותיה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. עתו"ר - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3. גמח"ט - גמר חתימה טובה
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. ע"ד - על דבר
6. והי' - והיה
7. שלו' - שלום
8. כנה"י - כנפשו היקרה
9. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשמו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ח מרחשוון תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** הרב יונתן בנימין הלוי הורוויץ

על החוברת: היה מבליט יותר את אהבת הישוב החומרי. מצבה, במה ומקדש: המצבה - 'נקודה מרכזית שכולם מתקבצים סביבה' - מתאימה לקריאה בשם ה' הכללית של אברהם. יעקב הפך אותה ל'בית אלוהים' מוקף מחיצות, סגולת ישראל. לעתיד יאמרו העמים 'לכו ונעלה... אל בית אלוהי יעקב' (פסחים פח), ויבינו את ערך המצוות הפרטיות. במת יחיד הותרה עד שהמילוי הפרטי בשל, ואז נקבע בית עולמים.

עיקרי הדברים

- מצבה - עבודה כללית.
- בית - סגולת ישראל.
- העמים יבינו את המצוות.
- במה ובית עולמים.

נוסח האגרת עם ביאור

(אל הרב ר' [1] יונתן בנימין הורוויץ) ב"ה [2] ס"ג כ"ח מר-חשון עתר"ו [3].

מכתב רב רחימאי [מכתב רבי האהוב (ארמית)] כת"ר [4] שליט"א [5], הראשון גם השני עם החוברת הגיעני. ויסלח נא אהובי על אחור תשובתי. - לולא מה שקשה לי כעת לעבוד עבודה ספרותית, הייתי מתקן את החוברת בהרבה מקומות, ביחוד הייתי מבליט יותר ויותר את אהבתנו לישוב החמרי על אדמת-קדשנו ואת אמונתנו הגדולה, שבשפלותנו יזכר לנו [על פי תהלים קלו, כג] צור ישראל ב"ה, ומכל גרעין הנזרע בארץ-צבי יפריח ישועה ותהלה גדולה מאד.

את הגיוני-רוחי ע"ד [6] מצבה, במה ובית-המקדש, למדרגותיהם, [על דבר שלוש צורות עבודת ה': מצבה (אבן אחת שמקריבים עליה), במה (מזבח), ובית המקדש, לפי מעלותיהן] ארשום בזה למר בקצרה.

ראינו שמצבה היתה אהובה בימי האבות, ונשנאה אח"כ [7] לגמרי ["ולא תקים לך מצבה אשר שנא ה' א-להיך" (דברים טז, כב)] בלא שום התר זמני. הבמה הותרה ונאסרה והותרה עד שנאסרה לגמרי, [הבמות הותרו לפני הקמת המשכן, נאסרו בזמן המשכן במדבר, הותרו שוב בגלגל, נוב וגבעון, ונאסרו לגמרי משנבנה בית המקדש בירושלים] ע"י [8] קביעת בית-עולמים שנקרא "נחלה - שאין לה הפסק", [ירושלים, שעליה נאמר "אל המנוחה ואל הנחלה" (דברים יב, ט), ומשנבחרה אין עוד היתר לבמות (זבחים קיט)] כמבואר שלהי זבחים. מהו תכן מצבה באר הרמב"ם [9] בהלכות עבודה-זרה, [הלכות עבודה זרה ו, ו] שהוא בנין שמתקבצים לעבודה סביבו. וראוי להתבונן על הקו המבדיל בין מרכז שמתקבצים לעבודה סביבו, שנתרחק, ובין בנין שמתקבצים לעבודה בתוכו, שנשאר אהוב. הנה בפסחים פ"ח אמרו חז"ל [10]: מאי דכתיב: "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ד' אל בית אלהי יעקב"? [ישעיהו ב, ג] לא כאברהם שקראו הר ["בהר ה' יראה" (בראשית כב, יד)] ולא כיצחק שקראו שדה ["ויצא יצחק לשוח בשדה" (בראשית כד, סג)] אלא כיעקב שקראו בית. ["אין זה כי אם בית א-להים" (בראשית כח, יז)] באור הדבר, כי

מראש אמנה כשהחל איתן האזרחי [אברהם אבינו (בבא בתרא טו)] לקרא בשם ד', הלא לא היתה הקריאה מפורטת בדרך-עבודה מיוחד ומסודר להלכותיו, כי-אם להפנות את הלבבות בכלל לשם ד' אל עולם קונה שמים וארץ. וסגנון זה אינו מניח הבדל בין עם לעם, וכל באי-עולם יוכלו יחד להתקבץ לעבוד את ד'. וזאת היא הוראת המצבה: נקודה מקודשת מרכזית, שהכל מתקבצים לעבודה סביבה באין הבדלה.

אבל מעמד כזה הוא רק מעמד של הכשרה. מגמתה העליונה היא, שתבא לעולם אותה הסגולה של העבודה הרצויה, המסודרת ברוח-ד' ומיוחדת לישראל עם-סגולה, ולזאת המדרגה אין כל באי-עולם ראויים להשתתף בשוה. ויעקב כאשר ראה את הסגולה המיוחדת, העתידה להופיע מזרע ברך ד' אשר יפרח ממנו, אמר אז: "והאבן הזאת אשר שמתי מצבה" [בראשית כח, כב] לא תהיה עוד מצבה חפשית, שהעבודה תהיה מרוכזת סביבה בלא הבדלת מחיצות, כי-אם "יהיה בית אלהים", בית מיוחד מוקף מחיצות, שרק הראויים לו יכולים לבא אליו. וכל העמים אין להם עדיין שום מושג איזו תועלת יש בכל אותה הפרטיות המסודרה, בכל אותם גופי-הלכות של תורה ומצותיה, שישראל מצטיינים בהם בכל מעשיהם וביחוד בעבודת הקדש והמקדש.

אבל, אע"פ[11] שבזמן הזה עדיין לא זרח האור ולא הוכר הכח החי העליון מההופעה העליונה המבורכה אשר לחלק יעקב בגופי תורתו המיוחדת לו, העולה על הכלליות של הקריאה בשם ד' אל עולם בכלל מכמה מעלות, לעתיד לבא כשיראו כל באי-עולם מה פעלו אלה החוקים והמשפטים, הדקדוקים וגופי ההלכות, על אומה זו הנפלאה, שנתקיימה בניסי נסים וצצה ופרחה בקדושתה המיוחדה גם בימי עניה ומרודה וזכתה לאורה גדולה, בעת תבוא התגלות צדקתה וכבודה יאמרו כולם: מעתה נדע שלא די לנו באותה ההכללה של קריאה בשם ד' לבד במושג-האמונה הערום, אשר חשבנו אותו למספיק לכל התפקידים הנשמתיים, אלא צריכים אנו לעלות "אל הר ד'" הקורא בכללות לקדושת אמונת ד', והכרתו בכלל, למען נבוא אל הבית פנימה, "אל בית אלהי יעקב", ולא נסתפק עוד בהכרה כללית ובמושגים כלליים, שראינו כבר שאינם מספיקים להאיר את הסגולה העליונה בעולם ולבסס את האנושיות על בסיס יסודי, כי-אם נשוב לאשר זנחנו ואבן מאסנו מוכרח להיות לראש פינה, והם הם הלמודים הפרטיים שהם נחלת-יעקב המיוחדה לעד, כמה שנוכל עכ"פ[12] להקות ולקחת מהם רטיה למחץ העולם והאדם הלקוי בכל ערכיו, "ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו". [ישעיהו ב, ג]

והלמוד הפרטי הזה המלא רוח מיוחד וסגולות מפורטות, אינו מצוי כלל בשוק הרוחני הכללי, ו"בגוים אין תורה" ["חכמה בגוים תאמין, תורה בגוים אל תאמין" (איכה רבה ב, יג)] אע"פ שיש חכמה, "כי מציון תצא תורה ודבר-ד' מירושלים". [ישעיהו ב, ג] באותה הפרטיות המיוחדה לקדושת ישראל אנו באים אל הבית פנימה, אבל גם כאן אנו פוגשים הכללה והפרטה, אבל לגמרי בצורה אחרת: ולעומת מה שבזמן שאנו עוסקים בהערכת כל העולם כולו הננו מקדימים את ההכללה על הפרטיות, ומפעולת אב-המון-גוים [מפעולתו של אברהם, "אב המון גוים" (בראשית יז, ה)] אנו באים ל"בית יעקב אשר פדה את אברהם", [ישעיהו כט, כב] הננו מהפכים את הסדר כשאנו עוסקים בהטבת האורה בישראל פנימה. אם נבא מיד אל ההכללה ונאמר: מושג-האומה עולה על כל, מבלי אשר נדאג למלא את המושג הזה בברכת-ד' והשפעת-הקודש, הננו הולכים ונכשלים, נאחזים בסבך אותה המסכה הנסוכה על כל הגוים, החושבים שהצבוריות לבדה היא יסוד

הכל ובגללה הכל שרוי הכל מחול, [ובשבילה הכל מותר והכל נסלח] ואינם שמים על לב כי הכמות לא תוכל לעולם להכריע לצד עליון את האיכות; ואם מותר האדם מן הבהמה הוא באיכותו - איך יתכן שכל סגולתו ושאיפת-מעשיו תהיה רק למען הרבוי הכמותי בלא דרישה עליונה איכותית?

אמנם יקרה היא לנו הכמותיות הצבורית, אבל לא מצד גענועים בהמיים המגלמים את המחשבה, כי-אם בסגולה בהירה, בהעמדת הסגולה של היחידים במלוי קדושתם, בצביון קדשם ואור טהרת מדותיהם. וממכון מלא אוצר-חיים כזה ראוי לבא להכללה צבורית, שכמותה נעשית כלי מוכשר לקבל את שפעת-האורה של כל הנקלט באוצרות היחידים, המשפחות, העדות והשבטים, ועושה אותם חטיבה אחת עליונה המאירה באור-שבעתיים. על-כן מוכרחת היתה במת-היחיד להיות מותרת, אחרי שבכללות נתאגדה הצבוריות צריכים למלאותה ענין, והשלום הוא הכלי המחזיק את הברכה, ["לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום" (עוקצין ג, יב)] והברכה עצמה מה היא? - קדש-ד' העליון בכל סגולותיו.

אמנם אחר שחזתה הנבואה ברוח-קדשה, שהמלוי הפרטי כבר בא לגמר-בשולו באופן הראוי להיות מצטרף אל הכלליות, אז בא תור האחדות הכללית הנאדרה-בקדש לעד, ובמת-יחיד, גם אותה המוקפת יריעות ומחיצות, שעולה הרבה בפנימיותה על מצבה, הפתוחה לכל, גם היא נאסרה, ונקבעה קדושת בית-עולמים הכללית. "זאת מנוחתי עדי עד" [תהלים קלב, יד] יזכנו השי"ת[13] לראות מהרה באורו הגדול על ציון ועל מקראיה [ועל מקום כינוסיה (על פי ישעיהו ד, ה)] וישיבנו ברחמיו אל ארץ-חמדתו. והיה זה שלו'[14] וברכת אה"ר[15] כנה"ר[16] ונפש ידי"ע[17] דוש"ת[18],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ר' - רבי
2. ב"ה - ברוך השם
3. עתר"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
4. כת"ר - כבוד תורתו
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. ע"ד - על דבר
7. אח"כ - אחר כך
8. ע"י - על ידי
9. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
10. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
11. אע"פ - אף על פי
12. עכ"פ - על כל פנים
13. השי"ת - השם יתברך
14. שלו' - שלום
15. אה"ר - אהבה רבה
16. כנה"ר - כנפשו הרמה
17. ידי"ע - ידידו עוז
18. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשמח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ד כסלו תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** ד"ר משה זיידל

הם עומדים לנסוע ללונדון. בפילוסופיה המודרנית בולט 'יבוש לשד הקודש', ובחוגי הקודש - 'דלדול כוח' מחוסר השפעת החול. חכמינו ידעו לאחד קודש וחול. בישראל, ההתבדלות מביאה 'אי נורמליות רוחנית'. 'אנו קרואים לאחד את העולם', וקודם לכן לגלות את 'האחדות הרוחנית'.

עיקרי הדברים

- יובש בפילוסופיה, דלדול בקודש.
- איחוד קודש וחול.
- שליחות האחדות.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], י"ד כסלו עתו"ר[2], ס"ג. [סנקט גאלן]

חביבי ויקירי הרה"ח[3] הנעלה מר משה ד"ר[4] זיידל [ד"ר משה זיידל, ידידו ותלמידו של הרב קוק] שליט"א[5] וכא"ל[6] רב שלו'[7] וברכת ד' לעד. שמחתני, חביבי, בדבריך היקרים. כעת הננו מתעתדים לנסע ללונדון בעזה"י[8], יזכנו השי"ת[9] הבוחר בציון ב"ה[10] לעלות בקרוב משם אל הקודש בנחת ושמחת-לב, ויעזרני נא בעבודת-קדש פוריה לטובת עמו ונחלתו בימים שהנני מוכרח להתעכב בחו"ל[11]. את מאמרו של פרופ' ניימרק [דוד נוימרק, פילוסוף יהודי, מחבר "תולדות העיקרים בישראל"] לא ראיתי, והנני מתגעגע לראות את הנקודות שרוחך העדין הרגיש שהן ראויות לתשומת לב. בכלל אני משער הלך רוחו של חושב זה, ובכלל בכל הקוים הפילוסופיים המפותחים ביותר בתקופות האחרונות מובלטת היא ביותר המחלה של יבוש לשד הקודש, מה שהוא מצד אחד שלמות טכנית ליצירות הפילוסופיות, העומדות בשביל-כך בחוגן העצמי, ומצד שני הוא חסרון פנימי גדול בכל מעמקי-החיים של המגמה הפילוסופית. ולהפך בחוגי הקדש מתראה לעומת זה דלדול-הכח של חסרון השפעת החול והבריאות הגופנית של קליטת צבעיו. מהשפעת התורה והנבואה ורוח-הקודש ידעו גם חכמי-המעשה הגדולים שלנו את סוד האחוד של הקדש עם החול והיו בקיאים היטיב במזוגו; הרבה מהם בהשגה מדעית מבולטת וכולם בהכרה רוחנית טבעית הנובעת מעמק התום שהיה תמיד שרוי בנפשם, ועל-כן זכו דבריהם להיות חיים חיי-נצח, מסתעפים ומתפרשים, וכל מה שאתה מוצא מהם אתה מוצא בהם טעם מלא לשד ומתק-נצחי.

סקירת-החול, החפצה לעמוד בצביונה האותונומי [בצביונה העצמאי] בלבדה, גרמה בתור פעולה חוזרת על סקירת-הקדש את חפץ התבדדותה. ובכל העולם הרחב כלו, שמטרת פתוחו הרוחני היא ההתגלמות הצורתית של הרעיונות והמאויים, אין זה דבר המביא הרוס, עכ"פ[12] מורגש, כי-אם גם בסוס סדורי, כאמור, אבל בישראל, כשהוא שוחה עם הזרם הכללי ואיננו עומד על אפיו, הרי התכן המבודד מביא לו קטיגוריא גדולה ואי-נורמליות רוחנית עזיזה, המהרסת את התם העתיק, מפקפקת את התקרה האיתנה של הבנין המעשי ומכהה את הזיו של אור הרעיון הגדול הזורח בכל עז מדור דורים בנשמתה

האיתנה, העומדת לא לגלם את הרעיונות כי-אם להעלותם ולהשפיע להם תמיד חיים חדשים טהורים קדושים וערננים, כאשר גלינו מני אז ע"י[13] כח-הדבור שלנו מיסוד הנבואה וכל הספרות התוכית, שהיא חכמת-ישראל והגיון-רוחו בעזו האמיתי.

אנו קרואים לאחד את העולם, וקודם שנאחד את העולם החי החמרי הננו קרואים לגלות את התכנית של האחדות הרוחנית, שהוא סודנו העצמי אשר עדי עד לא יעשה כן לכל גוי, [על פי תהלים קמז, כ] עומדת היא תכנית עליונה זאת בטבע המיוחדה של שכלנו, של מוסרנו, הטבע הנשמתי שלנו, של רוח התולדה המפורט, המפעם בהסתוריה המפליאה שלנו, במזג דמנו וטבע גופניותנו, וביחוד שתופנו הקוסמי כלומר תעודת חיינו בכח ההויה בכלליותה, המשתרעת ממעל לכל הגבולים, עד תאות גבעות עולם, [על פי בראשית מט, כו] שאין כל הזיה שבעולם מוכשרה לסמל צבעיה, ושם חביון הכוח ועצם החיים וגבורת האמת המפליאה לעשות, זרוע ד' המנהלת חדת העולמים והלאומים. עכ"פ לנו מגיע החלק התרבותי החברתי והספרותי היונק מנביעת האורגנים של הקודש והחול, שמחת החומר והרוח, השמים והארץ, החסד והאמת, הצדק והשלום, בנשקם זה את זה בכל עזוז להט אהבתם, ומחכמי תעודה ישרי רוח התמימים עם ד' ועם אנשים, אוהבי הבריות ומאהיבים להם ועליהם את אביהם שבשמים יצא רז חודר זה. התרכבות פרובלמות שכלן תואמות ושפעת-החיים של חפץ ההולך ומזעזע את לב האומה להבנות עוד, לכונן בארץ צבי חיים חדשים, הזולף בצנורות הדם של אנשי המעשה והולך ומבריק בתאי המח והלב של אנשי הרעיון, השאיפה והמחשבה, תהיה הכלי המוכשר לחזק ברכת עולמים זו, ואליה עינינו נשואות.

"הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל ד' אלהינו עד שיחננו".

והנני מקצר ואומר שלו' וברכה כנפשך היקרה ונפש אוהבך הנאמן המצפה לתשועה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. עתו"ר - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3. הרה"ח - הרב החסיד
4. ד"ר - דוקטור
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. וכא"ל - וכל אשר לו
7. שלו' - שלום
8. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
9. השי"ת - השם יתברך
10. ב"ה - ברוך השם
11. בחו"ל - בחוץ לארץ
12. עכ"פ - על כל פנים
13. ע"י - על ידי

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשנג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' טבת תרע"ו - סנט גאלן **נמען:** הרב יעקב משה חרל"פ

קשה לו לכתוב מ'ארץ מאפליה'. על 'צפיית הישועה': גובה הישועה תלוי בעומק 'מחשבת הקודש' של האומה, ש'טל הילדות' שומר עליה. המחשבה הכללית מביאה את 'רוחא דמלכא משיחא'. 'צופי הישועה... החפצים דווקא בגאולה שלמה' הם שמביאים אותה, ויודעים שכל סבכי התולדה הם 'צעדים שאורו של משיח צועד בקרבם'. סוכת דוד הנופלת מלאה חיים גם בנפילתה - 'כרע רבץ כאריה'. אין להשאיר את הטבע בשפלותו, אלא לקשרו בקודש.

עיקרי הדברים

- צפיית הישועה.
- טל הילדות.
- גאולה שלמה.
- קשירת הטבע בקודש.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזה"י[1], ז' טבת עתר"ו[2], ס"ג. [סנט גאלן, בשווייץ, שבה ישב הרב קוק בימי מלחמת העולם הראשונה]

ממכלל יופי [מציון, "מכלל יופי" (תהלים נ, ב)] ממכוני קודש ועוז עליון, יופיעו נהורים, [אורות (ארמית)] ותעצומות כח וחיל לכבוד חביב לבבי מחמדי ושעשועי, הרב המאוה"ג[3], נעלה לגאון ותפארת, משרידי יחידי סגולת עם ד', מוהר"ר[4] יעקב משה חרל"פ[5] שליט"א[6], ביתו וזרעו זרע ברך ד' לברכה לאוי"ט[7], ועתרת שלומים לעד.

אהובי בכל מעמקי, את טוהר סגולת אהבתנו הנאמנה לגלות אין אויר ארץ העמים, ואדמתה הטמאה, כדאי לה. [אווירה של ארץ העמים אינו ראוי לגלות את אהבתנו] אשר על כן כבד לי הדבר מאד לכתב לכבוד ידידי מכתבים הראוים למדת נעימת-ידידותנו, כל זמן שאני שרוי במחשכים בארץ מאפליה, [בארץ אפלה (ירמיהו ב, לא), כלומר בחוץ לארץ] עדי יגיה ד' חשכי [עד שה' יאיר את חשכי (תהלים יח, כט)] באור ארץ חמדתו סלה, ומשד-תנחומיה יחון להניקני. [על פי ישעיהו סו, יא] בכל זאת כאשר עברו ימים רבים בשתיקה, בדומיה של אהבה מסותרת, תשאני סגולת קדושת אויר הקודש של ארץ חמדת עולמי עולמים להתנער מעט ולדבר דברי-דודים לכבוד חמודי, המאושר באושר שכנת מרומי עיר האל' סלה. ובטוחים הם שרעפי, [מחשבותיי] שישגשגו ויפרחו ובבאם אל הקודש יוסיפו פאר, ירומו וינשאו בהזכם מסיגי ארעא דחשוכא, [מן הסיגים של ארץ החושך (ארמית)] ומציון מקדוש משכני עליון אור חדש עליהם יאיר. במושג צפית ישועה, שהעיר חביבי במכתב קדשו, אין ספק שהרוממות וההשפלה של תכונת הישועה תלויה היא בעומק מחשבת-הקודש אשר לאומה, המתגלה ע"י[8] שרידיה, נושאי המחשבה הכללית של נשמת ישראל, החבויה בכל לב תמים, ומפי עוללים ויונקים יוסד עז, [תהלים ח, ג] ועולם-הזקנה איננו כי-אם מפתח ומגלה את יקרת עושר המכמנים [האוצרות הגנוזים] אשר באוצר המלא ברכת-ד' של עולם הילדות, והילדות - הבל שאין בה

חטא היא, [על פי שבת קיט: "הבל שאין בו חטא"] בין כשהיא אצל הילדים בשנים, בין כשהיא אצל הבאים בשנים היודעים לשמור את טל-ילדותם, "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי". [תהלים קלא, ב]

והמחשבה הכללית, ההולכת ופורחת בנשמת החושבים המבליטים כבר את אותיותיה במלואן, היא הכוללת את כל האוצרות של האהבה והיראה, של התורה והמצוה, היא היא המכשירה את הגאולה, היא היא המביאה את רוחא דמלכא-משיחא, [רוחו של המלך המשיח (ארמית)] אל העולמים הרבים ואל עולמנו להיות מופיע בהדר גאון עזו בכנסת-ישראל.

וצביון המחשבה היונקת ממקורי הקודש העליונים, מחכמת-ישראל המיוחדה, "משם רעה אבן ישראל", [בראשית מט, כד] הוא העושה את צביון הישועה, הוא המגון [הנותן גוונים] את גוניה. אשר על כן אך צופי הישועה "המשכילים המזהירים כזוהר הרקיע", [על פי דניאל יב, ג] הם הם המביאים את הגאולה, והם הם היודעים לאמר דבר בשם אומרו [על פי אבות ו, ו: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם"] ודבר ד' בפיהם אמת, והם הנם אדירי-הכח, החפצים דוקא בגאולה שלמה,, וכל מרכז עבודת-קדשם היא רק אותה הצפיה התמימה, אשר אין בה מום, שרק הרום העליון של גאולה שלמה לה יאתה, ובניה של תורה בנשמתה הפנימית הללו, כל אופים מסור הוא, קשור וזקוק, [כל אופיים מסור, קשור ומחובר] לנשמתה של תורה והופעתה, הם המצפים לאור-ד', ולמלוי הכבוד העליון, שומרים הם את עקבות משיחנו [על פי תהלים פט, נב] יודעים הם שכל העולם ומלואו, כל סבכי-התולדה [סבך ההיסטוריה] וכל יצרי-מעלליה, [וכל מעשיה] אינם כי אם צעדים שאורו של משיח הולך וצועד בקרבם. סוכת-דוד הנופלת [עמוס ט, יא] יודעים הם שהיא גם בנפלה מלאה חיים וגבורת נצח והוד, נופלת היא כאשר יפול הארי על טרפו, "כרע רבץ כאריה וכלביא - מי יקימנו!", [במדבר כד, ט] ובמרומי שמים מעל, בגני העדנים העליונים והתחתונים, במחשכי-הארץ היותר אפלים, בשאול ואבדון ובכל חרישות רשע וכסל, בעריצות של מושלים, עריצים גם משכילים וצדיקים, ובמזימות של מנהלי סיעות פוליטיות, בצבאות-מרומים, ובהיכלי אורים עליונים שכולם אומר כבוד, [תהלים כט, ט] - בכל גבורת זרע-ד' אשר בבנין סוכת דוד הנופלת נגלתה.

לא אך להציל את הנפש הפרטית או גם הכללית מסבוכי החיים החמריים, ולרוממה אל הקודש היא מגמתה, כי אם לכונן את הקודש עצמו, ליסד מוסד ממלכת אל חי העולמים בכל מרחבי עולמים. חלילה לנו להשאיר את הטבע במעמדו השפל, מבלי לקשרו בקשר-הקודש אשר לאור עולם שבאוצר חיים, שבו דוד מלך ישראל חי וקיים.

לא חלישות-כח הוא זה מה שישועתם של ישראל היא קמעא-קמעא [על פי ירושלמי ברכות א, א: גאולתם של ישראל באה "קמעא קמעא"] כי אם גבורת-גבורות, כביריות [גבורה] עליונה המקפת כל וממלאה את הכל. והמחשבה באיתניותה, לפי עומק גדולת תלמודה, לפי הדור הכרעת בינתה, [לפי הדר הכרעת הבינה שלה] ולפי גדולת טהרת אדירות רצונה, המשוגב בשגוב אלהי, היא היא המרוממת את הטבע וכל תוצאותיו, את השמים וארץ וכל אשר בם. כל חללה של רשות העליונה, שגוילי רקיע וקני חורשתא ודיו ימי אינם מספיקים [שגם אם כל הרקיע ספר, כל העצים קולמוסים וכל הימים דיו – אין די (על פי שבת יא)] לכתוב אותה כולה מוכרחת היא להגלות בתור גלילים אחדים לאותה מכונת-הקדש הנאדרה כתבנית המרכבה, "היא החיה אשר תחת אלהי ישראל", [יחזקאל י, כ] אשר חזה אותה הנביא גם בגולה על נהר כבר. [יחזקאל א, ג] ובתוך החומר העב

הזה - אור מלא עדון-קדש רווי טללי לשד חיי אורות חבויים ממרומי עליוני קדש קדשים שורה, ומכל שרעף קטן, היוצא מפציצות נגוהות [מניצוצות של אור] הללו, מתמלאה כל נשמה חיי-עולמים. תשובה, תפילה, תורה, צדקה ומעשים טובים, בטחון בד' עדי-עד, ונהרה עליונה מאור צור ישראל, וממשלת-עולמים על כל תוכני עלילות, "מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים", [שמואל ב כג, ג] מעוטר באור גבורה של מעלה, ש"מלאכי-צבאות ידדון ידדון" [תהלים סח, יג] מחיל חיל גבורתה, זאת גבורת-העז ששירת-ישראל מתעטרת בה, "שמים וארץ ירננו לשמו, יערות ימחאו כף להנעימו". [על פי ישעיהו נה, יב]

אור השלום זורה הוא הלאה [מפזר ומרחיק] את כל מחשכי-המארה של "צרירת-האחיות" [הקנאה והצרות בין אחיות (על פי ויקרא יח, יח)] אשר לעולם הגלוי והנסתר ו"רחל ולאה" [על פי רות ד, יא: "כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל"] בלא שום קנאת אשה מאחותה שתיהן בונות את בית-ישראל "אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח, וכל חבליו בל ינתקו. כי אם שם אדיר ד' לנו, מקום נהרים יאורים רחבי-ידים, בל תלך בו אני-שיט וצי אדיר לא יעברנו". [ישעיהו לג, כ-כא] כל מלא-עולמים - עולם אחד, כל שינויי-הגוונים והפרצופים השונים, שהננו מברכים עליהם:

"ברוך חכם-הרזים", [הברכה על הרואה אוכלוסי ישראל (ברכות נח)] מהוים פרצוף אחד גדול ומבוסם, [ונעים] מושל בגאון-ד', - באחדות המחשבה, המתגלה בפועל לצפות לישועה מכל הערכים, מכל העלילות ומכל המסבות מאמונה ודאית בהירה, מידיעה פנימית חודרת, את הכוון והדיוק אשר בכל העלילות, אשר כלן נתכנו לאל דעות ד', [על פי שמואל א ב, ג] בין כשהן עוברות דרך רצונות חפשיות והגיונות נפתלות [ומחשבות עקומות] אשר לאנשים יחידים בעלי השפעה כח וממשלה, בין כשהן עצת-גוים ומחשבות-עמים, בין כשהן מתגלמות בכל חקי הויה וטבע, "אש וברד שלג וקיטור רוח-סערה". [תהלים קמח, ח]

אמנם להכשיר את הלבבות לצפית ישועה עליונה ומקפת כזאת, אשר תרומם את הטבע עצמו מנפילתו, ותעטר את כל העולמים, את כל הנפשות הרוחות והנשמות, שנבראו ושנולדו ואת שעתידים להבראות ולהולד, ישע ועז זה יבא מאור-ישראל אשר יזרח מאור תורה העליונה בגדלה, מעסק קבוע של רזי-תורה בגבורה והדרת-קדש, מיחידי בחירי עדר-ד', בגדולה כזאת המקפת את כל חדרי התורה והחכמה, שבקדש ושבחול, שיתגלה ויראה כי מקורם פתוח הוא מקודש, ואותו החול המובדל, הנזרק "מהלאה למגדל עדר" [בראשית לה, כא] הקודש, יבורר שאיננו כי אם סכלות והוללות רעה, העדר גמור ופטפוטי-מלין של אמרי-נואש, [דיבורי הבל של דברי ייאוש] שאין להם אפילו צורה של שלילה הגונה. וכל הגדל הזה יגלה בהר-הקדש, המוכן לאור חכמת ישראל, להכשרת השכל וזכוך-כח המדמה [וטיהור כוח הדמיון] המבורר והאיתן, אשר על ידו תיכון הנהלת תבל ומלאה. ורק מתכונתה של אמונת-אומן מלאה חוסן ישועת אור ד' המלאה יופע האור הגדול אשר יפעול ישועות מפליאות, אחרי אשר יגלה בתחלה פלאי-ישועתו על השרידים אשר ד' קורא, לגלות להם רזי-עולמים וסתרי-סתרים, בגלוי מלא חיים של עטירת כתרי ישועות ועז, אשר להכשר זה כיוונו ומכוונים כל קדושי-עליון בכל הדורות והזמנים, יחננו השי"ת[9] לשתות בצמא את דבריהם ובאורם נראה אור.

ממוצא-דבר נבין כמה גדולה היא החששה של סכנת קציצת-נטיעות [סכנה של פגיעה ביסודות האמונה (על פי חגיגה יד)] ע"י אותה צפית-הישועה, המחרפת את עקבות-משיח ד', [תהלים פט, נב] המנתקת את הטבע וכל

מסבותיה מצורת הצפיה, הנתבעת בכל חומר שאלת הדין מנפש כל חי לפני כסא משפט עליון ב"ה[10]. אורו-של-משיח חודר ומוכרח לחדור בכל. "קטיר לעילא", [קשור למעלה (ארמית, על פי הזוהר)] ברום עליון, ו"קטיר לתתא" [וקשור למטה] בעומק-תחתיתי. וכמהותו כן צפית הגלות ישועתו חודרת היא בכל. וכל חסרון אשר בעקב, [בעקב, בחלק התחתון] כל קציצה אשר למדות התחתיות, ההולכת בקרקעיתיהם של "העגולים" [מושג מתורת הקבלה] המקיפים את המסבות כלן, היא גם קציצה עליונה. סרה אז המחשבה מהסתכלותה ב"פרצוף ארוך", ["אריך אנפין", מושג מתורת הקבלה] המעניק חמה בקומתו ומכונן הדומי-תהומים [דממת התהומות] בעקביו, ופונה לפרצופים קטנים, שמשאירים המוני-עולמים ממעל ומתחת מחוצה להשפעתם. ו"עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה" [דברים ד, ו] - בגאות-ד' הוא דבק וגדולת-עליון היא תהלתו תמיד. וכאשר אין ספק בדבר, שמעולם לא היתה קטיגוריא והתגרות של מלכים ["אם ראית מלכויות מתגרות זו בזו, צפה לרגליו של משיח" (בראשית רבה מב)] בעולם, שלא הקדימה, העמיקה והרחיבה, את עקבות הישועה העליונה, המכשרת את הגאולה השלמה, - והקירוב הזה נערך הוא לפי אותו הערך של ההכשרה הרוחנית אשר להשלטת חכמת-ישראל בעומק גדולתה, בפתיחת המנעולים הגדולים אשר למעמקי-הרזים, שבטרקלינים העליונים, שחזות כל העולמים נשקף בהם, וכל אותם האידיאלים הגלוים, שהצד הטוב שבחול, החלק המעולה שבחכמת האדם ומוסרו, שואף אליהם, הרי הם מוכרחים להיות מוכרים בתור סעיפי-אורות, "מותרי-מוחין", [מושג מתורת הקבלה: הארות שיוצאות מן המוחין העליונים] "קצות שערות הראש והזקן" [מושגים מתורת הקבלה] של אותם הדיוקנים העליונים, המתגלים ביסוד חיי חי-העולמים ע"י אורם של ישראל, - יגלה ויראה ע"י הבלטתה של חכמת-עולם הפנימית, האורה האלהית השרויה בישראל, ביחידי-סגולותיו בגלוי ובלב כל האישים וכל הדורות בגניזה, שכל שלום-העולמים, כל מוסר נכסף וכל צדק פנימי מבוסס ונחסן, וממולא כל הדר-נשמה [המלא בכל הדר הנשמה] וכל בטחון חיי-עולם לכל נוצר, כל עזוז מגמת החיים, וכל שמחת נשמות בעליצותן העדינה, הכל אחוז וקשור ביסוד גדולת שם ישראל בעולם, בברור זהרה של תורה בגדלות-גדולתה, וחכמים וסופרים מכל עדר, החושבים מחשבות רציניות ע"ד[11] תקון העולם, החברתי והיחידי, החמרי והנפשי, ההוי והעתידי, וכל השואפים חיים מתוקנים, המוצלים מכל תלאה המסובבת ע"י רשע וכסל, הכל יפנו לאותו מקור האורה שהמחשבה הישראלית ששרויה בתוכה, הטבוע בצדקת-ד' אשר בכל משלה.

ואנו לעצמנו, אנחנו האמונים בבית-אמנו והדר-הורתנו, [על פי שיר השירים ג, ד] הננו תמיד דורשים שהכל יאמצו את כחנו ושלא יהיו לנו צרים מלמעלה, [שלא יהיו לנו מקטרגים בשמים] וזה יבא לנו לא ע"י דחית הטבע וכל כחותיו, שכמו שהם נדחים מאתנו בחוג החיצון כמו כן הנם נדחים בחוגם הפנימי, והאיבה מתרבה ע"י זה בפמליה של מעלה ושל מטה, [בעולמות העליונים ובעולמנו] כי הכל צריכים להיות מוארים מזיו-אורה החי של כנסת-ישראל, ואור נועם תורתה ומעוז ישועות משיחה, ומניעת נתינת החלק הנכסף מביאה משטמה נוראה, שהיא מתגלה רק בצורה זעירה בפלגות ישראל ומלחמות גוים אדירים. הנה אנחנו ליה עינינו תלויות, למלך שהשלום שלו, והננו מסתכלים ברחבה בכל המסבות והעלילות, ונדע שגם האור המועב, [האור המעובה, הגשמי] המגושם ומוסגר במסגרות רוכסי הטבע, [גבולות הטבע] איננו כי אם קצה תחתון מחבלי-קודש של נסי-נסים אשר לעושה נפלאות גדולות לבדו, אשר בהגדלת כלי החכמה והתאגדות הענפים כולם אל שרשם, נוסיף אומץ בגבורה של מעלה, ובאלהים נעשה חיל. [תהלים ס, יד]

מדעתי, שכבוד רחים-לבבי [אהוב לבו] יבין הגיגי ואת תמצית-הקודש שישנה בשאיפות הללו יזכך בזכוך הכשר-קודש של נאות ארץ-חמדה והר-הקדש מקום-תחנותו, [מקום חנייתו] הנני מקצר וחותם בכל חותמי ברכות לכת"ר[12] אהובי ולכל הנלוים אליו, היונקים מלשד [מלחלוחית, מן התמצית המזינה] קדושת תורתו ויראתו הטהורה, ויתברך מקודש כנפשו היקרה, ונפש אחוז בתקות צפית ישועת חומות וחיל ורוממות-קרן בימין-ד' העושה חיל בפתיחת שערים, לשוב נדחים אל ארץ-חמדה, באור ישע ותהלה, במהרה במהרה בימינו בקרוב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
2. עתר"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3. המאוה"ג - המאור הגדול
4. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
5. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
8. ע"י - על ידי
9. השי"ת - השם יתברך
10. ב"ה - ברוך השם
11. ע"ד - על דבר
12. לכת"ר - לכבוד תורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשסז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' ניסן תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

בני צפון לונדון מתגעגעים אליו. 'הקודש העליון חבוי בכל', והחול אינו אלא 'מסווה'. הקודש בא במועדו ומסיר את הצעיף. בליל הסדר החירות 'משחררת את רוחנו ורוח כל היקום', ומראה את 'חרותו המוחלטת' של הרעיון העליון מול כבלי 'חכמותיו הזעירות' של האדם. 'נצחנו והננו מנצחים את כל'.

עיקרי הדברים

- הקודש חבוי בכל.
- החול - מסווה.
- חירות ליל הסדר.
- נצח ישראל.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], י' ניסן תער"ו[2].

בני חביבי, [הרצי"ה, ששהה בשווייץ] שליט"א[3], שמחתני היום במכתבך הנחמד ובמכתבים הרצופים. תה"ל[4] על חסדו ואמתו ובטובו יוסיף עמנו לטובה ויחנינו לבא לארץ חמדה ברוב עז ושלו'[5]. ברב רחמיו וחסדיו, אשר לא תמו עדי עד.

שבוע העבר נכנסנו אל הדירה אחרי אשר יצאו השכנים ועדיין לא הספיק הזמן לתקן הכל כראוי, בכ"ז[6] מתאמצים הם למלא רצונינו בכל האפשרות. בני הצפון האשכנזים, [קהילת "עדת ישראל" בצפון לונדון, שבה התגוררו תחילה] היראים שי'[7], שדרנו שם איזה שבועות מתגעגעים באהבה ומצטערים על התרחקותי מהם ריחוק מקום, וב"ה[8] כולם אוהבים ומכבדים ביושר לבב, יברכם ד'.

אם לא הייתי כ"כ[9] מעומס בטרדות ותביעות מעשיות, וביחוד למודיות מעשיות, שהסביבה תובעתם בטבעה, ואני איני יכול וגם איני חפץ להשתמט מזה, אע"פ[10] שהם שלא כנטייתי הפנימית בתביעתי הרוחנית המופשטה, הייתי חפץ לכתוב לך אריכות דברי חפץ ממשאות נפש לפי תכונת הזמן והכשרת הרוח לחג הקדוש והנהדר זמן חירותנו הבעל"ט[11]. אבל התוכנים המוגבלים דוחקים, לפעמים גם להסחת הדעת מהמושגים החביבים שכל בהם עז רוחנו ונעימת חדות נשמתינו.

המחשבה הכללית ע"ד[12] התפשטותם של הרגשות הנאצלות של קדושת הזמן, מחוץ לזמנן, כהמשכת קדושת שבת בימי המעשה, היא צריכה תמיד לבא מההכרה הפנימית, שהקודש העליון חבוי הוא בכל. האידיאליות האלהית חיה היא במילואה בכל פינה ונקודה, של חיים, זמן, ומקום, ומקוריהם ותולדותיהם לאין תכלית בגודל ובקוטן. תוכן החול איננו כ"א[13] מסוה המסתיר, הפועל תעלומה על כל זהרי האורה של החיים הנחמדים והחביבים, שמנועם ד' המה מפכים והולכים במלא עולמים, במלא נשמות ובמלא חיינו פנימה. הקודש בא במועדו, ומסיר את הצעיף, מגלה את פני הלוט, והאורה הקדושה בכל חמודותיה, הנה נראה, מלבבת היא אותנו בנעימות שיחיה, מרוה אותנו נחת משוד

תענוגיה, והננו מתענגים על ד' ועל טובו, ולבבנו מתמלא רום ועדן, בריווי תענוגים, אז תתענג על ד'. [ישעיהו נח, יד] ובאים אנו מרוב שקיקת חדות דודים, להשתעשע במצוותיו אשר אהבנו אהבת נפש לעולמים, אשר אהבנו סלה, ממקור נשמותינו מראש צורים, [במדבר כג, ט] ועד אחרית כל ימי עולמים, ודורי דורים, אשר אהבנו בחמדת כל לבב, מתוך הכרת עז מלאה לבית נשמתית טבעית שכלית ומזגית, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו. [שיר השירים ח, ז]

ובליל התקדש חג, [ישעיהו ל, כט] והננו מלאי גאולה, מלאי חרות עליונה, וחירותנו משחררת את רוחנו, ורוח כל היקום, מגלה את האושר הצפון בנו פנימה, כי רוח א-ל חי העולמים בנו חי, בקרבך קדוש, והחיים כולם באים למעמדם, ורוחנו רואה את יקרת ערכם, את גודל שיוויים, ואת רוממות תשוקת תקותם, אשר תבא בטח. בטחו בד' עדי עד כי בו הוא צור עולמים. ומתוך מקרא הקודש אשר לחג הקדוש הננו עומדים על המצפה ונחזה, את רוח החירות ההולך ונגאל, העולה מעלותיו מתוך כל עצמת הסיבוכים, ומתוך המאפליות נראה נהורים, ונפשנו תגיל בד' תשיש בישועתו, וכל עצמותינו תאמרנה ד' מי כמוך. [תהלים לה, ט-י]

וגאולתנו גאולת עולמים היא, חודרת היא בכל מרומים ובכל מעמקים, רעיונינו העליון, הרחב מכל מרחבי מרומים, שכבלי העבדות של הגות רוח בן אדם תולעה, וחכמותיו הזעירות, חפצים הם בני אדם מלכי ארץ והמון לאומים לאסור אותו בהם, מראה הוא בימי חג חרותינו, וביותר בכל גודל בלילה הזה בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך, את חרותו המוחלטה. נצחנו, והננו מנצחים את כל, וההוד והנצח עמנו, לנצח עוד עדי עד, שרינו עם אלהים ועם אנשים ויכולנו. והננו עדים חיים וקיימים, שחיה בעולם נשמת עם כזאת, שאין קצה לתעצומותיה, שטללי כל אורות עדנים היותר עליונים מרוים הם אותה ולרגעים ישקוה. ויחידי הסגולה, העוסקים בתורת ד', ודבקים באהבת נצח למצוותיו, המלאות לרויה עדני עדנים משמי שמי קדם, הם הם הצנורות אשר על ידם תשוקה נשמת הגוי כולו, מפלגי קדשי קדשים אלה, היוצאים מנחל היוצא מבית ד', המרוה את כל החיים, שעתיד הוא להשקות גם את נחל השטים, ולהעלות גם עליו כל עץ נחמד וכל עלה תעלה ותרופה. ומלאכת שמים עדינה זו בידינו היא מסורה, מה מאד תעלוזנה כליותינו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלהיו.

וגדולה היא ערובתנו שאור חדש הולך ומאיר מתוך מחשכים, ופליאות עולמים עתידות להופיע, בתוך מסיבות החיים וממעל להם, וגם במעמקי מחשכיהם, ורוח טוהר, רוח קודש, מלא תעצומה, יופיע בכנסת ישראל, וצמאון חי מלא גבורה והוד, לשוב אל מקום אהלנו לבחר את נחלתנו גאון יעקב אשר אהבנו סלה, ברוח מלא אור ד', ומטרת גבורת קודש, בזרע אדם וזרע בהמה גם יחד, תוסיף לפעמים, בכפלי כחות כבירים, במהרה בימינו, אמן כה יאמר ד' המדבר טוב על ישראל מתוך מחשבותיו, המלאות שלו[14] וברכה לכל יצוריו.

דרוש נא באהבה נאמנה ובתודה עמוקה את שלו' אהובנו איש המעלה הרה"ג[15] ד"ר[16] א' שליט"א ומשפחתו הכבודה, מה יקר חסדכם וטובכם בכל אותות האהבה והכבוד אשר תראו ברוחכם הטובה לבנינו שליט"א. ברוכים תהיו מאת ד' וחוגו בשמחת לבב את חג המצות הבעל"ט ביתרון הכשר ובכל

טוב. וברכת ד' תבא לכ'[17] ידידנו הרה"ח[18] המרומם ד"ר הערץ שליט"א יגיל וישמח בשמחת החג הקדוש בכל טוב וחדוה, כנפשו היקרה הוא וכא"ל[19] שי'.

מפסיקים אותי ענינים שונים, חזק בני ואמץ, השגיח נא על בריאותך והארת רוחך, בצהלה וחדות נועם קודש, וכתוב לי בפרטיות מכל לימודיך וענינך באר היטב, וצור עולמים ב"ה[20] ידריכנו במעגלי צדק, בנתיב מצותיו ואורות תורתו, יראתו ואהבתו, ויראנו בידידי ידידות משכנות דבירו. והי'[21] זה שלו' רב ועתרת ברכה וכל טוב וחיים לאוי"ט[22], כנפשך האהובה ונפש אביך מברכך באהבה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. תער"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - כתובה בצירוף אותיות של מספר השנה
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. תה"ל - תהלה לא-ל
5. ושלו' - ושלום
6. בכ"ז - בכל זאת
7. שי' - שיחיה
8. וב"ה - וברוך השם
9. כ"כ - כל כך
10. אע"פ - אף על פי
11. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
12. ע"ד - על דבר
13. כ"א - כי אם
14. שלו' - שלום
15. הרה"ג - הרב הגאון
16. ד"ר - דוקטור
17. לכ' - לכבוד
18. הרה"ח - הרב החסיד
19. וכא"ל - וכל אשר לו
20. ב"ה - ברוך השם
21. והי' - והיה
22. לאוי"ט - לאורך ימים טובים

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשסח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד ניסן תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

בפסח היו מבקרים רבים. באחרון של פסח דרש הרב קוק בחברת הצעירים 'סיניי' על 'השבת לב אבות על בנים': היסוד החברתי גובר אצל הצעירים, והיסוד האצילי (מחשבת הקודש) אצל האבות. כשהם נפרדים, האצילי נעשה לקוי והחברתי 'מתהפך לזוועה'. גילוי אליהו בנוי על חיבור שני היסודות. הרב קוק מבקש מהרצי"ה לכתוב למשפחה.

עיקרי הדברים

- דרשה ב'סיניי'.
- יסוד חברתי ויסוד אצילי.
- השבת לב אבות על בנים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ד ניסן תרע"ו[2].

בני חביבי שליט"א[3], שמחתנו במכתביך היקרים, אשר הגיעונו במשך ימי החג הקדוש העבר. תל"י[4] על החוה"ש[5] אשר עמנו. ימי הרגל עברו כראוי, ב"ה, כמובן בהטרדה מכמה מבקרים, צמאי שמיעה, הנמצאים ב"ה בהמון רב בעיר הכרכית הזאת.

והננו עומדים ומצפים לתשועת ד' לשמע ממך מכל פרטי ענייניך לטובה, וביחוד למילוי הבטחתך להציג לפני את דבריך שאמרת בבזל ומכל אשר תשער שישמחו את רוחנו.

ישר כחך על אשר תכתוב למשפחתנו שיחי'[6]. הזדרז נא בזה לשמח את הזקנים ואת הצעירים בדבריך היקרים, ובהודיעך להם משלומנו ב"ה. נקוה לשמו ית'[7] שומר ישראל, שיגונן עלינו ועל כל זרע קדשו מהפרעת האורחים הטסים וכציפרים עפות על עמו יגונן.

באהבה רבה תדרש נא לשלו'[8] אהובינו בעל הבית הרה"ג[9] הד"ר[10] שליט"א ומשפחתו היקרה ואהובנו הרה"ח[11] הד"ר הרץ שי'[12] וכא"ל[13]. ברוכים יהיו לד' על כל הטובה וההתקרבות הנאמנה אשר יעשו עמך.

דרשתי באחרון של פסח בחברת "סיניי" של הצעירים פה [אגודת צעירים דתיים בלונדון] על דבר התוכן של השבת לב אבות ע"ב[14] ול"ב ע"א[15], שהיסוד החברותי מתגבר תדיר בדור הצעיר, וממנו יונקים האידיאלים הרוחניים העליונים את לשדם, והיסוד האצילי מתגבר בהאבות. האליליים, שלא היו מכירים את היסוד האצילי, היו מחזיקים את האדם למעלה מחמישים לפחות-המדות, מפני ההתחלשות של היסוד החברותי שבתוכנו, ולא הכירו שתכונה זו באה מפני ההתגברות של היסוד האצילי, אומץ מחשבת הקודש, שכל החברתיות מבוססה באמת רק עליו. אבל העולם נתון במצרים הללו של התפרדות שבין עולם האבות לעולם הבנים, והיסוד האצילי כשהיסודות החברותיים נטלים ממנו

נעשה לקוי, ולא יצלח לאבן פינה למוסד החיים אפילו הרוחניים, והיסוד החברותי בהנטל ממנו לח האצילות מתהפך הוא לזעוה. כל היסוד של קיווי הגילוי האליהוויי, בכל ימיו ונהריו, בנוי הוא על אותה התעצומה של התחברותם של שני היסודות הללו, החברותי והאצילי, לבות האבות והבנים, שכשנפתחים השערים איך לטייל מהיכל להיכל, בעולמות הנפרדים והנראים כמנוגדים הללו, מתמלא העולם כולו אורה, וברכת השלו'[16] הולכת ומתפשטת בעולם, ובתוכיות הנשמות מתחילים מבועים להתגלות, שבהם הרויה האצילית השמימית והחברותית הארצית מתמזגים ברב מילוי ועידון, תורת משה הולכת ונזכרת בחוקיה ומשפטיה לכל ישראל, והארץ מוצלת מההחרמה הנוראה, אשר פירודי היסודות הללו גורמים לה, ואליהו הנביא הולך ומופיע לפני בא יום ד' להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. [מלאכי ג, כד]

כמדומה ששאלתני ע"ד[17] הבשר, ולא אדע צדדי ספיקותיך. הודיעני נא בפירוט. הבאת בכתובים עם ידידנו הר"ז[18] פינס [ראו (כרך ג', אגרת תשלט)] שי' בד"ת[19]?

בצפית ישועה וברכה וכ"ט[20] הנני חותם בעז יקרת חבת קודש, אביך,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ו - השנה תרע"ו (1915/1916)
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. תל"י - תודה לא-ל יתברך
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. שיחי' - שיחיו
7. ית' - יתברך
8. לשלו' - לשלום
9. הרה"ג - הרב הגאון
10. הד"ר - הדוקטור
11. הרה"ח - הרב החסיד
12. שי' - שיחיה
13. וכא"ל - וכל אשר לו
14. ע"ב - עמוד ב
15. ע"א - עמוד א
16. השלו' - השלום
17. ע"ד - על דבר
18. הר"ז - הרב רבי שם שמתחיל באות ז (כגון זאב / זלמן / זכריה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
19. בד"ת - בדברי תורה
20. וכ"ט - וכל טוב

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשעא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב ראש חודש סיון תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

השיעורים כבר משפיעים. לכבוד שבועות: האמיתות שעמים אינם יכולים להבין 'אחרי כל התחדדות שכלית' - אנו חשים אותן 'בכל מלוא הוד נשמתנו'. דבר ה' מפכה מכל אות ונקודה. 'גאון יעקב' שומע את 'דפיקת השעות' מתוך הנצח. על ההכנה לאוניברסיטה: שיעשה כנטיית רוחו. 'כל החול... אינו אלא מתודה עוזרת אל הגילוי האידיאלי אל הקודש'.

עיקרי הדברים

- השפעת השיעורים.
- סגולת ישראל במתן תורה.
- החול - כלי עזר לקודש.
- חופש בבחירת לימודים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ער"ח[2] סיון.

בני יקירי ומחמדי [הרצי"ה, ששהה בשווייץ, בעוד הרב קוק בלונדון] שליט"א[3], מה יקרו לי אמרותיך במכתבך היקר והנחמד. הואיל נא חביבי ושמח את לבבנו בדבריך האהובים בעתים יותר תדירות.

תל"י[4] על החוה"ש[5] הרגיל אשר עמנו. הזמן הולך ושוטף בטרדת עבודות, אשר אמנם עוד אינן ממלאות את הנפש הלקויה, השואפת להדר עליון, אשר רק על אדמת קודש יגלו נצוצי אורותיו. בכל זאת יש בהן כדי להשיב מעט את הרוח הנכאה.

כבר כתבתי לך כמדומה ע"ד[6] שני השיעורים [שיעור בגמרא ושיעור בספר "הכוזרי" לבחורי ישיבה בלונדון] שהחילותי להגיד לפני איזה מצעירי הישיבה, ות"ל[7] כבר אני רואה עקבות השפעה לטובה. יכונן ד' את מעשינו, ויהיו ימי שבתנו בגולה לברכה לעם ד', עד יחננו וישיבנו אל אהלנו כבתחילה לרומם קרן בישועה.

אין הזמן מוכשר כעת לפני מפני טרדות שונות להשתעשע בדברי קודש הראויים לרוחך העדינה, ומה גם לעת הכנת קבלת פני החג הקדוש הנאדר ונערץ בקודש, חג הבכורים יום מתן תורתנו. [חג השבועות] ואי לאו האי יומא דקא גרים ["אי לאו האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא": אלמלא היום הזה (שבועות) שגרם, כמה יוסף יש בשוק (פסחים סח)] כמה גויים בעלי תרבות ונימוס שונים איכא בשוקא של התולדה האנושית, ותהום החושך הפרוש עליהם מה נורא הוא, וברוך המקום ברוך הוא שבראנו לכבודו, ואותן האמיתיות הגדולות רזי עולם ומוסדות החיים היותר קדושים נצחיים ואידיאליים, שכל עם ולשון לא יוכלו לעכלם ולהבינם, גם אחרי כל התחדדות שכלית והתעמקות פילוסופית, הננו חשים ומרגישים אותם בכל מלא הוד נשמתנו, בכל עומק קרב וכליות רוח ונפש, האורה העשירה של הדר ד' אחד חי העולם, אשר בהגלות טובה כל המחשכים יהיו למאורות וכל המרורים לנעימות עדנים, אשר רק נטיפים מצללי אורותיה ממוזגים הם בתוך רוח האדם הכללי הדולה מעט מעט ממעמקים מים קרים, למוסר

ולתפארת, לחסון נצח ולפאר קודש, הלא היא כולה שרויה ברוחנו פנימה, ברוח ישראל סבא, [ברוח כנסת ישראל] בעצמת חפץ חייו, וברגשת עדנת רוחו, טוהר אמונתו וגאון קדשו. ודבר ד' החי בחיי בית ישראל, בחיי עם וחיי איש, בחיי דור וחיי דורים ודור דורים, מפכה הוא בגבורתו ממעין החיים, ממקור הגלותה של אש דת, מאותיותיה, נקודותיה, תיבותיה ועניניה של תורת עולמים, וכל הסתעפות נועם חמדותיה.

והולך הוא רוח אלהי עולם זה וחודר בכל התפצלות האורים אשר לאור ישראל בכל פרשה ומדרש, בכל הלכה והגדה, בכל פלפול ולקח, בכל מדע והגיון, וחושף הוא את תעלומותיו, ומגלה הוא את הזוהר הגנוז החי בישראל השב ובישראל הצעיר, בישראל הסובל ובישראל השואף.

ואיך לא נהיה גדולים מלאי אור ועוטי נהרה ביום הגדול הזה. וגאון יעקב הולך הוא ומושך משך ענות צדק בכל תועפות רוחו ובכל היקום. מכיר הוא את הקוטן מתוך הגודל, את הגלוי מתוך הנעלם, שומע הוא את דפיקת השעות והרגעים מתוך רגשת הרת עולמים של נצחי נצחים, והולך הוא וחוצה בעזוז נצחו, בתוך שטפי גלי הזמנים, ומימיהם וימי שאונם כהמון מים כבירים [ישעיהו יז, יב] לא יבעתוהו. יודע הוא כי כחם כח עובר הוא, ועמו עזוז נצח והוד ממקור חיי העולם, אשר בחילו ישוב ויחיה גם כל מתי עולמים, בנצחו ינצח כל רגעים שוטפים, אשר נהיו לימים ושבועות ויקוו במעין הנצח, בים החירות העליון, אשר על שפתו מזה ומזה יעלה כל עץ, אשר פריו למאכל ועלהו לתרופה ורוממות ועז ואהבה ונועם לכל היקום, לקומם כל יצורים מנפילתם המטויה, ותורת חסד משלחת היא ברקיה, וגבורת רעם תורה חיציה, ודבר אלהי עולם לעולם יקום, ומתוך כל רוכסי אישים אור ישרים יזרח לשמח שמים וארץ וכל דרים בם, "ירונו יושבי סלע, מראש הרים יצוחו, ישימו לד' כבוד ותהילתו באיים יגידו". ובמספר ומפקד תמנה בית יעקב את רכושה השמימי, פקודי ד' שש מאות ועשר ושלש אשר באורם תזהיר נשמת אור אל חי העולמים, ושטפי האורה ירוצו ממעין האחדות העליונה, ואברים וגידים ועור ובשר ירקם כתפארת אדם לגלות על ידם הוד פאר החיים, ובלב כל נשמה חשה מעינות חדשים יבוקעו, והמעינות חד אל חד ישקו, "ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין".

מדוע לא הודעתני בני חמודי בפרטיות משיעוריך, בקודש וגם בחול. ע"ד ההכשרה לאוניברסיטה הלא אמרתי כמה פעמים שתעשה כנטיית רוחך הטהור. אקווה בחסדי השי"ת[8], שכל פינותיך יהיו לימין וכל מעשיך לש"ש, ואיך שתפלס ארחיך בזה יהי ד' עמך. כמובן ענוגי הפנימי הנני מרגיש בהתגדלך בתורת ד' תמימה בעזה"י[9]. כל החול בהמון סעיפיו, למודיו, ידיעותיו והגיוניו, איננו סוף-כל-סוף כ"א[10] מתודה עוזרת אל הגילוי האידיאלי אל הקודש שאנו שואבים בששון ממעיני ישועתו, ממקור תורת ד' החיה בקרבנו, אשרי העם שככה לו הנני חותם בברכת שמחת הרגל הקדוש ויפעות אורותיו לך מחמדי ולכא"ל[11]. שלו'[12] רב לך ולעוזריך, מעלות ידידינו האהובים הרבנים החכמים ומשפחותיהם וכא"ל[13] שליט"א. והי'[14] זה ברכת ד' וישועתו כנפשך היקרה והחביבה ונפש אביך מצפה ישועת אל למושעות ב"ה במהרה בימינו בקרוב, חותם בברכת התורה ושקיקת חדות משוש תענוגיה,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ער"ח - ערב ראש חודש
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. תל"י - תודה לא-ל יתברך
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. ע"ד - על דבר
7. ות"ל - ותודה לא-ל
8. השי"ת - השם יתברך
9. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
10. כ"א - כי אם
11. ולכא"ל - ולכל אשר לו
12. שלו' - שלום
13. וכא"ל - וכל אשר לו
14. והי' - והיה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשעג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א סיון תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

בסיום מסכת מנחות דרש על ברייתת בן עזאי (מנחות קי): 'הקודש הוא המכוון, והחול - הנמצא בדרך סיבוב'. שם ה' המפורש מגלה את הכוונה העצמית. בישראל החול מאוחד עם עולם הכוונה. אמונת אברהם 'מביטה מלמעלה למטה'. על השמועה ששובשה בשמו: אמר שהישיבות שחרבו במלחמה יקומו מחדש בשכלול, אולי עם מקצועות רוחניים ואף השכלה כללית שתיהפך לברכה, ושמוסדות מתבוללים יתקרבו.

עיקרי הדברים

- סיום מנחות.
- קודש מכוון וחול מסובב.
- תקומת הישיבות אחרי המלחמה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"א סיון תרע"ו[2].

בני חמודי שליט"א[3], שמחתנו בדבריך היקרים. ישמחך ד' בכל טוב. תלי"ת[4] על החוה"ש[5] אשר עמנו כרגיל, ויה"ר[6] לשמחנו בישועתו, בישועה הכוללת והפרטית.

מה יקרו לנו המכתבים אשר הגיעונו מתמן, משלנו שליט"א. אמנם כמה צמאים אנו לדעת מהמצב והשלו'[7] שמה בעת כזאת, אשר שמועות מבהילות ע"ד[8] מצב הבריאות והמנוחה שם חוזרות ובאות. יפליא צור חסדו להושיע את עמו מכל צרה ויאיר מאפילותינו בנגוהותיו.

קשה לי כעת לכתב הרבה. הנני שב היום מסיום של מס' מנחות, [על הברייתא של בן עזאי בסוף המסכת (מנחות קי) שנאמר בקרבנות שם הוי"ה בלבד] שדרשתי דברי נגידים בהלכה והגדה בעה"י[9] על הברייתא דבן עזאי, האוצרת חוסן רב, ברוך שבחר בהם ובמשנתם. היסוד הוא שהקודש הוא המכוון, והחול - הנמצא בדרך סיבוב והתעסקות. שם המפורש הוא גילוי הכונה העצמית, בעומק המחשבה האלהית, והכינויים - התרשמות הפעולות לסוגיהם, עולם [החול] איננו עומד בפני עצמו בישראל כי-אם הוא מאוחד עם עולם המכוון וזהו יסוד הקודש. קדשי ישראל, ריח ניחוח, כונת הלב לשמים. שני נושאים מתחברים ביחד, בחיבור חי. הוא מסמל את האכילה המאגדת את החיים החמריים והרוחניים.

אמנם התעלות ההכרה לעולם אחד מכוון, שכולו כונה, ואידיאל, הוא למעלה מאכילה, "ולא תאמר לאכילה הוא צריך". [מנחות קי] אמונת ד' של אברהם, "והאמין בד'", [בראשית טו, ו] המביט על השמים מלמעלה למטה, עומדת הרבה למעלה מ"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", [ישעיהו מ, כו] המבליטה את הזוהר של שם אלוהים שרק בו יש חלק לעמי עולם, בעלי החול, אחודי המעשה הבלתי מכוונה רק מסובבה ומתפשטת. אבל חלק ד' עמו "כולו זרע אמת", [על פי ירמיהו ב, כא] קודש מכוון אידיאלי מראשית עד אחרית, בכל עילוייו ובכל שפלותנו, הננו תמיד רוכבי במות ארץ. ומתעסק הוא יסוד החולין,

ופסול בקדשים. הרצון איננו חלוק עד שיהיה בו יחש של תמורה, רצון מול רצון, כ״א[10] התעלות הרצון עצמו, שיהיה מבורר בערכו שהוא רצון גבוה. זהו יסוד ריח הנחוח שהושוה שור הגס למנחה, ותערב לד׳ מנחת יהודה וירושלים כימי עולם, [מלאכי ג, ד] והכרה זו, שרק רצון אידיאלי, נשגב מכל עולמי עד, שולט בכל, והוא ממלא גם את לב האדם והאומה, ומנצח את הוייתה ומנהלה עלמות, זאת היא ברכת אברהם, קנין ד׳ בעולמו, שהננו נושאים את דגלה עדי עד. אשרי העם שככה לו.

ע״ד אתרוגים, כפי הנראה פה רחוק שיוכלו להכנס מתמן.

כתוב בפרטיות מאשר תלמוד בקודש ובחול, לעצמך ועם אחרים, איזה ענין וענינים, מסכת ופוסק ומקצוע, ואם תעסוק בעניני הלכה לפרקים בעיון ובירור וחידוש, ולפעמים באחרונים וחידוד, נוסף על בשרא דתורא ש״ס[11] ופוסקים ראשונים, ועל עסקי תורת הלב והמחשבה במושגיהם האציליים, שהן הן גופי תורה ונשמת אורה.

דרש נא שלו׳[12] אהובינו הרבנים החכמים שליט״א וכל מכיריך ומוקיריך וכל אשר להם.

ידידנו הר״א[13] באצקי נ״י[14] כתב להצעיר מר א׳ שטרנבוך נ״י גיסו ע״ד איזה תוכן רעיוני שאחד הביא בשמי שלא כשורה. אמת שגם אני נצטערתי ע״ז[15], וחפצתי לכתוב בשמי מילוי, וממילא יהיו הדברים על מכונם, אבל העתון ההוא נפסק בינתים. אנכי אמרתי ע״ד השאלה שהפסימיים אומרים שהמלחמה החריבה את היהדות בחורבן הישיבות במרכז התורה היותר גדול, שהנני מלא תקוה שהישיבות תתחדשנה עוד ביותר שכלול, ואולי יהי׳[16] אחד מהשכלולים שגם כמה מהגדולים, אשר חשו להכניס שום מקצע חדש חוץ מגפ״ת[17] בישיבות, בהוסדם מחדש יכירו יותר את הצורך הפנימי ויכניסו ג״כ[18] מקצועות רוחניים, ועמהם מובן שגם ההשכלה הכללית, שהיתה מסוכנת במעמד הישן, תהפך בפנים ידועים לברכה וממילא תתגדל כח ההשפעה של ת״ח[19] בני הישיבות ומנהליהם בעולם, והמוסדות אשר כבר עמדו על תחום הפירוד, מרוב זריות, שגם הם נחרבו, ע״י[20] הפיזור הנורא, בהוסדם מחדש יכירו שצריך להתקרב יותר לגבול ישראל, וע״י[21] אלה התנועות יולד חום ואור חדש, שרוח ד׳ אשר על עמו יתגלה באור חיים וישע, וממילא הפעולות המקיפות ע״ד המרכז של בנין האומה ושיבת שבותה יושפעו בטל חיים חדשים, ועם נברא ברוב אונים בנשמה עליונה, ברב טוהר וקודש, יעמוד לנו מתוך המאפל הנורא הזה.

אמנם הקיצור ומיעוט ההסתגלות להקשבת הדברים גרם, שמסר הכותב את מחשבותי בזה בצורה בלתי רצויה. אמנם אקוה שטהורי לב גם אחרי הטשטוש יכירו את הנהרה אשר בתוכיות המכוון בעה״י.

וצור עולמים הבוחר בעם קדשו לעדי עד ישמחנו בנאות ארצנו, בשמחת גויינו ובאור קדושת יפעת תורת חיינו ולעת ערב יהי׳ אור, אביך קשור באהבתך מצפה לתשועת ד׳ על עמו ונחלתו בקרוב,

הק׳ אברהם יצחק ה״ק

1. ב״ה - ברוך השם
2. תרע״ו - השנה תרע״ו (1915/1916)
3. שליט״א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן

4. תלי"ת - תודה לא-ל יתברך
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. ויה"ר - ויהי רצון
7. והשלו' - והשלום
8. ע"ד - על דבר
9. בעה"י - בעזרת השם יתברך
10. כ"א - כי אם
11. ש"ס - שישה סדרים (התלמוד)
12. שלו' - שלום
13. הר"א - הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
14. נ"י - נרו יאיר
15. ע"ז - על זה
16. יהי' - יהיה
17. מגפ"ת - מגליל פתח תקוה (או: גבול פתח תקוה)
18. ג"כ - גם כן
19. ת"ח - תלמידי חכמים
20. ע"י - על ידי
21. וע"י - ועל ידי

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ו תמוז תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הם מתכננים מנוחה במקום קיץ. יש הרבה לעבוד, אבל צריך 'חליצות עצמות' - 'הגדלת כוח טבעי כבסיס לנפש. כך גם באומה: הירידה בכוח הטבעי בגלות היא 'הגורם האמיתי של כל ההתנוונות הרוחנית', ויש לבנות את הטבעיות והמכשירים החומריים. בין המצרים: 'האש אשר הצית ה' בציון אכלה... רק את הדופי והתיעוב'.

עיקרי הדברים

- חליצות עצמות.
- בניין הכוח הטבעי באומה.
- חורבן שורף רק את הדופי.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ו תמוז תרע"ו[2]. [כ"ו בתמוז תרע"ו (1916). הרב קוק ישב אז בלונדון, שאליה עבר משווייץ באותה שנה]

בני מחמדי [בנו, הרצי"ה, שנשאר בימי המלחמה בשווייץ] שליט"א[3], שמחתנו באמרותיך המשעשעות את רוחנו הכמה להקשיב ממך ומכל יקירי נפשנו דברים מעודדים ומניחים את הדעת.

תהל"י[4] על החוה"ש[5] אשר עמנו לפי הרגיל. להנפש מעט ולהחליף קצת כח נקוה אולי לעשות איזה נסיעה לאיזה מעון קיץ אשר בסביבות הכרך, [בסביבות לונדון] אולי על איזה מגדות הים. יתן ד' שיהי[6] להצלחה.

מהדברים המעשיים המתרקמים פה, הנוגעים ג"כ[7] כמובן לעניני רוח והגיון, הי'[8] ראוי לבאר לך דברים אחדים. אבל מסופקני אם לא יגרמו אריכות יתירה, המעכבת לפעמים את מרוץ המכתבים. ע"כ[9] אקמץ בזה, ואולי עוד תבא שעת הכושר להרצאה פרטית. בכלל יש הרבה מאד מה לעבוד על ככר היהדות בעיר ובמדינה, וישנם ג"כ תנאים לא כ"כ[10] קשים, אם הי' מעמד בריאות הנפש והגוף מסכים, ועכ"פ[11] לא מונע, הי' אפשר לקוות עכ"פ[12] שהזמן הגלותי יתן איזה פרי ישוה בעה"י[13]. אמנם ההכרח של איזה חליצות עצמות, [חיזוק הגוף; על פי ישעיהו נח, יא: "ועצמתיך יחליץ"] של הגדלת כח טבעי בתור בסיס להתוכן הנפשי שיצא בטוהר חירותו, נחוץ מאד, והרי זו דוגמת הבנין הכללי של האומה שהכח הטבעי הלקוי, שבא לידי ירידה נוראה במשך הגלות, רק זהו הגורם האמיתי של כל ההתנוונות הרוחנית, ומה מאד יש לנו להתאמץ לבנות את הטבעיות של הרוח האומי ואת מכשיריו החומריים והרוחניים הקרובים אל החוג החמרי כולם, ברוח נכון ובצפיה מרחקית. אין ספק שכל האור העליון כבר עומד הוא ומקיף אותנו. כל הסגולות העליונות שיש בהודה של הנשמה הישראלית, תפארת העולם ופאר הדר כל עמי התבל, כבר מפותחות ועומדות הן גנוזות ברוחנו פנימה, אבל כדי לגלותן בחטיביות הניכרה והבולטת הכרח הוא שיבא אומץ חמרי וחמרי-רוחני גדול ומיושב, הכרה של גאות אידיאלית פנימית, בנין

מסודר בשלטון פנימי-חירותי, התרוממות דיעותית משוחררה מכל עבדות חיצונית של הדיעות המוחשכות של המון האדם, החלש והמושקע ברפש רשעתו.

וההתעודדות הזאת צריכה למלה חפשית, בחופש עדין של קודש קדשי קדשים, שמשם תחשף המועדיות הכמוסה של היום המר והנמהר, [תשעה באב נקרא "מועד" ("קרא עלי מועד", איכה א, טו), ועתיד צום החמישי להיהפך "לששון ולשמחה ולמועדים טובים" (זכריה ח, יט)] יום שריפת בית מאויינו, [תשעה באב] שכל חורבן, כל מאפל וכל הרס ודלדול קשור עמו, ומבין המצרים רוחה תופיע, [על פי איכה א, ג: "כל רדפיה השיגוה בין המצרים"] הלוך ואור, ויגלה לעינינו איך כל ההריסות קלעו רק אל הקלקול והבאוש, האש אשר הצית ד' בציון [על פי איכה ד, יא: "ויצת אש בציון ותאכל יסודתיה"] אכלה ואוכלת באמת רק את הדופי והתיעוב, את החולניות ואת החולשה, המעכבת על עזן של ישראל מהופיע בגבורתו.

וצלצלי השמע של עת בנות בכל מקום שהם נשמעים צריכים הם למכון חמרי איתן, לכחות של חיים משוגבים, וגם מבלי הכרתם, מבלי התועדותם אור עולמים עליהם יגלה, וד' עליהם יראה ויצא כברק חצו. [על פי זכריה ט, יד] ודוגמא זו מוצאים אנו בכל כח אידיאלי בפרטיות, שעת אשר יחופש הרוח ויוכרו מעצוריו נקראים הם כחות הגוף להאמץ, ואז בהתכוננות החיל, בהתגדל כח החיים הטבעיים, יגאל עז חיי הקודש ויתוה את תויו ברוח נכונה ובחדות-ד' מפעלית ורעיונית. לד' הישועה על עמך ברכתך סלה. [תהלים ג, ט] נפסקתי באמצע כתיבתי בענינים פעוטיים, והנני כמעט מוכרח לקצר, אקוה שתשמחנו ותעודדנו בדבריך היקרים, כפי האפשרי בפרוטרוט. דרש נא באהבה את שלו'[14] אהובינו מכריך ומוקיריך הרבנים החכמים שליט"א וכא"ל[15] לברכה וכ"ט[16]. כתוב נא גם אתה להורים שליט"א כמה דאפשר בפרטיות וכמו כן ליקירינו כולם שם. יואל ד' ויקרב ישועתו וישמחנו בטובו ומתוך המאפלים אור יאיר לנו, אור תורה, אור דעת, אור חיים, ואור גבורה חסד ותפארת עולמים, כנפשך היקרה ונפש אביך מצפה אשרך כה"י[17],

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ו - השנה תרע"ו (1915/1916)
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. תהל"י - תהלה לא-ל יתברך
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. שיהי' - שיהיה
7. ג"כ - גם כן
8. הי' - היה
9. ע"כ - על כן
10. כ"כ - כל כך
11. ועכ"פ - ועל כל פנים
12. עכ"פ - על כל פנים
13. בעה"י - בעזרת השם יתברך
14. שלו' - שלום
15. וכא"ל - וכל אשר לו
16. וכ"ט - וכל טוב

17. כה"י – כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשפד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג אלול תרע"ו - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

ברכת שנה טובה. בהרוגייט הבריאות השתפרה מעט, אבל המבקרים מעייפים. בסעודה שלישית דיבר על שלוש תקופות: לפני עבודה זרה; תקופת 'יצרא דעבודה זרה' והמלחמה בו; ותקופת החיוב הטהור אחרי ביעורו. 'אנוכי' ו'לא יהיה לך' יתאחדו ב'אנוכי' לבד. העולם 'מתבסס' בפנימיותו. כל עלייה פנימית מחלישה את המרץ השלילי, ולכן הדורות נחלשים בגלוי אך מתעלים בגנוז. בר־טוביה יעבוד בשני העיתונים.

עיקרי הדברים

- שלוש תקופות ע"ז.
- מהשלילה לחיוב.
- העולם מתבסם.
- בר־טוביה בעיתונים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ג אלול תרע"ו[2].

בני מחמדי שליט"א[3], בספר חיים טובים תכתב ותחתם עם צדיקים גמורים, בני יקירי, ביום הזכרון הבעל"ט[4].

שמחתנו מחמד-לבבנו, בדבריך המסולאים, ובמכתבה של פרידא תחי'[5]. יחנינו צור-עולמים ב"ה וישמחנו בישועתו.

שבוע העבר באנו מהאראגייטה. [הרוגייט, עיר מרפא בצפון אנגליה] ת"ל[6] הפעולה להטבת הבריאות לפי הערך ניכרת היא קצת, אבל ההטרדה, ביחוד עול הבאים לבקר מתוך ידידות, לפעמים הוא מכביד ומיגע. נותן ליעף כח ב"ה יחזק ויאמץ, ויעודדנו לתורה ולתעודה. אחרי אשר בימי שבתי במקום-המרפא מעטתי קצת בשיחות פנימיות, ממעמקי ההגות הלבית, הי'[7] לי לקורת-רוח בהביעי את המחשבה, בתוך שילובי-דברים של הגדה והלכה בסעודה שלישית של ש"ק[8] העבר, ע"ד[9] מהלך החיים בתוכיותם, בכנס"י[10], באדם ובעולם, בשלשת המעמדים השונים: שנים קדמוניות קודם שהיתה ע"ז[11] בעולם; תקופת יצרא דעבודה זרה, [היצר לעבודה זרה, שלפי חז"ל בוטל בימי אנשי כנסת הגדולה (יומא סט)] תעודתו וחליפות מעמדיו, עמדת המלחמה של כנסת-ישראל נגדו מאז ועד עתה; השלישי בתוכן הוא מעמד החיים דהתגברות מעינם המפכה בטהרו אחרי בעור רוח הטומאה להעביר גלולים מן הארץ.

השפלה כללית של מעמד העולם היא אשר גרמה, שתעורת-החיים אשר להקודש צריכה להתמלא חוץ מצדה החיובי גם בצדה השלילי: המלחמה לדור דור נגד יצרא דעבודה-זרה וכל סעיפיו. כל הזוהמה שבחיי היחיד והצבור, בחיי הטבע והעולמים, בנטיות החברה ובמהלכי ההרגשה וההגיון, כל היצרים הרעים המשגים והמביאים את כל חלי וכל תהפוכות, אינם כי-אם סעפיו וסעיפיהם. ורוח ישראל

לוחם בכל חילו, ומנצח הוא את מלחמתו נגד שרש-הרשעה, וכל מה שהמלחמה עולה לו בעבודה יותר מיגעת, בדמים מרובים וביסורים כבירים, הרי הוא מתגבר, מתעלה ומתקדש ועולה בזהרו מעלה מעלה, עד אשר יכשיר בכחו העליון את העולם לעמד בחיים מלאים על מצב-החיוב לבדו, באין צורך לתכן השלילי ועסקנות-השבתתו. ו"אנכי ולא יהיה לך" ששמענו מפי הגבורה [מכות כד: שני הדיברות הראשונים נשמעו מפי הקב"ה עצמו] יאוחדו למרומי החיוב של "אנכי", ושפעת-החיים שאין גם הכשר ציורי בעולם המחושך לקבלו בצורה חיובית לבדה, בין באישיות היחידית ובין בקבוציות, תבא ע"י[12] עבודה זו הארוכה לחשוף את מקורי-עדניה ושטפי-ענוגיה מרומי קדש-הקדשים בצורה החיובית המגמתית לבדה, "ונשגב ד' לבדו ביום ההוא", [ישעיהו ב, יא] רוממות הטוב, גבורת הימין, באין כל צרך גם לחיי מלחמה על החשך, על יצרא דעבודה-זרה וכל ענפיו.

בפנימיותו הולך העולם ומתבסם, - זהו רז-קדש, המתגלה באוירא דארץ-ישראל בכל יפעת-הודו, ובמחשכי ארץ-העמים - כאור היוצא מבין החרסים, "רצוא ושוב כמראה הבזק". [על פי יחזקאל א, יד] יסוד האור המספיק לבדו בעדניו, החיים המגמתיים, הולך הוא ומתגבר ביסודו אבל המחשכים והמהומות של תכונת התנועה המהירה אשר לגלגל-החיים הסואן אינם מניחים לחזיון הנשא הזה להתגלות עד עת קץ, ומתנוצץ הוא ליחידי-סגולה בעתי-הרצון.

כל עליה פנימית, המקרבת את העולם לחזיון החיובי, המורידה את יצרא דעבודה-זרה עד תחתית-תהומים, נוטלת היא חלק אחד מהמרץ השלילי, שהוא המכון הרגיל להתעודדות-הרוח בכל המשך עד תכלית הזעם. מתוך-כך הולכים דורות ונחלשים ברוחם הפועל על הככר של הקדש הגלוי, והננו תמיד קרואים לסעד את הסוכה הנופלת, [על פי עמוס ט, יא] אשר מהרה יקימה חי-העולמים ב"ה בחוסן-תפארתה אבל התוכן החיובי הולך ומתאדר. אין העולם כדאי להכירו הכרה מבולטה, אבל גבורת-עדניו מבסמת את הנשמות בצדם היותר גנוז ואיתן. בהשטחים היותר שפלים וחיצונים של החיים נתנה רשות לעליה זו שתגלה את הסיגים, הזיבוריות של עליותיה, בצורה של ההתקדמות התרבותית שיש בה מן הטוב מצד מקורה ומן הרשעה מצד מעמדה. ומאז אשר לא יכול העולם הישראלי לעמוד בקשר המלחמה המעודדת את החיים, ויצרא דעבודה-זרה הוכרח להתכנס "בדודא דאברא דשאיב קליה", [בדוד עופרת הבולע את הקול (יומא סט), כך כלאו את יצר עבודה זרה] נטל טעם המלחמה בעצמיות תכנה וליאות רוחנית מלפפת היא את היקום, והמהלך הולך בתכונה תרדמית, חולמים מדמדמים הם כל עסקני העולם, ואין בה לא מגבורת הטוב ולא מתגבורת הרע.

אבל המטרה היא מכוונה. יצרא דעבודה-זרה הולך ונעקר. ומהלך עקורו האטי נוטל חלקים מהדר-החיים, ותגבורת שלהבת הקדש שמצד השלילי, שצרופה הולך וחסר, מראה את הרפיון; אבל בתוכיות הנשמה הצד החיובי מתישב על משואותיה של ההתפשטות של הופעת השלילה, וכאשר רוח-הטומאה יתם, והצורך של המלחמה השלילית ישבת לגמרי, אז יראה ההוד וההדר של גבורת-החיים אשר באוצר-הקדש החיובי. ולעת אשר לא יוכל העולם נשוא את התרדמה הזחלנית, באה מהומת-מלחמה, ולעומת-זה מתעורר רוח-הלוחם בנפש הפנימית של כנסת-ישראל, ומחאה עמוקה נגד יצרא דעבודה-זרה, המלפף לאומים, משפילם ומכסה את פניהם בושת-עולמים, מתגברת היא בנשמת ישראל פנימה,

שעתידה לצאת אל-הפועל ע"י הגיון-תורה, המון דעות ומעשים צבוריים, שריכוזם מוכרח להיות ההתגברות האומית ועוצם השקיקה לארץ-החיים, להבליט את האומר הגדול של מחאת-עולמים נגד שרשי יסוד הרשעה האנושית, ע"י אור הנבואה אשר ישוב לישראל בהתכוננו על אדמת-קדשו.

וזהו החלק של מלחמת-ד' אשר לישראל, לא בחיל ולא בכח כי-אם ברוח-ד' [זכריה ד, ו] ואחרית מלחמה זו היא הבאת השלום המוחלט, שאין עמו צרך ליצרא דעבודה-זרה גם לשם תגברת החיים, כי יוכשרו הכל לקבל את עז-החיים בטהרתו החיובית, וההדיוטיות שאינה יכולה לשער חיים מלאי-יפעה כי-אם בהיות זוהמת-הרצח ספוגה בתוכם תמחה מן הארץ, ושיר חדש יגלה אשר יאמרוהו גאולי-ד' מקובצים מארצות, בחזותם את הנוי אשר להררי-עד, שרגלי מבשר משמיע שלו[13] עליהם יצעדו. [על פי ישעיהו נב, ז] ועצמיות-קודש זאת אשר בתוכנו, אשר לא יתם פריה ולא יבל עלה, [על פי יחזקאל מז, יב] תתן לנו עז ותעצומות, ונאזרי-גבורה הננו עומדים לקבל את ברכת-ד' עלינו ועל כל היקום, על כל העולמים, כל הנשמות, כל המעשים וכל העמים, על כל ההגיונות וכל המון הרצונות והרעיונות, בכל מקום שהם מאירים וחיים. ויודעים אנו שמלחמתנו עודנה צריכה להמשך, ומעשה-שלומה הולך הוא וצומחת, נחלי-עדניה משתפכים, מתרחבים ומתגברים, ומעל לשמים עולה שיא-גדלנו בהגיגנו: "מלוך על כל העולם כלו בכבודך [מתפילת ראש השנה] והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו:

ד' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה", וחדות-ד' היא מעוזנו סלה.

ובענין הנאת-גרונו הלא עיקר כונתי היא, שיסוד הדבר הוא שגם למאן דאזיל בתר הנאת-מעיו מכל-מקום בעינן הנאת-גרונו ג"כ[14], ולא חשיבא אכילה בלא הנאת-גרונו, וממילא לא קשיא, שאם היה מחובר רק בגרונו לא הויא אכילה, ולא מהניא הנאת-מעיו, ומיושבת היא הערתך. אלא שבדרך רחוק ציירתי ע"ד קולחא דמסי נדרים, וכמו הנסיון שמכניסין הרופאים דבר דק ארוך לתוך הקבה דרך הושט, אבל אין צריך לציור זה.

הדיוק בלשון "נהנה בגרונו" ו"אכילה במעיו" נכון מאד. ומשום-הכי כשיש כאן אכילה במעיו כדרך-אכילה לא מהני אם לא היה כדרך-אכילה בגרונו, שכמו שאין ציור לחיב באסורי-מאכלות בהנאה בלא אכילה הכי-נמי אין לחיב באכילה בלא הנאה, והנאה שלא כדרך-אכילה אין זו הנאת-אכילה, ומשום-הכי בעינן שתהיה בגרונו הנאת-אכילה ככל אדם ולא משכחת-לה במחובר.

סברת "אגלי טל" צריכה באור: מה ענין מלאכת-מחשבת לכלאחר-יד. יש מקום להקל בשבת בעניני-כונה הנוגעים בגדרי מתעסק וכהאי-גונא, אבל בצורה המעשית הבאה מצד דרכי המלאכה, ששפיר יש לדמות כלם לדרכי הנאה ואכילה וכהאי-גונא, דמסתברא שדברה תורה על דרכם של בני-אדם. ואם יש מקום לומר בשבת, שהשנוי מאבד את התכן של דרך-המלאכה, יש לומר דהוא-הדין בשאר אסורים, אמנם בלמוד השעור הגדרתי בשבת, שבעניני המלאכה גם במה שהוא תואר-המלאכה צריכים להעמיק מה הוא מיסודה ומה הוא מתנאים שלה, שאע"פ[15] שהם מעכבים מכל-מקום אין ראיה שיעכבו ג"כ פרטי התארים מצד הדרך הרגיל, דיש לומר דקפידת התורה היא על עיקר המלאכה. ודמיתי את הגדרת

הפרטים שלמדים ממשכן ושאין למדים קצת דמיון ל"דרך-עשיתן", וכשם ששנוי באופן העשי' ע"י הכלי כגון הדיוט שחקק קב בבקעת לא מפקא מדרך-העשי', מוצאים אנו דוגמא דלא גמרינן ממשכן פרטי מושיט לדעות מהראשונים. ומדי התוס'[16] שנסתפקו בחיוב מושיט למטה מעשרה, נראה דלא ברירא להו הא מילתא, וקשה לי להאריך בזה כעת.

ובענין שליחות, צדקת שסמוכין יש מלשון "שכן רוב מעשיהם ע"י שליח" לדברי שגם שלוחא דרחמנא הוא בכלל שליחות, אלא בכח יותר גדול. ועיקר הדבר, שאם לא היינו יודעים כלל דין שלוחו של אדם כמותו בכל התורה כולה לא היה לנו מקום לחלק גדרים בשליחות, וממילא היא ענין הכהנים דבר זר, והייתי אומר שכיון שרוב מעשיהם ע"י שליח אין למדים מהם, דאין דנין אפשר משאי-אפשר, ולעולם גם בדמצי עביד לא מצי משוי שליח.

לרצון הוא לי הסכמתך ע"ד השחיטה, וכמ"כ[17] העיכוב עד עבור ימי האיתנים [חודש תשרי (מלכים א ח, ב)] בעה"י[18] דתקיפי במצות וטרדות לימודיות, מעשיות ונפשיות, שאינם מתאימים כ"כ[19] למנוחת הרוח שהמתחיל בהרגלת אומנות אחראית זו, בפרט לבעל רגש ופיוטיות, צריך לה.

וע"ד[20] המילה לא אמרתי בדוקא, כ"א[21] גיליתי דעתי, אולי, אם תזדמן האפשריות, ולא תמצא עצמך מנוע מצד הכנתך, שמאד ראוי להזדרז לקיים דחז"ל[22], באלה השלשה שציינו בהם ת"ח[23]. ואני ל"ז לזה לצערי, ע"פ[24] כמה מניעות. לב"ט[25] כתבתי שבוע העבר, למאנטאן, ומאד אני מצטער על שכפי הנראה לא יבא המכתב לידו, זולת אם הניח סדר שישלחו משם אליו למרסיליא. הייתי מעכב כל הזמן מלכתב, מפני שאפשרות של תמיכה בעדו לא נזדמן לי מפני כמה מניעות, רק חשבתי שימצא עבודה בעתונים פה, והנה המ"ע[26] הזרגוניים שיוצאים כפי הנראה אינם מחפשים אחרי סופרים, רק הד"ר[27] זלקינד מכירנו [ד"ר יעקב מאיר זלקינד, סופר ומו"ל בלונדון] השתדל ליסד שני מ"ע[28] זרגוני ועברי, וחכיתי על זמן התגשמות מחשבתו, ובשבוע העבר יצא הגיליון הראשון הזרגוני, והביא לי בעצמו אותו תיכף כשי"ל[29], טרם שהוסדר לשילוח הרגיל, ואז דברתי עמו ע"ד עבודתו של ב"ט[30], ונתכוונה דעתנו שיעבוד עבודה קבועה בשני העתונים, גם מסרתי לו את המאמר הקטן העברי ששלח לי זה כמה חדשים, ובודאי ישלח לו פשיטי דספרי, ומסרתי לו את האדרעססא המינטונית, וכמה צער יש אם לא ימצא לידו גם מכתבו של ד"ר[31] זלקינד גם העתון. תמיהני שלא רשמת את האדרעסא של מרסיליא.

ד' יחזקהו ויעודדו לאוי"ט[32]. אולי יכשר מאמרך להכתב עברית או זרגונית במ"ע[33] הנ"ל[34]. אך יוכל להיות שהוא יותר מדאי קבוע גם לעתון שבועי כנ"ל[35]. ואולי תעלה בעז"ה[36] ביד הכנסי' שבמחשבתנו שתוסד להוי"ל[37] עכ"פ[38] ירחון, אפשר שמאמר כזה יוכל לבא שמה. אבל מסופקני עדיין כמה יארך הזמן של ריכוש הכחות הדרושים לכך. ע"ד שאר הערותיך היקרות אחשך לעת אחרת אי"ה[39]. והנני בזה חותם בברכה עמוקה בברכת-הורים לך בני יקירי ומחמדי לשנה הבעל"ט, שירומם השי"ת[40] צור ישראל וגואלו קרן עמו וקרן תורתו, קרן ארץ-חמדתו והר-קדשו, ואור שלו' וברכת חיים יאיר על עולמו, ובאורו יגל יעקב וישמח ישראל, וישיב את שבותנו ממרחק להר-קדשו, ותכתב ותחתם לחיים טובים ארוכים ומתוקנים בספרן של צדיקים גמורים לאוי"ט בכל טוב סלה, כנפשך היקרה ונפש אביך דור"ש[41] וטובך מצפה אשרך והצלחתך בכל טוב כל הימים,

אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ו - השנה תרע"ו (1915/1916)
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
5. תחי' - תחיה
6. ת"ל - תודה לא-ל
7. הי' - היה
8. ש"ק - שבת קודש
9. ע"ד - על דבר
10. בכנס"י - בכנסת ישראל
11. ע"ז - עבודה זרה
12. ע"י - על ידי
13. שלו' - שלום
14. ג"כ - גם כן
15. שאע"פ - שאף על פי
16. התוס' - התוספות
17. וכמ"כ - וכמו כן
18. בעה"י - בעזרת השם יתברך
19. כ"כ - כל כך
20. וע"ד - ועל דבר
21. כ"א - כי אם
22. דחז"ל - דחכמינו זכרונם לברכה
23. ת"ח - תלמידי חכמים
24. ע"פ - על פי
25. לב"ט - לבשורות טובות
26. המ"ע - המצות עשה
27. הד"ר - הדוקטור
28. מ"ע - מצות עשה
29. כשי"ל - כשיש לומר
30. ב"ט - בשורות טובות
31. ד"ר - דוקטור
32. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
33. במ"ע - במצות עשה
34. הנ"ל - הנזכר לעיל
35. כנ"ל - כנזכר לעיל
36. בעז"ה - בעזרת השם
37. להו"ל - להוציא לאור
38. עכ"פ - על כל פנים
39. אי"ה - אם ירצה השם
40. השי"ת - השם יתברך
41. דור"ש - דורש שלום

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשפז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב סוכות תרע"ז - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הרב קוק לקח שני אתרוגים מחמת ספק: יווני עם הכשר, וקורסיקני 'פראי'. סוכות הוא החג שמטביע את אור ישראל 'בטבע החיים, הנפש והעולם'. בפסח הראינו חירות מהטבע, ובסוכות אנו מתקרבים אל הטבע ומטביעים בו את הקודש שמעליו. 'במעמקי החושך אנו מאירים באבוקת אורנו'. הסוכה - זכר לדור המדבר, 'דור הדורות'.

עיקרי הדברים

- שני אתרוגים.
- פסח - חירות מהטבע.
- סוכות - הקודש בתוך הטבע.
- דור המדבר.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], אור ליום ערב חג הסוכות, עזר"ת[2].

בני מחמדי ויקירי שליט"א[3], תל"י[4] על החוה"ש[5] אשר עמנו, וב"ה[6] אשר עברו עלינו הימים הקדושים שעברו מירח האיתנים [מחודש תשרי (מלכים א ח, ב)] דנא לשלו'[7] יחנינו צור ישענו ב"ה ויראנו בישועתו ולטובה יגמר בעדנו ברחמיו הרבים. הסוכה כבר היא כגמורה, אתרוגים לקחתי שנים כדרכי בגלותי מפני הספק, ואמנם על אחד מהם יש הכשר מעיד שאינם מורכבים, אבל לא אתמחא לי גברא, [אבל אין לי ידיעה שהאיש מומחה ונאמן (ארמית)] והעדות היא נגד החזקה שאתרוגי יוון הם מורכבים, [האתרוגים מיוון (קורפו) הוחזקו כמורכבים על לימון, ולכן פסולים] והשני הוא קורסיקני [אתרוג מקורסיקה] וגידולו קצת פראי, משער אני שאיננו מורכב. יאר ד' פניו אלינו לקבל את רשמי אורות קדשו מחדות נועמו והוד זיו פאר הדרו, בימי החג הקדוש הבע"ל[8], החג התוכני באופיו להטביע את אור ישראל בטבע החיים, בטבע הנפש, בטבע העולם, בטבע היש, בטבע ההויה. בפסח חגנו את חרותנו, הראנו לדעת שהננו בני חורין, משוחררים גם מההגבלות של חוקי הטבע, המקשרים בעבותות את האישים ואת העמים, ותולדתנו נתיסדה מיסוד האור העליון, מלשד חיי העולמים הזולף בחסדי אבות ממקור הברכה, מיסוד עולם שהוא קודם ונעלה מכל הגבלה וחוקיות מוטבעה.

אבל החיים החמריים וגם הנפשיים, וביחוד האנושיות, והעולם כולו, יסודותיו ומערכותיו, תוצאותיו וסדריו, כולם בחוג טבע הם מוגבלים. ואיך זה יושפעו מדולגי עולמים, ממחוללי מעל, המגביהים את מעופם מעל כל משטר וחוק טבע, בחפצם האישי והאומי, בשאיפותיהם הזמניות והנצחיות. ובאים אנו בחג האסיף, [חג הסוכות (שמות כג, טז)] בירח האיתנים, במועד הגבורות גבורות הגשמים ועוז הרוח, הכבדת האכף של הטבע הסתוי ההולך וממשמש לבוא, ואנו מתקרבים אל הטבע. יושבים בסוכה, נאחזים באגודת נטעים [ארבעת המינים] רעננים, שמחים בשמחת המים, [שמחת בית השואבה] בשמחת הרויה הטבעית

בברכת ד' על היקום, ההולכת במעגל המוגבל אשר בחוקי הברזל של הטבע, חודרים אנו גם בטבעיותה של האנושיות, בהכרח החמרנות שלה, בצורך שבעים האומות [שבעים פרי החג בסוכות כנגד שבעים האומות (סוכה נה)] אשר חלק ד' אותם לכל צבא השמים, ועל כל אנו מטביעים את הוד הקודש שממעל לכל טבע, את חינו והדרו בתוך עומק הטבע, בתוך הלב הבשרי, בתוך הגויה החמרנית הגדולה, בתוך הטבע הגס הארצי, בתוך הארץ המקולקלת, האדמה אשר אררה ד'. [בראשית ה, כט] במעמקי החושך אנו מאירים באבוקת אורנו, והננו ששים ושמחים בגאון ד' גם בעוד אשר החושך הוא כ"כ[9] עב ומגושם. כי בחושך ד' אור לי, [מיכה ז, ח] ואורי וישעי צור לבבי וחלקי שמחתי וגילי צור עולמים, שדי בשמחת הויתו, יפעת זיוו וקדושת תפארתו, לכל בריה.

ואשרנו שאנו מכירים את אשרנו, אשרנו שאנו שמחים במתת גורלנו, אשרנו שאנו שואבים בכל יום ויום, בכל שעה ושעה, ממעיני ישועות העולמים. והעולמים הולכים ונושעים, והנשמות הולכות ומשתלמות, הולכות ומתמלאות מפגימותיהן, ואנו מלאים עוז וחדוה מפעולותינו שאנו פועלים עם אל, ובת קול עתידה להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומרת כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו [ירושלמי שבת ו, ט; על פי במדבר כג, כג] ויושבים אנו בסוכות, זכר לאותן הסוכות של הדור הפלאי, דור הדורות, דור המדבר, אשר קפל בעוזו וכלליותו את כל הדורות כולם והטביע בקרב כולם את הלמעלה מהטבעיות, את אור ד' עליון הרחב והחפשי, זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר ארץ לא זרועה.

שמחני נא בני חביבי מכל אשר עמדך לטובה.

יחנינו צור עולמים ב"ה ויחדש עלינו ועל כל עמו בית ישראל שנה טובה ומעוטרה, ומאופל יגיה נהורים ומעז מתוק יוציא וממשטמת לאומים ומלחמותיהם האכזריות, מי יתן טהור מטמא - "הכל יוכל וכללם יחד" אור חיים נועם אהבה שלו[10] ורעות, מאושר ומבוסס ביסודי חיים איתנים חזקים ומחוטבים, וגוי אחד בארץ יקום ויופיע באורו וכבודו בזיוו וזהרו, יכיר את כח נשמתו ואת חילו הגדול שמגבורה העליונה, של אל נאזר בגבורה נוטה שמים ויסד ארץ האומר לציון עמי אתה, וכארי וכלביא יקום ויתעודד, ישוב אל מקור חייו, אל אור גניזת תורתו, אל ארץ חמדתו, ואל כוננויות משטריו וחיי טבעיותו בגאון שם ד' במהרה בימינו. והיה זה שלו' כנפשך היקרה ונפש אביך דוש"ת[11] מצפה אשרך וטובך כל הימים,

אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. תל"י - תודה לא-ל יתברך
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. וב"ה - וברוך השם
7. לשלו' - לשלום
8. הבע"ל - הבא עלינו

9. כ״כ - כל כך
10. שלו׳ - שלום
11. דוש״ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשצג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ג' כסלו תרע"ז - לונדון **נמען:** הסכמה לספר דרושים של הרב מרדכי צבי שוורץ

שבח לדרושים 'בקרן בן שמן', שמשבחים את כבוד האומה ומקרבים את לב ישראל לאביהם. במכתב נלווה: אין להבין את 'תמימות האמונה' כמנוגדת להעמקה השכלית. חכמת האמונה - בחקירה, בקבלה ובפשטות - צריכה 'ללכת ולהתרחב'.

עיקרי הדברים

- הסכמה לספר.
- תמימות לא נגד העמקה.
- הרחבת חכמת האמונה.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזהשי"ת[1] הנה הלום ראיתי [על פי בראשית טז, יג] וישמח לבי מפרחי חמד אשר בקרן בן שמן, [על פי ישעיהו ה, א: "כרם היה לידידי בקרן בן שמן"] דרושים יקרים ומזהירים, משמחים אלהים ואנשים, עדונים בעטרת קודש, מסולאים בפז דהבא טבא, זהב פרוים, [זהב טוב (ארמית); "זהב פרוים" – דברי הימים ב ג, ו] דבר דבור על אופניו, [משלי כה, יא] חרוזים באגדה ומקובלים בהלכה, נאמרים בטוב טעם ודעת קדושים, אשר העלה ואשר הביא ידידי וחביבי הרב הגאון, החריף ובקי, יקר מחכמה ומכבוד, איש סגולה בתורה ויראה, מו"ה[2] מרדכי צבי שליט"א[3] [הרב מרדכי צבי שוורץ, רב בלונדון ומזכיר "דגל ירושלים" שם. האגרת – הסכמה לספר דרשותיו] שווארץ, רב לקהילת קודש עדת בא"ו[4] [הרב מרדכי צבי שוורץ, רב בלונדון ומזכיר "דגל ירושלים" שם. הסכמה לספר דרשותיו] פה העיר לונדון יצ"ו[5]. ואמינא לפעלא טבא ישר חילו לאורייתא, [ואומר אני לפועל הטוב: יישר כוחו לתורה (ארמית)] וכל מן דין סמוכו לנא [כל כזה סמכו לנו – לשון חכמים בסמיכת תלמיד (סנהדרין יד)] וסמכין דאורייתא, למען יפק חפצו ומגמת פניו, הלוך ונסוע הנגבה, [בראשית יב, ט] כל הרוצה להחכים ידרים [בבא בתרא כה] ומעטהו צדקה נאה ויאה להודיע ולהודע חיבת ידידות עם קודש, עם ד' אלהי, להרבות פאר ושבח תהילה, לאום אני חומה, [על פי שיר השירים ח, י; ופסחים פז: "אני חומה – זו כנסת ישראל"] אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה, [שיר השירים ו, ט] וקוב"ה[6] משתבח בשבחייהו דישראל, [הקדוש ברוך הוא משתבח בשבחם של ישראל – על פי ברכות ו] ותפילין דמרא עלמא מה כתיב בהו, [ברכות ו] מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. [שמואל ב ז, כג] וכאשר מעלת כבוד המחבר הרבה עצה הגדיל תושיה וחסדאין מלי באגדתא, לרומם ולשבח לפאר ולעלה את כבוד האומה העומדת לנס עמים, [ישעיהו יא, י] בחירת אל אלהים צבאות, נצר מטעי מעשי ידי [ישעיהו ס, כא] אמן יוצר וצר צורה, נותן נשמה לעם עולם, להחיות עולמי עד וכל היקום עדי עד. והגה מפיו דהאי גברא רבא ויקירא הרב המחבר שליט"א יצא במועצות ודעת, ברגש קדש ובאמירה נעימה לקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים, בימין מקרבת, [על פי סוטה מז: "שמאל דוחה וימין מקרבת"] בעוז החסד בהגיון לב טוב, ועל זה יברכוהו טובים.

והנני גם אני נטפל לעושי מצוה, [על פי לשון חז"ל: "הנטפל לעושי מצוה כעושה מצוה" (מכות ה)] לחזק ולאמץ את ידיו בעבודת הקודש, וברוכים יהיו כל מסעדיו ותומכי ידיו להוציא לאור עולם את דבריו הנחמדים, שהם תפארת לעושיהם ותפארת לו מן האדם, [אבות ב, א] ותקוים נא בכבוד הרב המחבר חביבנו ברכת כל היועץ עלינו ועל כל עמך בית ישראל עצה טובה ומחשבה טובה, אמצו וברכו, גדלו וקיימו, קיים עצתו, כדבר שנאמר יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. [תהלים כ, ה] ומהרה ייגלו ויבואו אורים, על כל אפסי ארץ מאירים, על כל עם ד' הגוי כולו ועל ציון ומקראיה ירד שריד לאדירים, וישובו נפזרים, להר מרום הרים, וראו גויים צדקך וכל מלכים כבודך, וקורא לך שם חדש [ישעיהו סב, ב] אשר פי ד' ייקבנו, ויראו עינינו וישמח לבנו בשוב ד' שבות עמו במהרה בימינו.

בעה"ח[7] לכבוד התורה ולומדיה, ולכבוד כל טהורי לב אשר אהבת עם קודש מתגברת בלבבם באורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. [משלי ד, יח] יום ג' כסלו שנת עזר"ת[8] לפ"ק[9] פה"ק[10] לונדון [ג' כסלו תרע"ז (1916), בלונדון] יצ"ו.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

ידידי היקר הרב המחבר שליט"א.

מלאתי רצון מאמרותיו היקרות בכלל, כאשר גיליתי את דעתי כבר בהסכמתי, ומאד יקרו לי דבריו היוצאים מן הלב על דבר תמימות האמונה הקדושה והתעוררותה. אמנם לזאת צריך שישים לבו כל דורש טוב לעמו, המלהיב את ליבם לאביהם שבשמים ומחזק את רוחם הטהור להתאמץ בקדושת אמונת אומן, שלא יבין הקורא את תוכן התמימות לענין המנגד את ההתעוררות השכלית והעמקת הדרישה הקדושה והרחבתה. ד' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר. [ישעיהו מב, כא] ובכלל הגדלת התורה והאדרתה עומד הוא בראש יסוד הקדושה של לימוד האמונה וכמה גדולה היא ספרותנו הקדושה, מגדולי אדירי הדורות אבות העולם שהרבו דעת בחקרי האמונה והאירו את לבם של לומדי דבריהם ללכת בעקבותיהם.

והנה חוץ משני הדברים הידועים, של המחקר ההגיוני והקבלה הגנוזה בסוד ד', שהם שני נחלים גדולים רחבי ידים, שחובה קדושה היא, לכל אשר חלק ד' לו בבינה, להיות משנן והוגה בחלקי התורה העליונים הללו, גם בפשטיותה של תכונת האמונה ככר גדול ורחב ידים נמצא להוגיה ודורשיה, המחיה את רוחם ומעודד את עוז קדושת נשמתם, המביא את כל המתבסמים מבשמי קדשו, להתעלות במעלות עליונות בטהרת המדות ובקדושת היראה והאהבה הרוממה, המחזקת את הלב הישראלי בצפית ישועה ובכל חוסן ויקר. רק בפרטי הארחות נפלגו חכמי הדורות, איזו מסילה יבחר לו האדם בעסקיו הרוחניים בדרך קביעות. שדעת גדולי החוקרים האלהיים, כרב סעדי' גאון, הרמב"ם[11] והחוה"ל[12] [רב סעדיה גאון ("אמונות ודעות"), הרמב"ם ("מורה הנבוכים") ורבי בחיי אבן פקודה ("חובות הלבבות") – שביססו את האמונה על החקירה השכלית] וסייעתם היא, שיסוד מצות האמונה היא בעצמה מצות הידיעה והתעמקות החקירה הישרה. ובדעתם אחזו כמה מגדולי חכמי הקבלה המעמיקים ע"פ[13] דרכם.

ודעת גדולי חכמי הרגש, שבראשם עומד ר' יהודה הלוי,[14] [ריה"ל, בעל ספר "הכוזרי", שהעמיד את האמונה על ההתנסות ההיסטורית והרגש הדתי יותר מאשר על החקירה] ובעקבותיו אחזו בעל העקדה, [רבי יצחק עראמה, בעל "עקידת יצחק"] הרי"ץ[15] אברבנאל, האב וגם הבן ר"י ליאון אברבנאל, [דון יצחק אברבנאל ובנו ר' יהודה (ליאון) אברבנאל, בעל "שיחות על האהבה"] והרבה מגדולי המקובלים, נבוני לחש של רגשי הנפש, הלכו בדרכם, אשר שדו נרגא, [שהטילו גרזן – ערערו (לשון התלמוד)] בכל המהלך של המחקר ההגיוני, ובססו ביותר את היסודות של עומק קדושת ההכרה השירית של רגשי הנשמה והתעלותה הפנימית. והר"ח[16] קרשקש בעל אור ד' [רבי חסדאי קרשקש, בספרו "אור ה'" ביקר את הפילוסופיה האריסטוטלית ואת שיטת הרמב"ם] תמך שיטה זו דוקא ע"פ עומק ההגיון המחקרי עצמו, ואת בנין הרגש העמוק בתועפות עוזו בנה על יסוד מפלתה של הפילוסופיא ההגיונית. ושיטה זו היותר קרובה לאורחא דמהימנותא [לדרך האמונה (ארמית, לשון הזוהר)] היא הולכת ומתחזקת במהלך הרוח של הדורות האחרונים. ובעקרן של דברים אלו ואלו דברי אלהים חיים, [עירובין יג] ששרשיהם פתוחים בשיטות חלוקות של גאוני בבל בייחוסן אל האגדות, [הכוונה ככל הנראה לדעת רב שרירא גאון ורב האי גאון, שאין סומכים על דברי אגדה, לעומת המייחסים להן סמכות] שהן הן אוצרות קדושת חכמת האמונה שבתורה שבע"פ[17], מכונות הקבלה, מקורות הרגשות הקדושים, ומעינות השירה האמונית העליונה. והדברים הולכים ומתפלשים עד השתרגות השיטות שבמהלך התלמודים הבבלי והירושלמי בנידון עמוק וקדוש זה.

היסוד היותר חזק, שכונן עליו החסיד בעל חובות הלבבות את שיטתו, בדבר חובת מחקר האמונה, הוא מה שפירש בהקדמתו, [חובות הלבבות, הקדמת המחבר] ממה שפרטה התורה ביסוד הקבלה והמסורת, בפרשת כי ייפלא ממך דבר למשפט [דברים יז, ח–יא] בין דם לדם בין דין לדין וגו'[18] וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ד' וגו', ועשית ע"פ הדבר אשר יגידו לך, שאמר "וכשאתה מסתכל במה שכולל הפסוק הראשון מעניני הדינים תמצאם דברים שצריכים לפרוט אותם ולחלקם ולדקדק בהם בדרך הקבלה, לא בדרך אותות השכל, הלא תראה שלא הזכיר בכללם ענין מן הענינים אשר יושגו מצד השכל, כי לא אמר כשתסתפק בענין הייחוד איך הוא, או בשמות הבורא ובמידותיו ובשורש משרשי הדת וכו'[19], והדומה לזה ממה שיגיע אליו האדם בדרך השכל וההכרה כו'[20], אבל מה שתשיב אל דעתך ותשמש בשכלך במה שדומה לזה, אחר שתעמוד מצד הקבלה, שהיא כוללת כל מצוות התורה ושרשיהן ופרקיהן, ותחקור עליו בשכלך ותבונתך ושיקול דעתך, עד שיתברר לך האמת, וידחה השקר" כו'. וכשנדייק בדברי הסוגיא בפרק הנחנקין (ד' פ"ז א'), [סנהדרין פז] בברייתא המפרשת את הכתוב הזה, דכי יפלא ממך דבר למשפט, ובאריכות כל הפרטים, ממך זה יועץ, שנחלק בעיבור השנה, כדמפרש בברייתא השני' שם בסוגיא, וכדפרש"י[21] במקומו, וכן כל הפרטים כלם הנם דברים מעשיים, שאין בהם שום דבר מעניני הדעות ויסודי האמונה, שהם כלולים כלם במושג הרחב של האגדה.

ומסתיעים בזה דברי החוה"ל[22] וההולכים בשיטתו, שהחלק הרוחני של קדושת האמונה קשור הוא במצות הידיעה השכלית, המחברת בדרך ישר את התורה עם הנשמה האלהית של האדם. וזו היא ג"כ[23] שיטתו של בעל "בחינת עולם", [רבי ידעיה הפניני (הבדרשי), "בחינת עולם"] במאמרו "התורה והשכל חיבורם יחד הוא נר אלהים בארץ".

אבל לא כך היא שיטת הירושלמי שם הלכה ג', [ירושלמי סנהדרין פרק יא הלכה ג] שמפרש את המקרא "ממך זו עצה, דבר זו אגדה", וכלל האגדה היא הארת הקדושה האמונית מקרב ולב עמוק, כדברי הספרי על פסוק ואהבת את ד' אלהיך, [ספרי דברים, פיסקא מט (ראו גם פיסקא לג)] כיצד אתה אוהב את המקום, למוד דברי אגדה, שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם ומדבק בדרכיו. וע"פ[24] פירוש הירושלמי הולך מאמר הכתוב דכי יפלא בכללות התורה גם על דברים שבלב, והכל מיוסד על יסוד הקבלה של אנשי הקודש היושבים במקום אשר יבחר ה', ומזה נובע כל המהלך של העמקת הקדושה בחכמת הרגש, והשירה הקדושה המופעה על פי מהלך רוח הקודש, שממנו היא תוצאת ההתעמקות הפנימית ברוח התמימות העליונה.

אבל כל השיטות כולן מתאימות הן, שלעולם חכמת האמונה צריכה להיות הולכת ונדרשת הולכת ומתרחבת בישראל, "שכן ארץ ורעה אמונה", [תהלים לז, ג] כמו שצריכה התורה כולה בכללה בכל ערכיה המעשיים, להיות מתגדלת ומתאדרת, ועל כולם נאמר ד' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר. ומההמאגדות של כל אורות הקודש הללו יחדיו, של חכמי דור דור ודורשיו יאירו אורות של גדולה, גאולה וישועה, לגוי קדוש שומר אמונים, אשר ישא דגלו בגאון ד', ומציון מכלל יופי אלהים יופיע [על פי תהלים נ, ב] להאיר כל מחשכי ארץ באור עוזו, ואלהים בארמונותיה נודע למשגב, [תהלים מח, ד] והלכו גויים לאורך ומלכים לנוגה זרחך, [ישעיהו ס, ג] וקורא לך שם חדש אשר פי ד' ייקבנו, [ישעיהו סב, ב] ביום הגדול אשר בקרוב יבוא ויופיע, בהופעת ישועת חומות וחיל, [על פי ישעיהו כו, א] בתת ד' מציון ישועה לישראל תפארתו, ושערים ראשם ישאו [על פי תהלים כד, ז] ובגאון שם ד' יבוא בהם גוי צדיק שומר אמונים, [ישעיהו כו, ב] בכל שכלולי בניניו ובכל אוצרות סגולותיו, על מרומי חבל נחלתו, נחלת ד' גאון יעקב אשר אהב סלה. [תהלים מז, ה]

ולמערכה תמימה ונהדרה זו ודאי הוא נושא עיניו כל הדורש טוב לעמו, ודובר שלום לכל זרעו, [אסתר י, ג] אשר בכבודם יחד כת"ר[25].

ידידו מכבדו הדוש"ת[26] באה"ר[27],

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. בעזהשי"ת - בעזרת השם יתברך
2. מו"ה - מורנו הרב
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. באו"ו - באות ו' / באופן - לפי ההקשר
5. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
6. וקוב"ה - וקודשא בריך הוא
7. בעה"ח - באתי על החתום
8. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
9. לפ"ק - לפרט קטן (מניין השנים בלי האלפים)
10. פה"ק - פה עיר הקודש
11. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
12. והחוה"ל - והחובות הלבבות

13. ע"פ - על פי
14. ר' - רבי
15. הרי"ץ - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, ץ (למשל: יעקב + ץ) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
16. והר"ח - ו + הר"ח: הרב רבי שם שמתחיל באות ח (כגון חיים / חנוך) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
17. שבע"פ - שבעל פה
18. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
19. וכו' - וכולי (וכן הלאה)
20. כו' - וכולי (וכן הלאה)
21. וכדפרש"י - וכדפירש רש"י
22. החוה"ל - החובות הלבבות
23. ג"כ - גם כן
24. וע"פ - ועל פי
25. כת"ר - כבוד תורתו
26. הדוש"ת - הדורש שלומו ותורתו
27. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תשצח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: אור לי' בטבת תרע"ז - לונדון **נמען:** הרב משה יצחק סגל, ראש ישיבה במנצ'סטר

הרב קוק שמח שהתחיל ללמוד מוסר עם התלמידים, וזה הכרחי במדינה זו. יסוד גדול: הצלחת התורה תלויה ביראת ה'. ככל שהיראה גוברת, דברי תורה נעשים יקרים יותר, החשק מעורר את כוחות הנפש, הזיכרון מתחזק והחריפות גדלה. לכן העצה הטובה להצלחה בלימוד היא להרחיב את לימוד היראה ותורת המידות, וכך התלמידים יאהבו זה את זה ואת רבם.

עיקרי הדברים

- חשיבות לימוד מוסר.
- יראה - יסוד הצלחת התורה.
- חשק, זיכרון וחריפות.
- מידות טובות.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], אור ליום צום העשירי, [עשרה בטבת] מהרה יהי[2] לנו ולכי"ש[3] לששון ולשמחה [על פי זכריה ח, יט: "צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה"] בעזרת ד'.

שלו'[4] רב לכבוד ידי"נ[5] הרב המאוה"ג[6] אוצר תוי"ר[7] טהורה, מרביץ תורה לעדרים, מוהר"ר[8] משה יצחק סגל [ראש ישיבה במנצ'סטר] שליט"א[9] ר"מ[10] דקי' מאנעשעסטער [הרב משה יצחק סגל, ראש ישיבת "עץ חיים" במנצ'סטר; אביו של הרב יהודה זאב סגל, ראש ישיבת מנצ'סטר] יצ"ו[11].

אחדשה"ט[12] באה"ר[13].

כעת הנני מוכרח לקצר, רק ארשום דברים אחדים מפני חבת הקודש דכתר"ה[14] עד"ת[15].

והנה כת"ר[16] ידי"נ שליט"א שימח את לבבי במה שהודיעני שהתחיל ללמוד עם התלמידים מעט דברי מוסר ויראת ד' חכמה מספרי קודש, אשרי חלקו. וביחוד הדבר מוכרח הוא בזמן הזה ובמדינה זו, שהתשוקות הזמניות של הבלי העולם, הקנאה והתאוה והכבוד [אבות ד, כא: "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם"] המדומה, הומים ורועשים כ"כ[17]. במה נוכל לעורר את לבב צעירי הימים שיפקחו עיניהם לראות הודה ופארה, זיוה והדרה של תורה, אם לא בלימודה של חכמת היראה האמיתית ע"פ[18] ספרי גדולי ישראל, אשר העמיקו הרחיבו בחכמת היראה הטהורה, וקדושת אור ד' הגנוזה בנשמת עם קדוש העלו את אורה, למען תתגלה לעין כל בכל אלפי אורותיה המאירים באור יקרות אור חיים.

והנה אין ביכולתי לכתב לכתר"ה[19] כעת דברים מסודרים ברעיונות הראויים לפי תלמידיו היקרים, וביחוד קשה הדבר לצמצם דברי הגיוני קודש לפי ערכם של תלמידים, שאיני יודע מהלך רוחם וכוחותיהם הנפשיים. בכ"ז[20] נראה שראשית כל ראוי להסביר לכל התלמידים את היסוד הגדול, שכל הצלחת התורה למצוא סימן ברכה בלמודו, למגמר ולמסבר, [ללמוד ולהסביר – לשון התלמוד] לבא ברבות הימים למדרגה חשובה והגונה בכתרה של תורה, הכל תלוי לפי מדת יראת ד' ועומק קדושת האמונה

הטהורה המשורשת בנפש. כי הרחבת הכח השכלי והעמקתו, לטישתו והסתעפותו לסעיפים רבים, שהוא היסוד הגדול לחריפות ולבקיאות, תלוי הוא בעומק הרצון הנפשי המתעורר להוקיר את העניינים הלימודיים שהוא עוסק בהם. וכיון שהוא עוסק בתורה, שהיא דבר אלהים חיים, איכות ההוקרה הפנימית של חביבות עסקה של תורה תלויה היא בנקודת קדושת יראת ד' האמיתית השרויה בלבבו של העוסק בתורה פנימה, שכל מה שברכת יראת שמים הולכת היא ומתגברת בלב בקדושה ובטהרה כן נעשים דברי תורה, שהם מאור פני מלך חיים, [על פי משלי טז, טו: "באור פני מלך חיים"] יקרים ונשגבים בעיניו, ומרוב חביבותם מתקשר בהם החשק הנפשי הפנימי, וטבע החשק הוא לעורר את כל כוחות הנפש בזירוז של חיים, בשמחה ובטוב לב, בתשוקה גדולה ונעימות של תענוג רוחני עליון ונשגב.

וכיון שכוחות הנפש מתעוררים ע"י[21] התרחבותה של המדה הקדושה של יראת שמים, לאהבת התורה ולחיבת כל דבריה, וההכרה מתגדלת מיום ליום בהרגשת נועם קדשה, ממילא מתאמץ מאד כח הזכרון שבנפש מרב עז החיים שהתשוקה הקדושה של התורה מעוררת בנפש ההוגה בה ביראת שמים אמיתית, ומתוך הכבוד הגדול והערך הנשגב, שהוא נותן אל השיווי של דברי תורה, שבכל יום ויום הוא מתגדל כפי הגודל של יראת שמים, שמתגדל בלבבו מדי יום ויום בעסקו תמיד בלימודי הקודש של היראה הטהורה וענפיה, מתאמצת ג"כ[22] החריצות השכלית, ויפעת השכל מתגדלת, והחריפות האמיתית ויושר הסברא הולך ומתרבה. ונמצא שהעצה היותר טובה להצלחת התלמידים בלימודם, שיהיה תלמודם מתברך, ושיהיה מתקיים בידם, ושיקבלו בעצמם נחת ועונג מלימודם, הוא להרחיב מדי יום ביומו את לבבם בתלמודי היראה הטהורה וכל מקצועותיה, וכל חכמת הנפש וכל תורת המדות כולן הן ענפים וסעיפים מסתעפים משורש יראת ד' הרוממה, המביאה לידי אהבת ד' תמימה, לאהבת התורה ומצוותיה, אהבת המצוות ואהבת ישראל. במחשבות כאלה שיוצעו לפני התלמידים, שלבד מה שההצלחה הנצחית הצלחת חיי עולם היא תלויה באותה המידה שתהי'[23] יראת שמים משתרשת בקרב לבבם הטהור, אלא גם זאת שעצם הצלחת התורה שלהם, בהתגדלות כח השקידה, בהרגשת הנועם התענוג והשמחה מדברי התורה, מגמרא וסברא, מגירסא ושינון, בין בעצם ההצלחה השכלית, שיבהיק ויאיר אור שכלם, ושיהיה תלמודם מתקיים בידם שגור בפיהם ומכונן על שפתותיהם, בבירור ובבהירות, כל זה תלוי לפי עומק מדת יראת שמים שיקבלו, וכיון שידעו שמדת יראת שמים משתרשת בלב האדם לפי אותה המדה שהוא משים עליה את לבו, כל מה שיכירו וידעו יותר ויותר את האמת הגדולה הזאת כן יהיו יותר יקרים בעיניהם הזמנים הקצובים שכתר"ה[24] יהיה עוסק עמהם בתלמודה של יראת שמים, מפי סופרים ומפי ספרים [מפי חכמים ומתוך ספרים – ביטוי מקובל] ומטהרת רעיוניו הקדושים, כברכת ד' אשר עליו.

וכל אשר יעמיקו יותר בדברים ויכירו וידעו כי עצמותה של יראת שמים משתרשת היא בעומק הלב הכל לפי ערכן של המדות הטובות שהן מושרשות בו, מיד יזדרזו לאחוז במדות טובות וישרות, וישתדלו להיות אוהבים זה את זה ואהובים זה לזה, מכבדים כל אחד מהם את חברו ורוצה בכבודו וטובתו. ועל כולם כאשר יכירו וידעו שהצלחת עולמים יקרה וחשובה יותר מכל ההצלחות היותר גדולות שהאדם יכול להגיע אליהם, היא הצלחתה של קדושת התורה וברכת היראה, שהיא יסוד הדעת האמיתית,

יראת ד' ראשית דעת, [משלי א, ז] יהיו מאד קשורים באהבה לרבם ומורם, המדריכם בארחות התורה, הפותח לפניהם שערים סגורים, לראות מדי עברם מחדר לחדר בחדרי התורה את אוצרות האורה הגדולה הנהדרים בקדושה הגנוזים וטמונים, שהם נפתחים תמיד מדי יום ביומו להוגי תורה יראי ד' וחושבי שמו. והמדות הנחמדות הללו, שהן בטבען מעטרות את כל המחזיק בהן בעטרת חן וכבוד, הן הן המביאות ליראת שמים אמיתית ולברכה גדולה מאוצר החיים של מקור התורה והחכמה האמיתית. ובהדרכה זו נקוה בטח בעז"ה[25] שתהי' ברכת ד' והשראת אור קדושתו שרוי' על כת"ר וכל תלמידיו השותים בצמא את דבריו, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה כחפץ לבבו הטהור וחפץ ידי"ע[26] דוש"ת[27] בכל לונ"ח[28] המצפה לתשועת ד' על עמו ונחלתו,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. יהי' - יהיה
3. ולכי"ש - ולכל ישראל
4. שלו' - שלום
5. ידי"נ - ידיד נפשי
6. המאוה"ג - המאור הגדול
7. תוי"ר - תורה ויראה
8. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. ר"מ - ראש מתיבתא
11. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
12. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
13. באה"ר - באהבה רבה
14. דכתר"ה - דכבוד תורתו רום הדרתו
15. עד"ת - על דבר תורה / על דרך תורה
16. כת"ר - כבוד תורתו
17. כ"כ - כל כך
18. ע"פ - על פי
19. לכתר"ה - לכבוד תורתו רום הדרתו
20. בכ"ז - בכל זאת
21. ע"י - על ידי
22. ג"כ - גם כן
23. שתהי' - שתהיה
24. שכתר"ה - שכבוד תורתו רום הדרתו
25. בעז"ה - בעזרת השם
26. ידי"ע - ידידו עוז
27. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
28. לונ"ח - לנחמת ציון

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ג טבת תרע"ז - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

מאמריקה הוצע לאגד את כל בני הארץ בגולה, והרב קוק נוטה להסכים, אף שקשה לאחד את הסוגים השונים. הלכה: מותר לסגור את הצינור הפרטי של הגז אחרי שהכללי כבר סגור - 'כל שאינו מחוסר צידה'. על אכילת בשר: הרב קוק מזהיר שלא תגרום חולשה, ושלא ללכת אחרי 'תנועת צער בעלי חיים', שברובה יש 'טינא גנוזה של שנאת הבריות', כפי שמעיד מקומה אצל שונאי ישראל. רעיון 'העלאת הנפש הבהמית' בסוד התורה נותן לחי יותר מכל 'חמלה חנוקת רוח'.

עיקרי הדברים

- אגודת בני הארץ.
- סגירת גז בשבת.
- נגד צמחונות מחלישה.
- ביקורת על תנועת צער בעלי חיים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] כ"ג טבת עזר"ת[2].

בני מחמדי [הרצי"ה, שהיה אז בשווייץ] שליט"א[3], נתעכבו דברי מפני מניעות שונות. אקוה שכבר קבלת את מכתבי העבר, אשר תראה ממנו כי באלו הימים נטרדתי הרבה, ובכ"ז[4] אקוה בעה"י[5] שיהי'[6] עוזר לי להתאמץ בהתפקידים הרוחניים שהם נדרשים ממני במעמק החפץ הנשמתי, אע"פ[7] שהם מתעלמים הרבה מאד מצד ההטרדות החברותיות.

הגיעני מכתב מאמריקא מאחד מבני א"י[8] בהתעוררות מרובה לעשות אגודה כללית מכל בני א"י הנפוצים בגולה בארצות שונות לעסוק בטובת א"י בהוה ובעתיד. והנה זה כבר הימים חשבתי ע"ד[9] הצעה זו. אבל קשה להגשימה מפני ההתערבות של הסוגים השונים שאינם מתאחים. אבל כפי מה שידעת הלך רוחי הנני נוטה להסכים שדגל אה"ק[10] וחמדת שאיפת בנין האומה הוא עולה למעלה למעלה במקום שאין שום יד זרה שולטת שם להרס ולהחשיך את האור הגדול, אשר יזרח ממכלל יופי משוש כל הארץ.

ע"ד סתימת הצינור הפרטי של הגז הכבוי [השאלה: האם מותר בשבת לסגור ברז גז פרטי, כשהברז הראשי כבר סגור] אחר שכבר הכללי סתום הוא, פשוט שאין כאן בית מיחוש, והוא יותר פשוט להיתר מצד צבי דד' ק"ז, [שבת קו-קז: צבי שכבר ניצוד, הנועל עליו שוב פטור, שאין צידה אחר צידה] דהוא פטור ומותר כדאי' התם, כיון שכבר ניצד אע"פ שמוסיף צדה על צדתו, וככללא דכל שאינו מחוסר צידה אין בו משום צידה, כסוגיא דפרק אין צדין, [ביצה כד] ופשוט דה"ה בכל המלאכות כבישול אחר בישול. ["אין בישול אחר בישול"] ואיני מוצא מקום להחמיר בזה ובפרט דאיכא ג"כ[11] קצת חשש סכנה ח"ו[12] שמא יפתח הצינור הכללי ויצא הגז, שכמה תקלות וסכ"נ[13] באים ע"י[14] ד"י[15], וחלילה להחמיר.

צדקת בהערתך שכתבתי הרי"ע[16] במקום הר"ש[17] תיבון, [ר' יהודה אבן תיבון ובנו ר' שמואל אבן תיבון, מתרגמי ספרות ההגות היהודית מערבית לעברית] זכרם לברכה. וע"ד[18] פרטי פרטיות של כל עניני מצביך. מה ינעם לי בני יקירי אם בכל מכתב תודיענו מכל בפרטיות. הלא הדרישה בעצמה כההודעה וההפרטה מוסיפה אומץ וצהלה לנו הוריך הדורשים הקשורים במעמקי חיים לאהבתך, ולתקות אשרך והדר פארך, ולך בן יקיר אשר תחדה נפשנו השוקקה בריווי צמאונינו בארץ נודנו לשיח בהגיון כל מעשיך ופרטי מפעלותיך שיחד ושיגך וכל פינותיך, לאור קודש ורוממות חיים, של טוהר קודש ועז ד', אשר יופיע עליך מאוצר ברכתו, רוח נדיבה, וששון גבורה ונעימת נצח.

ע"ד אכילתך [הרצי"ה נמנע אז מאכילת בשר] עיקר כונתי שתדקדק יפה יפה אם לא תגרום מניעת אכילת בשר חלילה שום רפיון כל דהו בהתפתחות האומץ הגופני והנפשי, ושלא ללכת שבוי אחרי הדולגים על ההרים [על פי שיר השירים ב, ח] של תנועת צער בע"ח, [התנועה למניעת צער בעלי חיים, שבאירופה היו ממובילי המאבק בשחיטה הכשרה גם שונאי ישראל] שרובם כמדומה יש במעמקי רוחם טינא גנוזה של שנאת הבריות, וכל המדות המסתעפות ומכורכות עמה, ודי לנו ההוכחה של תפיסת המקום אשר לתנועה זו במחנה האפל של שונאי ישראל המעמיקים ברשעתם, אע"פ שיש מקום לניצוץ אורה זה להיות חודר לפעמים אצל גדולי קדושי רוח השואפים לרוממות קדשי קדשים, לדלות מים עמוקים, מבאר מים חיים, מנחל ד', אשר יצא מבית ד' להשקות את נחל השיטים. [יואל ד, יח] והרעיון המקודש של העלאת נפש הבהמית ונצוצות הקודש, ההולך בסוד שיח צפונות רזי תורה, הוא נותן לאומץ המוסר האנושי, ולאושר כל חי בכללו, בהצטרפות כל היש, כל מעשה ד' הגדול, הרבה יותר מכל מה שתוכל כל חמלה חנוקת רוח לתן בחולשתה וכעסה גם יחד.

דבריך היקרים בהרצאותיך הנעימוני ביפעתם. אולי תקח מועד לסדר סדר טכני, בדרך הסתעפות והתגלגלות המחשבות והשאיפות הבאות מיסודם, ומה טוב שתסמכם בסמוכין של עניני תורה, שבאמת ממקורה הקדוש הם נובעים, ויהיו לי לשמחה מכופלה בעזה"י[19].

מפני הטרדות השונות קשה לי להאריך כעת ולמלא חפצך בעניני ההערות והשאלות, ואתך הסליחה. חזק בני חמודי ואמץ, התעודד והתרומם ברוחך הטהור ובכל מצעדיך לטובה, ואור ד' יאיר עליך להרחיב לבך בכל טוב כנה"י[20] ונפש אביך המחכה לתשועת ד',

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. ובכ"ז - ובכל זאת
5. בעה"י - בעזרת השם יתברך
6. שיהי' - שיהיה
7. אע"פ - אף על פי
8. א"י - ארץ ישראל
9. ע"ד - על דבר
10. אה"ק - ארץ הקודש

11. ג"כ - גם כן
12. ח"ו - חס ושלום
13. וסכ"נ - וסכנת נפשות
14. ע"ז - על ידי זה
15. ד"י - ד' ירחם
16. הרי"ע - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, ע (למשל: יעקב + עזריאל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
17. הר"ש - הרב רבי שם שמתחיל באות ש (כגון שמואל / שלמה / שמעון / שמחה / שאול) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
18. וע"ד - ועל דבר
19. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
20. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתיט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ז ניסן תרע"ז - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

ד"ר יעבץ מעורר אותו להתבטא בפומבי על המאורעות ועל 'זיקי התקווה', אבל הרב קוק עוד לא מצא 'את המילה הנכונה'. הרב קוק שמח על ידיעות על פרופסור 'גר הצדק'. שיחו הפנימי: איך להוציא לאור את 'ההארה האלוהית הגלויה' שבמאורעות - 'זריעת הצדקות' לפני 'הצמחת הישועות' - ואיך לגאול את העולם 'מהחולשה הקרירה של העיוורון הטכני'.

עיקרי הדברים

- קריאה להתבטא בפומבי.
- ההארה האלוהית במאורעות.
- נגד העיוורון הטכני.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ז ניסן עזר"ת[2], [כ"ז בניסן תרע"ז (1917). הרב קוק ישב אז בלונדון, ומכתבו נשלח לבנו, הרצי"ה, בסנט גאלן שבשווייץ] אורו עיני באור מכתבך היקר מס"ג[3]. [מסנט גאלן] עבר עלינו החג הק'[4] ת"ל[5] כשורה, כמובן בטרדות של אנשים מעברים שונים. מר יעבץ נ"י[6] [זאב יעבץ; ראו גם (כרך ג', אגרת תתכ)] מעירני מאד במכתב לצאת באיזה תכן פומבי ע"ד[7] העניינים הכלליים העומדים כעת על הפרק, ע"ד ההערות החדשות וזיקי התקוה המתנוצצים מרחוק ומקרוב. ואני, אם כי לבבי מלא מאד המית תקוה ואור יחולים כבירים, עוד לא אמצא את המלה הנכונה איך לבטא את הגיון הלב המחודש. ואולי עלינו לחכות, עד אשר יראנו ד' בימים הקרובים הבע"ל[8] את מצב הזמן וערכי העולם והחיים המתחדשים, אשר יגיעו ביחש יותר מפולש לערכינו הפנימיים.

שמחתי על ידיעת האי גברא יקירא הפרופ' גר-הצדק שליט"א[9]. תענגני נא אם תודיעני ביתר פרטיות מערכו ועניניו אם תדע. השב נא שלו'[10] רב בתודה וברכה לכ'[11] הרה"ג[12] ד"ר[13] אשר שליט"א על ברכתו, וכמ"כ[14] דר"ש[15] להרב ד"ר הערץ שליט"א וכא"ל[16] ולידידינו היקרים בס"ג, מר קמחי וביתו וכא"ל, מר וויסבורד וביתו וכא"ל, וכל אהובינו היקרים ולידידנו השו"ב[17] המופלג ה"ר[18] אשעראוויץ נ"י, תודיעני אם נתקיימה דרישתי לאשר אותו מטעם העדה המאוחדת לשו"ב[19] קבוע ואם הוטב מצבו בכלל. ולידידנו מר קליר נ"י תאמר שלו' וברכה. והננו צמאים מאד לדעת בפרטיות, איך נגמר אצלך, אם תתישב כעת שמה, ובאיזה אופן ואי אלה פרטים. בכללות הדבר הלא כתבתי לך במכתב הקדום. ודי יהיה עמך וינחך בדרך הטובה והישרה בע"ה[20].

שיחי ושיגי היותר פנימיים כעת הלא הנם איך מישרים מסלה, להוציא לאור עולם את ההכרה הברורה של ההארה האלהית הגלויה שהחלה להיות כבר מוארה במהלך המאורעות, זריעת הצדקות שהיא ההקדמה להצמחת הישועות ולבריאת הרפואות, [על פי ברכת "לא-ל ברוך" שבתפילת שחרית: "זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", ובסופה: "אור חדש על ציון תאיר"] לכל המדוים

האישיים והכלליים שיביאו להתגלותה של הנוראות של התהילות והתחלת ההכרה של אדון הנפלאות, המחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ומאיר אור חדש על ציון, ומצעיד אותנו לזכיה לאורים הללו ההולכים ונוגהים. וכל אלה הלא מסתעפים והולכים הם מבעל המלחמות, השם שמות בארץ [על פי תהלים מו, ט] להזריח אור הצדק, אור הקדש, המוכרח לשא ברינה את האלומות [על פי תהלים קכו, ה–ו: "הזרעים בדמעה ברנה יקצרו... בא יבא ברנה נשא אלמתיו"] פרי הזרע, אשר עדיין הנם נזרעים ואשר כבר זורעו בדמעה.

אבל איך נגאלים ואיך גואלים את העולם ואת החיים משעבודה של החולשה הקרירה של העיורון הטכני, שאיננו מכיר את אור חיי החיים גם בהגלותם בתועפות עוזם. הבה נחכה ונתאמץ, בריחי הברזל יגודעו, [על פי ישעיהו מה, ב: "ובריחי ברזל אגדע"] ואור ד' אל אלהי ישראל יגלה ויראה בחיי עם עולם, וברוח גבורה ינשא נס להתנוסס בקושט סלה. [על פי תהלים ס, ו: "נתתה ליראיך נס להתנוסס מפני קשט סלה"] וידיעה מקורית זו תהיה מקור החסינות, מעוז הבטחה, לכל הרכוש הגדול ההולך ונקנה בכל המערכה האנושית, החותר במסתרים לגדע את כל אשרות הרשעה והמתעודד בטובו להצדיק קודש, אל ד' ויאר לנו. [תהלים קיח, כז]

כתוב נא בני יקירי בפרטיות מכל ענייך, ומכל אשר תוכל לדעת מיקירנו שם. הלא אנחנו מתאזרים לשלח להם כפי היכולת. בטח יתנו את החלק היותר הגון בעד תמיכת הורינו שליט"א, יחזקם ד'.

והנני בזה חותם בברכה ובצפיית ישועה כנפשך היקרה ונפש אביך דור"ש[21] ואשרך כה"י[22],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עז"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
3. מס"ג - מסט. גאלן
4. הק' - הקטן
5. ת"ל - תודה לא-ל
6. נ"י - נרו יאיר
7. ע"ד - על דבר
8. הבע"ל - הבא עלינו
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. שלו' - שלום
11. לכ' - לכבוד
12. הרה"ג - הרב הגאון
13. ד"ר - דוקטור
14. וכמ"כ - וכמו כן
15. דר"ש - דורש שלום
16. וכא"ל - וכל אשר לו
17. השו"ב - השוחט ובודק
18. ה"ר - הרב רבי
19. לשו"ב - לשוחט ובודק
20. בע"ה - בעזרת השם
21. דור"ש - דורש שלום

22. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתכ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ז ניסן תרע"ז - לונדון **נמען:** ד"ר זאב יעבץ

הרב קוק מרגיש 'דכאות גדולה' מ'זעירות נפשו' מול החזון. נראה שהצעדים המעשיים צריכים להיעשות דווקא על ידי מי שאינם חשים את מלוא הודו, אבל אם תתגלה דרך, 'גם חלש כמוני יאמר גיבור אני'. הרב קוק מחכה לפגישה כדי לברר צעדים מעשיים.

עיקרי הדברים

- תחושת קטנות מול החזון.
- המעשה בידי אחרים.
- פגישה לבירור.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], כ"ז ניסן, עזר"ת[2]. [כ"ז בניסן תרע"ז (1917). הרב קוק ישב אז בלונדון; יעבץ ישב אז בלונדון אף הוא]

עתרת שלו'[3] ואור ישועה לכבוד רב רחימאי, הרב המאור הגדול לממשלת התורה והחכמה בישראל, מישר הדורים [על פי ישעיהו מה, ב] בשדמות תולדותינו ומשובב נתיבות דור דורים, [על פי ישעיהו נח, יב; ספרו של יעבץ "תולדות ישראל" הוא ספר היסטוריה] מו"ה[4] זאב יעבץ [ראו (כרך ג', אגרת תתיט)] שליט"א[5] וכא"ל[6] שלו' וברכה.

אחדשה"ט[7] באה"ר[8].

מה נכבד לי היום אשר אותותיו הבהירות האירו נגד עיני, והאמת אגיד לכבוד אהובי, כי דכאות גדולה אני מרגיש בעצמי, מעוצם זעירות נפשי, לעומת החזון הגדול והנאדר, מלא אורי ד', ההולך ומגיה לפנינו מתוך המחשכים של ימינו אלה. נראים הדברים, שהפסיעות המעשיות צריכות הן להעשות דוקא ע"י[9] אנשים שאינם כ"כ[10] מרגישים את מלא הודן, ואת תועפות רום קדשן. אבל מובן הדבר, שאם תיגלה לפנינו איזה מסילה אשר נוכל להראות עליה בבטחה לאמור זה הדרך לכו בו, [על פי ישעיהו ל, כא] אז גם חלש כמוני יאמר גבור אני, [על פי יואל ד, י: "החלש יאמר גבור אני"] ולמחית נפש [על פי בראשית מה, ה] יהיו לי דברי כבוד חביבי ועצותיו הנאמנות.

ע"כ[11] אחכה ליום אשר יזכנו ד' להתראות, ולברר הדברים היותר קרובים למעשה, עכ"פ[12] בתכונת הדבור וההתארה. נקוה כי צור ישראל, אשר הננו רואים את מפעליו כעת, כי שם שמות בארץ, [על פי תהלים מו, ט] כדי לכונן את עולמו באור צדק עולמים, שזוהר נוגהו יופיע בתמותו ע"י בנין עמו על חבל נחלתו יאזרנו בגבורה, להוציא אל הפועל כל חד מינן את החלק הרשום אשר עליו לעבוד על השדה אשר ברכו ד' לתחית ישראל ואדמת קדשו. והנני מחכה למלקוש אמרי כבוד הדרתו [על פי איוב כט, כג: "ופיהם פערו למלקוש"] בפרטיות. מרוב הטרדה, והלאות מכל עניני הקטנות הסובבים אותי יום יום בכרך זה, [בלונדון] הנני מוכרח לקצר כעת, ואחתום בברכה נאמנה בנפש צמאה לטללי ידידות נפשו המפוארה. והי'[13] זה שלו' כנה"ר[14] ונפש ידי"ע[15] דוש"ת[16] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
3. שלו' - שלום
4. מו"ה - מורנו הרב
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. וכא"ל - וכל אשר לו
7. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
8. באה"ר - באהבה רבה
9. ע"י - על ידי
10. כ"כ - כל כך
11. ע"כ - על כן
12. עכ"פ - על כל פנים
13. והי' - והיה
14. כנה"ר - כנפשו הרמה
15. ידי"ע - ידידו עוז
16. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתכב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: מוצאי שבת, כ"ב בעומר תרע"ז - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

מצב העולם נפלא: 'יד ה' הגלויה, ההורסת ובונה כאחת'. חובת אנשי הרוח היא 'לקרוא בשם את התוכן הפנימי של המאורעות'. במרכז עומדת 'נשמת היקום החבוייה ברז החיים שבכנסת ישראל'.

עיקרי הדברים

- יד ה' בהיסטוריה.
- חובת אנשי הרוח.
- כנסת ישראל במרכז.

נוסח האגרת

בעה"י[1], מוש"ק[2] כ"ב למטמונים, עזר"ת[3].

בני מחמדי ויקירי שליט"א[4], זה כמה שאנו צמאים ומשתוקקים לקבל מכתב מאתך. נא לשמחנו בדבריך היקרים ובכל פרטי מעמדך, ומעשיך בקודש ובחול, שהכל הוא בע"ה[5] על טה"ק[6]. ואיך נשארה ההסכמה, אם להתעכב בס"ג או לשוב לנ"ש[7]. דרש נא באה"ר[8] בשמי בשלו'[9] כל ידידינו ואוהבינו שי'[10] בשני המקומות, גם לרבות ידידינו שבבזל, ועוד. אולי כבר עשה ידידנו ד"ר[11] אי' שי' איזה צעד בדבר תק"ע, נא להודיעני. מעמד העולם נפלא הוא כעת. יד ד' הגלויה, ההורסת ובונה כאחת, שכמעט לא נראתה כמוה בכל משך התולדה במהלך הטבעי הרגיל. הרעיונות הולכים ושוטפים בחזקה, מעברים שונים שוטף האור. חובת אנשי הרוח לקרוא בשם את התוכן הפנימי של המאורעות, לסמן את היחושים שבין הדעות והרגשות ההולכות ומתיצרות אל החיים האישיים והכלליים. נפלאות גדולות יוצאות לאורה במעמקי הנשמה, שעתידות הן להתגלות ולשנות לטובה את פני העולם, הרבה בערך יותר גדול מכל השינויים המעשיים. ובמרכז עומד יסוד נשמת היקום החבוי ברז החיים שבכנסת ישראל, שחובת הכרתו הולכת ופועמת, הולכת ומתוספת, ודי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.

הנני חותם בברכה וכט"ס[12], כנה"ר[13] ונפש אביך מצפה אשרך וטובך עוזך ותפארתך כה"י[14],

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. מוש"ק - מוצאי שבת קודש
3. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. בע"ה - בעזרת השם
6. טה"ק - טהרה וקדושה
7. לנ"ש - לנוישאטל (עיר בשווייץ)
8. באה"ר - באהבה רבה
9. בשלו' - בשלום
10. שי' - שיחיה

11. ד"ר - דוקטור
12. וכט"ס - וכל טוב סלה
13. כנה"ר - כנפשו הרמה
14. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתלז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' מנחם אב תרע"ז - הרוגייט **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

ד"ר יעבץ הגיע להרוגייט, ויש להם שיחות. הרב קוק דיבר על הקודש: לפעמים הוא מתעלם ונגלה רק ליחידים, אבל סעיפיו המעשיים פועלים על החול. כשהחול 'מתנודד' בלי בסיס, 'מתפרצת האורה ממחבואה', והקודש מתגלה כיסוד לכל הישרנות.

עיקרי הדברים

- מפגש עם יעבץ.
- הקודש והחול.
- החול המתנודד - גילוי הקודש.

נוסח האגרת עם ביאור

בעה"י[1], ה' מנ"א[2] עזר"ת[3], [ה' במנחם אב תרע"ז (1917). הרב קוק ישב אז בלונדון] האראגאטה, [הרוגייט (Harrogate), עיירת מרפא בצפון אנגליה, שאליה נסע הרב קוק לשם מנוחה ורפואה]

בני מחמדי ויקירי [בנו, הרצי"ה, שנשאר בימי המלחמה בשווייץ] שליט"א[4], כבר גדול מאד אצלנו הצמאון לדבריך באורך קצת עכ"פ[5]. בטח תמלא מבוקשנו, בקרוב. אקוה שקבלת כבר את מכתבנו שכתבנו אליך מפה.

תל"י[6] על החוה"ש[7] אשר עמנו. מהלך הרפואה הולך לאטו. יתן ד' ופריו יהי'[8] לברכה לימים הבעל"ט[9].

רבה כעת הטרדה ופיזור הנפש מצדדים שונים. יעזרנו צור ישראל ויאמצנו בחיל ועז לעדור בלא לב ולב על שדי עבודתו ועבודת עמו.

היום הי'[10] לי קורת רוח מביקורו של ידידנו ר"ז יעבץ, [ראו (כרך ג', אגרת תתכ)] שבא גם הוא פה למטרת המרפא ועונג הי' לי למצא פה אוזן שומעת שכמוהו, המתחשב עם הגיוני לבנו בעיון הראוי בכובד ראש והוקרה. גם יש לו חוג השפעה בלי', והם אנשים חשובים שמרצה לפניהם לפרקים פרק בד"י[11].

דברתי ע"ד[12] מכון הקודש וע"ד[13] סעיפי המעשה שלו בעולם החילוני וסדריו, שלפעמים מתעלם הקודש ומתרומם בתועפות עוזו ומוצץ הוא רק ליחידים, אבל סעיפיו המעשיים מתאמצים מאד ופועלים על כוחות החיים החילוניים, והמוסר החברותי יוצא לאור בכמה מעלות טובות, שהכשיר הקודש את העולם לזה ע"י[14] כל הופעותיו הקדומות. אמנם מתנועע הבסיס העולמי, על רגל אחת אינו יכול לעמוד, והחול מתנודד הוא בכל יצירותיו, עד שמתפרצת היא האורה ממחבואה והקודש מתגלה בזיו טהרתו, בתור סבה יסודית ואור חיים עצמיים לכל הישרנות והארת הדרך של חיי היחיד והצבור, של חיי העולם והשעה. והעולם הולך ומתקרב לתיקונו ע"י המון זיקוקיו ונהרי תלאותיו, ומאפלה יצא לאור גדול, וכל התקונים אשר לבשו בגדי חול יתבססו ע"י זיו הקודש שיתגלה בהם, שאז יוכרו בצורתם המובהקה והיו לאבני פינה ומוסדות לחיים טובים עזיזים וטהורים. יתן ד' וממאפל יאיר לנו

ובישועתו ישגבנו ומבין המצרים לאור מרחבים יוציאנו, [על פי איכה א, ג ("בין המצרים") ותהלים קיח, ה ("ענני במרחב יה"); המכתב נכתב בימי בין המצרים] בב"א[15].

מה נשמע מד"ר[16] הערץ נ"י[17], ומהו תוכן נסיעת ד"ר[18] א' נ"י, ובאיזה אופן נוכל לבא ע"י לדר"ש[19] מיקירנו שי'[20].

חזק בני ואמץ בכל טוב עלה והצלח ועז ד' וברכתו תחופף עליך סלה, כנה"י[21] ונפש אביך מצפה אשרך כה"י[22],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. בעה"י - בעזרת השם יתברך
2. מנ"א - מנחם אב
3. עזר"ת - השנה תרע"ז (1916/1917) - כתובה במילה "עזרת"
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. עכ"פ - על כל פנים
6. תל"י - תודה לא-ל יתברך
7. החוה"ש - החיים והשלום
8. יהי' - יהיה
9. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
10. הי' - היה
11. בד"י - בדברי ימי ישראל
12. ע"ד - על דבר
13. וע"ד - ועל דבר
14. ע"י - על ידי
15. בב"א - במהרה בימינו אמן
16. מד"ר - מדרש רבה
17. נ"י - נרו יאיר
18. ד"ר - דוקטור
19. לדר"ש - לדורש שלום
20. שי' - שיחיה
21. כנה"י - כנפשו היקרה
22. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתמב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב ראש השנה תרע"ח - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

ברכת שנה טובה. דרשה בשבת: יראת ה' המיוחדת לנשמת ישראל חזקה כל כך, שהיא הופכת גם את יראת העונש ליראת הרוממות ומתק האהבה'. היא נובעת מהכרת חסדי ה', שניכרים גם בעומק הירידות.

עיקרי הדברים

- ברכת שנה טובה.
- יראת העונש הופכת ליראת הרוממות.
- הכרת החסד.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ער"ה[2] דשנת תרע"ח[3].

עת יצחק (כפסחים קי"ט). [פסחים קיט]

בני מחמדי ויקירי, שלו'[4] וברכת השנים וכוח"ט[5], ביום הזכרון הבעל"ט[6] לאלתר לחיים טובים ארוכים ומתוקנים בספרן של צדיקים גמורים, באור ישועה ועטרת גאולה, נועם ד' ועז צדק עדי עד, לך חביבי ולכל עוזריך וכא"ל[7], ולאוהבנו היקרים מחמדי לבב הרה"ג[8] ד"ר[9] אשר וד"ר[10] הערץ שליט"א[11] וכב"ב[12] היקרים, שלו' רב וברכת השנים.

אחדשה"ט[13] באה"ר[14].

רבו היום עלי הטרדות ועמל עבודות שונות, ואי-אפשר לי להפנות לכתב לך דברי-חפץ, ברוממות עז הגיוני קודש, כאשר יאתה ליום התקדש חג, ליום אשר נכונים אנו לקדם ולקבל באהבה וחמדת ידידות צור עולמים מלך ישראל וגואלו ב"ה את כניסת השנה החדשה הבעל"ט, שהננו נסמכים ונתמכים בחסד אור ימין עליון ב"ה, שתביא בכנפיה לנו ולכל ישראל ולכל משפחתנו היקרה ולכל אוהבינו וידידינו הנאמנים, הקשורים עמנו באהבת תורה ויראת שמים בקשרי עוז ידידות, אור הצלחה, שפעת חיים חיי עז וגודל, חיי קודש ופאר, חיי ישועות וצהלת קודש קדשים, לחזות בנועם ד, ולבקר בהיכל קדשו, לשאוב בששון ממעיני ישועתו, דעת קדושת גדולת הדר כבוד גדלו, וחון רחמיו הרבים המתגלים בכל עת ובכל שעה, אשר יצהירו ויאירו מתוך מפלשי עננ הערפל, להופיע בזיו יקרות נגד כל אפסי ארץ, ויכין לבבנו ולב כל עמו בית ישראל ולב כל יצורי עולמו, ברואי צלמו וכל מעשיו, להשכיל באמתו וללכת בדרכיו, כל חד וחד לפום דרגיה, ולעילא מן דרגיה: למען ישמח ד' במעשיו, וזהרי טובו ואורות צהלת ענג קדשי חסדיו ימלאו כל נאות עולמים, וישמח לב מבקשי ד'.

בש"ק[15] העבר דנא דברתי ע"ד[16] גדולת הערך של מהות יראת ד' המצוינת בסגולת נשמת ישראל, שגודל אור החיים שלה הוא כ"כ[17] חזק, עד שמהפך הוא בגודל כוחו את כל התנועות היותר שפלות שבנפש, ועם זה ג"כ[18] כל התוכן של יראת העונש, למתק אהבה ויראת הכבוד והרוממות. כח עליון זה נובע

ממקור ההכרה של חסדי ד', שהם מוכרים גם בעומק הירידות שבעולם. ובזה מביאים אנו כל המדות של יראת העונש, שהן לכאורה בלתי משובחות מצד עצמן, לתכונה עליונה של יראת הרוממות ומתק נועם האהבה האלהית הנשאה ומתרוממת לעדי עד. חסדי ד' אזכיר, תהילות ד', כעל כל אשר גמלנו ד' ורב טוב לבית ישראל, אשר גמלם כרחמיו וכרוב חסדיו, ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו, [ישעיהו סג, ח-ט] ויהי להם למושיע. בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם, וינטלם וינשאם כל ימי עולם. ותכונת אמת זו של הכרת החסד הגמור, הטובה הגמורה, של זיכוך העולם והעלאת אור החיים, הבאה מתוך אמונה עליונה כבירה ונהדרה, שתמותה מתבססת ע"י[19] כל מערכי החיים של קושט התורה והמצווה, כתורת אמת וחיי עולם אשר בתוכנו, הוא יסוד האמת הגמור של העם יודעי תרועה, [תהלים פט, טז-יז] אשר באור פניו יהלכון, אשר בשמו יגילו ובצדקתו ירומו.

וצור ישראל יעודדנו בישועתו ויראנו חסדו וטובו וירחיב לבבנו באור תורתו והוד פאר חכמתו, ועוז וחיים ישפות ד' לגוי קדשו, הנושא את דגל קדושת שמו בכל מערכי עולמים, ועמים רבים יודו כולם יחד את שמו הגדול אשר נשגב לבדו, אמן ואמן.

והנני מוכרח לקצר מרוב טרדא, ואחתום בברכת שנה טובה, שנת שלו' וברכה, שנה שימלא ד' כל משאלות לבנו לטובה, יאר פניו ויחננו ברוב חסדיו כנה"י[20] ונפש אביך מצפה הצלחתך כה"י[21],

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ער"ה - ערב ראש השנה
3. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
4. שלו' - שלום
5. וכוח"ט - וכתיבה וחתימה טובה
6. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
7. וכא"ל - וכל אשר לו
8. הרה"ג - הרב הגאון
9. ד"ר - דוקטור
10. וד"ר - ודוקטור
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. וכב"ב - וכל בני ביתו
13. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
14. באה"ר - באהבה רבה
15. בש"ק - בשבת קודש
16. ע"ד - על דבר
17. כ"כ - כל כך
18. ג"כ - גם כן
19. ע"י - על ידי
20. כנה"י - כנפשו היקרה
21. כה"י - כנפשו היפה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתמג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ח' תשרי תרע"ח - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

דרשה: התשובה במעשה כללית לכל העולם, אבל הווידוי (כוח הקול) מיוחד לישראל - 'קול יעקב'. עיקר התשובה מחשבתית, וירדנו לווידוי הדיבורי בגלל הזיקה להשפעה על העמים (הגרות). שעיר המשתלח סובל את החטאים שנוצרים מן הזיקה לעמים. על האתרוג: כשאפשר, נוטל שני אתרוגים משתי מדינות, ובאחד מברך. יום טוב שני של גלויות - לא משנים, כי בדעתם לחזור.

עיקרי הדברים

- תשובה ווידוי.
- קול יעקב.
- שעיר המשתלח.
- אתרוג ויום טוב שני.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] ח' תשרי תרע"ח[2],

בני יקירי ומחמדי שליט"א[3], ישמחך השי"ת[4] בכל טוב, ויגמור בעדך לטובה, בגמח"ט[5], באושר ואור נועם ד' וחדות עזו, ויום הקדוש הבעל"ט[6], יום שמחת לבו של מלך עולם צור ישראל וגואלו מעולם ועד עולם, יופיע עליך הוד קדשו ורוממות גבורות רחמי אב הרחמים המופיעים עליו, ממעיני קודש קדשים, ונזכה לשמוח בחדות עולמים, להיות נקיים מכל חטא ואשמה, ונאזרים בגבורת ימין חדות שמחת מצות ד' ברה משוש חיינו ומקור עדונינו עדי עד.

תהל"י[7] על החוה"ש[8] אשר עמנו, יגונן השי"ת עלינו ועל כל עמו בפריסת סוכת שלומו, ומצר ינצרנו בהמון חסדיו הנאמנים לעד.

שמחתנו במכתבך הגלוי, שהגיענו כעת. חשבנו שגם ר"מ[9] פרוש הוא נצרך, וכעת יהיו כל העשרה לי"ש[10] בעד הרי"מ[11] חרל"פ[12] שליט"א יכוננהו ד' עליון כיקרו וקדושת ערכו לאוי"ט[13].

דברתי בש"ק[14] העבר ע"ד[15] ערכי התשובה והוידוי. והי'[16] לנו ליסוד מוסד שערך התשובה בפועל הוא ערך כללי לכל באי עולם, אמנם יסוד הוידוי, כח הקול שיהיה ערך תשובתי זהו דבר מיוחד לישראל, וכ"ה בספרא שישראל מתודין ולא נכרים [ספרא, ויקרא; ובמדבר ה, ו-ז] כי אין הוידוי רק התעוררות והזכרה חיצונה לתשובה, כ"א[17] ערך פנימי לה ע"פ[18] סגולת הקול קול יעקב, [בראשית כז, כב] שתכונת האמת שלו גורמת שכל ערכי הקודש היותר עצמים מתנשאים לעומת קולו, החוצב להבות באמת הנערצה עד נצח. ע"כ[19] פרשת הוידוי נאמרה בראשונה בין שמיעת הקול, [ויקרא ה, א-ה: "ושמעה קול אלה", טומאת מקדש וקדשיו, ושבועת ביטוי] טומאת מקדש וקדשיו, ובטוי שפתים, כלומר ערך הקול בחיוב ובשלילה, אם לא יגיד ונש"ע[20], ובמדרש יש ע"ז[21] והוא עד אלו ישראל שנאמר ואתם עדי ואני אל, [ישעיהו מג, יב] וכן או ראה אתה הראת לדעת, [דברים ד, לה] או ידע וידעת היום, [דברים ד, לט] והיינו כח הדיבור של כנס"י[22] המבקיע כל עננ האפל

של כל עולמים, וק״ו[23] של כל העמים וכל התקופות, ובשלילה לבטא בשפתים להרע או להיטיב, להוקיר את הקול המקושר בעז קדשו בישראל, אך עמי המה בנים לא ישקרו. [ישעיהו סג, ח] וזה מבדיל ג״כ[24] את תוכן הקודש מכל סיג וטומאה, ושרוי ע״כ כח טומאת מקדש וקדשיו בכפרתו בין שני צירי הקול, וכאן יצאה התכונה של הוידוי, אמנם חזרה ונשנית בפי נשא, ושם כתוב מכל חטאת האדם [במדבר ה, ו-ח] ולמדנו בספרי וידוי על כל פרטי החטאות, ונשנית בשביל גזל הגר, [גזל הגר שאין לו יורשים (במדבר ה, ח)] כלומר תשובת האדם בכללו היא רק מעשית, נוספה קדושה בישראל שיש כח מעשי עליון בתשובתו הדיבורית, אבל באמת עיקר התשובה היא אידיאלית מחשבתית, והוא פנימיות הדבור, והיה ראוי לישראל מצד עצמו, אבל מפני הזיקוק שלנו לעולם, להוסיף גרים, שזהו יסוד נפש הגר שבקרבנו, שאנחנו יודעים אותה, באנו למדת הדיבור.

ונמצא שלולא הזיקוק להשפעת אוה״ע[25] ממנו, שהוא יסוד פתיחת הגרות, ל״ה חטא נמצא כ״כ[26] באומתנו. ואם הי׳[27] מזדמן הי׳ כח של תשובה אצילית רוחנית מחשבתית מספיקה, אבל הננו נזקקים לרדת לדיוטת הגרות, וזו מזקיקה לנו תשובה דיבורית, המביאה ומאמצת לנו את התשובה הרוחנית היסודית, שהיא כל הוד החיים הדרת הקודש ושמחת ההויה, לישרי לב שמחה. [תהלים צז, יא] הננו שבים אל מקור חי העולמים, ושמחים ומתענגים, בנועם מתק אהבת עדנים ביראה ופחד במלא פאר הדרת קודש מזיו נועמו, אור פני מלך חיים, והחלק הגרותי הוא עושה בנו את תכונת השגגה, מפני האפלתו, ונסלח לכל עדת בנ״י[28] ולגר הגר וגו׳[29] כי לכל העם בשגגה. וזהו יסוד שעיר המשתלח, חלק ההשפעה שלנו על חוגי הזרים, מצד הסתגלותנו המוכרחה לזה, שצריכה להיות חבויה באיזו פינה של הנפשיות הכללית, היא מחוללת המון חטאים בתוכן החיים, וכל הסבל הזה מוכרח כח האומות לשא עליו, ונשא השעיר עליו את כל עונותם, הן עשו אחי איש שעיר, כללות העמים ביחש הניגוד, שהוא גם יחש המקשר המושפע. ובהיותנו מתנקים מפגם זה שערי תשובה נפתחים ברוחה, והלשון של זהורית כשלג ילבין, ועינינו רואות ושמחות.

כה ישמחנו השי״ת בעבודת הקודש, בבנין בית קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, ויראו כל אפסי ארץ את ישועת א׳, ועון ישראל יבוקש ואיננו, וחטאת יהודה לא תמצאנה, כי לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל. וכל מפעלות אנשי סגולה, לגלות את פאר הצחצחות העליונה החבויה אשר בכח נשמת האומה, הגדולה והרוממה, אור אלהים חיים בעולמים כולם, אור ישראל לאש וקדושו ללהבה, וישמח ישראל בעושיו בני ציון יגילו במלכם.

באה״ר[30] דרוש נא בשלו׳[31] כל יקירינו הרה״ג[32] הד״ר[33] אשר וד״ר[34] הערץ שי׳[35] וכב״ב[36], ושי׳ אהובינו הרשמ״נ[37] שטנרנבוך והרב בוצ׳קי שליט״א וביתם וכא״ל[38], ושלו׳[39] אהובינו הר״א[40] קמחי והר״מ[41] וייסבורד שליט״א, וכב״ב וכא״ל, כולם יתברכו בכט״ס[42]. אמנם כתבתי להם בפ״ע[43] ג״כ. ושלו׳ ידידנו הר״מ[44] קליר וכא״ל שי׳. אולי תכתוב לר״ד אשעראוויץ נ״י[45] דר״ש[46] בשמי, מפני טרדות רבות נתעכבה תשובה לו על מכתב אחד שבו הודיעני ממשרתו בציריך. ואולי תכתוב לבית ידידנו המנוח הרמ״ז[47] ראם ז״ל[48] לשמחם ולנחמם, ואדון הרחמים ירחם על עמו ויראיו, וישפות להם ולכל מעשיו חיים שלו׳[49] וברכה, ויעודדם ויברכם בכט״ס.

מתוך כמה מניעות, א"א[50] לי להעיר על דבריך היקרים במכתבך הנחמד, ואתך הסליחה. ע"ד האתרוג מנהגי הוא כשאפשר להשיג משתי מדינות הנני נוטל את שניהם זה אח"ז[51], אולי אחד מהם אינו מורכב, עכ"פ[52] באיסור, ואז אולי יש לברך ג"כ כתיקון, ואם אין למצוא כ"א אתרוג אחד, בלא בירור, אני רגיל לומר ביום הראשון בריך רחמנא, וכל שאר ימי החג לברך כתיקון. ובענין יו"ט[53] שני ש"ג לא נראה לחדש דבר על מנהגנו מאז, כי הלא דעתנו בע"ה[54] קבועה היא לחזור. והשי"ת[55] יגמור בעדנו לטובה ולברכה, ויזכנו לחדות פנים עם כל מחמדי לבבנו על אדמת הקודש בישועת ד' הקרובה לבוא.

אביך מחבקך ומנשקך באהבה,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. השי"ת - השם יתברך
5. בגמח"ט - בגמר חתימה טובה
6. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
7. תהל"י - תהלה לא-ל יתברך
8. החוה"ש - החיים והשלום
9. ר"מ - ראש מתיבתא
10. לי"ש - לירות שטרלינג
11. הרי"מ - הרב רבי י... מ... (שם אדם)
12. חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
13. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
14. בש"ק - בשבת קודש
15. ע"ד - על דבר
16. והי' - והיה
17. כ"א - כי אם
18. ע"פ - על פי
19. ע"כ - על כן
20. ונש"ע - ונשא עונו
21. ע"ז - על זה
22. כנס"י - כנסת ישראל
23. וק"ו - וקל וחומר
24. ג"כ - גם כן
25. אוה"ע - אומות העולם
26. כ"כ - כל כך
27. הי' - היה
28. בנ"י - בני ישראל
29. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
30. באה"ר - באהבה רבה
31. בשלו' - בשלום
32. הרה"ג - הרב הגאון
33. הד"ר - הדוקטור
34. ודו"ר - ודוקטור

35. שי' - שיחיה
36. וכב"ב - וכל בני ביתו
37. הרשמ"נ - הרב שמואל נ... - שם אדם
38. וכא"ל - וכל אשר לו
39. ושלו' - ושלום
40. הר"א - הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
41. והר"מ - ו + הר"מ: הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
42. בכט"ס - בכל טוב סלה
43. בפ"ע - בפני עצמו
44. הר"מ - הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
45. נ"י - נרו יאיר
46. דר"ש - דורש שלום
47. הרמ"ז - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות מ, ז (למשל: משה + זאב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
48. ז"ל - זכרונו לברכה
49. שלו' - שלום
50. א"א - אי אפשר
51. אח"ז - אחר זה
52. עכ"פ - על כל פנים
53. יו"ט - יום טוב
54. בע"ה - בעזרת השם
55. והשי"ת - והשם יתברך

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתסו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ' טבת תרע"ח - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

'המעשים כה נפלאים, עד שהעין מתעששת'. עלינו לסדר את מערכות רוחנו 'בלי רפיון'. על מאמרו של ד' כהן (הנזיר): ההשקפות החדשות על העולם, ש'הגודל וההוד מתראה בו בצורה אין סופית', מאירות את הקודש יותר מהקוסמולוגיה הקדומה, אף שזו התאימה בזמנה להכנסת האמונה לרגש. 'מן המצר קראתי י־ה, ענני במרחב י־ה'.

עיקרי הדברים

- פלאי הזמן.
- סדר במערכות הרוח.
- הקוסמולוגיה החדשה מאירה את הקודש.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ' טבת תרע"ח[2].

בני מחמדי ויקירי שליט"א[3].

ת"ל[4] על החוה"ש[5] אשר עמנו. וכן קבלנו מכתב גלוי עוד מבתי' תחי'[6] מבשרת משלו'[7] כולם. ועודנו צמאים הרבה לקבל מכתבים ברורים ומפורטים מכולם. קשה מאד לכתוב כעת דברים בקוים ברורים בענינים הכלליים הנעשים לעינינו. המעשים הם כה נפלאים, עד שהעין מתעששת מראיתם [עד שהעין מתעייפת מלראותם (על פי קהלת א, ח)] והאוזן מלאה היא מהמון שמועה ורב קשב. וסוף כל סוף עלינו לסדר את מערכות רוחנו, באופן העשוי בלי רפיון ובלי רכרוכית נפש [ובלי רכות וחולשת נפש] כ"א[8] ברוח עז ומוכן לפועל ולעבוד עבודת ד' ועמו, ולברר את תכסיס הרעיונות [את סדר הרעיונות] והמחשבות בצורה ברורה, הנכונה להוציא אל הפועל את כל הנדרש לפי רוב תפקידי השעה. ותנובות הלא בע"ה[9] למכביר יבואו, קול דודנו דופק [שיר השירים ה, ב] ת"ל ואור חי העולמים זורח מכל המחשכים, וכל חלוץ, מכיר ואינו מכיר את תוכן עבודתו מקורה ורוחה, עובד הוא את עבודתו למטרה המאוחדת הנאדרה-בקודש.

קבלתי מאמר אשכנזי [מאמר בגרמנית] מאהובנו מר דוד כהן. [הרב דוד כהן, "הנזיר", תלמידו המובהק של הרב קוק, ששהה אז בשווייץ] כפי הנראה הוא שלו, כי חותם שמו בן יוסף. דבריו נגידים המה [דבריו דברי טעם וחשיבות (על פי משלי ח, ו)] וראויים להכתב, ולהוסיף עליהם כי בהשקפה בהירה אור הקודש מתפלש הוא [אור הקודש חודר ומתגלה] הרבה יותר ע"י[10] ההשקפות החדשות בערכו של עולם, שהגודל וההוד מתראה בו בצורה אין סופית, ממה שהתפלש בצורה הקוסמית הקדמונה והמוזרה של תפיסת הבריאה הגלמית של הפילוסופים הקדמונים. אמנם מסוגלה היתה התכונה המדוחקה [המצומצמת] להכניס את היסוד האמוני במעמקי הרגש, מה שלא היה אפשר אם היתה מתגלה הופעת המרחב לפני זמנה. אבל אחרי שהחיים הסתגלו לשאיבת הקודש, המרחבים מוכרחים הם להופיע, וטובה אדירה צומחת מהתגלות הגודל והרוחב. "מן

המצר קראתי י-ה, ענני במרחב י-ה", [תהלים קיח, ה] "כי בי-ה ד' צור עולמים" עוה"ב[11] ביוד ועוה"ז[12] בהא. [ישעיהו כו, ד; ובגמרא (מנחות כט): "העולם הזה נברא בה"א, והעולם הבא נברא ביו"ד"]

והנני בזה דוש"ת[13] מצפה דבריך ואשרך אביך.

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. ת"ל - תודה לא-ל
5. החוה"ש - החיים והשלום
6. תחי' - תחיה
7. משלו' - משלום
8. כ"א - כי אם
9. בע"ה - בעזרת השם
10. ע"י - על ידי
11. עוה"ב - עולם הבא
12. ועוה"ז - ועולם הזה
13. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתעא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י״ט שבט תרע״ח - לונדון **נמען:** ד״ר משה זיידל

'אתחלתא דגאולה' אינה מהיום, אלא מעת ש'הרי ישראל החלו לעשות ענפים' (סנהדרין צח). עכשיו היא עולה ב'מפלאות תמים דעים'. הביטוי 'אלוהים אדירים' שכתב הוא 'גרירה שגגית מזוהמת האלילות'. הצד החיצוני נבנה בידי פועלים 'כצידונים' שכורתים עצים למקדש. גם זיידל עושה הרבה בחיזוק נשמת האומה. החרדים שהתנגדו לציונות 'צירפוה והסירו חלק גדול מסיגיה'. 'הסבלנות מקור חיים'.

עיקרי הדברים

- אתחלתא דגאולה.
- ביקורת על ביטוי.
- הבונים החיצוניים כצידונים.
- תרומת מתנגדי הציונות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב״ה[1], י״ט שבט, תרע״ח[2], לונדון.

ידידי מחמדי הרה״ח[3] נחמד מאד, מסולא בפז, טהר לב ויקר רוח מר משה ד״ר[4] זיידל [ד"ר משה זיידל, ידידו ותלמידו של הרב קוק] נ״י[5], שלו'[6] רב לך ולכל אשר לך.

מכתבך הנחמד הגיעני, ומרב טרדא אי אפשר לי לרצות דברים רבים הראויים לבא על סדרי הגיונותך. אמנם אעבור בקצרה על מכתבך.

כן אתחלתא דגאולה ודאי הולכת ומופיעה לפנינו, [המכתב נכתב כחודשיים לאחר הצהרת בלפור וכיבוש ירושלים] אמנם לא מהיום התחילה הופעה זו, רק מאז התחיל הקץ המגולה ["אין לך קץ מגולה מזה: ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל" (סנהדרין צח, על פי יחזקאל לו, ח)] להגלות מעת אשר הרי ישראל החלו לעשות ענפים ולשאת פרי לעם ישראל אשר קרבו לבא, התחילה אתחלתא זו, ועיני כל חודר ברוח דעת היו תמיד נשואות כי יד ד' הנוהגת כל מסיבות דורים תפליא פלאותיה להביא את ההתחלה הזאת למעלה יותר רוממה, והפלא הזה קם ויתא [והפלא הזה קיים ועומד (ארמית)] בימינו לעינינו, לא ע״י[7] מעשה אדם ותחבולותיו, כ״א[8] ע״י מפלאות תמים דעים, "בעל מלחמות ומצמיח ישועות", [מתוך ברכת "יוצר אור"] ודאי קול דודי דופק [שיר השירים ה, ב] ואור ד' אחד, המנהל בחכמתו חסדו וגבורתו, את גלגלי התולדה, כשם שהוא מנהל את הליכות כל צבאות עולמים וכל סדרי היקום כולו, הוא ד' אלהי ישראל, אשר אנחנו עמו וצאן מרעיתו, הננו עדיו עדי עד, מופיע ברב זוהר מתוך כל המאפלים, לפלס נתיבות חוקו על עמים רבים והמון לאומים. (המליצה אלהים אדירים ל״ר[9], [הביטוי "אלוהים אדירים" (שמואל א ד, ח), שנאמר בפי פלשתים עובדי אלילים; לא רצינא, שאיננו רוצים בו] שמבלי משים פלטה קלמסך, [פלטה עטך] היא גרירה שגגית מזוהמת האלילות תוצאת הספקנות החמרנית שמצוה סופרי הזמן בכל קובעת שמריה, [שמוצצים סופרי הזמן עד תחתית שמריה (ישעיהו נא, יז)] ותהי לפעמים למכשול גם לישרי לב).

אמנם זה היום שקיוינו הולך הוא ובא, לעת עתה הולכים ומתגלים צדדיו היותר חיצונים, ע"י פועלים המוכשרים לכונן את המעשים הללו, כערכם של הצדונים היודעים לכרת את העצים מן הלבנון ["כי אין בנו איש יודע לכרת עצים כצדנים" (מלכים א ה, כ)] לבנין בית ד' יותר מבני ישראל, אשר עינם ולבם וכל רגשי נשמתם נתונים נתונים אל הבית הגדול והקדוש, אשר נקרא שם שם ד' צבאות יושב הכרובים, אשר ידעו את שמו לדבקה בדבריו ובדרכיו בכל לבם ובכל נפשם.

ואתה יקירי אם קובל אתה מה עשית להביא את הרגע המאושר, הרבה עשית, אשיבך, והרבה יותר מזה עוד תעשה בעזרת אל למושעות, [תהלים סח, כא] בהיותך בן נאמן לעם ד' שומר את דבר ד' בהליכות חייך, ברגשי לבבך ובחפץ רוחך. הלא בזה אמצת וחזקת חלק אחוז מנשמת האומה, וכל חוג ההשפעה שלך הלא אור זוהר אור הקודש של חיי עולם מלאת. וסגולת האומה הנפלאה העומדת לנס בדבר ד' אשר עמה חזקת, ובזה נתת עז לישראל, ומכון להכשרת ברכת ד' על עמו, אשר בגללה תנחת השפעה האלהית העליונה להגלות במערכות התולדה, להסבת חפצי עמים, ונטיות מלכי ארץ וסגניה, להכיר את הזכות הרשמית לחיי עם עולם על אדמת קדשו. ואם אחרים היו שלוחי הקריאה וההכרזה, אתה וכל רעיך אנשי הרוח והאמון הישר והעמוק היו והנם מיסדי התוכן והמרץ הפנימי, מחיה הנשמה האומית, וממשיכים את אור הוייתה.

אותם החרדים תמימי הלב, אשר מעומק טהרת רוחם התנגדו אל הציונות, הם הם אשר צרפוה והסירו חלק גדול מסיגיה, עד אשר הביאוה בפעולתם השלילית אל המדריגה הזאת שתהיה ראויה להתלבש בלבוש מלכות מעשית, ולא תזרה כולה מרוח בית ישראל. הצד החיצוני שבבנין האומה, כמו הצד החיצוני שבבנין יצירת האדם, וכל החי, בא בהתגלות כחות כאלה, שלא הם הנם בצורתם הזעירה המביאים את תוכן המעולה של החיים לערכו המשוגב, אשר עליו יתיצב כשתופיע כל סגולתו, וכשיחשבו הפועלים החיצונים הללו, שהם הנם הבונים את נשמת החיים, יוצאה ע"י זה כמין מחאה מכאב לב של החשים את האור הגדול של הנשמה, ואת זוהר תפארתה, ובכל זאת אותם הכחות בעצמם הם הם יהיו לבסיסים חזקים להעמיד עליהם את הבנין של החיים המגמתיים. החיים הפנימיים האידיאליים, שכל נפש טהורה אליהם שוקקת.

אמנם הרבה מאד צריכים עיבוד שני הצדדים החיצוניים והפנימיים. הסבלנות מקור חיים היא, אבל במה דברים אמורים בזמן שהיא באה מתוך הטוהר של הדעת והמוסר, שאי אפשר לו להתברר כ"א מתוך ההכרה הבהירה בהמהות של חיי האומה ונשמתה התולדתית, אבל בזמן שהיא באה מתוך רכרוכית הלב, ורפיון הרוח הרי היא נעשית לסם ממית ומכלה, שסופו להביא קנאה מרה וקשה כשאול, שמחזיקיה יהיו דוקא הדוגלים בשם הסבלנות. כשאנו מבחינים יפה את הערך העצמי שיש לתורת ישראל לדבר ד' אשר עמו עם רוחו ומהותו, וכל מפלאות חייו הארוכים והנפלאים, נדע ונכיר מיד, כי הסבלנות הבאה לחסום את הדרך של עז החיים לעמוד על ידו נגד כל מהרס עד היסוד את נשמת האומה, ומכניס רוח תוהו במערכת חייו, היא דומה לאותה הסבלנות של האיש הרואה שכבוד ביתו ומשפחתו נתון הוא למרמס כל פריץ והולל, והוא ברפיונו מעמעם ומחשה. הפרטים, מה הוא הקו, והיכן הוא הגבול, ודאי צריכים הם להתבאר ביאור למודי, אבל הכלל, נשאר כלל אמת וקיים לעד.

הציונות, לא תוכל למצא את מלא צדקה מפני שהיא תנועה מודרנית, מפני שלא כל מה שהוא מודרני הוא צודק. גם המלחמה האכזריה היא תנועה מודרנית, ומ"מ[10] כמה רשעות יש בה, והמודרניות בעצמה, עוד לא לגמרי תוכל ללכת במשעול זה שלא לשאול לדעותיו של כל איש, אדרבא תנועה מודרנית המבוססת על איזה פרינציפיום איתן, כל מי שהוא מפורש מהרס בדיעותיו הגלויות בביטוי ובפועל בהחלטה גמורה לאותו הפרינציפיום, לא יוכל להיות מתקבל לכח הגון באותה התנועה. המעוז העולמי לעם ישראל הוא חיי רוחו, שהתבצר בו במבטח יותר חזק מכל החומות הגבוהות אשר לכל ממלכות הגויים, והחומה הזאת, אי אפשר שתהיה נתונה הפקר לכל הרוצה להשליך עליה אבני קלע לפרוץ בה פרצות, בצורה מוחלטת וקבועה, במערכי חייו, ובהגיונותיו הקבועים. הציונות, בתור תנועה מרקלמת את היסוד הלאומי של ישראל, היא טובה ונכונה, ויש לה אחרית ותקוה, אבל בתור משגב של האומה כולה לעולם לא תקום ולא תהיה, מפני שביסודה אינה משגת את אור הקודש של חיי העולם אשר לנשמת האומה, את רוח אל אמת אשר בקרבה.

על כן תעסוק יפה בהשטחים החצונים של בנין האומה, ומעולם לא תגיע עד החיים הפנימיים, שבנינם עומד הוא הכן בעד עובדים אחרים, שהם לגמרי מסוג אחר, והם יצמחו דוקא, מתוך אותה "ארץ ציה" של החרדים אשר התנגדו להציוניות באמת ואמונה, מפני חרדתם התמימה על רוח ד' על עמו על יסוד חייו.

כמובן שהפירוט של הפרוגרמה של אגודת ישראל, הוא כבר נכנס תחת סוג הפרטים של תורת הסבלנות, לא תחת הסוג של הקו הכללי, שעליו הם דברינו, ועל כן איני אחראי להם. חלילה לדחות "נפשות תועות" כל זמן שלא יתפרצו לקחת להם קרנים לומר שהם הם קברניטיה של האומה שיפלסו לה אורח חיים חדש, לקוח בהקפה מהמודרניות האירופית, שהיא כסף סיגים מצופה על חרסי האליליות הקדמוניה, וכל זוהמת שפלותה, שעליה הננו נלחמים, ועוד נלחם בכל עז רוח ד' אשר תשגבנו סלה.

המאורע של הויכוח ע"ד[11] הגימנסיה, וביחוד דעתו של הלוי ז"ל[12] בזה ודאי כבר הוא נכנס בתור פרטי פרטים, שאיני צריך להזקק לו בזה. בכל זה אגיד לך יקירי כי הגימנסיה, עם כל היתרון שלה בהשפעתה על תחית השפה והטקטיקה החיצונית, של הלאומיות, חטאה הרבה לרוח ישראל, במה שעשתה כל קודש לחול, וזהו תחילת רקבון, ובסיס של התבוללות גרועה, שפריה מוכרח לצמח ראש ולענה במשך איזה דורות, שאמנם מובטחני בחסד ד' אשר על עמו, שכבר ברא רפואה מוקדמת למכה זו.

ודגמה שלך, ממה שהם נותנים לנו רשיון לבנות בתי כנסיות, ובתי מדרשות, אינו דומה להנידון. פה אין העסק בתורת הסבלנות שבין דת לדת ובין אומה לאומה, אלא בתורת הסבלנות של אותה האומה עצמה בינה לבין עצמה, כדי לשמור את אומץ חייה. ובענין המיוחד שלנו, לעומת בני דתות אחרות, הוא ענין אחר, שדורש הגדרה בודאי, ושנקוה למצא בזה נתיבות סלולות וישרות מאד בעז"ה[13], בבוא תור המעשה, וידעו גויים צדקנו וכל עמים כבודנו.

והאירוניה של ההיסתוריה, אינה אירוניה מרה למשכילים אל רוחה. כבר היו לנו תקופות רבות שנושאי המשרה לא היו כלל מרוצים לרוחנו הפנימי, ומ"מ כל זמן שהמשטר הפנימי עומד הוא על כנו,

ובכללות האומה דבר ד' הוא לקו בהליכות החיים, הרי החיים הכלליים הולכים ומתפתחים, וסוף כל סוף, יבוא התור של האיחוד הגמור, זהו סוד החיים של כסא דוד, שהוא צפייתם של ישראל לדור דורים. והרי האירוניא של הורדוס בתור בונה את המקדש היא יותר מרה, ומ"מ לא בשביל כך יאמר כל חוקר תולדתי נאמן שראוי ללמוד מזה רוח של סבלנות למעשיו של הורדוס והליכות חייו, ושאיפותיו. הלבנים אל הבנין יכולים לשאת גם אותם שאינם חודרים אל עומק סוד הישרים אשר ישבו בו, ולא רק הלבנים, כי אם רשאים הם להיות המנצחים על המלאכה, אבל בבא תור סוד הישרים להגלות אז יבורר הדבר, "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלהים לאשר לא עבדו", ומ"מ אין שכר כל בריה מתקפח, ועל פי פעלם ימצאו כל העובדים את ערכם בזכרון האומה לדורות יבאו. וסוף כל סוף יצדק קודש.

השאלה ע"ד מדיניות ודתיות, היא לגמרי צדדית. ערך ישראל בארץ ישראל יתברר שהוא עומד ממעל לכל תוכן של מדיניות ודתיות מורגלה. כשיתחזק רוח העם בקרבו ע"י שבתו אל ארצו וממלכתו, יתחילו סגולותיו העתיקות לצאת לאור עולם, ורוח הנבואה בהוד האלהי שלה יצא ממחבואו, ויתעלה מכל חופש של דיבור, מדומה וארעאי, שהוא נוהג בארצות המנומסות לפי רוח זמנינו. ובמשך איזה תקופה הלא מוכרחת תהיה תנועה דתית מהפכנית לצאת מכחן של ישראל, לטהר ולצרף את כל סיגי האליליות, והחמרנות הגסה, המסובכים ברוחות העמים והדתות השונות, למען צרף את כל מערכי רוח האדם, באופן שיוכשר להתעלות למדת השלום והחופש המוחלט. "והסירותי דמיו מפיו ושקוציו מבין שניו, ונשאר גם הוא לאלהינו", "ועתידין תיאטריות וקרקסאות שבחו"ל[14] שילמדו שרי יהודה בהם תורה ברבים", בין תורה פוליטית מבשרת שלום וחירות, כדעת התוספות, שהם בתי החול של חברת העם, ובין תורה דתית, מוזהרת מזוהר האור של דעת האמת האלהית, ואהבת דרכי ד' בחיי היחיד והחברה, כדעת רש"י[15] במגילה שם, ואז נתעלה מעל לגבולה של השאלה הפרטית הזאת. כללו של דבר המדינה תהיה "ארץ ישראל" וסגולת ישראל בטהרתה תשלוט בה, ואם בתחילתה תהיה לפעמים סובלת מאיזה רוחות תסיסיות, יבא הכל למנוחה ע"י אור החיים הבא ממכון נשמת חי העולמים, ההולכת להחיות את עם סגולתו, על ארץ חמדתו, וכל אלה הדברים הנראים כעת לסנטימנטליים, היה יהיו לתוכנים הכריים מלאי אומץ חיים, ויסוד מרץ ועבודת עם.

עבודת הדפסת הש"ס[16] נתעכבה מפני דוחק הנייר. יפה היא ההערה, ע"ד הציון של הפסוק ואמר וגו'[17], ובע"י[18] הדפיסו את המהרש"א[19] בנוסח ד"ה[20] אי, ובאמת בגמ'[21] התחיל במלת ואמר, רק המדפיסים הדפיסו מלת "אי" גדולה בטעותם. לשמחת לב תחשב לי הודעתך ע"ד שביעת הרצון של התלמידים והמנהלים מהשפעתך הטובה, ותקותי חזקה שפעלך והדרך ילך הלך וגדל עליהם, ויה"ר[22] שנזכה לראותך עובד עבודת הקודש על הררי ציון ברוממות קרן לבית ישראל, במהרה בימינו בקרוב.

מצב"י[23] שי'[24] הנני מקבל ב"ה מכתבים כסדרם, ודאי יזדרז כעת לקבע חליפות מכתבים מלאי ענין, לפי התוכנים המתחדשים בחיי הכלל כעת יום יום שראוי שילכו ההשקפות ויתבררו בבירור אחר בירור, בבקורת נכונה והופעת קודש, ששתי אלה יחד הן משלימות זו את זו, והתאמתן הלא הוא האידיאל

העתיד של המדע, ב"ה שכעת התחלנו כבר לקבל מכתבים מב"ב באה"ק[25]. ת"ל[26] מרוצים הם מאד מהחליפה של מצבם, ועוד נקוה לחדשות רבות ענין בימים הקרובים לבא על"ט[27] בע"ה[28].

ת"ח[29] לך על הד"ש[30] מה' סוויצקי, אמנם כבר הודיעני צב"י[31] משם הגולים בכלל, ואולי גם ממנו בפרט, אבל נעים לי לשמוע עוד הפעם מהודעתו דרך אגב בבחינת מסל"ת[32] ' ודי יגונן עליהם ועלינו, ויחננו להתראות בחדות אמת על אדמת הקודש בקרוב.

והנני בזה מקצר ואומר שלו' רב לך ולעוזריך ולכל אשר לך, חזק ואמץ, ויהי ד' עמך לרוממך ולשגבך בישועתו, ונזכה לראות באור חדש אשר יאיר על ציון ועל מקראיה, כנפשך היקרה ונפש ידידך מוקירך בכל לב, מצפה אשרך,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

הנני שולח לך, איזה עקזעמ' ממכתבי ע"ד דגל "ירושלים", אקוה שתמצא בו מקום למפעל והרחבה, נתחזקה נא, ויהי ד' עמנו.

הנ"ל

הרבנית תחי'[33] דורשת תמיד לדעת את כל אשר עמדך לטובה, ומוקירה אותך מאד מאד.

הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ח - השנה תרע"ח (1917/1918)
3. הרה"ח - הרב החסיד
4. ד"ר - דוקטור
5. נ"י - נרו יאיר
6. שלו' - שלום
7. ע"י - על ידי
8. כ"א - כי אם
9. ל"ר - לשון רבים
10. ומ"מ - ומכל מקום
11. ע"ד - על דבר
12. ז"ל - זכרונו לברכה
13. בעז"ה - בעזרת השם
14. שבחו"ל - שבחוץ לארץ
15. רש"י - רבי שלמה יצחקי
16. הש"ס - השישה סדרים (התלמוד)
17. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)
18. ובע"י - ובעל ידי
19. המהרש"א - המורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ש, א (למשל: שמואל + אברהם) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
20. ד"ה - דיבור המתחיל
21. בגמ' - בגמרא
22. ויה"ר - ויהי רצון

23. מצב"י – מצבי יהודה (בנו של הרב קוק)
24. שי' – שיחיה
25. באה"ק – בארץ הקודש
26. ת"ל – תודה לא-ל
27. על"ט – עלינו לטובה
28. בע"ה – בעזרת השם
29. ת"ח – תלמידי חכמים
30. הד"ש – הדרישת שלום
31. צב"י – צבי יהודה (בנו של הרב קוק)
32. מסל"ת – מסיח לפי תומו
33. תחי' – תחיה

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתקנג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' ניסן (תרע"ט) - לונדון **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הרב קוק עמוס בתביעות מעשיות ולימודיות שאינן לפי נטייתו הפנימית. המשכת קדושת הזמן לימי החול באה מההכרה ש'הקודש העליון חבוי הוא בכל'. 'תוכן החול איננו כי אם מסוה המסתיר', והקודש בא במועדו ומסיר את הצעיף. בליל הסדר 'מלאי גאולה מלאי חרות עליונה', וחרותנו משחררת את רוח כל היקום; 'נצחנו והננו מנצחים את כל'. יחידי הסגולה העוסקים בתורה הם הצינורות שדרכם שואבת נשמת האומה מ'נחל היוצא מבית ה'". 'ומלאכת שמים זו בידינו היא מסורה'.

עיקרי הדברים

- הקודש חבוי בכל.
- החול כמסוה.
- חירות ליל הסדר.
- יחידי הסגולה כצינורות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], י' ניסן, לונדון. [ככל הנראה תרע"ט (1919), בשנה האחרונה לשהות הרב קוק בלונדון. האגרת לבנו, הרצי"ה]

שמחתנו היום במכתבך הנחמד ובמכתבים הרצופים, תה"ל[2] על חסדו ואמיתו [על פי תהלים קטז, ב; שם קיז, ב] ובטובו יוסיף עמנו לטובה ויחננו לבא לארץ חמדה [הרב קוק עלה שוב לארץ באלול תרע"ט] ברב עוז ושלו'[3], ברוב רחמיו אשר לא תמו עדי עד.

אם לא הייתי כ"כ[4] מעומס בטרדות ותביעות מעשיות, ובייחוד לימודיות מעשיות, שהסביבה תובעתם בטבעה, ואני איני יכול וגם איני חפץ להשתמט מזה, אע"פ[5] שמעמסה זו היא שלא כנטיתי הפנימית בתביעתי הרוחנית המופשטה, הייתי חפץ לכתוב לך אריכות דברי חפץ ממשאות נפש לפי תכונת הזמן והכשרת הרוח לחג הקדוש ונהדר זמן חרותנו [שם חג הפסח בנוסח התפילה] הבעל"ט[6], אבל התכנים המוגבלים דוחקים לפעמים גם להסחת הדעת מהמושגים החביבים, שכל בהם עוז רוחנו ונעימת חדות נשמתנו. המחשבה הכללית ע"ד[7] התפשטותם של הרגשות הנאצלים של קדושת הזמן מחוץ לזמנם, כהמשכת קדושת שבת בימי המעשה, [רעיון המובא בזוהר (יתרו פח): "מיניה מתברכין כל שיתא יומין"] היא צריכה תמיד לבוא מההכרה הפנימית שהקודש העליון חבוי הוא בכל. האידיאליות האלהית חיה היא במילואה בכל פינה ונקודה של חיים זמן ומקום ומקוריהם ותולדותיהם לאין תכלית בגודל ובקוטן. תוכן החול איננו כי אם מסוה המסתיר, הפועל תעלומה על כל זהרי האורה של החיים הנחמדים והחביבים, שבנועם ד' המה מפכים והולכים במלא עולמים במלא נשמות ובמלא חיינו פנימה. הקודש בא במועדו ומסיר את הצעיף, מגלה את פני הלוט, והאורה הקדושה בכל חמודותיה, הנה נראה, מלבבת היא אותנו בנעימות שיחיה, מרוה אותנו נחת משוד תענוגיה, והננו מתענגים על ד' ועל טובו, ולבבנו מתמלא רום ועדן ברווי תענוגים, "אז תתענג על ד'", [ישעיהו נח, יד] ובאים אנו מרוב שקיקת חדות דודים להשתעשע במצוותיו אשר אהבנו אהבת נפש לעולמים, אשר אהבנו סלה ממקור נשמותינו מראש צורים

[במדבר כג, ט] ועד אחרית כל ימי עולמים ודורי דורים, אשר אהבנו בחמדת כל לבב, מתוך הכרת עוז מלאה, לבבית, נשמתית, טבעית, שכלית ומזגית "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו". [שיר השירים ח, ז]

ובליל התקדש חג והננו מלאי גאולה מלאי חרות עליונה, וחרותנו משחררת את רוחנו ורוח כל היקום, מגלה את האושר הצפת בנו פנימה, כי רוח אל חי העולמים בנו חי, "בקרבך קדוש", [הושע יא, ט] והחיים כולם באים במעמדם ורוחנו רואה את יקרת ערכם, את גודל שיווים ואת רוממות תשוקת תקותם, אשר תבוא בטח, בטחו בד' עדי עד כי ביה ד' צור עולמים. [ישעיהו כו, ד] ומתוך מקרא הקודש אשר לחג הקדוש הננו עומדים על המצפה ונחזה את רוח החרות ההולך ונגאל, העולה במעלותיו מתוך כל עוצמת הסיבוכים, ומתוך המאפליות נראה נהורים, ונפשנו תגיל בד' תשיש בישועתו וכל עצמותינו תאמרנה ד' מי כמוך, [על פי תהלים לה, י, ונוסח "נשמת כל חי"] וגאולתנו גאולת עולמים היא, חודרת היא בכל מרומים ובכל מעמקים, רעיוננו העליון, הרחב מכל מרחבי מרומים, שכבלי העבדות של הגות רוח בן אדם תולעה [על פי איוב כה, ו] וחכמותיו הזעירות חפצים הם בני אדם, מלכי ארץ והמון לאומים, לאסור אותו בהם, מראהו בימי חג חרותנו, וביותר בכל גודל בלילה הזה, בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך, [לשון הגדה של פסח, בביאור "בעבור זה"] את חרותו המוחלטה. נצחנו והננו מנצחים את כל, וההוד והנצח עמנו לנצח עוד עדי עד, שרינו עם אלהים ועם אנשים ויכלנו, [על פי בראשית לב, כט: "כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל"] והננו עדים חיים וקיימים, שחיה בעולם נשמת עם כזאת שאין קצה לתעלומותיה, שטללי כל אורות עדנים היותר עליונים מרוים הם אותה ולרגעים ישקוה.

ויחידי הסגולה, העוסקים בתורת ד' ודבקים באהבת נצח במצוותיו, המלאות לרויה עדני עדנים משמי שמי קדם, הם הם הצנורות, אשר על ידם תשוקה נשמת הגוי כולו מפלגי קדשי קדשים אלה היוצאים מנחל היוצא מבית ד', [על פי יחזקאל מז, יב; ויואל ד, יח] המרוה את כל החיים, שעתיד הוא להשקות גם את נחל השיטים [יואל ד, יח: "ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל השטים"] ולהעלות גם עליו כל עץ נחמד וכל עלה תעלה ותרופה. [על פי בראשית ב, ט ויחזקאל מז, יב: "ועלהו לתרופה"]

ומלאכת שמים זו בידינו היא מסורה, מה מאד תעלוזנה כליותנו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, אשרי העם שככה לו, אשרי העם שד' אלהיו, [תהלים קמד, טו] וגדולה היא ערובתנו, שאור חדש הולך ומאיר מתוך מחשכים ופליאות עולמים עתידות להופיע, בתוך מסיבות החיים וממעל להן וגם במעמקי מחשכיהם, רוח טוהר רוח קודש מלא תעצומה יופיע בכנסת ישראל, וצמאון חי מלא גבורה והוד לשוב אל משם אהלנו, לבחור את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהבנו סלה, [על פי תהלים מז, ה: "את גאון יעקב אשר אהב סלה"] ברוח מלא אור ד' ומטרת גבורת קודש, בזרע אדם וזרע בהמה [ירמיהו לא, כו] גם יחד, יוסיף לפעם בכפלי כחות כבירים במהרה בימינו, אמן כה יאמר ד' המדבר טוב על ישראל [על פי במדבר י, כט: "כי ה' דבר טוב על ישראל"] מתוך מחשבותיו המלאות שלו'[8] וברכה לכל יצוריו. מפסיקים אותי ענינים שונים. וצור עולמים ב"ה ידריכנו במעגלי צדק, בנתיב מצוותיו ואורות תורתו, יראתו ואהבתו, ויראנו בידידי ידידות משכנות דבירו. [על פי תהלים פד, ב: "מה ידידות משכנותיך"] והי'[9] זה שלו' רב ועתרת ברכה וכל טוב וחיים לאוי"ט[10] כנפשך האהובה ונפש אביך מברכך באהבה,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. תה"ל - תהלה לא-ל
3. ושלו' - ושלום
4. כ"כ - כל כך
5. אע"פ - אף על פי
6. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
7. ע"ד - על דבר
8. שלו' - שלום
9. והי' - והיה
10. לאוי"ט - לאורך ימים טובים

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אל

תמצית האגרת

תאריך ומקום: א' אייר תר"פ **נמען:** דברים בחגיגת הלאומיים (אחרי החלטת סן רמו)

'טרף נתן ליראיו' ו'כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים' (תהלים קיא) - באותו יום ראינו את שני ההפכים: מצב ישראל בגולה חשוך, ומכנף הארץ באה בשורה גדולה. 'ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי' - מי שמכיר את המקור הראשון רואה בצוררים ובמיטיבים רק כלים בידי ה'. אין לכפור בטובת הפועלים, אבל 'טוב לחסות בה''. לא 'התקוה' וקריאות הידד ויין כרמל יבנו את הבית, אלא 'יזכור לעולם בריתו' - התורה והמצוות; הארץ שלנו מכוח ברית בין הבתרים, לא מכוח כיבוש או היסטוריה.

עיקרי הדברים

- שני ההפכים.
- המקור הראשון.
- הכרת טובה וחסות בה'.
- הברית - יסוד הבעלות על הארץ.

נוסח האגרת עם ביאור

דברים אחדים בשעת החגיגה של הלאומיים, ביום א' אייר תר"פ[1] אחרי הסכמות הממלכות כסא ע"ד[2] ארה"ק[3]. [ועידת סן רמו, באייר תר"פ (אפריל 1920), שבה החליטו מעצמות ההסכמה להטיל על בריטניה את המנדט על ארץ ישראל, ולכלול בו את הצהרת בלפור]

תהלים קיא: "טרף נ"ל י"ל[4] בריתו. כ"מ[5] הגיד לעמו ל"ל נחלת גוים" ["טרף נתן ליראיו, יזכור לעולם בריתו. כח מעשיו הגיד לעמו, לתת להם נחלת גוים" (תהלים קיא, ה-ו)] כמה גדול המרחק בין שני המאמרים האלה הסמוכים זל"ז[6]!

הראשון כמה צנוע הוא! כלום הוא מבקש אלא לחם לאכול - "טרף ליראיו", דבר שאין מונעים משום בריה. והשני כבר מתהלך בגדולות, שנעוף אל "נחלת גויים"! ואמנם את שני ההפכים האלה בפרק א' - בעינינו ראינו היום הזה: לא הי'[7] ימים רעים לישראל, ברב ארצות פזורים כבזמן הזה: מצבנו בקרב עמים רבים - חשך ישופנו, השמים מעל ראשינו הולכים ומתקדרים, אנו למכים, חיינו למרמס, כבודנו לכלימה, רכושנו לבוזזים, עד שבאמת גם טרף לחם חוקנו יום יום צריך לזכירת ברית מיוחדה, צריך לרחמים מרובים, עמוד בנס (ובפרט ליראיו, המפונקים בבחירת האמצעים לפרנסת יומם, שאינם טורפים טרפם בידיהם, שאינם חוטפים ברצונם, אלא מצפים שהטרף "ינתן" להם מן השמים -) ובה בשעה מכנף ארץ רחוקה גדולות שמענו "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נ"ג", אכן זרח בחשך אור לישרים! מי האמין לשמעתנו!. כתוב ויפול יוסף על צואר בנימין ויבך, [בראשית מה, יד] במדרש: "כשם שלא פייס את אחיו אלא בבכי כך לע"ל[8] אין ישראל נגאלין אלא בבכי" האמנם מי פעל כל זאת? בכתובים אחרי שבמזמורי הלל נמצא מענה מספיק לשאלה זו: "ד', ל ל"א לי בעוזרי וא"א[9] בשונאי, טוב לחסות בד'". ["ה' לי לא אירא... ה' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי. טוב לחסות בה'" (תהלים קיח, ו-ח)] בביאור דברים אלו כבר מלתי אמורה מאז וכאן אבאר:

הנה נא ידענו שאם יפל איש בעלילה ועלה לגרדום לידון, אז יחבל תחבולות שונות ויבקש לו פרקליטים ומליצים שונים, כדי להפיס דעתו של השופט אשר בו גורלו תלוי, ויש אשר ישתמש לזה בדרכים רחוקות, ע"י[10] כחו וכח כחו, ובלבד שתגיע הסניגוריא שלו עד כסא השופט, וכל זה אינו אלא כ"ז[11] שאינו מכיר את המקור הראשון, או שאין לו דרך להגיע אליו ישר. אבל בודאי שמיד כשיתפתח לו איזו פתח שער להגיע אל המקור הראשון, אז יאמר בלבו למה לי רוב המתוכים ומרבית השתדלנים, הלא טוב לי לפנות לכל לראש אל מי שממנו משפטו יצא. - אחים חביבים! מי כעמנו ישראל למוד בנסיונות מקורות דורותינו, כי שוא יעמלו הבונים ["אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו" (תהלים קכז, א)] כ"ז אשר ד' לא יבנה וגם להיפך - לשוא יפריעו הסנבלטים [מתנגדי הבנייה, כסנבלט החורוני שניסה לעכב את בניין חומות ירושלים (נחמיה ב-ד)] והדיאמאנדים'א - אם אך יהי ד' אתנו. ואולי זוהי מה אמר דוד: ד' לי בעוזרי ואני אראה בשונאי לא אירא - פתח ד' את עיני להכיר את מקור הראשון שממנו תצאנה עבורי הרעות והטוב, ואדע כבר כי צוררי, אשר מפניהם יראתי, אינם אלא כלי זעם בידיו של הקב"ה[12], ומיטיבי אשר לעזרתם צפיתי אינם אלא מלאכים עושי דברו, עד כי ד' לי בעוזרי (בעוזרי לא אראה אדם אך א-ל וככה ג"כ[13] אני אראה טרף נתן לעמו ליראיו יזכור לעולם בריתו.

כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים". ד' לי לא אירא. בשונאי - (ולא אראה שונא לפני רק שבט אפו של הקב"ה) א"כ[15] הלא אשיב אל לבי ל"ל רוב המתוכים והאמצעים, אשובה אלכה לי קודם כל אל המקור הראשון הלא טוב טוב לי קודם כל לחסות בד'. שהוא הוא הגואל האמתי והוא הוא התומך גורלי, - חביבי! אין ערך לגדלה של השעה הזאת, אשר.זה אלפי שנים כל עיני בית ישראל מיחל לה. למרות כל הצרות הרבות והרעות אשר עברו עלינו במשך כל ימי נדודינו, מצאה השעה הגדולה הזאת את עם ישראל, אם כי נדכה ושחוח בחומר, אבל רובו ככולו איתן ורענן עדיין ברוח במצבו המוסרי: עוד רד עם א-ל ["ויהודה עוד רד עם א-ל ועם קדושים נאמן" (הושע יב, א)] וגם יראתו נאמן. חלילה לנו להיות כפויי טובה לכל פועלי האמונה אשר בהשתדלותם ובחרף נפשם עזרו להביאנו עד הלום.

אבל בה בשעה מכירים אנו בהכרה ברורה כי לא המה, אך האלהים הרועה אותנו מעודנו, הוא עשה לנו היום את התשועה הגדולה הזאת, והמה אך כלי חפץ היו בידו אברך. ואם ד' לי בעוזרי, אם בעוזרי אראה לכל לראש את ד' לבדו, - הלא טוב טוב לנו קודם כל לחסות בד', לשאת עינינו ולבנו אל המקור הראשון שממנו יפתח לנו מעין הישועה. ואחרי כל רחשי התודה אשר ירחש לבנו אל שליחיו עושי דברו, - הלא נדע ונבין כי לשוא עמלו הבונים. לולא ד' אשר אמר לבנות. וכבר אמר דוד: פדות שלח לעמו י"ל בריתו", (אין ברית אלא תורה, אין ברית אלא מצות ד'!) לא שירת "התקוה" לבדן, ולא קריאת הידד ושתיית יין כרמל לבדן. תהיינה לאבני בנין בידינו לבנות את בית ישראל רק זכירת ושמירת בריתו ע"פ[16] דרך התורה והמצוה, היא תהיה' לנו ליסוד מוסד ולאבן פנה. אתה מוצא בכל המקרא את השם א"י[17] רק זעיר שם ז"ש[18] ובכל המקראות בשם "ארץ כנען" תקרא. והלא א"י מוחזקת היא לנו מאבותינו? אכן מוחזקת היא אבל לא בחזקת כבוש ואף לא בזכיתה של ההיסטוריא, שבכל אלה שטרו של כנען קודם לשטרנו, רק בכח הברית של בה"ב עם א"א[19] [ברית בין הבתרים עם אברהם אבינו (בראשית

טו)] ע"ה[20] למען אשר יצוה את בניו [בראשית יח, יט] וגו'[21] אין הארץ לישראל אלא בז' הוא לד' - "פדות של"ע" אבל התנאי הראשי הוא - "יזכור לעולם בריתו"!

---

1. תר"פ - השנה תר"פ (1919/1920)
2. ע"ד - על דבר
3. ארה"ק - ארץ הקודש
4. י"ל - יש לומר
5. כ"מ - כל מקום / כל מה (ש...)
6. זל"ז - זה לזה
7. הי' - היה
8. לע"ל - לעתיד לבוא
9. וא"א - ואי אפשר
10. ע"י - על ידי
11. כ"ז - כל זה
12. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
13. ג"כ - גם כן
14. א"כ - אם כן
15. ע"פ - על פי
16. א"י - ארץ ישראל
17. ז"ש - זה שלום
18. א"א - אי אפשר
19. ע"ה - עליו השלום
20. וגו' - וגומר (וכן הלאה בפסוק)

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אמ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה סיון תר"פ - ירושלים **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

'הארת הגאולה' אינה סובבת על המעמד המעשי אלא על 'ההזרחה הנשמתית' שבאה מאוצר הגאולה העליונה, ועלינו לעבד את ההזרחות שבסבך החיים - 'אתחלתא דגאולה'. בהלכה: על דברי רבי עקיבא איגר (גליון הש"ס עבודה זרה מז ב) והב"ח, במשתחווה לבית. מהרב יעבץ הגיעה חבילת מאמרים לפי בקשת הרצי"ה. לפינס עדיין לא השיב.

עיקרי הדברים

- הארה נשמתית.
- אתחלתא דגאולה.
- הלכה: משתחווה לבית.
- מאמרי יעבץ.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. ירושלים ת"ו[2], יום כ"ה לחדש סיון תר"פ[3]

בני מחמדי שליט"א[4] הגיעני מכתבך היקר לשמחת לבבנו, ישר חילך. [יישר כוחך (ארמית)] הטרדות גברו באלו הימים עד שעכבו את דברי. הערותיך הרוחניות, יחד עם המעשית נכונות הן. וע"ד[5] הארת הגאולה. [על דבר שאלתו של הרצי"ה אם דורנו כבר מואר באור הגאולה] אין הרעיון סובב על המעמד המעשי, [אין כוונתנו למצב המעשי של הדור] כ"א[6] על ההזרחה הנשמתית. [אלא על האור המופיע בעומק הנשמות] וזו היא באין ספק באה מאוצר הגאולה העליונה שהחלה להיות מופעת על נשמת כנסת ישראל, ועתה קרואים אנחנו לעבד את ההזרחות [להוציא לפועל ולעבד את האורות הפנימיים] אחרי שהם מסתתרות בסבכי החיים המעשיים, ומצד העיבוד הפרטי [ומצד העבודה המעשית שבידינו] הרינו עומדים במצב של אתחלתא דגאולה. [תחילת הגאולה (ארמית, על פי מגילה יז)] ע"ד[7] הגרע"א[8] [על דבר הגהת רבי עקיבא איגר בגמרא] פשוט שדעתו [ז"ל[9]] היא שרב מפרש המשנה היא, [שדברי רב בגמרא באים לפרש את המשנה] ואם יהי'[10] פירוש המשנה בית שמשמש לע"ז, [בית שמשמש לעבודה זרה, ונאסר בהנאה] גם דעת רב תהי'[11] כן במשתחוה לבית. כלומר משתחוה לע"ז שבבית, וכ"פ[12] הב"ח[13] בסי'[14] קמ"ה, [וכן פירש הבית חדש על הטור, יורה דעה קמה] ע"כ[15] מקשה יפה שמוכח מתוכו שהשתחוה אע"פ[16] שלא בנאו נאסר. ואם במשמש לע"ז מיירי, מוכח על משמש ג"כ[17] שנאסר בלא בנאו. והב"ח[18] נראה שיותר נח"ל[19] [נוח ליה, נוח לו (ארמית)] לגרוס לה, שמספיק גם לפי המסקנא גליון הש"ס[20] ע"ז[21] מז' ב'. [הגהות רבי עקיבא איגר בשולי הגמרא, עבודה זרה מז] שהיא האמת. והראי'[22] שהרי בפעם השלישי דמסיק התוס'[23] בבירור אליבא דהס"ד[24], [לפי מה שהיה סבור בתחילה (ארמית: "הוה סלקא דעתך")] לא הגיה הב"ח והשאיר את הגי' זה על מקומה.

כעת אין לפני מכתבך היקר, באה חבילה של מכתבים בתור מאמרים מיעבץ [מזאב יעבץ, ההיסטוריון] ע"פ[25] דרישתך, ומכתבך אליך שיולט [שיישלח] מסתמא במכתב זה.

ומפני קדושת שבת וטרדות שונות הנני מקצר, ואו"ש[26] וברכה וישועה ואורה כנפשך היקרה ונפש אביך המצפה לחסד ד' על עמו ונחלתו במהרה בימינו בקרוב

אברהם יצחק ה"ק

לפינס עדיין לא השיבותי, אין כאן המקום לדבר ע"ד עצם השאלה, ודי יחוננו בעצה טובה, ה"ק[27]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תר"פ - השנה תר"פ (1919/1920)
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. וע"ד - ועל דבר
6. כ"א - כי אם
7. ע"ד - על דבר
8. הגרע"א - הגאון רבי עקיבא איגר
9. ז"ל - זכרונו לברכה
10. יהי' - יהיה
11. תהי' - תהיה
12. וכ"פ - וכן פסק
13. הב"ח - הבית חדש (פירוש על הטור)
14. בסי' - בסימן
15. ע"כ - על כן
16. אע"פ - אף על פי
17. ג"כ - גם כן
18. והב"ח - והבית חדש
19. נח"ל - נוח ליה
20. הש"ס - השישה סדרים (התלמוד)
21. ע"ז - על זה
22. והראי' - והראיה
23. התוס' - התוספות
24. דהס"ד - דהוה סלקא דעתך
25. ע"פ - על פי
26. ואו"ש - ואומר שלום
27. ה"ק - הכהן קוק

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אמט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: (אחרי תשעה באב תר"פ) **נמען:** הוריו

על המתרגזים נגד 'אורות': כך דרכם של מי שאינם רגילים ב'הלכות דעות', אף שהיסודות עתיקים וממקור הקודש. לבאר את המקורות אין תועלת, כי לרוב אינם מבארים במפורש, וההבנה באה בהתבוננות עמוקה. 'לי די שהישרים המבינים... יתבסמו'. הרב קוק מבקש שהוריו לא יצטערו, ושהחובה היא 'שלא לגור מכל רוגן'. אינו מתרעם על התמימים, ומשתתף בצערם.

עיקרי הדברים

- המתרגזים על 'אורות'.
- אין תועלת בציון המקורות.
- לא לפחד מרוגנים.

נוסח האגרת עם ביאור

הורי היקרים עט"ר[1] ומחמדי נפשי שליט"א[2].

עבר עלינו הצום [צום תשעה באב] ב"ה[3] במצב הגון לפי הערך, בצפית ישועה קרובה שיהפך ב"ב[4] לששון ולשמחה לנו ולכל ישראל. ביום ש"ק[5] בא צב"י[6] שי'[7] והנהו מתעכב עדיין עמנו פה. ע"ד[8] הרוגנים בענין ה"אורות" [על דבר המתלוננים על ספר "אורות", שיצא לאור בתר"ף ועורר התנגדות בחוגים מסוימים] אין לשים לב, ככה הוא הדרך של אנשים הרגילים שלא לעיין בהלכות דעות, [בענייני אמונה ומחשבה] שמתרגזים נגד כל ביאור והארה שנראה להם כחדשה. אע"פ[9] שבאמת יסוד הדברים עתיקים הם וממקור הקודש הם יוצאים, וגדולים וטובים ממני בכמה דורות נצטערו בצער זה. לי די שהישרים המבינים, שיראת שמים אמיתית היא אוצרם, הם יתבסמו בדברים שאני חושב לתועלת כללית וטובה רוחנית גדולה לפרסמם לפעמים. לבאר את המקורות אין תועלת, עפ"ר[10] אין המקורות מבארים להדיא את המחשבה שלי, אלא הם מראים ע"ז[11] אחרי התבוננות והרגשה עמוקה. ואלה הנרגנים, או אפילו תמימי הלב שלא הורגלו ברעיונות כאלה, לא יקבלו את התוצאות גם כשיראה להם המקור שממנו הדברים נובעים. מאד אבקש מכבודכם, הורי היקרים, שלא יהיה לכם מכל הדברים הללו צער כל דהו, וזאת היא החובה של עבודת הקודש עבודת ה' אשר חותמו אמת, שלא לגור מכל רוגן ומעליב. ואני איני מתרעם כלל עליהם, ביחוד את התמימים מהם, שאני משתתף בצערם.

אלא שאני רואה שהנני מחוייב לבאר את הדברים שיביאו תועלת כללי וכבוד לעם ד', וחיזוק לתורה במהלך הימים הבאים לקראתנו לשלו'[12] בע"ה[13]. והנני בזה חותם בברכה שלו'[14] וברכה נאמנה.

בנם עבדם חותם ביראת הכבוד

אברהם יצחק ה"ק

1. עט"ר - עטרת ראשי

2. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
3. ב"ה - ברוך השם
4. ב"ב - בני ביתו
5. ש"ק - שבת קודש
6. צב"י - צבי יהודה (בנו של הרב קוק)
7. שי' - שיחיה
8. ע"ד - על דבר
9. אע"פ - אף על פי
10. עפ"ר - על פי רוב
11. ע"ז - על זה
12. לשלו' - לשלום
13. בע"ה - בעזרת השם
14. שלו' - שלום

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אעח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב טבת תרפ"א - ירושלים **נמען:** הרב יעקב חי זריהן, טבריה

על 'הגבורה' שב'אורות': לפי קדושת כנסת ישראל הכול קדוש. שמשון, שנשתבח בגבורת גופו, הוא 'קדוש ה'יו'. באחרית הימים תתעורר הגבורה הגופנית, ועל עובדי ה' לזכור את יסודה הפנימי. כפיר האריות של שמשון כנגד הארי שהכה בניהו בן יהוידע, שעבודתו הייתה גבורה פנימית של קדושה; שורשי הנשמות אחוזים זה בזה.

עיקרי הדברים

- הגבורה ב'אורות'.
- שמשון ובניהו.
- גבורה גופנית ופנימית.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. עה"ק[2] ירושלים תובב"א[3] י"ב טבת תרפ"א[4] שוי"ר[5]

לכ'[6] רב רחימאי הרב הגאון המפורסם אוצר יקר ונחמד בתו"י[7] וכלי חמדה מוהר"י[8] זריהן [הרב יעקב זריהן, מרבני טבריה, ולימים רבה הספרדי של טבריה] שליט"א[9].

רב בעי"ק[10] טבריא אחדשה"ט[11] באה"ר[12] זה כשבועות ימים שהופיע לעיני מכתב קודש דהדר"ג[13] ומרב הטרדא נתאחרה התשובה ועמו הס"ח בטובו הגדול. ישעיה מ"ו י"ג. על ענין הגבורה שבאורות, [בספר "אורות" (תר"ף), על חשיבותה של הגבורה הגופנית בתחיית האומה] הדברים מבוארים שלפי קדושתה של כנסת-ישראל, הכל הוא קדוש ונשגב לאין חקר. ושמשון שנשתבח בגבורת גופו, [סוטה י: שמשון "דן את ישראל כאביהם שבשמים" ו"על שמו של הקב"ה נקרא"] הוא קדוש ד' ודן את ישראל לאביהם שבשמים ונקרא ע"ש[14] של הקב"ה[15]. ומתוך הצורך הגדול של התגברות הקדושה בעולם באחרית הימים ע"י[16] כנס"י[17], מוכרחת גם הגבורה הגופנית להתעורר ברב כח. ועל עובדי ד' באמת. החובה מוטלת לזכר את היסוד הפנימי של הגבורה בגבורה קדושה ברוחניות. וכפיר האריות ששסע שמשון, [שופטים יד, ה-ו] הוא מכוון נגד הארי שהכה בניהו בן יהוידע האיש החי, [שמואל ב כג, כ; ברכות יח] שהיתה כל עבודתו גבורה פנימית של קדושה ביחודי קדש נשגבים ונוראים מאד, שלא הניח כמותו לא במקדש ראשון ולא במקדש שני [ברכות יח] וכשם שהעבודה הפנימית של קדושי עליון שבדורות כולם היא נמשכת מהשפעת קדושתו של בניהו ב"י[18] כן כל העבודה של התגברות הגבורה הגופנית בכללות כנס"י. היא נמשכת מקדושת נזיר אלקים שמשון [שופטים יג, ה] הגבור ע"ה[19]. וכשם ששרשי הנשמות הללו הם אחוזים זה בזה, כן כל פרטי הענפים ג"כ[20] אחוזים הם זה בזה, אקוה שדברי מספיקים לחכם לב ככתר"ה[21] שי'[22], והירידות והסיתומים הם בודאי מעובים מאד בחיצוניות הגבורה הנמשכת מיסוד הארתו של שמשון, ממה שהם בפנימיות מצד הארתו של בניהו ב"י, והקריאה כולה כך הולכת, והנפשות כך מסתעפות.

והנני מוכרח לקצר, ואו"ש[23] וברכה כנה"ר[24] ונפש ידי"ע[25] דוש"ת[26] באה"ר[27], הק'[28] איה"ק[29]

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
4. תרפ"א - השנה תרפ"א (1920/1921)
5. שוי"ר - שלום וישע רב
6. לכ' - לכבוד
7. בתו"י - בתורה ויראה
8. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. בעיה"ק - בעיר הקודש
11. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
12. באה"ר - באהבה רבה
13. דהדר"ג - דהדרת גאונו
14. ע"ש - עיין שם
15. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
16. ע"י - על ידי
17. כנס"י - כנסת ישראל
18. ב"י - בני ישראל
19. ע"ה - עליו השלום
20. ג"כ - גם כן
21. ככתר"ה - ככבוד תורתו רום הדרתו
22. שי' - שיחיה
23. ואו"ש - ואומר שלום
24. כנה"ר - כנפשו הרמה
25. ידי"ע - ידידו עוז
26. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
27. באה"ר - באהבה רבה
28. הק' - הקטן
29. איה"ק - אברהם יצחק הכהן קוק (חתימת הרב)

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אקנז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' שבט תרפ"ג **נמען:** הרב שם טוב גפן

תודה על ספרו. הרב קוק מקווה שיחידי סגולה יכירו שהגותו היא 'עובדא חיונית בדורנו' להשלמת התחייה, שמכבידים עליה המחשבה החומרית ו'התאוות הגסות של עמי האלילות'.

עיקרי הדברים

- תודה על הספר.
- ערך הגותו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. ה' שבט ג'

ידידי היקר הרב החכם הגדול בחיר חוקרי עמנו משגב התורה והתעודה בדורנו מו"ה[2] שם-טוב גפן [שם טוב גפן, הוגה ומתמטיקאי, מחבר ספרים בפילוסופיה יהודית] שליט"א[3]

שלו'[4] לו ולתורתו וחכמתו באה"ר[5] בשמחה רבה קבלתי את ספרו תוהנה"ט[6], ["תורת הנבואה הטהורה"; ראו גם (כרך ד', אגרת אקנח)] אמנם לא הספיק לי עדיין הזמן לעבור על כולו, אבל רשמיו מעת אשר ראיתיו בכת"י[7] חזקו והעירו את רוחי בעברי עליו באיזה מקומות בהעברה בעלמא. הנני מקוה שסוף כל סוף ימצאו יחידי סגולה בעלי נפש עדינה, שיראת ד' טהורה מפעמת בקרבם שיבאו לידי הכרה, שהגות רוחו של כת"ר[8] והוצאת ספריו לאור עולם היא עובדא חיונית בדורנו, להשלמת תחית ישראל המתעוררת והולכת לעינינו בצעדים כ"כ[9] כבדים ובהפרעות כ"כ קשות, מפני שנטל החול של המחשבה החמרית ושטוף התאוות הגסות של עמי האלילות, מכבידות הן על הרוח הקדוש והטהור, המרחף על גבי נשמתה הגדולה של האומה הקדושה, שסגולת מרומים של מקור חיי אין סוף א-להים אמת היא יסוד נשמתה.. ואני תפלה יחזקהו ד' ויאמצהו, ונזכה לחדות בשמחתה של תורה ודעת קדושים, בשובו אל הקודש בנחת ובשלוה, לעבוד עבודת הקודש לרומם את קרן המחשבה הישראלית הטהורה, אשר ממעין היוצא מבית ד' מוצאה.

כנפשו הטהורה ונפש ידידו הנאמן קשור באהבתו המצפה לתשועת ד' על עמו ועל יראיו וחושבי שמו במהרה בימינו בקרוב

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. מו"ה - מורנו הרב
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. שלו' - שלום
5. באה"ר - באהבה רבה
6. תוהנה"ט - דורש פענוח

7. בכת"י - בכתב יד
8. כת"ר - כבוד תורתו
9. כ"כ - כל כך

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אקסב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ח שבט תרפ"ג - ירושלים **נמען:** הרב שמעון צבי הורוביץ, ראש ישיבת 'שער השמים'

תודה על ספרו 'קול מבשר' על חיפוש עשרת השבטים, בני משה והרכבים. רעיון עשרת השבטים של מנשה בן ישראל הביא לשיבת היהודים לאנגליה, וממנה להצהרת בלפור. שלושת הסוגים מכוונים כנגד שלושה חסרונות הגלות: בני משה - כנגד האפלת אור התורה; עשרת השבטים - כנגד אובדן העוז; הרכבים - כנגד פגם טהרת המידות. כולם יחזרו בכוח קדושת השבת, כסמבטיון.

עיקרי הדברים

- 'קול מבשר'.
- מנשה בן ישראל והצהרת בלפור.
- שלושה חסרונות ותיקונם.
- השבת והסמבטיון.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. ירושלים י"ח שבט תרפ"ג[2]

לכבוד ידי"נ[3] הרב המאוה"ג[4] אוצר חכמת האמת מארי דרזין מו"ה[5] שמעון צבי הורוו"ץ [ר"מ בישיבת המקובלים "שער השמים" בירושלים] שליט"א[6]

ר"מ[7] דישיבת שער השמים פעיה"ק[8] ת"ו[9] הנני בזה להביע, לכת"ר[10] שליט"א, את תודתי על עבודתו רבת הערך בספרו היקר "קול מבשר" שתעודתו היא להעיר את לב טובי עמנו, לדרוש ולחקור אחרי אחינו האובדים מאתנו, לפי הסוגים השונים, שכללם הם, עשרת השבטים והרכבים, ואחרון חביב בני משה. והנה אסף מר את כל הנמצא כתוב מימי קדם, ואת כל הדברים שבאו בענין קדוש זה ע"י[11] התעוררות רוח טהרה בלב גדולי ישראל מימים כבירים עד הדור האחרון, ונפלאות גדולות ראו עינינו שע"י[12] הרעיון של מציאות עשרת השבטים, שהכה שורש כ"כ[13] עמוק בלבו של האדם הגדול ר'[14] מנשה בן ישראל ז"ל[15], [רב ומדפיס באמסטרדם, שפעל במאה ה-17 להתרת שיבת היהודים לאנגליה] נסתבבו הדברים של שיבת אחב"י[16] לארץ בריטניא, ומפועלה זו אנו רואים תוצאות של איזה צמיחת ישועה בימינו אלה, אחרי העלילות הגדולות, של המלחמה, וההצהרה הבריטית בדבר ביתנו הלאומי, [הצהרת בלפור, חשוון תרע"ח] שבודאי מאת ד' היתה זאת, וסוף כל סוף תגלה ותראה ע"י מסיבות הללו, הופעת ישועה כללית המקרבת את צפיית גאולתנו בעזה"י[17].

והנה שלשה הסוגים, של האחים הנעלמים כעת מאתנו, ואנו כמהים כ"כ להתגלותם. שהם, בני משה, עשרת השבטים והרכבים, הנם מקבילים להיות ירושת פלטה ובסיס של תיקון לעומת שלשה החסרונות היסודיים, שהגלות המרה וגורמיה, שהם חטאות הציבור והיחיד שקדמו לה, סבבו אותה להביא את האומה בכללה לידי המשבר הנורא שאנו נמצאים בתוכו, עד אשר יפוח היום ונסו הצללים. החסרונות השלשה הם: האחד, האפלת אור התורה, "כיון שגלו ישראל ממקומן אין לך ביטול תורה

גדול מזה" (חגיגה ה' ע"ב[18]). חסרון זה עומד להתמלאות ע"י בני משה, נוחלי אורה העליון של תורה, "לא נתנה פלפולה של תורה אלא למשה וזרעו" (נדרים ל"ח א') עי"ש[19], השני הוא כשלון הכח ועוז הרוח שהוא דבר עצמי לישראל, "מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין" (ביצה כ"ה ב'). הגלות נטלה ממנו את האופי העז, "גאותן של ישראל שניטלה מהן" (חגיגה שם). חסרון זה עומד הוא להתמלאות ע"י השפעתם של עשרת השבטים, שהננו מצפים את הופעתם, בתור קיבוץ שלם חסון ועומד בצביון גאותו התמימה, ועוזם של ישראל לא נכחד אצלם. החסרון השלישי, הוא חסרון הטהרה של המדות, שהחל לאכול אותנו ע"י השפעתן של האומות החטאות אשר סבבו אותנו.

"חמרא דפרוגייתא ומיא דדיומסית" (שבת קמ"ז ב'), גורמי הגלות.וההשפעה הרעה הזאת הבאה ע"י התרבויות הזרות, של העמים שטופי התאוה החומריות, ומבטי החיים והעולם שבאים ע"י השיטוף הזה, היא היא הממשיכה את מאפל הגלות עלינו, עד אשר יאיר לנו אור ד', ועם עני ודל יחסה בשם ד'. להשלים החסרון הבא מההשפעה החמריות הזאת יבאו בני הרכבים, אלה הנזירים הטפוסיים, ששמשו למשל ולמוסר לכל בית ישראל בנאמנות רוחם, והשתמרותם מלהשטף בזרמי החיים בעת ירידתם, כמבואר (בירמיה ל"ח). [פרשת בני רכב מובאת בירמיהו לה] על ידם ישובו לנו החיים הבריאים, הצנועים והטהורים, הראויים להיות טבעיים לגוי קדוש על אדמת הקודש, העומד להיות סגולה מכל העמים אשר תחת כל השמים. וכל חמודות עולם אלו, אורה של תורה הבא מתוספתה של הנשמה ויתרונה, גדולת הרוח ורוממותו בהדרת קדש, טהרת המדות בשקט החיים והמרגע הרוחני העליון, כולם יחד עתידין הם לחזור לנו ע"י קדושת שבת קודש, מקור הברכה ומכון הגאולה, להגעגוע של התגלותו של סמבטיון, המראה את חותם השבת בתור קשר עליון, היורד ממרומי הקודש, ומתגלה גם במערכות העשיה של העולם השקוע במשקע הטבע החומרי. הצפיה הזאת, שתבא ותגלה עלינו במהרה, יש לה סמוכין עם הכשרתה של צמיחות אור הגאולה במצעדיה, ע"י התגלותם והתועדותם של שלשת הסוגים אשר לאחינו הנעלמים, שאנו צמאים ומשתוקקים להתחברותם המאוחדת באחדות אחים גדולה, הנושאים כולם יחד רוממות קרן לבית ישראל בהדרת קודש ועז ד' על עמו ונחלתו.

וכמו כן הצפייה הנאמנה של כת"ר[20] במחקריו בענין הקדוש הזה, של בקשת אחינו הנעלמים, נסיעותיו וקבוץ כל האמור בענין נשגב זה, יש לנו לקוות שיתנו את פרים בחסד עליון, להתעוררות מעשית ורוחנית, והדברים יתבררו ויתלבנו במשך הזמן, בחסדי ישראל ב"ה. והנני בזה חותם בברכה שנזכה במהרה בימינו לראות קבוץ נדחינו מארבע כנפות הארץ, בית ישראל ובית יהודה יחדיו, מלכם לפניהם ודי בראשם. כעתירת כל אסירי התקוה המצפים לגאולה וישועה קרובה על עם ד' ונחלתו, ברוממות קרן, ובאור תשובה מאהבה, אשר על ידה יבוא לציון גואל במהרה בימינו אמן, ידידו דוש"ת[21] באה"ר[22]

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרפ"ג - השנה תרפ"ג (1922/1923)
3. ידי"נ - ידיד נפשי
4. המאוה"ג - המאור הגדול
5. מו"ה - מורנו הרב

6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. ר"מ - ראש מתיבתא
8. פעיה"ק - פה עיר הקודש
9. ת"ו - תבנה ותכונן
10. לכת"ר - לכבוד תורתו
11. ע"י - על ידי
12. שע"י - שעל ידי
13. כ"כ - כל כך
14. ר' - רבי
15. ז"ל - זכרונו לברכה
16. אחב"י - אחינו בני ישראל
17. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
18. ע"ב - עמוד ב
19. עי"ש - עיין שם
20. כת"ר - כבוד תורתו
21. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
22. באה"ר - באהבה רבה

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אשלד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ' תמוז תרפ"ה **נמען:** הרב מנדל קירשבוים

תודה על 'גבעת פינחס'. על דברי המהר"ם מרוטנבורג שהקדושים אינם מרגישים ייסורים: מדת רבי עקיבא הייתה גבוהה יותר. סוקרטס אמר שאינו חושש למות כי הנשמה חיה לעד; ולכן 'אפילו נוטל את נשמתך' פירושו ייסורים שאין להם קצבה, שהם חמורים ממיתה. רבי עקיבא רצה להרגיש את הייסורים כדי לקיים את המצוה, ותלמידיו תמהו 'עד כאן'. וזו כוונת המלאכים 'זו תורה וזו שכרה' - שהייסורים היו לו שכר. רוב הקדושים אינם מרגישים, אבל העליונים מרגישים ומקבלים באהבה (כמו אברהם במילה).

עיקרי הדברים

- תודה על הספר.
- הרגשת ייסורים בקידוש השם.
- רבי עקיבא וסוקרטס.
- 'זו תורה וזו שכרה'.

נוסח האגרת עם ביאור

כ' תמוז פ"ה [כ' תמוז תרפ"ה (1925)]

שלו' [1] רב להרב הגדול בתוי"ר [2] מוה"ר [3] מענדל קירשבוים [הרב מנחם מענדל קירשבוים, רב בגרמניה, שהוציא לאור את ספר רבו עם הערותיו] שליט"א [4]

הגיעני הספר היקר גבעת פינחס, [ספר דרושים של רבו של הרב קירשבוים, שנדפס עם הערות התלמיד] מכבוד רבו הגדול ז"ל [5]. ובקצת הדברים אשר ראיתי בו בעצם הספר ובהערותיו היקרות, מצאתי בהם טוב טעם, ערוכים ושמורים בקדושת התורה והגיון חכמה ודעת קדושים, יה"ר [6] שיפוצו חוצה מעינות [על פי משלי ה, טז] הג' [7] המחבר ז"ל ויבדל לחיים טובים את אשר ברוח עם כת"ר [8] בדברי תורה חכמה ומוסר ורבים יהנו מאורם. ולחבת הקודש אעיר במה שראיתי בדרוש לשבת הגדול דף ט"ז ע"ד [9], בענין העדר הרגשת הגוף מצד הקדושה, ומוסיף כת"ר את דברי מהר"מ [10] מרוטנברג, [רבי מאיר מרוטנבורג (המהר"ם), שכתב שהמקבל עליו ייסורים לקידוש ה' מובטח לו שאינו מרגיש בהם (מובא בדברי הפוסקים ובספרי המוסר)] ז"ל ע"ד העדר הרגשת היסורים, וסמך זה בדברי הירושלמי דברכות פ"ט ה"ה [ירושלמי ברכות ט, ה] בעובדאי דרע"ק [11]. [במעשה רבי עקיבא, שהוצא להורג על ידי הרומאים וקרא "שמע ישראל" (ירושלמי ברכות ט, ה; ברכות סא)] אמנם כשאני לעצמי מדת רע"ק [12] אחרת היתה, ועוד יותר גבוהה מכלל שאר הקדושים, וזהו מה שאמרו לו תלמידיו בברכות ס"א, [ברכות סא] רבינו עד כאן בשעה שהיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והוא השיב להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל נשמתך. אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. שכבר העירו המפרשים לחקור מה היתה השאלה, ותוכן התשובה הדרושה לשאלה זו.

אך ביאור הדבר הוא מאחר שיסוד מסירות נפש יודעים אנו מבכל נפשך, אפילו נוטל את נפשך, כמבואר במשנה שם, [ברכות ט, ה: "בכל נפשך – אפילו הוא נוטל את נפשך"] יש לשאול, מהיכן אנו יודעים דין מסירות נפש

ע"י[13] יסורים שאין להם קצבה, שהרי בכתובות ל"ג [כתובות לג] אמרי', מנא לן דמיתה חמורה דילמא מלקות חמור, דא"ר[14] אלמלי נגדוה לחמו"ע[15] פלחו לצלמא. [כתובות לג: "אמר רב: אלמלי נגדוה לחנניה מישאל ועזריה – פלחו לצלמא" (אילו הלקו אותם היו משתחווים לצלם)] והגמ'[16] דוחה דשני לן בין הכאה שי"ל[17] קצבה להכאה שא"ל[18] קצבה, ונמצא דיסורים שאין להם קצבה ע"י רשעים, כהא דרע"ק הוא חמור ממיתה, ומהיכן יודעים שיש חיוב למסור נפש ע"ז[19]. ובאמת יש גדול אחד, בספר הנקרא באר היטב על ספר ויקרא שהעיר בזה, ונטה לתרץ את התמיה על מאמר רב אלמלא נגדוה הנ"ל[20] כפשוטו, אבל הדבר תמוה מאד, ולא ניתן להאמר. וכל קדושי הדורות סבלו יסורים אין קץ באהבת השם יתברך.

אבל נראין הדברים שרע"ק[21] גילה כאן את עומק הדין זה, משום שמצאנו אצל חכם מחכמי אוה"ע[22] סוקראטוס, שאמר בספר פעדאן [בדיאלוג "פיידון" של אפלטון, המתאר את יומו האחרון של סוקרטס] הידוע, ["פיידון" – הדיאלוג של אפלטון המתאר את יומו האחרון של סוקרטס ואת דבריו על הישארות הנפש] שאמר לשומעי דבריו שאינינו חש כלל לזה שיכריחו אותו לשתות סם המות. דמה יעשו לו הלא עצמיותו היא חיה לעד, והגוף אינו כ"א[23] מלבוש, ואם לוקחים מאדם מלבוש, ומשחררים עי"ז[24] יותר את עצמיותו, איזה רעה עושים לו, ולפי חשבון זה, יקשה מאד לקדושים חכמים אמיתיים שנתעלו ודאי ע"י קדושת ישראל ואור תוה"ק[25] יותר ויותר מהשגתו של החכם היוני. איזו רבותא היא למסור נפשו בעד השי"ת[26], ואיך מורה ענין זה על מדריגת אהבה גדולה, מאחר שבאמת אין נוטלין כלום מן האדם, וכי אפשר להם ליטול את הנשמה, שהיא חיה לעד.

ע"כ[27] דייק פה רע"ק בלשונו, בכל נפשך, אפילו נוטל את נשמתך, שזהו מבואר יותר שהוא דבר שאי אפשר להאמר, שהרי הנשמה מורה על המדריגה הרוחנית העליונה כרגיל אצל חכמי הקבלה. וכ"ה דעת רס"ג בסי'[28] האמוה"ד[29]. [רב סעדיה גאון, "אמונות ודעות", מאמר שישי, על הנפש] ועי, כ פירש רע"ק שבודאי הכונה היא שאפילו יעשו יסורים שאין להם קצבה מ"מ[30] ימסור נפשו באהבת ד', שזהו באמת יותר חמור ממיתה גרידא, ובשביל כך רצה רע"ק דוקא להרגיש את היסורים [הרב קוק מבאר שרבי עקיבא ביקש דווקא להרגיש את הייסורים, כדי לקיים את מצוות אהבת ה' בשלמותה] כדי לקיים את המצוה. והתלמידים כשראו והבחינו שהוא מרגיש את היסורים, אמרו לו רבינו עד כאן. הלא זהו יותר ממסי"נ[31] למיתה, ע"כ השיב להם כי בלא זה אין מובן כלל להמצוה הזאת של מסי"נ[32] וגודל ערכה.

ע"כ נראה שרע"ק הרגיש את היסורים וחב אותם מאד באהבת השי"ת עד שזה נחשב אצלו לשכר מצוה, כי שכר מצוה מצוה. [אבות ד, ב] ומלאכי השרת כשראו בחינה זו שנחשב לו הדבר שכר מצוה, אמרו רבש"ע[33] זו תורה וזו שכרה, [ברכות סא: דברי מלאכי השרת על מיתת רבי עקיבא] כי לולא זה, לא שייך לשאול כלל על מדותיו של הקב"ה[34] אשר בקדושיו לא יאמין ושמים לא זכו בעיניו, [על פי איוב טו, טו] מהיכן ידעו שזהו שכרה של תורה, שמא זהו עונש בעד איזה ענין אשר סביביו נשערה מאד. [תהלים נ, ג; ועל פי יבמות קכא: הקב"ה מדקדק עם סביביו כחוט השערה] אלא שראו שהענין הזה היה אצל רע"ק בחינת שכר, על אשר זכה לקיים מצוה זו. ע"ז השיב להם הקב"ה חלקם בחיים [ברכות סא: "יצאה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא... חלקם בחיים" (תהלים יז, יד)] שזהו החיים האמיתיים, בצרור החיים את ד' אי ישראל ב"ה[35].

אמנם רוב הקדושים, שאינם יכולים לבא לגבורה גדולה כזאת, הם אינם מכוונים להרגיש את היסורים שהיא למעלה מכחם, ע"כ באמת אינם מרגישים עוד. אבל מדת הקדושים היותר עליונים, היא דוקא להרגיש ולהצטער צער גדול ולקבל את היסורים הנוראים באהבה עליונה. ועיי' מדרש רבה, לך, פרשה מ"ז אות י"א [בראשית רבה פרשה מז, בעניין צערו של אברהם במילה] שהתנגד כ"כ[36] ר"א ב"כ[37] [רבי אבא בר כהנא] נגד הדעה שלא נצטער אברהם אבינו ע"ה[38] במילה, אלא הרגיש ונצטער, כדי שיכפול הקב"ה שכרו. ובודאי לא כיון כ"א משום השכר אלא מרוב האהבה העליונה, כמש"כ[39]. ושפיר יסדו הפייטנים ברוח קדשם באלה אזכרה ובארזי הלבנון ["אלה אזכרה" – פיוט על עשרה הרוגי מלכות, הנאמר במוסף יום הכיפורים; "ארזי הלבנון" – קינה על עשרה הרוגי מלכות הנאמרת בתשעה באב] שהזכיר כת"ר. ובאמת לפי"ד[40] מהר"מ שהקדושים אינם מרגישים ביסורים, קשה הא דאמר רב אילמלא נגדוה לחמשו"ע[41] פלחו לצלמא, הרי לא היו כלל מרגישים ביסורים. וצי"ל[42] כדי התוס'[43] שהי'[44] אנדרטי בעלמא, [תוספות כתובות לג, ד"ה אלמלי: הצלם של נבוכדנצר לא היה עבודה זרה ממש אלא אנדרטה לכבוד המלך, ולכן לא היו חייבים למסור עליו את הנפש] והסגולה הזאת ישנה רק במסירת נפש שע"פ[45] חובה, וכאן כיון שהיתה מסירת נפש של רשות, אין לה אותה הסגולה של שלילת ההרגשה לקדושים.והמדריגה של אפשריות של מסי"נ דרשות, אינה עולה כ"א למקום של קבלת מיתה, ולא לקבלת יסורים שא"ל קצבה שהיא חמורה ממיתה. וזהו חדושו של רב בזה לדינא.

והנני חותם בברכה, יצליחהו ד' בכל מפעליו לטובה ולברכה, ויהי חלקו ממזכי הרבים המרבים בישראל תורת אמת ויראת ד' טהורה העומדת לעד כנה"י[46] ונפש מברכו מקודש.

---

1. שלו' - שלום
2. בתוי"ר - בתורה ויראה
3. מוה"ר - מורנו הרב רבי
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. ז"ל - זכרונו לברכה
6. יה"ר - יהי רצון
7. הג' - הגאון
8. כת"ר - כבוד תורתו
9. ע"ד - על דבר
10. מהר"מ - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות מ (כגון משה / מאיר / מרדכי / מנחם / מיכל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
11. דרע"ק - דרבי עקיבא
12. רע"ק - רבי עקיבא
13. ע"י - על ידי
14. דא"ר - דאמר רבי
15. לחמו"ע - לחנניה מישאל ועזריה
16. והגמ' - והגמרא
17. שי"ל - שיש לומר
18. שא"ל - שאין לו (לה)
19. ע"ז - על זה
20. הנ"ל - הנזכר לעיל
21. שרע"ק - שרבי עקיבא
22. אוה"ע - אומות העולם
23. כ"א - כי אם

24. ע"ז - על ידי זה
25. תוה"ק - תורתנו הקדושה
26. השי"ת - השם יתברך
27. ע"כ - על כן
28. בס' - בספר
29. האמוה"ד - האמונה והדעות (ספר רס"ג)
30. מ"מ - מכל מקום
31. ממסי"נ - ממסירות נפש
32. מסי"נ - מסירות נפש
33. רבש"ע - רבונו של עולם
34. הקב"ה - הקדוש ברוך הוא
35. ב"ה - ברוך השם
36. כ"כ - כל כך
37. ב"כ - בא כוחו
38. ע"ה - עליו השלום
39. כמש"כ - כמו שכתב
40. לפ"ד - לפי דעתי
41. לחמשו"ע - לחנניה מישאל ועזריה
42. וצ"ל - וצריך לומר
43. התוס' - התוספות
44. שהי' - שהיה
45. שע"פ - שעל פי
46. כנה"י - כנפשו היקרה